CHRISTINA LAUREN

SUFLET

CHRISTINA LAUREN

SUFLET

SĂLBATIC

Traducere din limba engleză şi note de

MONICA GRECU

EDITURA LITERA
Bucureşti

Pentru Violet:

_Ai cerut o carte cu cai. ***lx^-s*** o femeie curajoasă, inteligentă una care seamănă foarte mult Persodfiflpe care o cunoaştem. ^ iubim foarte mult.

NOTA AUTOARELOR

După ce treci de Moab, Utah, descoperi Parcul Naţional Canyonlands, care e unul dintre cele mai spectaculoase locuri din Statele Unite continentale, cu peisaje deşertice uimitoare, întretăiate de fluviul Colorado, de râul Green şi de nenumăraţi afluenţi şerpuitori. Norocoşii vizitatori au parte de o întindere de cer albastru şi de priveliştea spectaculoasă a rocilor roşii care se zăresc cale de kilometri întregi. în cuprinsul parcului se găsesc zone izolate şi aproape impracticabile, dar există şi altele care pot fi parcurse pe jos sau cu maşina şi care sunt extrem de atractive pentru turişti.

După luni de cercetări şi de vizite, ne-am

familiarizat atât cu peisajele, cât şi cu acel tip de teren. Am angajat chiar şi un ghid de expediţie expert, care să ne deseneze hărţile unei posibile vânători de comori. Dar, dragi cititoare, uneori povestea trebuie să primeze în faţa acurateţei, aşa Că – în ciuda a tot ce am învăţat despre geografia acestei zone – am inventat oricum o mulţime de lucruri. în unele locuri, am condensat distanţele; în altele, am creat decoruri şi structuri care nu există în realitate.

Vă spunem toate astea pentru că am scris o carte care se doreşte a fi o evadare distractivă şi plină de fantezie din lumea reală, nu un ghid după care să porniţi în propria aventură. (Dacă urmaţi traseul nostru, o să muriţi, LOL.) Desigur, ne-ar plăcea să credem că povestea de dragoste dintre Leo şi Lily o să vă inspire să ieşiţi în sălbăticie şi să deschideţi noi drumuri, dar chiar dacă preferaţi să staţi ghemuite comod în fotoliu şi să vă mulţumiţi cu cititul, sperăm că v-am făcut să vă simţiţi al naibii de bine.

Cu drag,
Lauren & Christina

p ROUM;

Laramic, Wyoming
Octombrie, în urmă cu zece ani

Cizmele lui Lily Wilder scârţâiau pe stratul neted de pietriş în timp ce ea se îndrepta dinspre grajd spre cabană şi îmbrăţişa cu privirea locul pe care-l prefera cel mai mult pe lume. În spatele ei, caii se apropiau ca să se adape din rezervorul de apă, însetaţi după o noapte lungă, petrecută pe păşune. Fumul care ieşea de pe hornul casei mari se risipea pe cerul cenuşiu, senin. Era răcoare în zori, soarele abia răsărind peste munţi.

Lily era deja trează de câteva ore.

Pe verandă, o aştepta o umbră lungă, ce ţinea în mână două căni. Inima i s-a zbătut în piept, plină de dor, la vederea lui Leo – abia trezit, cu părul vâlvoi şi cu un zâmbet larg pe buze, îmbrăcat în pantaloni de trening şi într-o jachetă de fleece. Fără îndoială că aşa îşi dorea Lily să înceapă fiecare dimineaţă; încă nu-i venea să creadă că, începând din acea zi, asta avea să se şi întâmple. Ea a urcat în fugă cele trei trepte şubrede, întinzându-se şi apropiindu-şi faţa de cea a lui Leo, astfel încât zâmbetele lor să ajungă la acelaşi nivel, simţind că trecuseră zile, nu ore, de când îl atinsese ultima oară. Buzele lui erau calde, moi, iar ale

ei erau răcite de vânt. Lily a simţit cum i se aprindeau artificii în piept de la căldura degetelor lui pe şoldul ei.

- Unde e? a întrebat ea.

Voia să afle dacă tatăl ei părăsise ranch-ul fără să-şi ia rămas-bun. N-ar fi fost prima dată, dar ar fi fost prima dată când ei nu-i păsa.

Leo i-a împins o cană caldă în mână şi a făcut semn cu capul spre cabana de peste râu a îngrijitorului.

- A mers pe pod până la Erwin, a spus el. Ca să-şi ia rămas-bun.

Oare era ciudat că ea habar n-avea unde anume se ducea tatăl ei sau cât timp avea să fie plecat? Dacă era aşa, Lily n-a lăsat gândul s-o răscolească; atenţia îi era captivată mai ales de felul în care pulsul îi bubuia într-un cântec de sărbătoare: în sfârşit pornea la drum în viaţă şi, cumva, în vara asta, în timp ce învăţase cum să se descurce cu aproape toate aspectele ranch-ului, se şi îndrăgostise. Era o iubire care o surprindea – statornică, sigură, şi, în acelaşi timp, manifestată febril, cu haine sfâşiate în toiul pasiunii. ***Lily*** îşi petrecuse primii nouăsprezece ani din viaţă fiind tolerată şi nebăgată în seamă atunci când se făceau planuri de viitor, dar aici, împreună cu Leo, ea era în sfârşit centrul lumii cuiva. Niciodată nu zâmbise atât de mult, nu râsese atât de liber şi nu îndrăznise să-şi dorească pe cineva cu atâta ferocitate. Până atunci, senzaţia cea mai apropiată de aşa ceva fusese sentimentul pe care-l avea ori de câte ori îşi înşeua calul şi galopa în lung şi-n lat pe pământul familiei sale. Totuşi, acele momente erau trecătoare; Leo promisese să rămână alături de ea pentru totdeauna.

Şi-a înclinat bărbia şi l-a privit în ochi. Leo moştenise constituţia tatălui său irlandez şi trăsăturile mamei americano-japoneze, dar sufletul dinăuntru era numai al lui. Lily nu cunoscuse niciodată pe cineva ca Leo Grady, care să fie atât de liniştit şi să aibă rădăcini atât de puternice. încă nu-i venea să creadă că omul acela atât de stabil era dispus să se dezrădăcineze cu totul pentru ***ea.***

îl întrebase de o sută de ori dacă era sigur că asta voia să facă. Wilder Ranch era visul ei; avea destulă experienţă încât să nu se aştepte ca administrarea unui ranch turistic pe tot parcursul anului să fie şi visul altcuiva. Cu siguranţă că nu fusese visul tatălui ei, deşi cel puţin el depusese un minimum de efort necesar ca să-l menţină solvabil. Pentru mama lui Lily, ranch-ul fusese doar un alt lucru pe care ea îl lăsase cu plăcere în urmă. Uneori, Lily simţea că-şi petrecuse fiecare zi din viaţă aşteptând momentul în care ar fi putut face din acel ranch căminul ei pentru totdeauna. Iar acum reuşise şi, pe deasupra, Leo era lângă ea.

- Sunt sigur, Lil, a răspuns Leo lipind-o de el, trăgând-o cu braţul liber şi apoi strângând-o în braţe şi aplecându-se ca s-o sărute pe tâmplă. Totuşi, tu eşti sigură că vrei aici un începător ca mine?

- La naiba, da!

Cuvintele ei au răsunat puternic în dimineaţa liniştită. în depărtare, mânzul nou-născut a nechezat uşor. Leo a privit-o cu ochi plini de adoraţie. într-adevăr, el era novice în domeniul creşterii animalelor, dar avea, de asemenea, un talent înnăscut în ceea ce privea interacţiunea cu caii, era priceput într-un milion de feluri mărunte şi destul de înalt ca să ajungă la cel mai de sus cui de pe peretele grajdului. Dar nimic din toate astea nu însemna un motiv pentru care ea să-l vrea acolo. îl voia pentru că Leo Grady era incontestabil al ei, prima persoană pe care o avusese vreodată doar pentru ea.

El mirosea a curat de la duş, iar ea s-a ghemuit în îmbrăţişare, apăsându-şi faţa pe gâtul lui, căutând vreo urmă de transpiraţie, un iz al parfumului intens masculin pe.care-l simţise alunecând pe pielea ei târziu în noapte.

- Ţi-am pregătit micul-dejun, i-a murmurat el în păr.

Lily s-a aplecat pe spate şi i-a aruncat un zâmbet plin de speranţă.

- Biscuiţii pufoşi ai mamei tale?

El a izbucnit în râs.

-Spui asta de parcă ea i-ar fi inventat! a exclamat, aplecân- du-

se apoi, acoperindu-i gura cu a lui şi continuând să vorbească în timp ce o sărută: De obicei, mama ne găteşte peşte şi orez. Sunt destul de sigur că reţeta aia de biscuiţi e a lui Rachael Ray.

Duke Wilder a păşit pe iarba îngheţată şi a intrat pe verandă. Mica zvâcnire a mustăţii lui stufoase, înspicate cu alb, era singurul indiciu care arăta că-i văzuse îmbrăţişaţi.

Dar apoi momentul a trecut, iar ochii lui s-au luminat. Duke era întotdeauna cel mai fericit dintre muritori atunci când era pe punctul să plece. Pe vremea când Lily era mică, munca lui îl dusese până în Groenlanda, dar posibilitatea de-a pleca în aventură i se micşorase simţitor atunci când, cu şapte ani în urmă, soţia lui îl părăsise, iar el se trezise legat de o fiică şi – cel puţin pe timpul verii – de ranch-ul turistic din Laramie. Acum Lily crescuse, iar Duke era în sfârşit liber să se bucure de statutul de celebritate de nişă, fiind obsedat de visul lui din copilărie, acela de a găsi mormanele de bani pe care nişte bandiţi le ascunseseră în deşert cu mai bine de o sută de ani în urmă.

Lily nu era singura care se bucura că era în sfârşit suficient de mare ca să preia povara pământului familiei sale.

Duke şi-a aţintit privirea peste umărul ei, iar Lily i-a urmărit expresia de pe chip, în timp ce el purta un schimb tăcut de replici cu Leo. Uneori, Lily credea că abia îşi cunoştea tatăl; alteori, îl putea citi ca pe o carte. Duke nu iubea deloc ferma Wilder, dar chiar în acel moment Lily îi putea auzi gândurile ca şi cum le-ar fi rostit cu voce tare:

„Puştiul ăsta nu arată ca un cowboy!”

Pentru că Leo nu era cowboy. Era student, un geniu al matematicii, un băiat din New York care venise la fermă pentru o slujbă de vară, care se îndrăgostise şi care îşi răsturnase viaţa cu susul în jos ca să rămână alături de aleasa inimii lui şi în afara sezonului turistic. Timid, tăcut şi contemplativ, era tot ce nu era Duke Wilder. La numai douăzeci şi doi de ani, sub privirea fixă a unui bărbat de cincizeci, care, pe plan local, avea reputaţia lui
Indiana Jones şi încrederea în sine a căpitanului Jack Sparrow, Leo

Grady nu s-a făcut mic şi nici nu s-a mişcat de lângă Lily.

-O să fie totul în regulă, Duke! a spus ea, încheind brusc momentul.

-Să ai grijă de Lily până când mă întorc! a poruncit Duke, care, având încă ochii aţintiţi asupra lui Leo, n-a văzut grimasa exasperată a fiicei lui.

- Aşa am să fac, l-a asigurat Leo.

-N-am nevoie să aibă nimeni grijă de mine! le-a reamintit Lily amândurora.

Duke şi-a întins mâna în faţă, ciufulindu-i părul negru.

- Sigur că nu, fetiţă! Ţi-am lăsat un bilet în sala de mese.
- Minunat!

O ghicitoare. O enigmă. Un cifru pe care ea să-l descifreze. Tatăl ei o crescuse cu jocurile pe care el le iubea, împungând-o mereu aşa cum un copil împunge un cărăbuş, incapabil să înţeleagă cum de fiică-sa era atât de diferită de el. între ei se desfăşura un meci de lupte între resentimente şi curiozitate, până când nevoia îi învingea pe amândoi, iar ea se apuca, în cele din urmă, să rezolve puzzle-ul lăsat de el. Era foarte posibil ca biletul să se traducă prin ceva stupid, ca, de pildă, ***Ne vedem mai târziu!,*** sau ***Nu mânca tot aluatul de fursecuri cu fulgi de ovăz!,*** dar era la fel de probabil ca Duke să-i fi lăsat lui Lily o informaţie esenţială, de care ea să aibă nevoie ca să conducă ferma. Tot ceea ce Lily îşi dorise vreodată sau îi trebuise fusese întotdeauna ascuns într-un loc complicat, uneori la kilometri distanţă de casă, iar dacă ea nu avusese motivaţia de a căuta, Duke se gândise că, până la urmă, n-avea nevoie de acel lucru.

Poate că în ziua aceea Lily nici măcar n-avea să se deranjeze să citească biletul. Poate că ea şi Duke aveau să cadă de acord, în sfârşit, asupra faptului că nu trebuia să iubească aceleaşi lucruri – că nici măcar nu trebuia să se iubească unul pe celălalt – ca să coexiste. Pentru prima oară, asta îi convenea ei. Poate că Duke voia să se întoarcă în lumea lui, în care putea să vâneze artefacte

şi să dezgroape comori pierdute, iar ea, Lily, putea să rămână la fermă cu caii ei, cu pământul ei şi cu dragostea ei şi putea să ignore pentru totdeauna biletul de pe masă.

Atmosfera tensionată s-a accentuat, iar apoi s-a risipit în momentul în care Duke a aruncat o ultimă privire asupra cabanei, a grajdului, a dealurilor din depărtare. Părinţii lui cumpăraseră acel teren şi crescuseră acolo doi băieţi, pe Duke şi pe fratele lui, Daniel. Acesta din urmă îl transformase în ranch-ul Wilder, locuind acolo tot anul şi primind oaspeţi în fiecare vară, până la moartea lui, survenită cu doi ani în urmă. Lily şi Duke menţinuseră afacerea pe linia de plutire, dar ranch-ul nu fusese niciodată prioritatea lui Duke. în schimb, fusese dintotdeauna visul lui Lily să locuiască acolo cu normă întreagă, să preia ferma şi s-o readucă la ceea ce fusese în verile de aur ale copilăriei ei. Şaptezeci şi opt de cai şi două sute de acri de frumuseţe strălucitoare din Wyoming însemnau pentru ea definiţia perfecţiunii. Dar Duke ura fiecare gard de pe proprietate şi se simţea acolo precum un leu în cuşcă.

Tatăl ei cel grozav şi-a potrivit pe cap pălăria de cowboy şi le-a făcut semn din cap celor doi tineri.

- Ei bine, eu am plecat!

Nu s-au îmbrăţişat. Leo şi Lily nici măcar n-au coborât de pe veranda largă. Au privit în tăcere silueta înaltă şi puternică a lui Duke Wilder îndreptându-se cu paşi mari spre vechea lui camionetă masivă şi urcându-se în ea.

Lily s-a întors spre Leo, ţopăind pe vârfurile picioarelor, iar bucuria a izvorât dinlăuntrul ei cu o forţă care ar fi putut s-o arunce drept în tăriile cerului gri-albăstriu.

- Eşti pregătită pentru asta, şefa? a întrebat-o Leo.

Lily i-a răspuns cu un sărut prin care spera să-i spună lucrurile pe care uneori încă se chinuia să le rostească.

S-a lăsat inundată de sentimente. în clipa de faţă, totul era exact aşa cum trebuia. Nimeni şi nimic n-o grăbea dincolo de acel moment unic şi perfect. Cu praful camionetei lui Duke încă învârtejindu-se pe drum, tot ce conta era omul iubit de lângă ea şi

galaxia de nestemate de pe pământul din jur. Galaxia ei. A tras aer în piept ca să spună ceva, dar a fost surprinsă de expresia tandră de pe chipul lui Leo, care se uita în jos, la ea. „Amorezul de la oraş”, aşa îi ziceau toţi cowboyi din prima zi în care el o întâlnise, cu cinci luni în urmă.

Râzând – fericită la culme – Lily i-a cuprins obrazul şi s-a întins ca să-l sărute din nou.

- Promite-mi că o să fim fericiţi aici pentru totdeauna!

El a dat din cap şi şi-a coborât fruntea ca să şi-o rezeme de a ei.

- Îţi promit.

CAPITOLUL 1

Hester, Utah – Archies Bar
Mai, în prezent

- Dacă mă gândesc bine, a spus Lily strâmbând din nas, am mai multă minte decât să ignor o bătaie care se desfăşoară în spatele meu, într-un bar!

Cu o mână cărnoasă, Archie i-a întins o cârpă plină cu gheaţă, din care picura apă.

- Mă îngrijorează mai mult faptul că ai primit un cot în ceafă şi abia dacă ai tresărit!
- Îţi râzi de mine fiindcă sunt încăpăţânată?

Simţind şocul gheţii pe ceafă, ea a icnit. Archie s-a aplecat peste bar.

- Spun că eşti o cowgirl mică şi-a naibii, Lily Wilder!

Lily l-a dat laoparte, râzând.

- Pupă-mă-n fund, Arch!
- Oricând vrei tu, Lil!

Cu un cot sprijinit pe lemnul zgâriat, ea şi-a ţinut gheaţa pe ceafă şi a privit cum condensul se scurgea încet, în picături mari, pe paharul de bere. Dar de îndată ce l-a atins cu degetul, paharul s-a năclăit de noroi. Toată ziua, vântul îi sufla praful roşu al deşertului în pliurile hainelor şi în păr. Pe mâini, pe braţe, pe faţă.

Slavă Domnului pentru duşuri şi pentru loţiunea de protecţie solară! Cu toate astea, pentru genul de clientelă pe care o întâlneai la Archie's, nu merita să faci duş înainte să intri în bar, fie ca să stai la o bere, fie ca să lucrezi la bar, în afara sezonului. Cotul rătăcit pe care ea îl încasase în ceafă era o dovadă suficientă.

Uşa s-a deschis, luminând pentru scurt timp încăperea întunecată, şi a intrat Nicole, într-o strălucire de păr blond, dezordonat, şi de cămaşă de flanelă în carouri roşu cu albastru. Lăsându-se pe taburetul de lângă cel al lui Lily, Nicole şi-a ridicat bărbia către Archie atât în semn de salut tăcut, cât şi ca să comande o băutură. El i-a turnat o bere blondă într-un pahar de o curăţenie îndoielnică şi a împins spre cele două femei un bol cu alune, de o curăţenie şi mai îndoielnică. Mai mult flămândă decât pretenţioasă, Lily s-a apucat să mănânce.

Nicole a făcut un gest spre punga cu gheaţă.

- Ce naiba?!

- Petey şi Lou erau în vervă. Eu am fost o victimă colaterală.

- Ai nevoie de mine ca să le tăbăcesc fundurile?

A dat să se ridice, dar Lily a oprit-o, punându-i o mână pe braţ.

Nicole era mai înaltă şi mai puternică decât Lily şi devenea aproape sălbatică atunci când se făcea apel la loialitatea ei. Lily putea să pună pariu că Petey şi Lou ar fi avut parte de o luptă destul de cinstită. Dacă Lily i-ar fi făcut semn lui Nic să se ia la bătaie, aceasta din urmă s-ar fi aruncat în luptă cu capul înainte. Dar Nic era tot ce avea Lily, aşa că Lily a preferat să încline din cap spre micul teanc de hârtii aflat pe bar, lângă braţul prietenei sale.

- Asta e noul grup?

Nicole a dat din cap în semn că da.

- Sosesc mâine.

- Băieţi? a întrebat Lily.

Clienţii lor erau aproape întotdeauna bărbaţi care veneau în excursie ca să vâneze comori şi ca să se joace de-a bandiţii. Un grup de femei, în schimb, era mereu ca o gură de aer proaspăt.

Acele excursii aveau meritul de a fi mai liniştite, mai relaxate. Aproape că făceau ca slujba să merite. Aproape.

-Da. Patru.

- Petrecerea burlacilor? Zi de naştere?

Nic a clătinat din cap în semn de negare.

- Se pare că e un grup de prieteni care fac o excursie împreună.

Auzind despre ce era vorba, Lily a scos un geamăt. Cel puţin

petrecerile burlacilor aveau un scop precis, de obicei acela ca excursioniştii să strecoare băutură şi să se dedea unei săptămâni de desfrâu despre care să poată vorbi apoi ani la rând. Dar grupurile care apelau la compania de expediţii turistice a lui Lily, Wilder Adventures, doar ca să „evadeze", aveau întotdeauna nevoie de mai multă dădăceală, de un program mai dens. Uneori, asta era de bine – să-i ajute pe oameni să se bucure de o vacanţă călare fusese o bucurie pentru Lily în copilărie şi era şi în ziua de azi –, dar în momentul de faţă ea nu mai avea pic de energie.

- Au semnat cu toţii declaraţia pe proprie răspundere? a întrebat Lily.

Nic s-a scărpinat pe obraz, ezitând.

-Da.

- Ce înseamnă asta? a întrebat Lily, arătând cu degetul.

- Ei bine, a răspuns Nicole, se pare că toate declaraţiile au fost semnate de aceeaşi persoană.

Ridicându-şi paharul de bere în dreptul buzelor, Lily a murmurat o înjurătură printre dinţi.

- Măi, e o formalitate! a exclamat Nic.

- Până la proba contrarie! a comentat Lily. Nu-mi pot permite un proces.

- Fată, abia îţi permiţi berea asta!

Nic s-a aplecat ca să capteze privirea lui Lily, iar părul răvăşit i-a căzut pe jumătate din faţă, lăsându-i liber un ochi albastru, strălucitor, cu care şi-a studiat cea mai bună prietenă.

- Cum de te gândeşti că asta o să fie ultima noastră ieşire?

Lily a privit în jos, la zgârieturii*. În o«- i* , lemn. Sincer vorbind, ea spera din tot sufletul ca aceea să fie ut tima zvâcnire pentru Wtlder Adventures. Îşi ***dorea*** ca proiectata excursie să tie ultima dată când îi ducea pe orăşeni în deşert, la teambuilding sau ca să trăiască liber în natură şi ca să caute comori false. Voia să pună deoparte jurnalul tatălui ei şi să nu mai fie nevoită să se uite la el niciodată. Voia să trăiască într-un loc în care nimeni să n-o mai întrebe despre hărţile lui Duke Wilder sau despre poveştile lui şi, de asemenea, îşi dorea să uite de Butch Cassidy. Lily nu mai voia să vadă niciodată un bărbat care să poarte pantofi de gală, lustruiţi, în timp ce călărea un cal, sau să aibă de-a face cu o femeie care să poarte o cămaşă Prada în stil western şi care să se plângă de cât de mult o durea fundul după o jumătate de oră petrecută în şa. Îşi dorea să conducă un ranch, să pună şaua pe Bonnie la răsăritul soarelui şi să-şi mâne propriii cai prin tufişuri şi prin iarba îngheţată, care strălucea ca pulberea de diamante şi scârţâia sub copite. Voia destui bani ca să se mute din vechea cabană dărăpănată a tatălui ei şi să părăsească acel oraş prăfuit şi de doi bani. Îşi dorea mai mult decât orice ca aceea să fie ultima ei excursie.

Dar nu era suficient doar să-şi dorească. Învăţase acea lecţie cu mult timp în urmă.

Cu toate astea, renunţarea la slujbă îi copleşea fiecare gând; după ce condusese o astfel de afacere vreme de

şapte ani, Lily se simţea prinsă în capcană. Se descurca în munca de ghid, dar întreţinerea cailor era scumpă, iar Lily avea nevoie de cai ca să conducă turiştii prin deşert şi, astfel, să-şi câştige pâinea. Aşadar, oare ce fusese mai întâi, oul sau găina?

- Cum au mers lucrurile la bancă? a întrebat Nic, abordând problema din alt unghi.

Lily a clătinat din cap.

-Din nou? a întrebat Nic.

- Cine să-i dea un împrumut cuiva ca mine? Care o să mai fie venitul meu dacă nu mai conduc vânători de comori?

Nicole s-a aplecat din nou.

-Le-ai ***spus*** că ăsta era planul tău? Dacă nu le-ai suflat nici o vorbă, de unde să ştie ei...?

Lily s-a uitat la ea.

- Nu le-am spus, Nic, dar nu sunt proşti! Tipul m-a întrebat: „Deci, dacă aţi cumpăra un teren şi aţi înfiinţa un ranch nou, cum aţi câştiga bani de pe urma lui astfel încât să puteţi achita datoria către bancă?” Şi i-am spus că o să dureze câţiva ani, dar că eu cunosc zona, cunosc afacerea şi ştiu ce-şi doresc oamenii de la o vacanţă în Vestul Sălbatic. Dar n-a contat. Nu contează ce spun eu; nu reprezint o investiţie bună.

Nicole a pufnit şi s-a uitat în jos, începând să-şi contemple mâinile. Atunci Lily a observat un plic cu numele ei, care ieşea din teancul de corespondenţă şi de declaraţii semnate de turişti pe propria răspundere. Ar fi recunoscut oricând adresa de retur. Fusese a ei.

Imediat, mintea i-a fost năpădită de o avalanşă de amintiri – mirosul astringent şi răcoros al salviei; păşunatul cailor în timp ce soarele se ducea la culcare peste vârfurile munţilor; biscuiţii cu unt, pufoşi şi calzi, de la micul-dejun; momentul exact în care pusese ochii pe ***el*** şi, săptămâni mai târziu, fierbinţeala corpului lui...

Frecându-şi locul dureros de sub stern, Lily a întrerupt şirul acelor gânduri, arătând spre plic.

- Ce-i asta?

Nic a ascuns plicul în teanc.

-Nimic.

-E de la Wilder Ranch. Şi are numele meu pe ea, a insistat Lily, întinzând mâna. Dă-mi-o!

Dar Nicole i-a îndepărtat mâna brusc.

-N-o vrei acum, fată, crede-mă!

»Acum?!" s-a întrebat Lily în gând.

- E vorba despre fermă? a spus ea cu glas tare.

-Las-o baltă, Lil!

Un foc violent s-a aprins în Ven 1

- Ai deschis-o? Jur pe Dumnezeu* M-' Uly' cioasă...! ' Ic> că eŞti cea mai băgă-

Lily a încercat din nou să anurp ni- i J lateral, evitând-o. P P,,CUI'dar « feri, î„

-Am spus ***nul***

Sângele lui Lily a început să fiarbă la auzul insinuării că nu putea face faţă la ceea ce se afla scris pe hârtia dinăuntrul plicului. De obicei, Nic era cea înfierbântată, iar ea, Lily, era cea cumpănită. Dar acum a simţit dintr-odată că nu-şi dorise niciodată ceva atât de mult pe cât îşi dorea în acel moment să vadă conţinutul plicului alb, de-a dreptul banal.

Lily i-a împins braţul, dar Nic îi anticipase mişcarea, aşa că s-a aplecat şi şi-a încolăcit braţele în jurul hârtiilor, iar apoi a rămas nemişcată. Plonjând spre stomacul lui Nic, Lily a dobo- rât-o de pe scaun şi a aruncat-o pe podea. Pierzându-şi dintr-odată orice importanţă, declaraţiile pe proprie răspundere au zburat în jurul celor două femei, aterizând printre cojile de alune aruncate în stratul lipicios de bere de pe podea. în spatele luptătoarelor, bărbaţii strigau şi aplaudau, încurajându-le. în mod normal, Lily s-ar fi ridicat şi s-ar fi dus să se certe în altă parte, dar acum avea un singur gând, şi anume să scoată plicul de sub Nicole, care se rostogolise pe burtă, acoperindu-l cu corpul ei.

- Nici vorbă! a strigat Nic, care stătea cu faţa la podea, în timp ce Lily o lovea fără nici un spor peste umeri şi o gâdila la coaste, după care s-a apucat să-i care pumni peste fund.

- Plicul are numele ***meu*** pe el, tâmpito!

- Crede-mă că nu-l vrei!

- Asta e o infracţiune! a strigat Lily, aruncând o privire peste umăr. Petey! Eşti poliţist!

- Acum nu sunt de serviciu! a răspuns el, râzând în paharul cu bere. Mai dă-i un pumn în fund!

- Dacă nu mă ajuţi, o să-ţi trag un pumn între picioare!

-Dragă, te invit să te dai la orice parte a anatomiei mele!

Cu un mârâit sălbatic, Lily a săpat cu toată puterea sub trupul prietenei sale, ajungând la plic pe pipăite. Şi-a încleştat degetele în jurul lui, rupându-i un colţ în timp ce-l scotea. Apoi s-a ridicat şi a fugit, ascunzându-se în spatele lui Big Eddie, lângă placa de darts, în caz că Nicole ar fi venit după ea.

- Îţi spun, a avertizat-o Nic, că n-o să-ţi placă ce citeşti acolo!

învinsă, ea s-a ridicat în picioare, ştergându-şi cu dosul mâinii
murdăria lipită de obraz, după care s-a întors la scaunul ei, la berea ei şi la bolul cu alune.

- Doar să nu vii îmbufnată la mine după ce o să vezi despre ce-i vorba!

înapoindu-se în colţul ei, Lily a scos scrisoarea din plic. Toţi ochii din bar o priveau ţintă în timp ce citea, la început neînţe- legând, fiindcă toate cuvintele se amestecau în vârtejuri de alb şi negru, iar privirile oamenilor au rămas lipite de faţa ei atunci când a luat textul de la capăt. încetul cu încetul, propoziţiile au prins contur, înţelesurile s-au coagulat, iar durerea, pierderea şi vidul întunecat care i se solidificaseră pe dinlăuntru, făcând-o să se simtă de parcă ar fi avut o cărămidă în piept, acum au izbucnit afară, preschimbate într-un roi de tăuni.

Scrisoarea era de la proprietarul actual al pământului familiei ei. Un om pe care-l întâlnise o singură dată, la doar o săptămână după acea altă durere brutală. Oricât de mult l-ar fi urât Lily pe Jonathan Cross, ea îşi dorise să citească acele cuvinte în fiecare zi, timp de zece ani.

...care se retrage... fermă de vânzare... aş vrea să vă dau prima ocazie...

Nu conta cât de bun era preţul pe care el i-l oferea. Ea nu putea face nimic ca să recupereze ferma familiei.

Odată ce un lucru fusese pierdut, rămânea pierdut. Lily crezuse că reuşise să-şi biruie durerea, dorul de acel loc, dar acum se simţea din nou plină de vânătăi.

Ca să-şi păstreze calmul, a făcut apel la fiecare dram de putere fizică pe care-l mai avea. Şi-a muşcat buza de jos, şi-a încleştat maxilarul. Şi-a forţat umerii să rămână fermi, străduindu-se să-i împiedice să se ridice spre ceafă, străduindu-se să nu-şi încovoaie spatele. Nici un om viu – cel puţin, nimeni din acea încăpere – n-o văzuse cedând vreodată. În cele din urmă, după ce oamenii şi-au pierdut interesul ori şi-au abătut privirea, din respect, ea s-a îndreptat înapoi spre bar.

Nicole îi comandase deja o bere nouă prietenei sale, pe care i-a întins-o în timp ce Lily se aşeza pe scaunul de lângă ea.

-Ţi-am spus eu! a exclamat Nic.

-Mi-ai spus.

- Ce ai de gând să faci în privinţa asta?

- N-am de gând să fac absolut nimic a răspuns Lily, ducând paharul la buze.

CAPITOLUL 2

New York City Mai, prezent

Principalul risc al plecării spre aeroportul JFK la ora opt şi un sfert dimineaţa: în ultimele douăzeci de minute, şirul de maşini blocate în trafic la ora de vârf nu se mişcase nici măcar o dată cu mai mult de cincisprezece kilometri pe oră. Potenţialul avantaj: Leo era liber să răspundă la litania de

întrebări pe care şeful lui le-ar fi putut pune literalmente oricui altcuiva aflat încă la birou... dar prefera să n-o facă.

Atunci când telefonul lui a scos un clinchet, anunţând al zecelea mesaj în cinci minute, Leo a închis ochii, gemând.

- Pune-ţi-l pe modul silenţios, a spus Bradley, coborând fereastra taxiului până la limita maximă, iar apoi ridicând-o rapid, ca să nu pătrundă în maşină gazele de eşapament de la camioane.

Leo a scris un răspuns rapid la mesaj.

-E în regulă.

Telefonul a scos imediat un a t c inc e

***^eo» asta se** întâmplă în fiecare an!*

' % se comportă *Alton atunci* când plec de la birou pentru nie» i-a răspuns Leo, tastând *pe* ecran. ****

-Exact asta vreau să spun! Se comportă ca şi cum nimeni altcineva de pe raza celor trei state n-ar şti să folosească un calculator.

De data asta, telefonul a sunat în mâna lui Leo. ***Bradley*** i-a iruncat o privire de avertisment.

- Lasă-l să sune!

Ridicând din umeri, neputincios, Leo a ***făcut*** un gest spre îumele lui Alton, afişat pe ecran.

- Săptămâna viitoare se iau decizii cu privire la postul de ricepreşedinte, iar eu sunt în vacanţă. Nu pot să nu răspund!

- Lasă-l să sune!

Leo a dus telefonul la ureche.

-Alo?

Bradley a mârâit şi s-a aplecat în faţă ca să-i spună taxime- ristului – căruia nu-i păsa absolut deloc:

- Niciodată nu lasă un apel de la şef să intre în căsuţa vocală!

- Ba da, a şoptit Leo, după care s-a întors la

convorbirea cu Jton, spunând: Codul pentru algoritmul Daxton-Amazon se flă pe unitatea C, în folderul numit „Daxton-Amazon”!

Bradley s-a întors şi l-a privit cu gura căscată, dar Leo s-a acut că nu-l observa, continuând convorbirea:

- Aşa-i. Poţi să i-o transmiţi direct Alyssei sau s-o salvezi i cloud...

Bradley i-a smuls telefonul din mână lui Leo şi s-a aplecat, păsându-şi gura pe ecran şi prefăcându-se că se întrerupea jmnalul.

-Nupot., crrr... nu aud... crrr... tunel... crrr!

A apăsat pe butonul ***Final*** şi a strecurat telefonul în buzunarul ropriei haine, cu un zâmbet.

Leo i-a aruncat o privire lipsită de orice expresie.

-Chiar aşa, măi, frate?

nu:SS2 át0ría meí’

regUWe mele_ RegUlă

"UmărUl

└«> s-a întins oricum spre el, explicând- -A sunat ca să afle unde...

Bradley l-a plesnit peste mână.

- Dacă şeful tău nu poate găsi un algoritm numit Daxton-Ama- zon într-un dosar numit tot „Daxton-Amazon”, chiar că n-am idee cum a ajuns să ocupe cel mai tare birou din clădire!

Leo s-a întors ca să privească pe fereastră, fără să-l poată contrazice. Oricum, era timpul să nu-şi mai facă griji în legătură cu munca şi să înceapă să se gândească la locul în care îi ducea Bradley. Acea excursie anuală, făcută împreună cu cei doi cei mai buni prieteni ai lui din facultate, însemna singura lui plecare de acasă. Iar pe măsură ce duceau vieţi din ce în ce mai ocupate, situaţia trecuse de la „E rândul meu să fac planurile anul ăsta!” la „Absolut nici un detaliu n-o să fie împărtăşit decât după ce ajungem la destinaţie!” Faptul că ştiau că urma să zboare spre Salt Lake City nu însemna nimic pentru Leo, iar atunci când venise rândul lui Bradley să se ocupe de organizare, ceilalţi doi bărbaţi deveniseră îngrijoraţi pe bună dreptate. Bradley punea de fiecare dată mai mult preţ pe povestirea unei anecdote haioase pe drum, decât pe confortul personal şi pe bunul-simţ.

Telefonul lui Leo a sunat din nou, iar Bradley l-a scos şi a zâmbit în momentul în care a văzut de la cine era apelul.

-E celălalt şef al tău!

A întors ecranul, ca să-i arate lui Leo numele afişat pe el.

Cora.

Bradley a apăsat pe ecran şi a răspuns:

- Telefonul lui Leo, unchiul Bradley la telefon!

Aplecându-se din nou spre el, Leo a încercat să-i ia aparatul.

Dar Bradley i-a pus toată palma peste faţă şi l-a împins laoparte.

- Ce mai faci, dragă?

Leo nu auzea nimic în afară de sunetul metalic al vocii surorii lui la celălalt capăt al liniei. Resemnat, s-a dezumflat în scaun. Cora îl adora pe Bradley. Chiar dacă fratele ei ar fi reuşit să pună mâna pe telefon, ea i-ar fi cerut doar să i-l dea din nou pe

Bradley.

- Felicitări pentru absolvire, Cor! E incredibil! a spus Bradley dând din cap şi zâmbind din pricina spuselor ei. Chiar aşa? a întrebat el, iar apoi s-a întors şi l-a privit pe Leo. Pleci mâine la Paris? Nu, fratele tău nici vorbă să-mi fi zis că te trimite pe tine şi pe o prietenă la ***Paris***, drept cadou de absolvire.

„La naiba!" s-a gândit Leo, dându-şi seama că prietenul lui avea să-l piseze o veşnicie pe tema asta.

-Aşa să ştii, a continuat Bradley, prefăcându-se alarmat şi privindu-l pe Leo cu ochii mari. Asta chiar sună ca o noapte specială! a adăugat el, după care a făcut o pauză, ascultând. Cu siguranţă că o să-i transmit asta lui Leo. Să ai o călătorie extraordinară! Şi eu te iubesc, fetiţă!

A încheiat convorbirea şi, cu un zâmbet batjocoritor, i-a înmânat în cele din urmă telefonul lui Leo.

- Iată o convorbire edificatoare!

Lăsând aparatul să cadă în rucsac, Leo şi-a sprijinit capul de tetieră.

- Las-o baltă!

- Cora a vrut să te anunţ că a trecut pe la tine şi a luat banii pe care i-ai lăsat pentru ea, a spus Bradley, tăcând pentru o vreme şi mângâindu-şi obrazul cu barba crescută. Trebuie să-ţi spun că sunt dezamăgit că nu m-ai invitat la cina ei de absolvire de aseară, a mormăit el. Cu siguranţă că o persoană în plus la masă nu ţi-ar fi devalizat contul bancar, dacă ai invitat deja douăsprezece persoane, iar sora ta zboară mâine cu avionul la Paris, pe banii tăi!

Taxiul a oprit în faţa terminalului de la JFK, iar ei au coborât şi şi-au luat calabalâcul din portbagaj.

- Nu din cauza costului nu te-am invitat, a explicat Leo în timp ce se îndreptau spre terminal, ci din cauza obiceiului tău de a te da la prietenele surioarei mele!

- Sunt majore! s-a apărat Bradley.

El era cel mai vechi prieten al lui Leo, cel care, cu un deceniu în urmă, îl susţinuse pe acesta atunci când lumea lui se

prăbuşise şi care îi stătuse alături în timp ce îşi regăsea echilibrul. Bradley

funcţiona pe post de unchi glumeţ şi asigura un echilibru amuzant şi lejer tendinţelor de supraprotecţie şi supracompensare ale lui Leo. Dar era şi un fustangiu neruşinat.

- Tot sunt cu zece ani mai tinere decât tine! i-a amintit Leo.

-Zece ani înseamnă mai puţin atunci când tu eşti cel care e mai în vârstă.

- înseamnă încă destul de mult, Bradley!

- Schimbi subiectul. O răsfeţi! i-a răspuns Bradley, zâmbind arogant.

- Un bărbat care poartă un ceas Rolex şi care călătoreşte cu o geantă de voiaj de la Prada ar trebui să fie ultima persoană care să-mi ţină o prelegere despre cum răsfăţ eu pe cineva. Nu poţi să zici că ai avea nevoie de o masă gratuită!

- Nu, dar mi-ar ***plăcea*** să am parte de aşa ceva.

Leo a râs văzând zâmbetul de învingător al lui Bradley.

- Cora se mută la Boston. Ştii că a fost treaba mea s-o susţin la şcoală.

S-o susţină la şcoală, da, dar şi să-i fie frate, tată, mamă şi binefăcător şi, în plus, să compenseze fiecare fărâmă de adoraţie care îi fusese furată surioarei lui cu zece ani în urmă.

- Da, ai făcut asta. I-ai dat o alocaţie săptămânală, n-are împrumuturi pentru studenţi şi i-ai pus la dispoziţie un apartament aflat la o distanţă patru străzi de campusul de la Columbia.

- Pe care-l împarte cu alte trei persoane, i-a amintit Leo. Nu se dă cu bicicleta într-un penthouse!

Bradley a făcut semn cu mâna.

-Acolo unde mergem, ea n-o să poată să te sune. Cum o să se descurce fără Big Brother?

Leo era deja sătul de acea conversaţie.

- O să se descurce, a răspuns, gândindu-se că, cel puţin, aşa spera el. Oricum, o să fie prea ocupată să se bucure de Paris, ca să-şi mai facă griji!

- Dar tu cum ***o să te descurci***? a insistat Bradley.
- Ce vrei să spui?
- Leo, asta e prima noastră călătorie în care nu putem verifica e mailurile de la serviciu sau răspunde la apeluri telefonice!

Evitând o familie care îşi reîmpacheta lucrurile în valiză la check-în, Leo i-a aruncat o privire lui Bradley.

- Nu-ţi face griji pentru mine! Pe baza listei tale oribile de călătorie, m-am pregătit mental pentru izolare.
- Oribilă?! a repetat Bradley, prefăcându-se jignit.

S-au apropiat împreună de ghişeul de bilete, înmânându-şi actele de identitate.

- N-am pantaloni cu buzunare, i-a spus Leo lui Bradley. Şi de ce ai trecut pe listă „cizme cu toc”? Vrei să arătăm ca în clipul de la ***Purple Rain*** sau ca nişte muncitori în construcţii?^
- Ştii regulile. Nu pune întrebări, doar împachetează!
- Ştiu regulile, a răspuns Leo, dar atunci când am văzut pe listă „pălărie de cowboy cu şnur”, nici măcar nu ştiam ce înseamnă asta.

De fapt, Leo ştia exact ce însemna, dar gândul ***că*** ar fi putut avea nevoie de cizme cu toc şi de o pălărie de cowboy cu şnur făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Motiv pentru care amânase să-şi facă bagajele până în acea dimineaţă, când, în sfârşit – devenind aproape isteric – băgase totul în geanta de voiaj. Pentru astfel de călătorii, fiecare dintre cei trei prieteni avea un set de reguli spuse şi nespuse. De exemplu, Bradley refuza să meargă la Key West, pentru că familia unei femei pe care, beat fiind, o ceruse de nevastă în 2012, deţinea aproape un sfert din restaurantele din oraş. Walter refuza să viziteze orice stat în care exista o posibilitate reală să se producă tornade. Regula nespusă a lui Leo fusese întotdeauna ***fără cai.*** Bradley ştia mai bine decât oricine de ce.

Aşa că, chiar dacă acea vacanţă nu-i ducea în Wyoming, fără îndoială că apropierea de cai avea să-l poarte pe Leo înapoi într-

un loc mental de care – potrivit mai multor foste iubite – nu se putuse niciodată debarasa emoţional.

Tradiţia anuală a vacanţei începuse în primăvara care urmase întoarcerii lui de la Laramie, cu inima frântă şi cu sufletul gol. Bradley, acţionând în baza unui număr egal de intenţii bune şi rele, plănuise o excursie între băieţi, întreprinsă în nordul statului, în timp ce Cora era în tabăra YMCA din Vermont. în acea excursie, Leo râsese din tot sufletul pentru prima oară după şapte luni.

în anul următor, cei trei plecaseră din nou, de data asta într-o excursie în Mâine, pe care o plănuise Walter. După aceea, pe măsură ce le crescuseră veniturile, călătoriile deveniseră şi ele mai deosebite. Astfel, merseseră la degustări de vinuri în Oregon şi la fabrici de brânzeturi în Franţa. înotaseră împreună cu delfinii în Ensenada şi navigaseră cu caiacul printre gheţari, în Alaska.

Având în vedere că ultima evadare a lui Bradley, cu trei ani în urmă, fusese o săptămână la Ibiza, când acesta pusese „bani pentru cauţiune" pe lista de călătorie – şi ce bine făcuseră Leo şi Walter că-l luaseră în serios –, cei doi fuseseră uşor temători în legătură cu planul din anul în curs.

Leo a fost smuls din gândurile lui în clipa în care o voce din spatele lor a bubuit:

-Care-i treaba, fătălăilor?!

Erau înconjuraţi de cel puţin o sută de alţi călători şi nu exista nici un motiv să presupună că acele cuvinte le erau adresate lor, dar Leo n-a trebuit să se uite ca să ştie că tocmai ei erau cei vizaţi. în timp ce toţi călătorii din apropiere se întorceau ca să vadă cine strigase cuvântul „fătălăi" în mijlocul unui nenorocit de aeroport, Leo s-a întors şi l-a fixat acuzator pe Bradley.

- Serios? a şuierat el. L-ai invitat pe ăsta?

Bradley s-a dat imediat înapoi.

O privire reticentă peste umăr i-a dezvăluit lui Leo exact persoana pe care se aştepta s-o vadă: Terrence „Terry" Trottel – un tip care nu fusese niciodată în armată, dar care era îmbrăcat în echipament de camuflaj complet şi care purta un rucsac de tip

militar pe umăr – se îndrepta direct spre ei. înalt, slab, tatuat din greu şi cu o barbă care-l făcea să arate stupid, Terry era genul de carte care putea fi judecată perfect doar după copertă.

Bradley a tresărit.

- M-a întrebat direct. N-am putut *spune* „nu".

- Ai fi putut, totuşi. E uşor: „Nu, Terrence. Tu nu faci parte din grup!"

Terry – colegul de cameră al lui Bradley din *primul* an de facultate – păstrase doar o legătură firavă cu ceilalţi din grup, având în vedere faptul că el era exact prietenul pentru care trebuia să-ţi ceri scuze, indiferent de situaţie. Era genul de om care o dată apăruse neinvitat la o bere, purtând un tricou pe care era imprimată o poză cu o femeie ce avea o bucată de bandă adezivă lipită peste gură, precum şi inscripţia: *Bucuraţi-vă de tăcere.*

Dar, deşi Bradley îl toca la cap pe Leo în legătură cu Cora, cu slujba lui şi cu viaţa lui amoroasă inexistentă, el nu intra niciodată în conflicte reale; era prietenul tuturor. Leo era centrul calm al grupului, aşa că Bradley putea să trăncănească tâmpenii nestingherit. în schimb, Terry era un căpos, care se simţea insultat indiferent dacă cineva i se adresa astfel cu sau fără intenţie. Şi iată că acum Leo şi Bradley erau pe punctul de a fi legaţi de el într-un loc *suficient* de izolat încât să trebuiască să se descurce fără semnal la telefon.

Minunat.

S-au prefăcut că nu-l vedeau pe Terry făcându-le cu mâna şi au continuat să-l ***ignore*** până în momentul în care el s-a apropiat de ghişeul de check-în, aflat la câţiva metri mai jos. în timp ce agentul le eticheta bagajele minuscule, Leo l-a privit cu reproş pe Bradley.

- Nu era atât de rău mai demult, a argumentat Bradley în şoaptă.

!n facultate, ciudăţenia lui Terry se manifesta prin faptul că era colecţionar de capace de sticle şi că nu-şi spăla cămaşa norocoasă. În prezent, Terry colecţiona muniţie de epocă şi

considera ca „feminist şi „terorist” erau sinonime aproximative. Bradley nu greşea spunând că Terry nu fusese întotdeauna atât de rău dar era argumentul era discutabil, pentru că Terry era cu siguranţă

groaznic acum. Leo se cam temuse oricum de acea călătorie, iar în clipa de faţă era convins că avea să fie una interminabilă.

-Walt mi-a trimis capturi de ecran cu nişte chestii înfricoşătoare pe care Terry le-a postat online, i-a spus el lui Bradley. Terry îşi petrece toată ziua în nişte colţuri destul de întunecate ale internetului.

- Ştiu. Dar atunci când suntem cu toţii, o lasă mai moale.

Leo l-a şfichiuit pe Bradley cu un hohot de râs.

- Chiar aşa?

Agentul lor le-a înmânat biletele, iar cei doi prieteni s-au îndepărtat de ghişeu.

Bradley a aruncat o privire în lateral.

- Cred o să fie destul de potolit!

- Pentru că aşa e Terry? a întrebat Leo, arătând spre locul în care individul părea să-l „instruiască" pe agentul companiei aeriene cu privire la modul corect de etichetare a bagajelor lui. Un tip potolit?

-Ai de gând să-i spui „nu"?

- Bradley, se înregistrează pentru zbor. Bineînţeles că nu-i spun „nu" acum!

Bradley a mormăit ca pentru sine:

- Nu ştiu de ce mă judeci. Nici măcar nu-ţi trece prin cap să-i spui Corei „nu".

- Te-am auzit!

- De-aia am zis-o cu voce tare!

S-au întors şi s-au îndreptat spre controlul de securitate, dar deşi Bradley a rămas locului ca să-l aştepte pe Terry, Leo a continuat să meargă, reuşind să treacă în doar câteva minute. în cele din urmă, s-a bucurat că o luase înainte, pentru că Walt era deja la poartă şi ar fi trebuit să fie pregătit pentru veştile despre Terry. Mai precis, dacă stresul că Terry se alătura grupului lor ar fi fost prea mare, Walter ar fi vrut să aibă timp să meargă la

toaletă înainte să se îmbarce.

Walter stătea cu rucsacul în poală şi cu căştile în urechi, dând din cap, fericit, în ritmul muzicii. Un suflet blând, care rareori acorda prioritate unor lucruri precum tunsoarea sau înlocuirea tricourilor ponosite, era întotdeauna primul care suna ca să vadă ce făcea un prieten ce trecea prin momente dificile. Pur şi simplu, era antiteza vie a lui Terry.

Leo a început să-i dea târcoale, urând faptul că era pe cale să-i strice buna dispoziţie. Dar în momentul în care Walt şi-a ridicat privirea şi şi-a aţintit-o peste umărul lui, faţa i-a căzut, pur şi simplu, iar Leo şi-a dat seama că era prea târziu.

Walter şi-a scos o cască din ureche, privind cu ochii mari cum se apropia Terry.

- Stai aşa, de ce e Terry aici?

Leo s-a gândit că avea un motiv pentru care să fie recunoscător pentru că Bradley avea o fire neconflictuală: cum Terry făcea acum parte din grup, cel puţin exista ceva care pe el, pe Leo, îl entuziasma chiar mai puţin decât să călărească un cal pentru prima oară după zece ani.

CAPITOLUL 3

Trezit brusc din somn, Leo s-a aplecat în faţă pe scaunul incomod de autobuz, întinzându-se ca să-şi poată masa gâtul.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat Bradley, îndreptându-se încet în scaunul lui de peste culoar.
- Ne-am oprit.
- Unde? a gemut Bradley.
- Habar n-am.

Tot ce ştia Leo era că autobuzul, care duhnea a pământ şi a etanol, tocmai se oprise brusc şi cu o frână puternică, aparent în mijlocul pustietăţii.

- Ce naiba, omule?! i-a strigat Bradley şoferului, încrucişân- du-şi braţele peste scaunul din faţa lui. N-ai putea să ne avertizezi din timp data viitoare?

Răspunsul şoferului, dat cu o voce răguşită, abia dacă a ajuns la ei:

- Până aici vă pot duce. Coborâţi!

Concentrându-şi privirea ca să vadă cât mai bine pe fereastră, Leo n-a putut distinge decât forme vagi în întunericul negru-albăstrui. Ar fi putut jura că soarele răsărise cu doar câteva minute în urmă, dar oricum pierduse noţiunea timpului, fiindcă adormise undeva în apropiere de Green River, Utah, fiind epuizat de o zi de călătorie interminabilă, care indusese trei ore de întârziere pe pista aeroportului JFK, un zbor cu turbulenţe, făcut într-un avion aglomerat, precum şi o călătorie cu autobuzul până la naiba-n praznic.

Leo se simţea de parcă ar fi dormit înghesuit într-o cutie, dar, în ciuda lungii călătorii către aventura din Vestul Sălbatic, Bradley nu părea deloc afectat. Pentru un bărbat care purta pantofi de piele şi pulover de caşmir, era surprinzător de pregătit pentru viaţa în aer liber. Alături de Bradley, sprijinit precar de fereastră şi purtând un tricou verde, vechi, pe care scria MIDDLE EARTH'S ANNUAL MORDOR FUN RUN, Walt dormea dus, sforăind încet.

În spatele lor, faţa veşnic roşie a lui Terry s-a lăţit într-un rânjet tulburător, înainte ca el să se întindă în faţă şi să-l plesnească pe Walter peste ceafă, trezindu-l brusc.

- Haide, măi, omule! a încercat Leo să-l domolească.

Atunci când îl întâlnise pe Terry pentru prima oară, Leo crezuse că acesta din urmă era veşnic ars de soare, iar apoi se întrebase dacă omul nu cumva bea prea mult. Acum, desigur, Leo ştia că Terry era doar mânios cronic. Enervat tot timpul,

supărat pe femei, pe socialişti, pe mama lui.

Leo s-a mişcat şi i-a aruncat lui Walt o privire compătimitoare, care spunea: „Uau, cât de mult îl urăsc pe Terry!", după care s-a uitat la ecranul telefonului, mormăind:

-N-avem decât o liniuţă la semnal? Oare ne-am întors în timp şi acum suntem în 1992?

- Ar fi trebuit să aducem un telefon cu legătura prin satelit, a spus Terry, care stătea pe culoar, întinzându-se ca să se dezmorţească. Serviciul de telefonie mobilă o să fie, în cel mai bun caz, slab.

Bradley s-a ridicat şi el în picioare, bătându-se peste piept. Părul blond şi des îi cădea pe frunte în şuviţe suple, imune la ciufuleala adusă de călătorii.

-Haideţi, domnilor! O să mergem într-un loc în care n-avem nev°ie de telefoane.

Sub conducerea lui Bradley, grupul a coborât ca să-şi recupereze bagajele. La aproximativ şase metri de locul în care se aflau, Leo a putut distinge un mic şi şubred adăpost de vânt, construit în jurul câtorva bănci uzate de lemn. Un ghem de scaieţi făcea tumbe pe cimentul uscat, iar în urma lui se învolbura un ciclon liliputan de praf. Pe măsură ce ochii lui Leo s-au adaptat, cerul a devenit violet încetul cu încetul; pământul era înghiţit de umbre care păreau să se întindă neîntrerupt cale de kilometri întregi.

Autobuzul s-a pus în mişcare, iar grupul celor patru l-a privit cum se îndepărta, luminile din spate dispărând în întuneric.

Sprâncenele lui Walter s-au încreţit a îngrijorare.

-Oare şoferul ştie că noi...? Mă întreb dacă..., a murmurat el, uitându-se la Leo şi apoi spunând ceva ce era evident: ...nu suntem în autobuz cu el!

- Poate că acum e momentul să ne spui ce ne aşteaptă, Bradley! a exclamat Leo.

- Tot ce trebuie să ştiţi e că ne aşteaptă o ***aventură.*** Nu vă faceţi griji, băieţi, n-o să rămânem singuri aici pentru mult timp!

Imediat ce şi-a terminat fraza, un coiot a urlat, iar haita lui l-a urmat, într-un adevărat cor de schelălăieli stranii.

Leo s-a întins, iar zgomotul făcut de spinarea care îi trosnea s-a auzit de parcă s-ar fi dărâmat o grămadă de piese de domino.

- Oi fi adormit eu la un moment dat, dar sunt gata să pariez că n-am mai trecut pe lângă nimic de ore întregi. Poţi măcar să ne spui unde ne aflăm?

Terry a scos o unitate GPS dintr-unul dintre multele buzunare ale echipamentului său.

- Ne aflăm la treizeci şi opt de grade nord şi...

- Mersi, a spus Leo pe un ton sec.

- Of, Doamne, bine, văd că nimeni nu se bucură de mister! s-a supărat Bradley, scoţându-şi telefonul, iar ecranul i-a

luminat încruntarea, făcând ca pielea lui îngrijită să pară ciudat de ridată şi de înfricoşătoare. Ar trebui să ne aflăm la ieşirea din Hanksville, Utah, dar o să vă citesc informaţiile din broşură, dacă o pot recupera, a spus el, întorcând ecranul spre ei ?i aritându-le cum iconiţa de e-mail se învârtea în gol. E vorba despre o companie care organizează aventuri în sălbăticie, coordonate de ghizi, a explicat el pe un ton defensiv. O să călărim, o să dormim în cort şi o să mergem la vânătoare de ***comori.*** Ziceţi şi voi dacă asta nu e o distracţie dată naibii!

O amintire vagă i-a întunecat gândurile lui Leo, iar stomacul i s-a îngreunat.

în depărtare, lumina galbenă a unei perechi de faruri străpungea întunericul.

- Vedeţi? a spus Bradley, simţindu-se absolvit de păcate. Ne-a venit maşina!

Rămaşi în expectativă, cu toţii au privit în tăcere cum un Ford Bronco – a cărui caroserie era mai mult rugină decât metal – a coborât în trombă pe drumul cu două benzi, plin e gropi, n timp ce maşina se apropia, şoferul nu dădea nici un semn că ar
fi vrut să încetinească.

Neliniştea a ***făcut ca vocea*** lui Leo să se audă mai puternic decât în mod normal:

-Vine destul de repede...!

L-a cuprins panica atunci când şoferul a intrat brusc pe acostament, a trecut peste pietriş şi s-a îndreptat direct spre ei. Cei patru bărbaţi s-au lipit de bănci, lăsând să iasă un cor de exclamaţii de genul: „Asta vrea să ne omoare?!", înainte ca vehiculul să se oprească, într-un nor de praf şi în scârţâit de roţi, la doar câţiva centimetri de picioarele lui Walter.

- Niciodată n-am fost atât de aproape să fac pipi pe mine, a şoptit el.

în timp ce făceau cu toţii câţiva paşi precauţi ca să se îndepărteze de grila Bronco-ului, Bradley a fluturat din mână, fericit, către silueta şoferului.

- V-am zis eu că o să vină cineva în curând!

Motorul s-a oprit brusc şi notele persistente ale melodiei „Jolene" a lui Dolly Parton au răsunat în liniştea care se înstăpânise.

Leo a mijit din ochi în timp ce şoferul cobora încet şi ocolea partea din faţă a vehiculului, cu paşii .scârţâind prin noroiul pietrificat. Şoferul era încă luminat din spate de faruri, dar Leo îi putea distinge picioarele lungi, în timp ce silueta i se sprijinea de capotă.

Faţa îi era ascunsă de o pălărie de cowboy prăfuită, dar în momentul în care şi-a ridicat capul, Leo a fost surprins să vadă o femeie – de douăzeci şi ceva de ani şi drăguţă – înaltă de aproape un metru optzeci şi afişând un zâmbet care sugera că ar fi fost gata fie pentru o petrecere, fie pentru o bătaie într-un bar, fără să-i pese prea mult pentru care anume. Purta cizme şi blugi, iar părul blond, care îi cobora până în dreptul bărbiei, i se ondula peste gulerul cămăşii uzate, cu nasturi.

- Eu sunt Nicole! Iar voi trebuie să fiţi corporatiştii pe care trebuie să-i pun la treabă săptămâna asta.

Bradley s-a întins pe lângă Leo, apucând în pumn gulerul cămăşii acestuia şi scoţând un geamăt fericit. Leo l-a împins cât colo.

Toţi ceilalţi au rămas tăcuţi în chip ostentativ, aşa că el a făcut un pas înainte şi i-a întins o mână femeii.

- Eu sunt Leo!

- Tu eşti cel care şi-a înscris prietenii pentru asta? a întrebat ea cu o voce nazală, strângându-i mâna cu putere.

- Nu, acela a fost Bradley! a explicat Leo, iar după ce Nicole i-a eliberat mâna, el şi-a pus-o pe umărul lui Bradley şi apoi a arătat spre ceilalţi membri ai grupului. Iar el e Walter! a continuat, ezitând înainte să-l prezinte pe ultimul dintre ei, care rămăsese cu un pas în afara cercului lor. Cel de colo e Terry!

Walt i-a făcut un mic semn cu mâna.

-Domnişoară... ăăă... se spune „domnişoară”? „Doamnă”? „Doamnă” ar fi mai bine?

- Mă cheamă Nicole, dar „domnişoară” ar fi o frumoasă schimbare de registru. „Domnişoara Nicole” sună deosebit de bine!

Bine, domnişoară Nicole! a spus Walt privind în beznă, care devenea din ce în ce mai adâncă. Unde ne aflăm, mai exact?

- în staţia de autobuz, a răspuns ea, dându-le ocol şi studiin- du-i cu atenţie. Autobuzul nu merge până la tabără, aşa că am venit să vă iau, a adăugat, lăsând apoi să-i scape un mârâit brusc şi dezaprobator. Porţi mocasini în deşert?

- Sunt pantofi de condus şi sunt ortopedici, a explicat Bradley. Recomandaţi de podiatrul meu.

- Un doctor care te caută în fund?

Un hohot de râs l-a cutremurat pe Leo înainte de a putea să şi-l reţină. Bradley a făcut o pauză, după care a spus:

- Nu contează.

Geanta de voiaj a lui Walter era aşezată pe cea mai apropiată bancă, iar Nicole s-a uitat la ceva vizibil prin clapeta deschisă, pe urmă a mai aruncat o privire şi apoi şi-a vârât mâna înăuntru, scoţând de acolo un gadget de plastic de un albastru strălucitor, cu un cioc la un capăt şi cu o sticlă în formă de acordeon la celălalt.

- Ce naiba e asta?!

- E un Tushy, a explicat Walter, întinzând mâna spre obiect şi împingându-l înapoi înăuntru. Un bideu portabil.

- Un bideu?!

în strălucirea farurilor, ochii lui Nicole sclipeau de amuza- ment. Şi-a înclinat pălăria pe spate, iar Leo a auzit murmurul prin care grupul îşi exprima revelaţia: cu toată faţa la vedere, tânăra era şi mai frumoasă.

- Am văzut oameni care au adus tot felul de nebunii aici, a spus ea, dar asta e ceva nou! Am avut un tip care credea că putea să poarte cleme pentru sfârcuri pe toată durata

călătoriei. Un grup venit la o petrecere a burlăciţelor a adus cel puţin o duzină de vibratoare. Dar vă jur că nici unul dintre lucrurile astea nu se potriveşte într-o excursie de o săptămână pe cal! i-a avertizat ea, după care s-a aplecat în faţă şi-a ridicat piciorul încălţat cu cizmă, sprijinindu-şi-l de una dintre scândurile băncii. în plus,

dragă, pol să tc arunc în râu dacă îţi place să ţi cureţi fundul, iar asta n-o să-ţi ocupe spaţiu în rucsac!

Bradley a declarat pe un ton sentenţios:

- După cum v-am spus, călătoria asta o să fie uimitoare!

Scu7ă-mă, a intervenit Walter, ridicând o mână tremură toare, dar mi se pare că tocmai ai spus ceva despre o săptămână petrecută călare!

- De aceea te afli aici, scumpule! Ca să te faci cowboy. Vă ducem călare pe Calea bandiţilor. Vă lăsaţi în urmă toate smart- phone-urile, toţi mocasinii şi droaia de toalete inteligente. O să dormim sub cerul liber şi o să mâncăm în jurul focului. O să fie jocuri şi puzzle-uri şi – dacă aveţi noroc – comori adevărate, ascunse.

- Jocuri? a întrebat Terry pe un ton aspru. Puzzle-uri? La naiba, ce fel de operaţiune e asta?

Fără să se supere, Nicole l-a privit fix şi apoi i-a făcut cu ochiul.

- Genul de operaţiune care o să te ţină în viaţă aici.

O zi lungă de călătorie îl făcuse pe Leo să fie prea obosit şi irascibil ca să poarte o conversaţie, dar în timp ce Terry, aşezat pe bancheta din spate, îi dădea înainte despre hărţi topografice, despre formarea canioanelor şi despre Dumnezeu ştie ce altceva, Bradley o asalta pe Nicole cu întrebări.

- Unde mergem?
- Spre tabără.
- Cine o să mai fie acolo?
- Şeful pregăteşte caii.
- Nu eşti tu şefa?
- Sunt, atunci când nu e Dub prin preajmă.
- Există cabane?
- Corturi.

-Ai un iubit?

Ignorând acea întrebare, Nicole a scos încet un cuţit vârât

într-o teacă de piele, iar apoi şi l-a aşezat pe coapsă.

Walt s-a aplecat spre ea.

- Spune-mi cât se poate de clar, pe traseu sunt toalete legate la sistemul de canalizare?

Auzind asta, Nicole a râs îndelung, dar răspunsul a fost, din păcate, negativ.

Imperturbabil, Bradley s-a lăsat pe spate, cu faţa întoarsă în bătaia vântului.

- Mirosiţi aerul, băieţi! Fără poluare, fără gaze de eşapament! Asta e viaţa aventurierului, viaţa omului de la frontiera Vestului! a strigat el ridicându-şi cămaşa şi lovindu-se peste coaste. îmi creşte părul de pe piept! Simt cum îmi ies colţii!

Walter a scos capul pe fereastră şi a dat drumul unei chiuituri tremurătoare, după care s-a tras înapoi, tuşind.

- Am inhalat un gândac!

- Sunt unii mari pe aici, a confirmat Nicole.

- Vă spun eu, a declarat Bradley, ignorând episodul cu gândacul şi întorcându-se cu faţa către prietenii lui de pe bancheta din spate – totul o să fie grozav! O săptămână fără responsabilităţi. S-ar putea să nu mai plec niciodată de aici. în plus, a adăugat, făcând semn spre el însuşi, aveţi un adevărat Howard Carter în echipa voastră!

La privirea întrebătoare a lui Nicole, Leo a precizat:

- Tipul care l-a ***găsit pe Tutankhamon.*** Bradley e ***profesor*** de arheologie.

Terry a pufnit batjocoritor, iar vântul i-a biciuit barba rară.

- Da, dar el nu iese pe teren. Eu sunt singurul de aici care efectiv a petrecut vreodată timp într-un canion de tip fantă.

- Ce e un canion de tip fantă? a întrebat Walter.

Terry s-a lăsat pe spate, bucuros să vorbească în faţa unui public captiv.

- Sunt defileuri şi canale lungi şi înguste, provocate de infiltrarea apei timp de mii de ani prin crăpăturile din straturile de gresie.

Bradley s-a uitat la Terry, iar apoi la Walter, după care a

întrebat:

-S-a mai gândit cineva că vorbele lui au fost, de fapt, o aluzie inutil de transparentă?

Ochii lui Nicole i-au întâlnit pe cei ai lui Walter, reflectaţi în oglindă, iar ea a precizat:

- Ca un coridor foarte lung şi subţirel, scobit în stâncă.

- Aha! a exclamat Walter, mulţumit. Asta ar putea fi mişto!

Terry şi-a dres glasul.

- Oricum, rămâi cu mine! Ştiu ce fac.

- O să rămân cu ghizii, a răspuns Leo pe un ton liniştit.

Nicole i-a făcut cu ochiul peste umăr.

- Uite un tip deştept!

Leo ştia că, chiar dacă Bradley alesese o excursie care n-avea nici o treabă cu interesele obişnuite ale lui Terry – căutare de comori, incursiuni în canioane şi experienţe dure în stilul lui Bear Grylls –, acesta din urmă continua să se comporte ca şi cum ar fi fost un expert în domeniu. în cele din urmă, cum era mai bine? Să-l auzi vorbind la nesfârşit despre un subiect la care se pricepea, sau despre unul la care nu se pricepea? Leo şi-a calmat neliniştea şi iritarea inspirând adânc.

Şi oricum nu mai putea să facă nimic altceva decât să încerce să-şi transforme spaima legată de călărie în dulcea anticipare a unei săptămâni petrecute departe de birou; nici unul dintre ei n-avea cum să vadă mare lucru în timp ce mergeau cu viteză pe întuneric. Lui Leo i s-a părut că zărise o pereche de ochi strălucitori în tufişuri, în timp ce farurile săltau şi coborau, iluminând parţial drumul gol din faţă. în momentul în care au atins un punct deosebit de înalt, stomacul i s-a ridicat în gât şi apoi a coborât atunci când cauciucurile au părăsit pământul, lipindu-se din nou de drum cu o bufnitură care le-a zdruncinat oasele călătorilor, pulverizând pământ şi pietriş în liniştea din spatele lor.

în cele din urmă, Bronco-ul s-a oprit troncănind, iar cei patru bărbaţi au coborât din el cu mai mult sau mai puţin entuziasm.

Primul pas al lui Leo a fost unul clătinat, făcut pe un strat de noroi uscat, ceea ce a stârnit un nor de praf. La fel de nemăsurat de uscată era şi briza răcoroasă, iar în aer pluteau mirosuri dense de salvie, de fum de lemne şi de pământ care se răcorea în absenţa binecuvântată a soarelui.

lingă Leo, Walter şi-a lăsat geanta de voiaj la picioare şi a privit în depărtare, cu pumnii înfipţi în şolduri, examinând peisajul. N-avea cum să distingă mare lucru, fiindcă acum cerul era mai mult negru decât violet, ca o vânătaie luminată din spate, peste care se profila vag conturul munţilor din depărtare; dar Walter nu s-a grăbit, ci a cuprins cu ochii întreaga privelişte. Un şir de felinare lumina calea spre un loc aflat la vreo patruzeci de metri distanţă, în care fusese instalată o mică tabără.

Nicole le spusese deja că urma să doarmă în cort, dar chiar şi în cele mai dure excursii pe care le făcuseră până atunci, avuseseră cel puţin apă curentă. în timp ce o urmau pe Nicole, şi-au dat seama în sinea lor că asta însemna ***rustic*** cu adevărat. Şase corturi luminate înconjurau un foc de tabără care trosnea; nechezatul uşor al cailor se auzea în întuneric. Era frumos. Cu cât se apropiau mai mult de foc, cu atât Leo reuşea să distingă mai bine un ţarc de fier cu o streaşină de fier forjat, o clădire mică şi, în apropiere, ceva ce părea a fi o toaletă.

Un ţăruş mare fusese înfipt în pământ, lângă foc, iar Nicole a întins mâna spre un clipboard atârnat de un cui îndoit.

- Asta e tabăra de bază, aşa că aici sunt mai multe facilităţi decât o să avem în restul călătoriei, a spus Nicole plesnind un ţânţar, după care a arătat spre semicercul de corturi. Bucuraţi-vă de lux, copii! înăuntrul fiecărui cort o să găsiţi un rucsac cu ceva mâncare şi apă, ca să vă ajute să treceţi noaptea. S-ar putea să fie chiar şi o bere rece pe acolo, dar asta depinde de cât de generos se simte şeful. De regulă, nu se bea decât după ce ne întoarcem în tabără pentru seară, şi doar ceea ce oferim

noi. Nu ne permitem să avem cowboy care s-o ia razna!

Privirea ei a poposit cu subînţeles asupra lui Bradley, care a tresărit în poziţie de drepţi. Walt, aflat lângă el, a auzit ceva care foşnea în iarba uscată din apropiere, ceea ce l-a făcut să sară cât colo şi să se agaţe de Leo. Din instinct, toţi ceilalţi, cu excepţia lui Leo şi a lui Nicole, au făcut un pas înapoi.

- Ce naiba a fost asta? a şoptit Bradley.

- Doar un pui de vulpe sau un iepure, a răspuns Nicole fără să-şi ia ochii de pe clipboard. Nu-ţi face nici un rău!

Explicaţia ei n-a părut să-l liniştească pe Walt. Chiar şi Leo se vedea silit să recunoască faptul că era greu să nu te simţi expus atunci când erai înconjurat doar de cerul negru, presărat cu acea nesfârşită întindere de stele. Cel mai aproape de un asemenea grad de izolare fusese în vara petrecută la Wilder Ranch, dar cel puţin acea proprietate avea electricitate şi toalete. Aici se aflau în mijlocul pustietăţii, doar cu luna, cu stelele şi cu câteva torţe care să le lumineze drumul. Leo presupunea că era în siguranţă în tabără, dar până acum şeful lui Nicole nu dăduse nici un semn de viaţă şi nu s-ar fi putut zice că Nicole părea prea îngrijorată de bunăstarea lor.

- Totuşi, o să vă rog să nu vă plimbaţi aiurea! Aici terenul e plat, dar n-o să fie la fel peste tot. Nu vrem ca cineva să se prăbuşească de pe o stâncă din cauză că s-a dezorientat atunci când s-a uşurat pe întuneric, a spus Nicole, arătând spre un mic pâlc de clădiri. Pentru noaptea asta, ţineţi minte că magazia cu harnaşamente şi toaleta sunt pe acolo, dar rămâneţi în interiorul cercului făcut de felinare! Dacă nu puteţi vedea pământul, nu putem să vă vedem nici noi.

Terry stătea cu braţele încrucişate pe piept.

- Cum stă treaba cu pumele pe-aici? Am citit că vânează în zona asta. Presupun că aveţi instalat un fel de gard perimetral.

Nicole şi-a muşcat buzele ca să-şi înăbuşe un zâmbet amuzat.

- Gardul nu le-ar opri dacă ar vrea cu adevărat să intre.
- O armă ar fi bună! a replicat Terry.
- N-am nici o problemă să transform un cocoş îi)tr-un clapon dintr-o singură împuşcătură, deşi ştiu din experienţă că armele de foc mai degrabă provoacă probleme, decât să le rezolve! a răspuns ea. Dar dacă eşti îngrijorat, află că pumele nu prea au ce face cu

noi şi că, oricum, în perioada asta a anului de obicei urmăresc căprioarele. Faceţi ce vă spunem noi şi o să fiţi în siguranţă!

- Noi, adică doar tu şi şefa ta? a întrebat el.

Ceilalţi au făcut un pas înapoi, îndepărtându-se de Terry şi de gura lui bogată. Se părea că el nu văzuse cuţitul lui Nicole.

- De ce presupui că şeful meu e o fată? a întrebat Nicole ridicând dintr-o sprânceană şi privindu-l lung.

Terry a tras aer în piept ca să răspundă, iar Bradley a profitat de ocazie şi a intervenit rapid:

- Sunt sigur că a vrut să spună că, de exemplu, nu ne putem imagina că un bărbat te-ar lăsa singură aici, în mijlocul unei găşti de băieţi!

Nicole a râs.

- Mă descurc foarte bine!

Leo n-avea nici o îndoială că ea spusese adevărul curat.

Dar Terry nu s-a putut abţine:

- Chiar aşa?

Nicole a făcut un pas înainte, ajungând să stea ochi în ochi cu el şi privindu-l fix.

- Ne ocupăm cu pricepere de turişti de aproape zece ani. Câţiva cowboy folosesc tabăra asta ori de câte ori au nevoie şi avem un tip care trece de-a lungul traseului ca să lase provizii, dar n-o să-i vedeţi şi nici n-o să aveţi nevoie de ei, a explicat ea, după care a făcut o pauză, continuând să-l privească pe Terry drept în ochi. E vreo problemă cu asta? Pot să sun pe cineva care să vină şi să te ia de aici mâine-dimineaţă, înainte ca noi, ceilalţi, să pornim la drum.

Terry a râs, dar a făcut un mic pas înapoi.

- Nu, e în regulă!

- Bine! a conchis Nicole, continuând să-l privească drept în ochi. O să te întâlneşti cu Dub de dimineaţă, a adăugat ea, zâmbind. Te invit să-i pui şi ei întrebările astea!

Apoi i-a dat fiecăruia dintre ei un set de documente. În lumina pâlpâitoare, Leo a putut distinge ceva despre care a

presupus că era o listă de reguli, capsată laolaltă cu nişte foi ce conţineau un scurt itinerar de călătorie. Avea să se uite peste toate a doua zi. Deocamdată, în partea de sus a primei pagini, încercuit cu roşu, era numărul cortului său. Nicole i-a îndemnat să se culce şi le-a spus şi că micul-dejun urma să fie servit la ora şapte fix.

- Să dormiţi! a spus ea, făcându-le cu ochiul. O să aveţi nevoie de odihna asta!

Leo a dat să urmeze grupul care se împrăştia, dar atenţia i-a fost atrasă de o siluetă aflată în umbră, dincolo de lumina focului. Acea siluetă tocmai ieşea din micul ţarc pentru cai, precum un miraj ivit la marginea unei raze de lună. Acel păr lung şi drept i-a reamintit o imagine din trecut, cu frunze de toamnă şi cu trupuri dezgolite pe malul unui râu. Era o amintire înceţoşată, sau poate că el era deja pe jumătate adormit, visând. Clătinând din cap, Leo a intrat în cort şi s-a prăbuşit pe sacul de dormit de acolo. Nici măcar nu s-a descălţat de pantofi. Senzaţia de déjà-vu i-a dispărut înainte să poată s-o analizeze şi, în câteva minute, a adormit.

CAPITOLUL 4

Practic, pentru Lily dormitul nu exista. Nu existau nici sărbători, ci doar nişte zile de lucru mai deosebite, când purta blugi curaţi la masa de seară. Chiar şi în copilărie, ea se trezise odată cu soarele. în timpul verii, cineva trebuia să hrănească animalele, să pregătească mesele şi să se îngrijească de oaspeţi. Iarna, munca se schimba, dar, indiferent de situaţie, caii erau pe primul loc, oamenii, pe al doilea, iar grija faţă de ea însăşi

ajungea, inevitabil, undeva mult mai jos pe listă.

În timp ce restul taberei încă dormea, Lily a ieşit din cort la timp ca să vadă prima scânteie de lumină de pe cer. îi plăcea locul în care se afla tabăra de bază a traseului turistic. Era la marginea Canionului Horseshoe, suficient de îndepărtat ca să creeze impresia de sălbăticie, dar şi suficient de aproape de oraş, în cazul în care vreun oaspete ar fi resimţit adevărata izolare cu care urma să se confrunte şi s-ar fi speriat. în plus, locul era cu adevărat frumos. Orăşenii păreau să se aştepte întotdeauna ca deşertul să fie ars de soare şi sterp, dar aici era la fel de viu ca orice grădină. Existau pictograme pe pereţii de stâncă şi pâlcuri de plopi care creşteau pe malurile pârâiaşului ce curgea intermitent la baza canionului nisipos. Smocuri de licheni roşii şi portocalii, galbeni şi verzi se agăţau de peretele de gresie. Cactuşii îşi croiau drum prin solul crăpat; florile sălbatice erupeau, iar ierburile înghiţeau potecile, revendicându-le drept teritoriu. Aroma sărată şi iute a ienupărului umplea aerul.

Dimineaţa era răcoroasă şi umedă după o ploaie rară de primăvară, căzută în timpul nopţii. Era o alternativă binevenită la căldura din ultimele zile, dar ploaia putea fi îngrijorătoare pe acele meleaguri. Canioanele cu pereţi înalţi făceau ca apa să se scurgă iute la baza lor, aşa că nu furtuna de deasupra era neapărat periculoasă, ci ploaia aflată la kilometri distanţă, care cădea pe terenuri mai înalte. Lily îi învăţa pe oameni să asculte ca să-şi dea seama dacă existau semne evidente ale torenţilor şi să fie atenţi şi la cele mai mici indicii: pâraie care se umpleau brusc de beţe şi de crengi, râuri care înainte fuseseră cristaline şi care deveneau tulburi dintr-odată. Ploaia de noaptea trecută nu însemnase mare lucru, dar orice ploaie avea drept rezultat noroi şi un foc stins. Lipsa focului însemna lipsa hranei, iar orice ghid ar fi fost de acord cu ideea că oaspeţii puteau trece cu vederea durerile de fund provocate de călărie sau dormitul pe un pat prea tare, dar că ei n-ar mai fi fost la fel de îngăduitori

atunci când venea vorba de un stomac gol. La fermă, tatăl lui Lily obişnuia să spună: „Trebuie să fie obosiţi şi sătui”. Fusese adevărat pe vremuri şi era şi mai adevărat acum.

Lily a aţâţat focul, privind cum cărbunii pâlpâiau şi, în cele din urmă, se aprindeau. După ce fumul i s-a ridicat în spirală deasupra capului, Lily a pus apa la fiert şi a pregătit cafeaua.

Caii au fost hrăniţi şi inspectaţi, iar copitele le-au fost curăţate. Lily deţinea opt în total, fiecare dintre ei având un anume temperament şi propriile ciudăţenii, ceea ce o ajuta să-i repartizeze mai uşor călăreţilor, indiferent de nivelul de instruire al acestora. Iar fiecare dintre cai era mult mai răsfăţat decât Lily însăşi.

Bonnie, iapa ei murgă, în vârstă de zece ani, era puţin agitată în acea dimineaţă. Tolera ţesala care-i trecea prin coadă, dar bătea pământul cu copita, nerăbdătoare, gata să pornească la drum. Ţinutul era accidentat, însă caii aceia erau obişnuiţi să-l străbată, preferând ritmul mai lent şi terenul variat – precum

şi răsfăţurile suplimentare – care însoţeau o zi pe traseu, unei zile liniştite petrecute pe păşune, la cabana lui Lily. Existau grupuri turistice care foloseau vehicule cu tracţiune integrală şi ATV-uri ca să străbată Calea bandiţilor pe porţiunile accesibile unor astfel de mijloace de transport, dar majoritatea traseelor de pe hărţile desenate de Duke Wilder puteau fi parcurse doar pe jos sau călare. „Dacă a fost destul de bună pentru bandiţi", spunea el, „e destul de bună şi pentru mine".

Tatăl lui Lily fusese obsedat de acele canioane şi petrecuse ani de zile urmărind aceleaşi mituri şi legende de care ea se folosea acum ca să ducă grupuri în excursii ghidate şi ca să le implice în false vânători de comori. Spre deosebire de Duke, însă, aspiranţii la statutul de războinici de weekend care o angajau pe Lily se întorceau acasă după excursie, la slujbe, la familie şi la realitate. Poate că Duke intra fizic pe uşă la sfârşitul unei astfel de căutări, dar nu era niciodată cu adevărat alături de familia lui, visând mereu la găsirea unor comori îngropate de multă vreme, în timp ce restul vieţii lui – relaţia cu soţia, propria sănătate şi ferma familiei – sfârşise prin a se dezintegra.

S-au auzit paşi trosnind prin tufişuri, iar Bonnie a nechezat uşor la apropierea lui Nicole.

- Şefa Bonnie e gata de plecare? a îngânat ea, mângâind botul catifelat al iepei.

- Cineva ştie că primeşte o bomboană cu mentă la sfârşitul zilei!

Nicole venise în Utah din Montana, în căutarea unei slujbe şi a unei vieţi departe de o familie rea şi de un iubit şi mai rău. Lily o cunoscuse pe vremea când era barmaniţă la Archie s; Nicole fusese angajată ca să muncească în mica bucătărie a localului, unde spăla vasele şi pregătea mâncarea grasă care se servea la bar. La momentul acela, dormea în camioneta ei, iar Lily o târâse la ea acasă şi-i oferise un loc în care să stea. Amândouă erau falite şi complet singure pe lume, aşa că se apropiaseră repede, într-un mod în care numai două femei puteau s-o facă după ce se săturaseră ca viaţa lor să fie dată peste cap de impulsurile şi de deciziile proaste ale bărbaţilor. Iar atunci când Archie îi pro-

pusese lui Lily să fie ghidul unei echipe de explorare a locurilor din Moab care ar fi fost potrivite pentru turnarea unor filme, ea nu avusese încredere în nimeni altcineva în afară de Nicole. Acea primă excursie dusese la alta, iar în momentul în care cineva întrebase despre istoria şi miturile zonei, despre Butch Cassidy şi banda lui, care foloseau acele trasee ca să fugă de oamenii legii şi să-şi ascundă prada, şi dacă acele comori încă ar mai fi putut să fie ascunse acolo, fantoma lui Duke parcă se întorsese ca s-o bântuie. Lily se gândise imediat la nenorocitul de jurnal în care tatăl ei îşi făcuse tot felul de însemnări – plin de notiţe disparate, de ghicitori, de poveşti şi de hărţi. Jurnalul era unul dintre puţinele lui lucruri care aveau o oarecare valoare, aşa că ea se gândise că, la naiba, ar fi trebuit să iasă ***ceva*** bun din faptul că ***crescuse*** în umbra marelui Duke Wilder. Cine ar fi crezut că atât de mulţi oameni voiau să se joace de-a cowboyi?

Dar la momentul actual se împliniseră deja şapte ani de când ea făcea asta, ceea ce era o perioadă lungă pentru o ocupaţie care începuse din necesitate şi care abia dacă îi plăcuse la început. Banii erau suficienţi ca să renunţe la munca de barmaniţă din mai până în septembrie, ca să răscumpere o parte din caii pe care fusese nevoită să-i vândă ***şi*** ca s-o plătească pe Nicole, dar încă abia dacă se ţinea pe linia de plutire. Camionul şi remorca de cai pe care le avea erau vechi, iar Bonnie nu întinerea deloc. Sincer vorbind, nici Lily nu era mai tânără. îi plăcea acel ţinut sălbatic, dar îşi dorea o casă adevărată, cu copii şi cu un teren pe care caii să poată alerga în voie. îşi dorea să prindă rădăcini, dar nu era uşor să prinzi rădăcini în deşert.

- Cum e noul grup? a întrebat Lily.

Nicole a luat o găleată şi a umplut-o cu nutreţ în care nu era nici o buruiană. La auzul sunetului, nişte copite au început să duduie prin noroi, iar un cal pinto cu pete albe şi negre a venit la ele, tropăind plin de fericire, cu capul dat pe spate în timp ce-şi scutura coama. Ar fi un clişeu să spunem că stăpânii şi caii seamănă între ei, dar dacă te uitai pieziş la Snoopy sau la Nicole, amândoi erau în stare să te pedepsească lovindu-te cu o creangă de copac, fără să stea pe gânduri câtuşi de puţin.

- Nimic din ce să nu mai fi văzut până acum, a răspuns Nicole, ignorându-l pe Snoopy, care mai întâi i-a ronţăit cămaşa, iar apoi şi-a plecat capul şi s-a servit singur din găleată. Avem aşa: unul care vorbeşte tare, un fraier cumsecade, un ciudat şi un...

Lily s-a oprit, cu ţesala în mână.

- Ciudat?! a repetat, fiindcă ea şi Nicole se puteau descurca singure, dar odată ce plecau pe traseu, aveau să fie cu adevărat singure. Nu ţi-a făcut probleme, nu-i aşa?

- Nu, a răspuns Nic în timp ce îi oferea un pumn de orz lui Bonnie. E doar enervant. Mai e şi unul liniştit, care e foarte drăguţ.

Lily a ridicat dintr-o sprânceană, făcând-o pe Nicole să râdă.

- îmi plac cei liniştiţi din când în când, a spus aceasta din urmă, dar ăsta pare un pic prea docil pentru mine. Şi-a petrecut cea mai mare parte a drumului până aici privind cerul prin fereastra maşinii.

înainte ca Lily să se poată controla, o amintire i-a năvălit în minte: un băiat drăguţ de la oraş, transpirat şi îndrăgostit, mişcându-se cu hotărâre deasupra ei, o grămadă de fân acoperită cu o pătură sub spatele ei, stelele vizibile printr-o crăpătură din acoperişul vechiului hambar. Leo îi şoptise să facă linişte, dar nu se oprise. Dimpotrivă, înteţise ritmul, sorbind sunetele scoase de ea şi reprimându-şi-le pe ale lui.

- „Liniştit" nu însemna neapărat „docil"!

A fost rândul lui Nicole să se arate scandalizată.

- Ora poveştilor? N-am mai auzit-o pe asta până acum!

- Ba da, ai auzit-o! a răspuns Lily, aruncând ţesala lui Bonnie în cutia cu unelte de îngrijire pentru cai.

- Care dintre ei era liniştit şi nu era docil? a întrebat Nic pu- nându-şi peste buze un deget deja murdar de ţărână.

- Nici unul dintre cei la care te gândeşti tu.

- Contabilul din Quebec? a încercat Nicole să ghicească, după care a ridicat o mână. Stai aşa! Arhitectul ăla din Oregon!

Lily a clătinat din cap în semn de negare, alungându-şi ima-

ginile care îi năvăliseră în minte.

- Răsare soarele şi trebuie să pregătim micul-dejun!

în cele din urmă, Nicole şi-a dat seama despre cine vorbea Lily şi a rămas tăcută o vreme, după care a exclamat:

- Aha, te referi la el!

-Da.

Conversaţia fiind încheiată pentru moment, Lily şi Nicole s-au îndreptat spre foc fără să mai scoată o vorbă. Cele mai multe dintre păsări încă nu-şi începuseră trilurile, fiind mai mult înfrigurate decât înfometate în zori, dar cântecul unei pitulici de canion umplea aerul.

Cele două femei şi-au turnat nişte cafea, s-au spălat din nou şi au început să pregătească micul-dejun, ştiind că mirosul de bacon avea să fie suficient ca să-i trezească pe cei adormiţi în corturi, chiar dacă nu era suficient ca să atragă soarele peste vârfurile munţilor.

- Deci, dacă nu mai facem asta, care e planul? a întrebat Nicole, schimbând vorba, deşi nu neapărat în direcţia pe care ar fi preferat-o Lily.

Aceasta din urmă ştia că banii şi perspectiva unui viitor fără bani cântăreau greu în mintea lui Nicole; sincer vorbind, şi ea personal se gândea doar la asta.

- Nu ştiu încă. Putem oricând să lucrăm la Archie’s până când ne dăm seama.

O bucăţică de unt a şuierat în clipa în care a atins plita încinsă.

- Cum rămâne cu rodeoul? a întrebat Nicole. Aş face-o pentru ranch. Obişnuiam să câştig mai mult din cursele de butoaie decât într-o săptămână de lucru la Archie. Aş putea să mă înscriu, doar ca să încerc?

- Nu ştiu dacă Snoopy mai are putere pentru rodeo, a răspuns Lily, făcând o grimasă. Dar mi-eşti tare dragă pentru că te-ai gândit la asta!

Nicole a mârâit, descărcându-şi frustrările pe cartofii din faţa ei.

- De aceea oamenii din filme fac prostii pentru bani. Poate că, la urma urmei, Cassidy avea dreptate şi ar trebui să jefuim o bancă.

- Nu i-a mers prea bine în cele din urmă, i-a amintit Lily.

- Pentru că nu era femeie. Bărbaţii sunt nişte idioţi!

Lily a râs, aruncând un pumn de ceapă tocată în tigaia de fontă încinsă.

- Chiar dacă o să trebuiască să turnăm beri şi să păcălim fiecare cowboy aspirant care intră în local, o să ne descurcăm. Tu şi cu mine, da?

Nicole a dat din cap în semn de încuviinţare.

- Haide să trecem de săptămâna asta şi mai vedem noi! a concluzionat Lily.

Fâşâitul clapetelor de pânză ale cortului s-a auzit mai tare decât fredonatul lui Nicole de lângă plita de campanie. Lily şi-a ridicat privirea, iar ochii i-au rămas pironiţi la silueta unui bărbat care păşea spre ea, venind din trecut.

I s-a tăiat răsuflarea cu desăvârşire.

Lily ştia totul despre mirajele din deşert, când lumina se curbează, se refractă şi se mişcă prin aerul cald, făcând ca ochiul să vadă ceva ce nu există. Mai văzuse şi altădată acel miraj, aşa că i-a luat o clipă să se orienteze şi să-şi dea seama că de data asta era vorba de un lucru real. Ceea ce avea acum în faţa ochilor nu era o iluzie cauzată de lumină sau de aer, ori de imaginaţia ei.

De data asta, „Amorezul de la oraş” se îndrepta direct spre ea.

CAPITOLUL 5

Aşa că a fugit

Fără nici o explicaţie, Lily a aruncat lingura de lemn pe masă şi a ţâşnit înapoi spre locul în care Bonnie păştea leneş. Ghemuindu-se în spatele calului, Lily s-a ascuns, sprijinindu-şi antebraţul de laterala moale a lui Bonnie şi încercând să-şi controleze pulsul.

„Ce naiba?!"

Leo Grady era acolo.

Leo – bărbatul care o făcuse să creadă că avea să fie fericită până la adânci bătrâneţi şi care apoi dispăruse fără să spună un cuvânt – era ***acolo***?

Având nevoie de confirmare, a aruncat o privire peste spatele lui Bonnie, iar inima i s-a suit în gât. Era el, fără îndoială!

înalt, slab, cu gâtul a cărui piele netedă, de culoarea mierii, se vedea de deasupra gulerului jachetei lui de fleece, marca North Face. Lily ar fi recunoscut gâtul acela oriunde; ar fi recunoscut de la o jumătate de kilometru distanţă acea postură şi acel pas lung. Restul siluetei lui i s-a înfiripat automat în memorie, iar ea a închis ochii, respingând un alt potop de imagini. îi luase ani de zile să le alunge şi iată-le că se întorceau valvârtej, neinvitate.

S-ar fi rugat unui zeu, dacă ar fi crezut în vreunul. Ar fi plecat cu camioneta ei, dacă n-ar fi supărat-o ideea s-o lase singură pe Nicole. O privire în jos, la blugii pe care îi purta, i-a dezvăluit cât de uzaţ, ş> de prăfuiţ, erau; cămaşa ei era făcută dintr-un ba,ist albastru, decolorat, cu o pată mare de înălbitor pe o mânecă Imediat, Lily a simţit cât de neîngrijit arăta. Părul îi era împletit din raţiuni practice, nu de sfii, iar pe faţă avea mai mult cremă de protecţie solară, decât machiaj. Arăta tânără pentru vârsta ei, dar nu chiar în accepţia care se dădea de obicei unei astfel de noţiuni.

Dacă privirea fugară pe care i-o aruncase bărbatului din faţa ei putea să-i dezvăluie ceva despre el, atunci acela era faptul că Leo se maturizase, transformându-se într-un ***bărbat*** în toată regula. între timp, iat-o pe ea, arătând săracă şi neşlefuită, exact ca fata pe care o părăsise el cu atâţia ani în urmă.

Asta, dacă şi-ar fi amintit de ea. Cândva, cinci luni petrecute împreună fuseseră şterse într-o singură dimineaţă. În zori de zi stătuseră culcaţi lângă râu, înfăşuraţi într-o pătură. într-o clipă, Leo era lungit deasupra lui Lily, cu privirea aţintită la buza ei în timp ce-şi strângea propria buză de jos între dinţi, pentru ca în clipa următoare amândoi să fie deja în casă, uitându-se la vechiul robot telefonic al fermei, pe al cărui ecran clipea un ***douăzeci şi nouă*** roşu, cu o panică insistentă, mecanică.

Restul acelei zile se derulase în ceaţă: mama lui avusese un accident. Avea să se facă bine, spuneau mesajele, dar era la spital, iar Leo trebuia să vină acasă. ***El fugise în*** dormitor şi-şi aruncase lucrurile într-o valiză. Nu reuşise să împacheteze decât pe jumătate înainte de a veni timpul să plece, înainte de a-şi lipi, înfocat, gura de a ei, promiţând să se întoarcă.

Iată ultimele cuvinte pe care i le adresase în acea dimineaţă:

- Te sun după ce aterizez!

N-o făcuse.

Cu mama lui în spital, fără îndoială că fusese ocupat, presupusese ea. Sora lui, Cora, care era cu zece ani mai mică decât el, avea doar doisprezece ani; mama lui ducea povara unei cariere importante şi pe cea a multor altor responsabilităţi. Dar trei zile mai târziu, atunci când îl sunase pe Leo, Lily nu mai găsise în

el nici urmă din bărbatul blând şi adorator pe care ajunsese să-l cunoască. în schimb, se răstise la ea pentru prima oară:

-Nu pot să vorbesc acum, Lily! Te sun peste câteva zile!

Fusese ultima oară când îi auzise vocea.

Cu câţiva ani în urmă, o căutare jalnică pe Google, făcută târziu în noapte, o informase că Leo Grady absolvise NYU la un an după despărţirea lor. Că fusese angajat rapid la o companie mică de

tehnologie din Queens, iar apoi la o firmă mai mare din Manhattan. El n-avea Facebook. Nici Instagram. N-avea nici măcar o poză în profilul companiei. Lily nu ştia dacă era căsătorit sau dacă avea copii. Ea iubea şi ura în acelaşi timp faptul că-i fusese pur şi simplu imposibil să-l urmărească pe Leo pe internet.

Acum, după ce fantoma din trecutul ei a dispărut în mica toaletă cu pereţi de scândură, Lily s-a întors în fugă spre locul în care Nicole se ocupa de tigaia plină cu cartofi care sfârâiau.

- Ce-a fost asta? a întrebat Nic. Te-a muşcat ceva?

-Da. O chestie mare... muşcătoare, a răspuns Lily, evaziv. Hei, vrei să faci tu orientarea în dimineaţa asta?

încruntându-se, nedumerită, Nicole a privit-o pe Lily de sub borul pălăriei. Ea prelua întotdeauna oaspeţii, iar Lily se ocupa întotdeauna de orientare. Nu schimbaseră nici măcar o dată acele roluri.

Nicole a pus o grămadă mare de cartofi crocanţi şi de ceapă într-o tavă de aluminiu, spunând:

- Dub, ştii că singurul lucru care mi-ar plăcea mai puţin decât să fac orientarea e să-mi pun faţa direct pe tigaia asta fierbinte!

Lily a întins mâna spre clipboard, oftând. Una dintre celelalte responsabilităţi ale lui Nicole era să potrivească oaspeţii cu caii în funcţie de informaţiile pe care cei dintâi le furnizau despre înălţime, greutate şi experienţa în echitaţie. Din nefericire, cele două făceau asta de atât de mult timp, încât Lily se uita rareori la numele şi la repartiţia oaspeţilor până să-i adune în jurul mesei de mic-dejun ca să înceapă orientarea. Dar acum a privit foaia cu perechile.

Călăreţ: Bradley Daniels
Călăreţ: Walter Gibb [a]*’^Hwinkle
Călăreţ: Leo Grady [D]V[na]mite
Călăreţ: Terrence Trottel,!,' [^Ce]
'-ai: Calypso

- Of, la naiba! a lăsat Lily să-i scape printre dinţi

„Poate că e vorba de un alt gât, de o altă pereche de umeri laţi, de un alt Leo Grady!” s-a gândit ea.

A răsfoit frenetic dosarul cu formulare completate de invitaţi. A ajuns la cea de a doua pagină şi mâna i s-a blocat în aer; fotografia şi formularul, capsate împreună, ale unui bărbat pe nume Bradley, au zburat pe jos, în timp ce Lily a privit lung la faţa din fotografie a bărbatului pe care-l cunoştea.

A închis ochii ca să suporte mai bine lovitura finală. Un instinct de autoconservare adânc înrădăcinat a făcut-o să gândească febril, în căutarea unei căi onorabile de a ieşi din încurcătură. Oare puteau să anuleze excursia, invocând o furtună care se apropia? Oare puteau să pretindă că unul dintre cai şchiopăta? Oare putea ea să se prefacă bolnavă?

Da, toate variantele erau posibile, dar Lily învăţase de multă vreme că, dacă s-ar fi prefăcut, asta ar fi fost o pierdere de timp pentru toată lumea.

Privind fotografia, s-a întrebat cum era el acum. Şi s-a întrebat de ce se afla el acolo. Compania ei se numea Wilder Adventures, pentru numele Domnului! Lily nu se ascundea defel.

- îţi aminteşti ce ai spus mai devreme? a întrebat ea, privind-o pe Nic. în legătură cu oaspeţii? Ai spus că era unul gălăgios, un fraier cumsecade, un ciudat şi...?

Nicole a privit pieziş, gândindu-se.

- Unul liniştit?

„Cel liniştit” – şi ce mai spusese Nicole? Că era drăguţ? Lily s-a uitat din nou la fotografie. Leo cel în vârstă de douăzeci şi doi de ani, fusese drăguţ. Timid, drăguţ şi mereu pierdut în gânduri. Dar Leo cel de acum, care trebuia să fi avut treizeci şi doi de ani în clipa de faţă, era devastator. în fotografie, stătea undeva pe un

balcon, ţinând în mână o bere şi râzând către fotograf. Părul încă îi era mătăsos, dezordonat şi închis la culoare, aşa cum şi-l amintea ea, păr care se ridica întotdeauna dimineaţa şi care îi cădea mereu pe frunte. Ochii îi rămăseseră negri şi strălucitori. Faţa lui îşi pierduse moliciunea tinereţii şi se ascuţise în anii în care fuseseră despărţiţi, devenind în acelaşi timp mai delicată şi mai masculină. Pometii îi erau mai ascuţiţi, maxilarul, mai unghiular, gâtul încă la fel de lung ca o zi de vară, buzele la fel de pline pe cât şi le amintea ea.

„La naiba!”

Nicole s-a aplecat, trăgând cu ochiul peste umărul lui Lily ca să vadă la ce se uita prietena ei, iar aceasta a închis dosarul dintr-o mişcare, aruncându-l pe masă. Cu un gest agresiv, a luat o bucată de bacon şi a început s-o taie în felii groase. Fiecare felie a căzut în tigaia fierbinte de fontă, scoţând cu un sfârâit puternic.

- E totul în regulă cu tine, Dub?

„Nici măcar un pic!”

- Da, e totul în regulă!

Membrii grupului au început să se arate unul câte unul, întinzându-se în timp ce ieşeau din corturile lor şi oprindu-se ca să admire priveliştea pe care nu reuşiseră s-o vadă la sosire.

- Băi, frate, e superb aici!

De lângă focul de tabără, vocea lui Leo a răzbătut până la Lily, iar ei i s-a făcut piele de găină pe fiecare centimetru al corpului.

Nu mai era mult până s-o vadă! Da, asta urma să se întâmple, iar ea trebuia să reacţioneze. Dar Lily Wilder era o femeie care se străduia din răsputeri pentru orice, inclusiv să rămână la o distanţă de cel puţin un braţ de orice încurcătură emoţională. Leo avea să fie în preajma ei în următoarea săptămână, iar ea habar n-avea cum să se descurce în situaţia asta.

Aşa că şi-a ţinut capul plecat, ascunzându-se sub borul pălăriei de cowboy în timp ce căra tăvi aburinde cu cartofi, ouă şi şuncă la masa de picnic, care era făcută din lemn şi aşezată în centrul taberei. Nicole a sunat din clopoţel pentru micul-dejun şi paşii oaspeţilor s-au târşâit, somnoroşi, pe pământul uscat. Atunci când un râs răguşit a răsunat în spatele ei, Lily a simţit cum i s-a dat

stomacul peste cap. Ştia cum sunau şuieratul unui şarpe cu clopoţei în tufişurile de flori de la ranch şi croncănitul răguşit al unui corb care trecea în zbor. Cunoştea gâlgâitul apei unui izvor şi pufnetul nerăbdător al lui Bonnie după ce se termina ziua de lucru. Şi cunoştea – chiar şi după ce trecuseră atâţia ani – sunetul profund şi vibrant al vocii lui Leo Grady dimineaţa, felul în care acel sunet se încălzea încetul cu încetul, trecând de la răguşeală la un timbru gutural şi ajungând, în cele din urmă, la deplina limpezime.

Inspirând adânc, Lily a reuşit să-şi revină şi apoi s-a întors cu faţa la bărbaţii aliniaţi pentru micul-dejun.

- Bună dimineaţa tuturor!

N-a trebuit să se uite direct la Leo ca să simtă cum ochii lui măriţi s-au îndreptat spre ea.

El a tras aer în piept şi i-a aruncat o privire uluită. Lily a avut nevoie de fiecare dram din indiferenţa ei exersată ca să pară că nu observase nimic.

-Daţi-i drumul şi umpleţi-vă farfuriile! După ce vă săturaţi, o să vă prezint planul de bătaie! a spus ea zâmbind cât de natural putea, în timp ce-şi făcea de lucru cu tigaia şi stivuia un teanc de furculiţe. Ne aşteaptă câteva zile pline şi avem mai mult decât suficientă mâncare pentru toată lumea.

Trei bărbaţi s-au înghesuit în jurul mesei, scoţând exclamaţii despre mâncare şi privelişte. Toată lumea, în afară de Leo. Lily nici măcar nu era sigură că el se mişcase din loc. După câteva secunde, a tresărit, găsind un loc în capătul îndepărtat al mesei de picnic şi lăsându-se încet pe bancă. Nu s-a deranjat să ia mâncare; pur şi simplu s-a aşezat acolo, trăgându-şi o şapcă de baseball pe cap şi folosindu-se de ea ca să-şi ascundă ochii, care oricum erau aţintiţi la tăblia mesei.

O, Doamne, ce situaţie insuportabilă! Bătăile inimii lui Lily erau ca un ciocan pneumatic ce lovea o placă de beton.

- Aţi cunoscut-o pe Nicole aseară, a spus ea, găsindu-şi treptat echilibrul prin rostirea cuvintelor pe care le spusese de cel puţin o sută de ori în decursul vremii.

Nic, care tocmai îşi turna o ceaşcă de cafea, a făcut semn cu mâna din locul în care şedea. Lily s-a bucurat să vadă cum, drept răspuns, toţi oaspeţii s-au îndreptat de spate.

- Eu sunt Lily Wilder, iar Nicole îmi zice „Dub". Bine aţi venit la Wilder Adventures! Sper că sunteţi pregătiţi pentru mâncare bună, cai grozavi, aventuri unice şi explorarea unuia dintre cele mai frumoase ţinuturi pe care le-aţi văzut vreodată.

Oaspetele pe care Lily presupunea că Nicole îl etichetase drept „cel gălăgios" – un tip de rasă albă, în formă, bronzat, cu părul pieptănat ca la internat şi cu dinţi perfecţi – a lovit cu palma în tăblia mesei, iar tacâmurile s-au zdruncinat.

- Dă-i drumul!

- Sunteţi aici pentru un tur ghidat al unora dintre cele mai izolate şi mai frumoase canioane de pe planetă. La sfârşitul anilor 1800, ca să se sustragă sancţiunilor legii, bandiţi precum Butch Cassidy au folosit o potecă lungă, ce străbătea Vestul. Pe traseul ăsta se aflau Gaura din zid, Parcul lui Brown şi Cuibul tâlharilor. O să parcurgeţi o parte din traseu exact aşa cum au facut-o ei, a spus ea. De-a lungul călătoriei o să avem parte de jocuri distractive, mâncare gătită la foc, puţină istorie şi geografie, iar la final o să vă folosiţi noile abilităţi dobândite, ca să găsiţi comori ascunse.

Unul dintre oaspeţi, un tip înalt şi tatuat, a râs batjocoritor, iar Lily l-a privit lung în timp ce el îşi trecea o mână peste mustaţa subţire şi peste barba rară. Acela trebuia să fi fost ciudatul. Ignorându-l, ea a continuat:

- Am cutreierat munţii ăştia toată viaţa mea. Cunosc fiecare potecă, fiecare punct de reper şi fiecare plantă de aici. Atât timp cât faceţi ce vă spunem noi, vă garantez că o să fiţi în siguranţă şi că o să aveţi parte de cea mai grozavă excursie din viaţa voastră.

Acestea fiind spuse, eu sunt şefa pe traseu, iar atunci când nu sunt prin preajmă, e Nicole. După cum vedeţi, suntem femei. Dacă aveţi probleme în a urma indicaţiile unor persoane de sex feminin, în a primi instrucţiuni de la noi, În a fi respectuoşi sau în a vă ţine mâinile acasă, ar trebui să spuneţi ceva acum, câtă vreme încă

mai putem chema pe cineva care să vină şi să vă ia de aici.

Nicole şi-a pus pe masă cuţitul de dimensiuni comic de mari şi i-a zâmbit fiecăruia dintre ei îndeajuns de mult încât să nu pară tocmai sănătoasă la cap.

- Are cineva vreo problemă cu asta? a întrebat ea.

Cu toţii, mai puţin unul, au dat din cap în semn că nu, n-aveau nici o problemă, scoţând murmure politicoase. Cel despre care Lily nu putea decât să presupună că era „fraierul cumsecade cu bucle mătăsoase, închise la culoare, cu ochi verzi, enormi, şi cu obraji plini şi roşii – şi-a înghiţit cu zgomot un nod din gât, şoptind:

-Nu, doamnă.

Dar cel care nu se alăturase corului şi-a încrucişat braţele pe piept, s-a lăsat pe spate şi a scos un hohot de râs sec.

- întrebare? s-a interesat Lily.

Era un tip relativ în formă, în vârstă de vreo treizeci de ani, având zugrăvită pe faţă o expresie de dispreţ evident. în fiecare grup exista aproape întotdeauna cel puţin unul dintr-ăştia: bărbaţi care veneau acolo crezând că le ştiau pe toate şi că Lily şi Nic erau doar două femei drăguţe, care făceau pe durele.

Până la sfârşitul călătoriei, toţi acei căpoşi ajungeau să depăşească asemenea concepţii greşite.

- Sunt bine, a răspuns tipul, sugându-şi dinţii şi măsurând-o scurt cu privirea. Stau liniştit şi sunt respectuos, dragă!

- Mă bucur să aud asta!

Lily a bătut din palme, dorindu-şi să poată sări peste următoarea parte. Din instinct, s-a uitat la Leo, uimită să-i surprindă privirea întunecată şi directă aţintită asupra ei. Contactul vizual era ca o săgeată de foc care o străbătea din cap până-n picioare. A simţit cum i se încălzea gâtul.

„Fir-ar să fie!”

Clipind, s-a uitat la „fraierul cumsecade”, îmbrăcat într-un tricou de un portocaliu aprins, pe care scria cu litere verzi, îngroşate: HOWDY!

- Ce-ar fi să ne plimbăm puţin şi să-mi spuneţi cum vă cheamă, a propus Lily, să-mi povestiţi un pic despre experienţa

voastră de călăreţi şi să-mi spuneţi ce speraţi să obţineţi de la excursie, ca să ne asigurăm că exact asta o să se întâmple? Care dintre voi e VYalter? a întrebat ea, privindu-i pe rând. Aş vrea să încep prezentările cu el!

- Eu sunt Walter, a spus „fraierul cumsecade", ridicând o mână şi apoi tamponându-şi gura cu colţul unui şerveţel. Walter Gibb. Am ceva experienţă în echitaţie de pe vremea când eram copil, dar n-am mai urcat pe cal de mult timp, a detaliat el, iar apoi şi-a dres vocea. Sunt născut în zodia Gemeni, sunt necăsătorit şi lucrez ca facilitator de sănătate şi bunăstare pentru animalele de companie...

- Conduce un Petco! a intervenit bărbosul, cu un rânjet batjocoritor.

- Te cheamă Walter cumva? a întrebat Lily.

El şi-a ridicat privirea spre ea, enervat, dar şi derutat.

-Nu! Eu sunt Terry.

- Atunci, te rog să nu ne mai întrerupi şi să aştepţi până când e strigat numele de Terry! Ce zici?

Tipul i-a aruncat lui Lily o privire aspră, dar ea, imperturbabilă, s-a întors spre Walter.

- Haide, povesteşte-ne puţin despre hobbyurile tale!

- Am o parcelă mică într-o grădină comunitară, a spus el, ridicând din umeri. Cultiv mai ales salată verde şi flori. Şi roşii, a precizat, privind în sus şi gândindu-se. Duminica iau prânzul împreună cu Leo şi cu sora lui, Cora, dar în rest n-am prea multe activităţi în programul meu obişnuit.

Inima lui Lily s-a strâns în chip dureros la auzul acelei referiri la viaţa pe care o ducea Leo la New York, dar reuşit să-şi revină din acel mic şoc.

- Şi ce speri să obţii din excursia asta?

- Hmmm... Ei bine, pe vremea când eram copil mergeam în fiecare vară în tabără şi o uram. îmi petreceam mai mult timp temându-mă de ziua în care mă duceau părinţii acolo, decât petreceam fizic în tabără. Fiind un copil anxios, n-am făcut canotaj, n-am alergat pe pista cu obstacole, n-am făcut nimic altceva în afară de modelat ceramică şi de cântat în jurul focului de tabără. Aseară am simţit că nici măcar nu-mi doream cu adevărat să mă aflu aici. Dar, după ce m-am gândit la asta, acum cred că am o şansă să refac activităţile din tabără, a încheiat el uitându-se la ceilalţi şi făcând apoi o mică plecăciune, fără să se ridice de pe scaun. Mulţumesc!

Nicole a pufnit. Avea o slăbiciune pentru tipii blânzi şi serioşi. El o cucerise deja.

- Terry, acum e rândul tău! a spus Lily.

El a lăsat furculiţa jos, fără grabă, după care şi-a împăturit şervetul cu mişcări tacticoase, ţinând morţiş să atragă atenţia asupra lui.

- Am fost aici de mai multe ori, a declarat, ridicându-şi mâneca tricoului de camuflaj ca să-şi scarpine umărul şi ca să-şi expună bicepşii relativ neimpresionanţi. în funcţie de direcţia în care ne îndreptăm, s-ar putea să am câteva sugestii de trasee mai eficiente. în viaţa de zi cu zi, conduc Cabela s din Newark.

- Lucrează în depozit! a intervenit cel gălăgios.

-.. .şi am o afacere secundară, care e deosebit de înfloritoare.

Gălăgiosul a intervenit din nou:

- Vinde iPhone-uri piratate!

Lily a fost tentată să le reamintească tuturor că urma să aibă ocazia să vorbească, aşa că nu trebuia să-şi ia unii altora vorba din gură, dar Terry era deja pe lista ei de tipi de doi bani, aşa că l-a lăsat să se descurce singur.

în ceea ce-l privea, el a ignorat cu dezinvoltură întreruperile, aplecându-se pe spate ca şi cum atenţia lumii întregi s-ar fi concentrat asupra lui.

- în general, mă consider un pasionat de aventură. Un vânător. îmi place să ies în natură, să scap de prostiile societăţii. în ultima vreme e prea mult homo-tot, e prea multă neutralitate de gen şi mai ştiu eu ce. Doamne-fereşte! în aer liber, cel puţin pot să-mi asum neîngrădit masculinitatea.

Cuprinsă de furie, Lily a simţit cum pumnii i se strângeau instinctiv.

- Recunosc că, până acum, ăsta îmi place cel mai puţin, a comentat Nicole fără să încerce să folosească un ton scăzut şi exprimând pe deplin gândurile lui Lily.

Leo s-a înecat cu o înghiţitură de bacon.

Lily i-a aruncat lui Nicole o privire de avertizare, dar Terry a continuat:

- Am participat la Ultimate Man din Boulder, un curs de paisprezece zile de viaţă în sălbăticie, am vâslit câteva sute de kilometri pe fluviul Colorado şi am făcut bungee jumping de pe podul Bloukrans din Africa de Sud.

- Voi trei aţi făcut toate astea împreună? a întrebat Lily cu neîncredere.

Tipul cel gălăgios s-a tras înapoi, alarmat.

-îţi baţi joc de mine? Nici vorbă, ce naiba!

-Nu, a precizat Terry, fătălăii ăştia n-ar fi reuşit să iasă din parcare! Excursiile au fost organizate de mine şi de băieţii de la Cabelas.

-Terry nu vine de obicei în călătoriile noastre, a murmurat Walter.

Ignorându-l, Terry s-a uitat la Lily.

- Scuze, am voie să spun „fătălăi", şefa?

- Tu ce crezi? a ripostat ea.

Lui Lily nu i-au scăpat expresiile de pe feţele celorlalţi trei bărbaţi, aceştia părând că voiau să dispară în eter.

La rândul lui. cel gălăgios a scos un hohot de râs. Lily a rămas cu gura căscată la Terry, întrebându-se dacă se mai pomenise pe

lume vreo situaţie în care cineva să-şi dea singur cu firma-n cap într-un asemenea hal. Terry nu părea să fi înţeles gogomănia pe care tocmai o spusese, dar Lily l-a văzut cu coada ochiului pe Leo, care tocmai îşi ducea, exasperat, mâinile la faţă. Ea i-a aruncat o privire gânditoare lui Terry.

- Ai de gând să ne faci probleme? a întrebat.
- Nu, deloc! a răspuns el, zâmbind.
- Mă bucur să aud asta! a exclamat Lily, gata să meargă mai departe. Blondule, e rândul tău! a spus ea, întorcându-se spre cel gălăgios.

De aceeaşi vârstă cu ceilalţi şi arătos, cu păru on on u lat, şi cu ochi albaştri, gălăgiosul stătea în picioare, a îşan un zâmbet sexy, teatral. Ştia şi el că arăta bine. într-o a tă urne şi în noaptea potrivită, în barul Archie s, Lily se putea imagina mergând acasă cu el, în primul rând pentru că de obicei 11 a egea pe cei mai sexy dintre clienţii de acolo.

- Eu sunt Bradley. Nu răspund dacă sunt strigat „Brad . Sunt profesor de arheologie la Rutgers.

Un profesor de arheologie! Interesant. Lily cunoscuse destui dintr-ăştia mulţumită muncii întreprinse cândva de Duke, iar Bradley nu se potrivea tiparului. în loc să poarte din cap până-n picioare echipament North Face sau Patagonia, uzat de intemperii, Bradley purta o cămaşă în stil western, cu nasturi, care avea inscripţionat pe piept brandul BURBERRY, precum şi cizme lustruite de piele neagră, moale, cu găici şi cu butoniere metalice pentru şireturi. Ce tăntălău! Cizmele aveau să fie atât de acoperite de Dumnezeu ştie ce până la sfârşitul săptămânii, încât fără îndoială că proprietarul lor urma să le arunce după aceea.

- M-am urcat în şa o dată sau de două ori, a continuat el, dar n-am mai călărit de ani de zile şi sunt sigur că nici atunci când am făcut-o nu m-am priceput cine ştie ce. Joc softball în wee- kenduri, sunt cel mai bun unchi din lume pentru domnişoara Cora şi fac alergări din când în când împreună cu ratatul ăla de colo, a adăugat el, arătând spre Leo. Practic, mă aflu aici pentru

că vreau să fiu un afurisit de cowboy pentru o săptămână! Am trecut testul?

Sfarşindu-şi discursul, Bradley şi-a băgat mâinile în buzunarele blugilor lui foarte albaştri şi foarte noi.

- Mie îmi convine, a răspuns Lily, însoţindu-şi vorbele de o uşoară ridicare din umeri, iar Walter i-a transmis lui Bradley un „Bravo!" discret în timp ce acesta din urmă îşi ocupa locul.

Dar Lily a aruncat o privire la clipboardul din faţa ei şi a realizat că se afla într-un mare impas, fiindcă tocmai ajunsese la ultimul nume de pe listă. A inspirat încet, încercând să-şi păstreze cumpătul.

-Cred că a mai rămas... Leo, a spus ea pe un ton atât de monoton pe cât i-l îngăduiau bătăile rapide ale inimii.

Dând din cap cu resemnare, el s-a ridicat, iar Lily s-a rugat în gând ca inima ei să-şi domolească bătăile frenetice.

Leo şi-a dres glasul şi Lily a sperat ca el să nu dea de înţeles că ei doi se cunoşteau. Nu era mândră de consecinţele pe care despărţirea lor le avusese asupra ei. Şi n-avea nevoie ca acea cicatrice urâtă să fie zgândărită în clipa de faţă.

- Numele meu e Leo. Am treizeci şi doi de ani, a început el să spună, iar apoi a făcut o pauză, evitând privirea ei. Am experienţă cu caii, a continuat, după care tăcerea a părut să înghită aerul din jurul lor pentru câteva clipe, înainte ca el să continue: Locuiesc în Manhattan şi lucrez în domeniul IT.

După o clipă în care a fost clar că toţi cei aflaţi de faţă aşteptau mai mult, Bradley a izbucnit în râs.

- Fascinant, amice! Nu fi timid!

Deşi faptul că el lucra ca informatician n-a surprins-o pe Lily, felul în care o spusese a umplut-o de uimire. Versiunea din prezent a lui Leo părea mai mult izolată, detaşată, decât blândă

Şi timidă. Leo cel pe care-l cunoştea ea fusese un tocilar pasionat de cifre, dar cu o atitudine de adoraţie calmă faţă de ele, aşa cum ar fi fost un picior faţă de artă.

Se străduise din răsputeri s-o facă să se îndrăgostească de matematică. Avea o ***ecuaţie*** preferată, pentru numele Domnului! – ceva despre tăierea suprafeţei unei sfere, un ***lucru*** pe care Lily era sigură că tot nu l-ar fi înţeles nici dacă el şi-ar fi petrecut ultimul deceniu explicându-i-l.

A căutat indicii minuscule care să-i arate că Leo era real, că era acelaşi bărbat pe care-l cunoscuse în urmă cu zece ani – un fost iubit în carne şi oase, aflat acum chiar în faţa ei. El şi-a ridicat mâinile ca să-şi potrivească şapca, iar ea i-a văzut atunci bătăturile de pe muchiile palmelor. Nu era pielea aspră a cuiva care lucra cu mâinile ca să-şi câştige existenţa, ci aceea bătătorită de orele petrecute la sala de gimnastică sau de lucrul la un proiect ocazional de remodelare a casei. Culoarea roşiatică a obrajilor lui semnala faptul că nu-şi petrecea tot timpul într-un birou; probabil că ieşea cu bicicleta în fiecare weekend sau că alerga în parc. Ceasul lui era unul voluminos şi scump, indicând nu doar ora, ci şi data, direcţia, altitudinea. Lily s-a întrebat cât de des avea el nevoie să ştie toate astea în viaţa de zi cu zi. Nu purta verighetă, iar faptul că ea observase, precum şi că fusese năpădită de un val de uşurare, a făcut-o să vrea să spargă ceva.

Leo a tăcut o vreme, de parcă hotăra cât de sincer să fie. Vechea lui versiune fusese o carte deschisă, cel puţin faţă de Lily. Dar ea n-avea nici o idee despre ce anume gândea versiunea din prezent a lui Leo.

-Hobbyuri... Citesc foarte mult. îmi place să merg cu bicicleta, să alerg...

- Să lucrezi! a intervenit Bradley, dând drumul unui hohot tăios de râs.

- Exact, a confirmat Leo, dând din cap şi făcând o grimasă. Cât ***despre ce*** anume sper să obţin de la excursia asta.

După ce el a tăcut, Lily şi-a aţintit privirea la lemnul maltratat al mesei. Se uzase de-a lungul anilor, fusese zgâriat şi ars în unele locuri, iar în altele, deformat de povara timpului. Lily se putea identifica perfect cu el.

- Cred că sunt în căutare de aventură, a continuat Leo. Viaţa mea de zi cu zi e destul de obişnuită, a declarat el, după care şi-a răsucit şapca de baseball în mâini şi a părut să observe că atmosfera devenise solemnă. Dar poate că ar trebui să lăsăm ştacheta jos de tot, adică pur şi simplu să ne dorim să nu murim în excursia asta! a adăugat el, iar buzele i s-au arcuit într-un zâmbet slab în momentul în care ceilalţi au râs la auzul remarcii lui.

Chiar şi imaginea fugitivă a acelui surâs al lui şi a ridurilor, pe care acesta i le accentuase în colţurile ochilor, a făcut-o pe Lily să simtă cum inima, îngreunată precum un bolovan, îi căzuse de-a dreptul în stomac.

Walter a bătut iarăşi din palme, mai tare decât data trecută.

-Bine, bine! a conchis Lily, clătinându-se puţin şi făcându-i semn lui Nicole, care ţinea în mână o cutie mică de metal, să vină în faţă. Am nevoie de telefoanele voastre mobile!

Dacă ar fi citit din timp broşura cu indicaţii, cei patru ar fi ştiut cu toţii că asta urma să se întâmple. Dar Lily a constatat încă o dată că nu conta cât de stăruitor îi avertizau ele pe oaspeţi; fiecare grup se despărţea de telefoanele mobile numai după ce dădea drumul unui val de gemete menite să exprime o mare frustrare. Nicole s-a plimbat de-a lungul mesei, mulţumindu-i în parte fiecăruia care îşi aşeza, cu reticenţă, aparatul în cutie.

- Puteţi păstra orice medicament pe care-l aveţi la voi, bineînţeles, a continuat Lily. Iar dacă mai aveţi nevoie de ceva – în limita bunul-simţ – spuneţi-ne! Ideea excursiei e să ne descurcăm în condiţii grele, dar nu trebuie să le facem de neîndurat!

Terry a scos un chicot grosolan. într-adevăr, tipul avea să le facă probleme!

Lily a făcut semn cu capul spre un mic aparat GPS care ieşea dintr-unul dintre numeroasele buzunare ale vestei lui.

-Ar fi bine să-l încui în magazia cu harnaşamente, fiindci pe teren nu ţi-ar fi de nici un folos!

Terry a închis ochii, oftând.

- E un sistem de poziţionare globală, dragă! Chiar pentru asta e făcut: să funcţioneze în mijlocul pustietăţii!

- Ei bine, cel care ţi l-a vândut nu te-a întrebat unde plănuiai să-l foloseşti.

El şi-a trecut o mână peste barbă, întrebând:

- înţelegi cum funcţionează GPS-ul?

Lily a arătat cu degetul spre depărtări, în care se zăreau nişte vârfuri roşii de stânci.

- O să mergem acolo. Bateriile se termină, acoperirea telefoniei mobile e inexistentă, pereţii canionului blochează semnalele sateliţilor, iar micile ecrane digitale sunt aproape imposibil de văzut sub razele puternice ale soarelui. Ai în rucsac o hartă desenată pe hârtie. O să trebuiască să ***fii*** atent la ea şi la mine, nu la GPS. E clar?

-E înfricoşătoare, dar îmi cam place de ea, i-a şoptit Walter cu voce de scenă lui Leo.

Din câte a observat ***Lily,*** acesta din urmă a reuşit să-şi ascundă orice reacţie.

Luând un rucsac identic cu cele pe care le lăsase în fiecare dintre corturile celor patru noaptea trecută, Lily a început să-l descarce.

- Fiecare dintre voi a primit câte un rucsac plin cu lucruri de care o să aveţi nevoie. îl puteţi folosi fie pe ăsta, fie pe cel personal, dar dacă îl folosiţi pe cel din urmă, aveţi grijă să mutaţi în el toate lucrurile, inclusiv sacul de dormit! O să vă trebuiască absolut toate articolele pe care noi vi le punem la dispoziţie. Iar tot ce lăsaţi aici o să fie încuiat în magazia cu harnaşamente.

Ea a pus o hartă pe masă şi a netezit-o cu palmele. O privire aruncată în jur a asigurat-o că se bucura de atenţia tuturor, inclusiv de cea a lui Leo. Harta aceea era o versiune mărită a uneia dintre zecile de hărţi pe care Duke le desenase în timpul

vieţii lui. Tatăl ei cunoştea sud-vestul american mai bine decât aproape oricine altcineva, iar expertiza îi fusese extrem de solicitată. Păcat că rareori fusese profitabilă. Cel puţin, nu pentru el. Muzeele beneficiau, triburile băştinaşe îşi primeau înapoi artefactele, dar Duke nu făcuse niciodată asta pentru bani. Poate că ar fi primit un mic onorariu care să-l ajute la plata facturilor, dar entuziasmul îi venea de la fiorul urmăririi, de la descâlcirea de indicii şi de la posibilitatea de a dezgropa istoria încetul cu încetul. Pasiunea lui era vânătoarea.

Lily a atins pe hartă creasta pe care Duke scrisese cândva cu grijă cuvântul „Potcoava".

- Aici ne aflăm acum, a spus ea lăsându-şi degetul să alunece în jos şi arătând câteva dintre opriri de-a lungul potecii marcate, în seara asta o să facem tabăra la marginea pintenului din Cuibul tâlharilor, iar apoi mergem la Izvorul francezului, sub Platoul lui Hans. Acum vine o parte importantă, aşa că trebuie să ascultaţi cu atenţie, le-a cerut ea, scoţând la iveală o altă hartă a zonei, împestriţată cu ***multe*** linii de altitudine. Staţi departe de marginea oricărui canion! Vă garantez că astfel de margini nu sunt atât de solide pe cât par. Iar voi nu sunteţi atât de atletici şi de stabili pe picioare pe cât aţi crede. Nu e cazul să învăţaţi din greşeli!

Cu ochii măriţi de o uşoară spaimă, Walter a dat din cap, plin de seriozitate. Lily a continuat:

- De-a lungul călătoriei, o să aveţi ocazia să vă folosiţi de câteva indicii, să urmăriţi însemnările de pe hărţi ca să găsiţi calea şi, în cele din urmă, să descoperiţi comoara, a enumerat ea, după care s-a îndreptat de spate, adăugând: O să vorbim mai multe despre etapele următoare pe măsură ce înaintăm, dar, mai întâi de toate, trebuie să vă familiarizăm cu caii voştri. Vreau ca toată lumea să-şi strângă corturile şi să împacheteze, în timp ce eu şi Nic facem curăţenie după micul-dejun, iar apoi ne întâlnim cu toţii lângă îngrăditura în care sunt caii. Are cineva nevoie de o pereche bună de cizme?

Trei dintre cei patru bărbaţi au clătinat din cap, mormâ$_{ind}$ nişte „niT-uri şoptite. Doar unul singur a rămas tăcut.

Neliniştit, Leo şi-a trecut mâinile peste coapse, recunoscând în cele din urmă:

- Eu am nevoie.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Lily era un motiv ca ei doi să-şi vorbească între patru ochi.

- Bine! a spus ea cu glas ascuţit, amintindu-şi că Leo ştia cât de importante erau cizmele bune într-un loc ca acela. împache- teză-ţi lucrurile şi apoi ne întâlnim în magazia de harnaşamente de lângă îngrăditura cailor!

Auzindu-i tonul tăios, el a clipit.

- Bine!

Lily a început să înghesuie lucrurile la loc în rucsac şi a observat că toată lumea stătea la taclale, zăbovin şi sor în în cafeaua rece.

- Ce mai aşteptaţi cu toţii? Vreţi să vă car în spate.

Bărbaţii s-au împrăştiat, dar Nicole a rămas locului, studiind-o în linişte.

- Vrei să-mi spui ce se întâmplă?

Lily s-a uitat la ea şi apoi şi-a abătut privirea, murmurând:

- Ce se întâmplă?

Ochii albaştri ai lui Nic s-au făcut mari, iar ea şi-a dat laoparte părul de pe frunte.

- Hopa, ne jucăm de-a luatul la mişto?

Lily s-a gândit că Nic nu merita să-i ascundă adevărul.

- îl cunosc.

- Pe cel liniştit.

Nici măcar nu era o întrebare.

- Da. Pe Leo.

Lily s-a uitat în jos, Ia cizme, iar apoi a tras o linie în ţărână cu vârful uneia dintre ele.

Surprinsă, ***Nic*** s-a îndreptat de spate şi s-a uitat peste umăr.

- Sfinte Sisoe! Asta e el? Acel Leo? De la ranch?

-Da.

Te-a urmărit?

Lily clătina deja din cap.

- Aş paria pe Bonnie că nu ştia că urma să dea de

mine aici! Nic a scrutat-o în tăcere, după care a întrebat:

-Ar trebui să-mi fac griji?

-Ce?! Nu, sunt bine! a asigurat-o Lily. A trecut o veşnicie de

atunci. E în regulă. Sunt foarte bine!

- Da, da, pare să fie în regulă! a spus Nic pe un ton sec. Amândouă ştiau că asta era o minciună, dar Nic nu s-a obosit

să repete întrebarea.

CAPITOLUL 6

Leo s-a îndreptat spre cortul lui, ameţit, cu pulsul accelerat şi cu palmele umede. La fiecare pas, picioarele îi călcau nesigur pe pământ – se simţea de parcă ar fi intrat pe o platformă în mişcare sau de parcă ar fi străbătut o gaură de vierme. Momentul în care o văzuse pe Lily nu se deosebea cu nimic de cel din acea primă zi de la ferma Wilder, când ea ieşise din hambar şi lumea lui se răsturnase instantaneu cu susul în jos.

Doar că de data asta în mintea lui nu exista nici o anticipare, nici o frântură instantanee de vis cum că acea femeie l-ar fi putut dori într-o bună zi, ci doar amintirea crudă a faptului că avusese parte cândva de dragostea perfectă şi că o respinsese.

Trebuia să-şi facă bagajele, dar în schimb, încă aflat în stare de şoc, s-a aşezat cu greutate în cort. Nu mai auzise vocea lui Lily din dimineaţa în care ea îl sunase, încercând să ia legătura după ce el nu reuşise s-o facă. Urâse faptul că fusese atât de dur şi de tăios. încercase să dea de ea mai târziu, încercase să repare ceea ce stricase, dar deja era prea târziu.

Acum ea era ***acolo***, iar sângele lui se electrizase pentru prima dată după un deceniu. Mintea îi era inundată de anticipare, de vinovăţie... şi de altceva. De durere. De o derută tardivă. Oare de ce ea nu-l mai sunase niciodată?

După ani de zile în care se străduise din greu să nu fie obsedat

de locul în care se afla Lily şi de ceea ce făcea ea, invidios pe un bărbat imaginar care ar fi ajuns s-o iubească şi să trăiască alături de ea viaţa pe care şi-o dorise el, iată-l acolo, faţă în faţă cu prima lui iubire, în mijlocul deşertului, la naiba-n praznic. Leo habar n-avea cum să pretindă că totul era bine.

Câteva minute mai târziu, după ce i-a trecut ţiuitul din urechi şi s-a convins că picioarele n-aveau să-i cedeze, Leo şi-a vârât lucrurile în rucsacul de expediţie spaţios pe care Wilder Adventures i-l pusese la dispoziţie, iar apoi a ieşit din cort. Resturile de la micul-dejun fuseseră strânse, iar Bradley tocmai încerca să-şi dea seama cum să-şi împacheteze cortul într-o geantă de voiaj de mărimea unui buzunar de haină. Aproape toată lumea purta blugi şi cămăşi cu mânecă lungă, cu excepţia lui Terry. Acesta a ieşit din cort etalând o altă pereche de pantaloni de camuflaj în stil militar, cu buzunarele din faţă umflate cu cine ştie ce, şi o vestă cu sistem de închidere Velcro şi curele, care avea, cumva, şi mai multe buzunare.

- Eşti gata de aventură? l-a întrebat Bradley pe Leo, iar acesta din urmă s-a uitat la şopron, simţindu-se total nepregătit pentru următoarele zece minute din viaţa lui.

- Trebuie să-mi iau cizmele!

- Dacă ai fi fost atent la lista de bagaje, n-ai fi fost în drum spre cancelarie chiar acum! a spus Terry.

Bradley l-a lovit în stomac.

- Ai văzut-o pe profă? Poate să mă pună pe genunchi în hambar oricând vrea ea!

Chiar atunci, Nicole a trecut pe lângă el şi a mijit din ochi, iar Bradley s-a îndreptat imediat de spate, murmurând:

-Scuze, am greşit...

Walter, care tocmai ieşise de la toaletă, nu părea să ştie ce ar fi putut face pe moment cu braţele, aşa că s-a hotărât să schiţeze un fel de salut.

-Termină, **a** mormăit l.eo către Bradley, după care şi-a pm rucsacul alături de celelalte şi s-a îndreptat spre capătul opus al taberei.

Magazia de harnaşamente era o clădire de lemn cu o suprafaţă

de şapte pe şapte metri, aşezată lângă o îngrăditură în care se aflau câţiva cai entuziasmaţi de apropiata plecare. Leo a întins mâna, mângâind în trecere un bot catifelat, după care s-a oprit în faţa uşii. Magazia era uşor înclinată, umbrită de un măslin rusesc zvelt, iar lângă ea se găseau un spălător şi un vechi camion cu remorcă, parcat chiar în spate. Uşa era suficient de lată ca să poată trece şei sau saci cu hrană de douăzeci şi cinci de kilograme şi era prevăzută cu ceea ce părea a fi o încuietoare robustă, folosită atunci când proprietarul se afla departe, pe traseele turistice. înăuntru totul era aranjat meticulos, iar Leo, simţind mirosul îmbătător de lucernă şi de piele, a fost cuprins de o nostalgie dulce-amară.

Lily era în spate, lângă un cârlig mare şi greu, de care atârnau nişte frânghii de nailon, lucrând la ceva. Leo şi-a dres glasul, uluit de felul în care ea a încremenit dintr-odată. Ar fi vrut să poată rosti cuvintele potrivite, să găsească modul potrivit de a deschide cea mai imposibilă dintre discuţii, dar mintea parcă îi înota în ceaţă. De ce se afla ea acolo? De ce Lily Wilder, dintre toţi oamenii de pe lume, conducea false vânători de comori, când ea urâse mai mult decât orice pasiunea lui Duke faţă de vânătoarea de comori adevărate?

- Ai nevoie de altceva în afară de cizme? a întrebat ea.

Nu s-a întors, ci a luat o brichetă ca să topească, la flacăra ei, capătul unei bucăţi de frânghie de nailon.

Leo i-a contemplat spatele. Părul împletit îi trecea puţin de umeri, fiind mai lung decât atunci când o cunoscuse el. Mânecile îi erau suflecate, expunând aceleaşi braţe cu muşchi tari, aceleaşi mâini perfecte şi bătătorite de muncă. Lily avea mâini frumoase, cu degete lungi, aproape delicate, dar îndemânatice şi puternice. ***El*** îşi amintea cât de blânde erau atunci când mângâiau capul

calului ei preferat, cât de ferme erau atunci când struneau un cal speriat. Şi-şi mai amintea şi de obiceiul ei de a bate darabana cu degetele, neliniştită, ori de câte ori era pierdută în gânduri.

îşi amintea şi de senzaţia pe care i-o dăduseră acele degete dansând pe pielea lui goală.

Leo nu făcea altceva decât să conştientizeze tot mai mult faptul că o întâlnise din nou pe Lily, dar în acelaşi timp tot nu se putea obişnui cu gândul că ea se afla cu adevărat în faţa lui. Da, chiar acolo. Lily Wilder era ***chiar acolo.***

însă şi-a dat seama că ea nu părea să aibă nici o reacţie în ceea ce-l privea.

- Ştiu că e ciudat să te întreb aşa ceva, a spus el pe un ton ezitant, dar îţi aminteşti de mine?

- Bineînţeles că-mi amintesc de tine, Amorezule de la oraş!

S-a întors, iar în ochii ei de culoarea alunelor se citea limpede că în clipa aceea n-avea nici timp, nici răbdare. Era o expresie pe care Leo o văzuse de zeci de ori... doar că niciodată nu avusese tangenţă cu el. în ceea ce-l privea, Lily fusese impasibilă la în-ceput, aproape îndepărtându-l – după cum realizase el privind retrospectiv – ca să-şi testeze puterea de atracţie. Dar odată ce îi cedase, devenise la fel de vulnerabilă şi de deschisă ca şi cerul de afară. îi dăduse totul, fără ezitare: corpul ei, inocenţa ei, în-crederea ei.

- Deci? a întrebat ea, nerăbdătoare. Mai ai nevoie de altceva în afară de cizme?

Leo a trebuit să înghită înainte să poată răspunde, pe un ton lipsit de orice intonaţie:

-Nu.

Lily a aruncat frânghia, s-a dus la un dulap şi l-a deschis, dând la iveală o colecţie ordonată de cizme care prezentau diferite grade de uzură. Ea nu-l întrebase despre mărimea care îi trebuia, dar Leo s-a gândit că putea lua orice i-ar fi dat. Lily a luat o pereche de pe raftul de sus, iar apoi s-a apropiat şi le-a aruncat la picioarele lui, stârnind un mic nor de praf.

- Uite o pereche care ar trebui să ţi se potrivească.

Ea se întorsese deja la ceea ce făcea.

El s-a aplecat ca să le ridice şi a încremenit la jumătatea drumului. Sfinte Sisoe!

- Ai păstrat astea?!

- Cine nu iroseşte nu duce lipsă.

Lily era la fel de greu de descifrat ca şi Ipoteza Riemann. îndreptându-se de spate, el s-a dus să se aşeze pe o buturugă prăfuită şi şi-a scos adidaşii. După câteva clipe de tăcere încordată, a riscat.

- Nu ştiam că asta e afacerea ta! a spus, iar apoi a făcut o pauză, după care a încercat din nou: Vreau să spun că n-am aflat încotro ne îndreptam decât după ce am ajuns la aeroport. Noi n-am...

- Crede-mă, Leo, l-a întrerupt ea pe un ton liniştit, am impresia că n-aveai nici o intenţie să te mai întâlneşti vreodată cu mine.

-Asta nu e...

Leo a închis gura, neavând încredere în ceea ce i-ar fi putut ieşi pe ea. Ce se întâmpla aici? întotdeauna ştiuse că pe ea o rănise profund plecarea lui definitivă, dar ce aşteptări avusese de la el?

Fără să scoată o vorbă, a ridicat prima cizmă şi a privit-o cu atenţie. Pielea cafenie rămăsese netedă, iar călcâiul era zgâriat, dar încă solid. Cu ani în urmă – cu o lună, poate, înainte să pună ochii pe Lily – vorbise la telefon cu Duke, iar acesta îl sfătuise să-şi cumpere o pereche de cizme de călărie. Pe vremea aceea, Leo n-avea nici cea mai vagă idee despre deosebirea dintre o cizmă de călărie şi un bocanc de drumeţie. în oraş, Duke aruncase o privire la ghetele Timberland ale lui Leo şi apoi îl trimisese la Martindale’s, unde vânzătoarea îi spusese că o pereche bună de cizme îl putea ţine chiar şi zece ani, dacă avea grijă de ea.

Acum, în timp ce el îşi strecura piciorul într-una, şi-a dat

seama că femeia avusese dreptate. Era evident că cizmele fuseseră purtate, dar, atunci când stătea în picioare, căputa îi cuprindea
laba piciorului aşa cum trebuia, călcâiul fiind şi el stabilizat în chip comod.

- încă se potrivesc perfect!

Din colţul ei, Lily a scos un mormăit care arăta faptul că-i auzise spusele, nicidecum că acestea ar fi interesat-o.

Imaginea atât de cunoscută a umerilor lui Lily, cu linia lor dârză, a deschis, cu un scârţâit, o capsulă a timpului îngropată sub coastele lui Leo, trimiţându-i un junghi de durere prin tot trupul şi tacându-l să-şi frece locul de lângă stern. O iubise pe Lily atât de profund, încât i de schimbase biologia. în momentul de faţă, lui i s-a părut că dragostea pentru ea nu-i dispăruse, ci că fusese doar sigilată în vid şi pusă la păstrare. în prezenţa ei, amintirea fizică a iubirii lui s-a întors la viaţă şi s-a eliberat, rupând toate zăgazurile şi inundându-i venele cu adrenalină.

Ştia că fusese expediat, dar picioarele refuzau să i se mişte, între ei se lăsase o tăcere grea, plină de subînţelesuri.

- Ce-ai mai făcut? a întrebat el în cele din urmă.

- Las-o baltă, Leo! a răspuns Lily, fără să se obosească să se întoarcă. Nu suntem prieteni pierduţi de mult timp şi care tocmai s-au regăsit. Eu sunt ghidul, iar tu eşti oaspetele. Vorbim acum doar pentru că mă plăteşti.

Ei bine, atunci! Leo s-a ferit să mai spună ceva, ştiind că asta n-ar fi ajutat la nimic; durerea săpase între ei un canion adânc, iar cinci minute petrecute într-o magazie de harnaşamente n-aveau cum să-l umple. în plus, se aflau într-o încăpere plină de unelte ascuţite. Lily cea pe care şi-o amintea el ştia cum s-o folosească pe fiecare dintre ele – lângă ea se afla ditamai furca, pentru numele Domnului!

Şi totuşi, el avea atât de multe întrebări... Lily urâse întotdeauna acele poveşti cu bandiţi, acel traseu, urâse cuvântul „comoară”. Poate că Duke fusese un aventurier, dar Lily avea o fire total opusă şi mai degrabă s-ar fi îngropat de vie în hambarul

de la Wilder Ranch decât să renunţe la ferma aceea. N-ar fi părăsit-o niciodată de bunăvoie.

-Mă întrebam ce cauţi în locul ăsta, a reuşii ^ apună în cele din urmă, chinuit de un presentiment sumbru. De ce eşti aici, în loc să pregăteşti ranch-ul p$_{en}$tru sezonul turistic?

Lily s-a întors spre el, iar instinctul l-a făcut să se dea u$_{n}$ pas înapoi.

-Nu mai e ranch-ul meu, a răspuns ea, ridicându-şi bărbia. lar acum, pune-ţi cizmele şi pleacă-'^{Am} term,nat aici_

CAPITOLUL 7

După o scurtă instruire privitoare la echipamentul pe care aveau să-l folosească, Lily a condus grupul la întâlnirea cu caii. Dynamite a fost suficient de răbdător ca să stea liniştit în timp ce Walter îşi făcea curaj să urce în şa. Bullwinkle – la fel de glumeţ ca şi călăreţul său – l-a făcut pe Bradley să dea de două ori cu fundul de pământ înainte ca măcar să iasă din padoc. Ca o ironie a sorţii, Terry a fost pus să facă pereche cu Calypso – o iapă morocănoasă, care muşca – şi, după doar o clipă de ezitare, Leo a reuşit să încalece iute pe cel mai sensibil animal al lui Lily, un frumos cal negru, pe nume Ace.

Lily şi-a înăbuşit un gest de iritare. I-ar fi plăcut să-l vadă şi pe Leo căzând în fund.

Au exersat schimbarea de direcţie, oprirea şi descălecatul. După ce oaspeţii s-au obişnuit îndeajuns şi n-au mai avut probleme să-şi mâne caii la pas, au încercat să meargă la trap. Leo şi

Bradley au riscat chiar şi un galop, totul petrecându-se în spaţiul sigur al micii arene îngrădite.

Dar odată ce ghizii şi oaspeţii au pornit pe traseu, pustietatea a luat locul taberei rămase în spatele lor, iar cei patru bărbaţi au început să-şi dea seama că fiecare pas îi îndepărta tot mai mult de siguranţa vieţii lor de zi cu zi. Fără telefoane, fără computere şi fără nimeni altcineva pe care să se bazeze în afară de Lilv si de Nicole. 'S[1]

Aceasta dintâi avea senzaţia că săptămâna urma să fie una ioarte lungă. Pentru că orice ar fi făcut, oricât de repede ar fi clipit din ochi, s-ar fi ciupit de coapsă ori s-ar fi uitat la soare ca să-i imprime altceva pe retină, ea nu reuşea să se detaşeze de faptul uluitor că Leo Grady apăruse din nou în viaţa ei.

După câteva ore de plimbare, a reuşit să-l urmărească din priviri fără să i se mai strângă stomacul. Rămăsese suplu, dar acum era mai voluminos, în felul în care sunt înotătorii – cu spatele lat, cu membrele alungite şi cu musculatura tonifiată. Privindu-l în clipa de faţă, ea nu mai vedea nimic din mânzul care pe vremuri încă mai avea de crescut. Leo cel de acum era un om care se mişca cu uşurinţă în corpul lui. Postura de călăreţ îi era la fel de instinctiv stabilă ca întotdeauna: bazinul împins în faţă, spatele drept, dar relaxat, călcâiele ţinute jos, în scăriţe, o mână sprijinită pe coapsă, iar cealaltă ţinând frâiele cu dezinvoltură.

Imaginea nerăbdătorului, extrem de atentului Leo cel în vârstă de douăzeci şi doi de ani, dispărea într-un vis febril, copilăresc, ce părea ireversibil în comparaţie cu bărbatul de acum.

în acea vară, lui Lily îi luase o veşnicie să-şi dea seama că modul în care o urmărise Leo nu era ceva obişnuit pentru el. Vreme de săptămâni întregi, ea presupusese că el era un fustangiu, un fluşturatic care doar făcea pe timidul. Nici un bărbat care arăta atât de bine şi care se ţinea după o fată cu astfel de intenţii evidente, nu putea fi atât de sincer pe cât părea el.

Dar Leo fusese cu adevărat sincer. Şi cu cât ajunsese să-l cunoască mai în amănunt, cu atât înţelesese Lily mai bine că el, de obicei, era rezervat până la o tăcere stoică şi că, atunci când venea vorba de fluxul tainic şi hipersensibil al gândurilor lui, avea

încredere doar în persoanele care-i erau cele mai apropiate. Şi chiar acum, când ea îşi reamintea cât de atent îşi controla el mişcările – cum acelaşi control însemna că putuse să petreacă ore întregi încercând să-i cunoască corpul în moduri pe care ea nici măcar nu începea să le înţeleagă, cum acel control însemnase că, atunci când el se hotărâse să rămână la ranch împreună cu ea, îşi cântărise decizia analizând-o din toate unghiurile posibile, şi cum acel control trebuia să fi fost şi ceea ce-i îngăduise ca la un moment dat să dispară cu totul, ca o fantomă în ceaţă –, lui Lily îi venea să-l doboare de pe Ace, făcându-l să dea cu fundul de pământ.

- Mi se potriveşte de minune să călăresc un pursânge arab! a spus Terry din senin, trecându-şi două degete peste mustaţa anemică.

îşi tot mâna calul în fnlntea grupului, iar Lily îi tot cerea să revină în rând.

- Calypso e un cal american de tracţiune! a intervenit Nicole cu dezinvoltură.

- Având în vedere că în antichitate, a continuat Terry, ignorând-o, caii pursânge arabi le erau rezervaţi strict bărbaţilor!

- Tu inventezi prostii cât e ziua de lungă? a întrebat Nic.

Era clar că ea intrase deja în faza în care nu mai suporta tâmpeniile debitate de cei pe care era obligată să-i însoţească. Abia trecuseră douăsprezece ore, aşa că Nicole tocmai stabilise un nou record.

-Nu e o prostie! a exclamat Terry, făcând apoi o pauză lungă ca să-şi dreagă glasul şi să lanseze o flegmă groasă în lateral. Linia pursânge arabă e singura linie pursânge care mai există!

-Asta e... nu-i adevărat! a spus Leo, vorbind prima oară după o tăcere care dura de câteva ore bune. Există o mulţime de alte rase pursânge, Terry!

-Are dreptate! a adeverit Nicole, impresionată.

Walter s-a aplecat în şa ca să privească în spate.

-Ai învăţat asta pe vremea când lucrai la ranch, Leo?

Ochii lui Leo s-au îndreptat pentru scurt timp spre Lily, dar apoi

el şi-a abătut privirea.

-Eu... păi, să vezi...

- Mai uşor cu frâiele lui Calyp$_{so}$, Terry! a întrerupt discuţia Nicole, salvându-i astfel pe Lily şi p$_{e}$ Leo.

Dar Lily s-a simţit uşurată să descopere că Leo nu ie povestise prietenilor lui despre ceea ce se întâmplase între ei doi cu ani în urmă. Bănuia că era doar o chestiune de timp până când ceilalţi trei să-şi dea seama, dar cu cât trecea mai multă vreme fără ca ei s-o bârfească, s-o privească altfel, cu atât mai bine.

Terry a pufnit, supărat.

- Calypso e o iapă care are nevoie de o mână puternică!

- E calul meu, i-a reamintit Lily, şi o s-o laşi mai moale, sau o să mergi pe jos tot restul drumului!

- Azi e cea mai scurtă zi de călărie, a spus Nic, aruncând o privire iritată între Lily şi Leo, după care şi-a îndreptat atenţia către restul grupului. în parte, fiindcă diseară o să vă doară toate cele. Mai avem cam un kilometru şi jumătate până să ajungem la tabăra în care înnoptăm.

- încă un kilometru şi jumătate? a scâncit Bradley, încercând să-şi găsească o poziţie confortabilă în şa. Deja nu-mi mai simt boaşele!

în momentul în care a spus-o, au cotit şi în depărtare s-a ivit tabăra, însoţită de o privelişte uluitoare: o stâncă de un roşu strălucitor, vălurită, ale cărei sedimente erau vizibile la suprafaţa rocii şi care înconjura o mică păşune deschisă, cu pământ roşiatic, împestriţat de tufe de salvie verzi şi ţepoase. Lily a mijit din ochi ca să vadă mai bine cele patru baloturi de fân cu ţinte noi, pentru concursul de tir cu arcul, şi alte patru care aveau ataşate nişte coarne de bou făcute din fier, pentru exerciţiile cu lasoul. în apropierea lor se afla un cufăr încuiat, în care erau depozitate patru seturi de încuietori de spart, patru cărţi cu coduri de rezolvat şi patru puzzle-uri cu piese de potrivit.

De obicei, asta era ziua preferată a lui Lily din întreaga excursie. Era prima zi petrecută în întregime la aer curat şi în mijlocul peisajului ireal de frumos. Toată lumea era entuziasmată

de călărie, dar fericită să coboare de pe cal după doar câteva ore.

Oaspeţii se obişnuiau cu ideea că făcuseră asta pentru distracţie şi se arătau dispuşi să se aventureze până la sfârşit. Cina, alcătuită din ***chili*** şi din pâine de porumb, era specialitatea lui Lily. îi plăceau jocurile, îi plăcea să-i privească pe oaspeţi manifestându-şi siguranţa de sine nou descoperită, îi plăcea competiţia, care de obicei era una prietenească. Dar de data asta o chinuia un vag sentiment de teamă, fiindcă, indiferent de ceea ce credea Terry că urma să se întâmple în timpul jocurilor, se înşela. Probabil că el nu-l mai văzuse niciodată pe Leo jucând ceva.

Au ajuns la tabără mergând lent în şir indian. Caii făceau pe obosiţii ca să-şi poată primi bunătăţile, iar oamenii chiar erau chinuiţi de dureri şi supraîncălziţi. Cu toţii, mai puţin Leo, a cărui postură rămăsese dreaptă şi echilibrată în şaua lui Ace. Să-l ia naiba dacă nu arăta de parcă ar fi fost făcut să călărească acel cal!

Lily a descălecat şi s-a dus să scoată mâncarea de prânz din lada frigorifică lăsată acolo de furnizori, iar Nicole i-a condus pe oaspeţi până la gardul scund la care se legau caii pentru noapte şi unde animalele aveau acces la umbră, iarbă şi apă. Fiecare dintre cei patru bărbaţi a descălecat cu mai multă sau mai puţină graţie. Leo a alunecat uşor de pe Ace şi apoi l-a legat de stâlp, având grijă să-i lase funia cât mai lungă. Lily şi-a luat privirea de la el tocmai la timp ca să-l surprindă pe Terry rostogolindu-se din şa şi aterizând în fund, cu un impact satisfăcător de dur. El s-a prefăcut că acea coborâre abruptă fusese una intenţionată, iar apoi a smuls un fir lung de iarbă, pe care şi l-a înfipt între dinţi.

- Caii fac pipi acolo! a spus Lily. Ca să ştii.

Terry a scăpat din gură firul de iarbă.

Pe urmă atenţia ei a fost atrasă spre stânga ca de un magnet, fiindcă acolo se întâmpla să se afle Leo, care îşi întindea muşchii îndureraţi, în timp ce cămaşa i se tot ridica. Lily a vrut să se uite în altă parte şi chiar a încercat s-o facă, dar era ca şi cum acea

fâşiuţă dezgolită de piele, de culoarea mierii, îi ţinea privirea captivă într-un soi de strânsoare mortală. Apoi Leo s-a întors ca să-i scoată şaua lui Ace. iar ţesătura cămăşii i s-a întins pe muşchii spatelui.

„Trupul acela mi-a aparţinut mie!", s-a mirat Lily în gând. „Bărbatul acela a fost al meu!"

- Bine! a strigat ea, ciudat de tare.

Toţi ceilalţi s-au speriat şi au întors capul, aruncându-i priviri peste umăr. Fluturând din mână, Lily a arătat spre sendvişurile pe care începuse să le scoată din lada frigorifică, prânzul care trebuia devorat înainte de începerea jocurilor.

-Mâncaţi!

Ignorându-i tonul răstit, cu toţii s-au năpustit asupra mesei, de parcă n-ar fi văzut mâncare de o săptămână. Lily nu s-a uitat absolut ***deloc*** la antebraţele lui Leo în timp ce acesta căuta o bucată de salată pe care s-o arunce peste sendvişul lui, sau la felul în care el strângea din maxilar în timp ce lua o muşcătură uriaşă şi vorace.

- Cine îmi poate povesti despre Butch Cassidy? a întrebat Lily, abătându-şi mintea de la gândurile erotice şi îndreptându-şi-o către muncă, profesionalism şi ideea că ***Leo o abandonase,*** pentru numele Domnului! Altcineva în afară de Terry! a continuat ea, ridicând o mână ca să-l oprească pe acesta de la bun început.

£1 a râs, apucând un pumn de şuncă.

- De ce? Ţi-e teamă că aş putea şti mai multe decât tine?

Lily a clipit, înăbuşindu-şi un răspuns tăios.

-A fost spărgător de bănci, a intervenit Walter, pe un ton împăciuitor. A jefuit şi trenuri. Şi avea o bandă. Gaşca sălbatică.

- Aşa e, a adeverit Lily, aşezând pe o felie de pâine câteva rulouri de carne de curcan feliată.

Bradley s-a şters la gură cu un şerveţel.

-Deci, dacă asta e ruta adevărată, bandiţii o foloseau ca să fugă de braţul legii? Chiar pe aici?

-Da. a răspuns Lily. Şi ne îndreptăm spre unul dintre locurile în care se presupune că Butch Cassidy şi-a ascuns banii, urmând ca mai târziu să se întoarcă după ei. O mulţime de oameni spun că banii sunt încă aici.

- Pentru că aşa e, scumpo!

- Mulţumesc că mi-ai demonstrat că am dreptate, Terry, i-a răspuns ea cu aceeaşi monedă. Walter, îţi aminteşti ce am spus despre Calea bandiţilor?

- Că se întindea prin tot Vestul. Gaura din zid, Parcul lui Brown şi Cuibul tâlharilor?

- Exact, a confirmat Lily, dând din cap. Aici ne aflăm lângă Cuibul tâlharilor. Un loc folosit de mulţi bandiţi ca să se ascundă între jafuri sau ca să se adăpostească în timpul iernii. Scopul excursiei noastre e să ne simţim bine împreună, să ne bucurăm de priveliştile unuia dintre cele mai frumoase locuri din ţară şi să urmărim indicii pentru ca, în cele din urmă, să găsim comoara ascunsă.

Lily s-a crispat în sinea ei, urând cât de banal şi de fals suna totul. înainte nu avusese deloc o astfel de impresie despre acel discurs pe care obişnuia să li-l ţină turiştilor, dar ***înainte*** nu exista Leo, care ştia mai bine decât oricine că ea avea ferma convingere cum că banii încă ascunşi ai lui Butch Cassidy erau una dintre cele mai stupide legende ale zonei. Walter a ridicat mâna.

- Da, Walter?

-Dacă o mulţime de bandiţi cunoşteau locul ăsta, cum de nu l-a găsit nimeni altcineva?

- Codul bandiţilor! a răspuns ea.

Bradley a adăugat, cu o îmbucătură de sendviş în gură:

- Onoarea hoţilor!

Lily a dat din cap în semn de încuviinţare.

- Dacă s-ar fi aflat, toţi bandiţii ar fi avut de pierdut.

-Cred că asta are sens, a fost de părere Walter. Spune-mi, dacă găsim comoara, o împărţim?

-Nu, tot ce găseşti e al tău şi poţi păstra, a răspuns Lily.

-Eu zic s-o împărţim, a stăruit Walter, încruntându-se. Asta

pare o soluție mai apropiată de cerințele Codului bandiților.

- îmi place ideea! a exclamat Bradley.

- Grozav! Dar ca să faci asta, a continuat Lily, o să trebuiască să rezolvi coduri şi puzzle-uri, să spargi nişte încuietori şi poate chiar să încerci să nimereşti câteva ţinte. Astăzi o să le exersăm pe toate.

- Tir cu arcul? a întrebat Terry, umflându-şi pieptul. Cândva am doborât un cerb de zece puncte cu o singură săgeată!

Ignorându-i spusele, Walter a ridicat mâna din nou.

- A spus puzzle-uri. Eu îl vreau pe Leo!

Bradley s-a aplecat înainte, aproape aruncând cu coaja sendvişului în Nicole, grăbit să intre în acea dispută verbală şi s-o câştige.

- Du-te naibii! Eu îl vreau pe Leo!

- Fiecare lucrează pe cont propriu! a intervenit Lily, ridicând vocea ca să le acopere exclamaţiile certăreţe. E un concurs amical! Fără echipe!

Printre protestele lor suprapuse – „Dar n-am tras niciodată cu arcul!”... „Toată lumea ştie că Leo e maestrul codurilor!”... „Nu fi atât de sigur, Walt!”... „Te referi la acel gen de puzzle-uri din Supravieţuitorul?” – Lily s-a ridicat şi a strâns resturile prânzului, ignorându-şi impulsul lăuntric de a dori să le reamintească celor trei că, indiferent de care dintre ei ar fi vrut să fie partenerul lui Leo în acea zi, Leo fusese mai întâi al ei.

CAPITOLUL 8

- Există cinci feluri de jocuri, le-a spus Lily în timp ce se aflau în faţa terenului pe care avea să se desfăşoare totul. Puzzle-ul cu piese, descifrarea de coduri, aruncarea cu lasoul, tirul cu arcul şi descuierea lacătelor.

- Cum rămâne cu aprinderea focului? a întrebat Terry. Vrei să spui că aşa ceva nu e important aici?

Lily şi-a întors încet privirea spre el.

- Vrei ca patru amatori să aprindă focuri în deşert, Terry?

El s-a legănat de pe un picior pe altul, tăcând, iar ea a continuat:

- Există o trusă de accesorii alocată fiecăruia dintre jocuri.

Apoi le-a prezentat elementele de bază, punând accent pe tirul cu arcul. Şi-a înclinat bărbia, făcându-le semn să se îndrepte spre instalaţia respectivă, după care i-a arătat fiecăruia dintre ei cum să ţină arcul, cum să pună săgeata în el, cum să ţintească şi cum s-o lanseze. Doar Terry şi Leo păreau să aibă experienţă în domeniu; atât timp cât Walter şi Bradley nu trăgeau în sus sau unul în celălalt, se descurcau.

- Ce primim dacă o să câştigăm? a întrebat Terry.

Nicole, care ţinea o scobitoare în gură, a zâmbit.

-O şansă de a muri ca un bărbat!

- Un indiciu în plus, a corectat-o Lily. Iar diseară, o bere în plus!

Partea cu berea i-a făcut pe cei patru să ciulească urechile Adunându-i la începutul traseului, Lily a suflat înfr-un fluier ₉i cu toţii s-au repezit la puzzle-urile cu piese. Cu toţii, mai puţin Leo, care s-a apropiat cu grijă de puzzle-ul lui, observându-l fără să-l atingă. Pe când ceilalţi trei schimbau frenetic piesele, întor cându-şi tabla în diverse unghiuri, Leo stătea în picioare, privind

- Ce face? a şoptit Nicole ***teatral***, din colţul gurii.
- îl rezolvă.

Aşa cum era de aşteptat, Leo a făcut un pas în faţă, aplecân du-se. După zece mişcări decisive, a făcut un pas înapoi.

- Gata.

Lily s-a apropiat; imaginea peisajului de rocă roşie fusese asamblată perfect. Bineînţeles. Ea a dat din cap, rigid.

- Continuă!

Leo a zâmbit discret, după care s-a dus la cod. S-a aplecat, cu stiloul în mână, privind din nou cu atenţie. De data asta, a încercat câte ceva, dar Lily a fost martoră la momentul ***în care*** s-a produs declicul în mintea lui.

- O, a înţeles! a spus Nicole.

L-au privit cum a scris răspunsul şi apoi a întors foaia, astfel încât Bradley, care tocmai terminase puzzle-ul, să nu-l poată vedea.

-Vrei să verifici? a întrebat el, privind-o amuzat pe Lily.

Ea a strâns din dinţi, încercând să-l ignore şi, în acelaşi timp, să-şi înăbuşe în suflet combinaţia tulburătoare de iritare şi de atracţie.

- Continuă!

Leo s-a chinuit puţin cu forţarea încuietorii, dar a reuşit s-o deschidă înainte ca Bradley să rezolve codul. Terry a reuşit să rezolve repede ***codul***, dar nu mai exista nici o speranţă pentru nimeni altcineva. Lily nu credea că, în toată istoria excursiilor Wilder Adventures, mai existase cineva care să

termine suita de probe mai repede decât Leo. în câteva zeci de secunde, el a meşterit un lasou şi i-a înfăşurat în jurul coarnelor boului său făcut din baloturi de fân. Apoi a uimit-o chiar şi pe Lily în clipa în care a nimerit a treia oară cu săgeata mijlocul ţintei, după care s-a întors încet, coborându-şi arcul în timp ce se uita la ea.

- Asta e tot? a întrebat el.

- Te dai mare? a răspuns Lily.

Leo a ridicat mâna şi s-a scărpinat la sprânceană, mijind din ochi la Lily, cu soarele în spate.

- Poate un pic, a răspuns el, iar privirea i-a devenit arzătoare pentru o clipă, doar o pâlpâire de căldură, dar pe care ea a zărit-o. A trebuit să-mi reamintesc că, odată, am fost bun şi la altceva decât să stau la birou.

Vulnerabilitatea neaşteptată din tonul lui a lovit-o ca un pumn în stomac.

- Şi? Eşti mulţumit?

- Mulţumit? a repetat el, aruncându-i, în sfârşit, un zâmbet adevărat. Nu încă.

Lui Lily i s-a tăiat respiraţia. Se înşelase cu totul atunci când se temuse că lui Leo îi dispăruseră acele caracteristici care-l di- ferenţiau faţă de oricare alt bărbat, că ele îi fuseseră înăbuşite cumva în anii care trecuseră. Dar Leo cel de acum nu era rece, ci doar fusese redus la tăcere de întâlnirea lor neaşteptată. însă şocul acela începuse să se estompeze. Lily putea să vadă cu ochii ei că el continua să fie acel amestec paradoxal de sânge fierbinte şi de reţinere, de care ea se îndrăgostise cu ani în urmă.

Şi doar Dumnezeu ştia cum avea ea să iasă din încurcătura asta, fiindcă vremea era caldă, iar Leo se dovedea a fi o combinaţie fatală de fizic masculin şi de testosteron. El se schimbase într-un tricou negru, a cărui ţesătură i se lipea de umerii largi. Blugii îi atârnau pe şolduri, uzaţi şi supli. Purta acele cizme de piele maro, mărimea patruzeci şi şase, pe care

ea i le trântise în braţe de dimineaţă şi care acum erau prăfuite.

Lily nu s-a putut abţine şi a scos un hohot de râs, care i-a ieşit pe gură ca un chiot de triumf. îşi dorea să-l urască. ***Voia*** să aibă pe vecie resentimente faţă de acel bărbat. Dar cum ar fi

putut? Fie că era conştient sau nu, el o privea ca şi cum ea ar fi fost premiul de la final.

Lily a fluierat din nou, iar ceilalţi trei oaspeţi s-au oprit din ceea ce făceau.

- Domnilor, avem un câştigător!

Walter a lăsat să-i ***scape*** un râs încântat. Dar Terry a mijit din ochi, aruncându-şi frânghia.

- Nu i-ai verificat codul!

- N-a fost nevoie, a răspuns Lily, întorcându-şi privirea spre Leo. Care e răspunsul?

El a zâmbit, ridicând dintr-un colţ al gurii.

- ***Orice spune Lily Wilder, noi facem. E un cifru ROT.***

- La naiba! **s-a mirat** Bradley. De unde ştii toate astea?

-Am fost cercetaş, a răspuns el, continuând sa se uite ţinta la Lily.

Se holbau unul la celălalt. Probabil că de prea mult timp. Apoi a trecut cu siguranţă prea mult timp, dar ceva s-a întâmplat înlăuntrul amândurora, iar ei au simţit cum stabiliseră un soi de legătură, care îi unea prin tot noianul de vreme în care fuseseră despărţiţi.

-Hei, hei..., a murmurat Walter, derutat, fluturându-şi o mână prin aer.

Nici unu ***1 dintre cei doi*** n-a reuşit să-şi întoarcă privirea, ceea ce a făcut ca grupul să fie străbătut de o rumoare de conştientizare. Lily l-a auzit pe Walter murmurând:

- Stai aşa... Bradley, numele ei e ***Lily Wilder.*** Oare nu era ea...?

- O, la naiba, ai dreptate, a şoptit Bradley drept răspuns. Ea era proprietara ranch-ului la care a lucrat el, nu-i aşa?

- Sigur că da! a spus Lily.

Furia, atracţia şi deruta duceau o bătălie în sângele ei. Se dăduse de gol şi ştia prea bine că nu era nimeni altcineva de vină. Dar ce putea să facă?

Fusese complet bulversată să-l revadă pe Leo în ipostaza pe care l-0 cunoştea prea bine.

Eu şi Le° ne cunoaştem de mult, nu-i aşa?

/| a dat încet din cap, expirând cu greu.

c^hîar şi cu trecutul lor la vedere, momentul fierbinte dintre -a întrerupt imediat. Din nefericire, dacă voia să-şi păstreze "mtea întreagă, Lily trebuia să rupă vraja.

011 j$_{n\ re}$gulă, atunci, a spus ea, smulgându-şi privirea de la Citiţi cu toţii codul! Timpul bârfelor s-a terminat, iar Lily Wilder vrea să vă spălaţi şi să vă instalaţi corturile!

CAPITOLUL 9

După cină – prea mult ***chili***, prea multă pâine de porumb, o bere în plus pentru Leo şi delicioasa, aromata ciocolată fierbinte a lui Lily pentru toţi ceilalţi – grupul de oaspeţi s-a ridicat cu greu, scârţâind din toate încheieturile şi gemând. în lumina focului şi aplecaţi din cauza durerilor provocate de şa, cu toţii păreau cu zece ani mai bătrâni.

Walt s-a îndreptat spre locul în care Lily şi Nicole analizau notiţele pentru traseul de a doua zi.

- Am vrut să vă urez noapte bună şi să văd dacă vă pot ajuta cu ceva înainte de culcare, a spus el în timp ce privea cu atenţie de jur împrejur, după care privirea i s-a oprit la vechiul caiet cu coperţi de piele, aşezat pe masă – jurnalul

lui Duke. Mişto! a comentat, întinzând mâna şi pipăind cureaua de piele galbenă, decolorată, folosită ca să țină totul laolaltă. Pare de epocă!

- Nici mişto, nici de epocă, jur! a răspuns Lily râzând. Doar vechi.

Terry şi-a lăsat cana în chiuvetă şi a făcut un semn din cap către caiet.

-Nu se mai găsesc dintr-astea în ziua de azi!

-Aşa e, nu se mai găsesc, a adeverit Lily, închizând jurnalul şi strecurându-l în rucsacul ei.

Departe de ea să nutrească o dragoste profundă pentru cuvintele şi desenele care umpleau paginile, dar avea, oricum, un sentiment protector faţă de jurnal.

-Şi îţi mulţumesc pentru ofertă, Walt, dar nu mai avem nimic de făcut. Ar trebui să vă duceţi la culcare.

Walter a mormăit un „Noapte bună!" recunoscător şi a plecat târşâindu-şi picioarele, obosit. Bradley şi Terry păreau gata să mai bea câteva beri, dar au privit-o pe Lily, iar apoi s-au uitat şi la Leo, care stătea singur lângă foc, au părut să se pună de acord în tăcere şi s-au îndepărtat.

N-a mai rămas decât Nic. De îndată ce i-a prins privirea lui Lily, ea a ridicat dintr-o sprânceană, întrebând-o fără cuvinte pe aceasta din urmă dacă voia să rămână sau să plece.

Arătând cu bărbia spre corturi, Lily a spus:

- Noapte bună, Nic!

Lily presupunea că venise momentul s-o facă şi pe asta.

După ce a plecat Nic, ea s-a aşezat lângă foc, neştiind de unde să înceapă. Iniţiase în minte de atâtea ori acea discuţie, dar niciodată nu era satisfăcătoare. Imaginaţia ei nu reuşea deloc s-o facă aşa cum trebuia. Lily nu putea să stabilească un echilibru între înţelegere şi durere, între consolare şi pedeapsă.

Din fericire, el n-a obligat-o.

-Nu trebuie să vorbim despre asta, să ştii!

Lily a scos un hohot de râs răguşit şi ironic.

- Dacă trecem totul sub tăcere, nu văd cum asta ar putea fi o soluţie. Săptămâna următoare o să fim umăr la umăr zi de zi. Haide să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna!

înainte ca Leo să apară în viaţa ei, Lily nu se pricepuse deloc să poarte discuţii cu tentă emoţională. Dar, la urma urmei, ea era singura fiică a unui bărbat care avea profunzimea emoţională a unei linguriţe şi a unei femei care nu putea suporta izolarea traiului în mijlocul pustietăţii, alături de un soţ care nu era niciodată prezent, chiar şi atunci când, totuşi, se afla de faţă. Unchiul Dan o învăţase pe Lily totul despre cai şi despre ranch,

dar rezervorul lui cu sensibilitate era • x

fusese cel al lui Duke. În familia aceea, sentinţenu£¡2 niciodată

o prioritate.

Lily ştia că devenise o tânără femeie dură, dar Leo o înmuiase. De-a lungul celor cinci luni pe care le petrecuseră, practic, îmbrăţişaţi, Leo îi dărâmase zidurile de apărare zi de zi, până când ea îi mărturisise, practic, orice. Fusese nevoie de ceva efort, dar, atunci când erau împreună, Lily nu trebuia decât să deschidă gura pentru ca totul să iasă la iveală.

Sincer vorbind, ea nu mai făcuse asta de mult timp.

- Bine, s-a învoit Leo, iar pe urmă şi-a îngăduit câteva secunde de gândire, pentru ca apoi să dea o primă lovitură. Deci ce s-a întâmplat? După ce am plecat, vreau să spun.

Ea a aruncat o privire în cana de tablă şi a luat o înghiţitură din ciocolata care se răcise de mult.

- înţeleg că începi cu ceva uşor, din câte văd.

- Nu credeam că vrei să tratezi întreaga poveste aplicând şablonul cu prietenii pierduţi de multă vreme, a spus Leo uitându-se la ea. Dar poate că ar fi mai bine dacă aş începe cu „Ce mai faci?"

Lily a rămas cu ochii aţintiţi la foc, dar fixitatea căutăturii lui o tulbura profund. S-a întors şi l-a privit în ochi. întunecaţi şi iscoditori. Atât de familiari, încât vederea lor era dureroasă pentru ea.

- De fapt, da. Poate că aşa e mai uşor.

- Bine, Lily! s-a învoit el, iar zâmbetul lui jucăuş a răscolit un mic şi vulnerabil izvor de sentimente dinlăuntrul ei. Ce mai faci?

-Mi-a fost şi mai bine decât îmi e acum, a răspuns ea, însoţindu-şi vorbele de un hohot de râs răguşit, în timp ce se lupta cu valul uriaş de furie şi de tristeţe care i se ridica în gât. Cred că m-am înşelat. „Ce mai faci?" nu e un început mai uşor.

Privirea lui i-a măsurat faţa, de la linia părului până la gură, oprindu-se la aceasta din urmă. Izvorul acela vulnerabil a început să dea pe dinafară, revărsându-se în chip periculos, iar Lily şi-a luat privirea de la Leo.

în clipa în care el a vorbit din nou, vocea îi era atât de încordată, încât i-a ieşit de pe buze ca o şoaptă:

- Atunci, poate că e mai bine să încep de unde îmi doresc cu adevărat: Ce s-a întâmplat cu ranch-ul?

Lily l-a privit în ochi, ca să vadă cum primea el vestea.

- Duke l-a vândut imediat după ce ai plecat.

Leo a încremenit.

-Ce?! De ce?

- De fapt, cam la o săptămână după plecarea ta, Duke i-a predat cheile noului proprietar, a precizat Lily, privindu-şi mâinile cu degetele încleştate. Nu ştiu dacă îţi aminteşti, dar în acea ultimă dimineaţă, Duke pleca din oraş.

- îmi amintesc, a răspuns Leo. La nişte săpături.

- S-a dovedit că nu mergea la săpături, l-a lămurit ea. Nici nu-ţi pot spune de câte ori am încercat să-mi amintesc dacă el mi-a spus asta sau dacă am presupus, pur şi simplu. Se ducea să semneze nişte acte la o companie de tranzacţii imobiliare. I-a vândut ferma unui localnic pe nume Jonathan Cross.

-Eu nu..., a întrerupt-o Leo, derutat, ceea ce era lesne de înţeles. Duke deja plănuise asta atunci când a plecat în acea dimineaţă? Mi s-a părut că lăsa totul pe mâinile tale.

- Ştiu, a spus Lily, amintindu-şi cat de naivă fusese, cât de încântată să-l vadă plecând. Aşa am crezut şi eu. Dar îţi aminteşti că mi-a lăsat un bilet pe masă?

Leo a tăcut, mulţumindu-se să dea încet din cap.

-Era una dintre ghicitorile lui stupide, a continuat Lily. Nici măcar n-a putut să-mi spună în faţă că vindea ranch-ul. După ce am scos biletul din coşul de gunoi, mi-a luat o oră să descifrez codul, iar Duke spunea acolo că avea planuri pentru banii obţinuţi. Probabil că voia să facă o expediţie de amploare, care să-i aducă o altă poză a lui publicată pe coperta unui număr din ***National Geographic,*** a spus ea, ştergându-şi de coapse palmele umede. Am fost atât de supărată, încât m-am mutat chiar în ziua aceea!

Leo s-a aplecat, luându-şi capul în mâini.

- Sfinte Siaoe*!* Duke ***nu*** mi a zis nimic ***din toate astea! lily*** era ***pe*** ptmcfu/ ***si*** continue, ***dar au şocat-o cuvintele*** j

~ Ce vrei să ***spuiî Când ai vorbit*** tu cu Duke? [U]-

- Am vorbit cu el atunci când ***te-am sunat înapoi,*** a făsp$_{Uriț}$ [1 eo] P[e] ton egal, constatând un fapt- Ai primit m e s a »]* care ţi le-am lăsat?

Lity, amuţită ***şi*** derutată de ***şoc, a clătinat din cap*** }„ Semn de negare.

' Atunci când m-ai ***sunat tu. – îmi pare*** rău..., a ***spus Leo, iar pielea*** de pe ***gât i s-a*** înrobit, ...mă ocupam de incinerarea mamei mele. N-a fost o zi bună ***pentru mine*** şi ştiu că m-am răstit la tine, ***dar...***

-Ce... mama ta...

-Am sunat înapoi după ceva vreme, dar nu mi-a răspuns nimeni şi n-am putut nici măcar să înregistrez un mesaj vocal. Apoi am sunat ***la cabană,*** iar ***Duke mi-a spus că*** nu erai la fermă şi ***că*** trebuia să-fi las un ***mesaj*** prin el.

Cuvântul „incinerare” se tot repeta în ***mintea lui Lily.*** Mama lui Leo ***murise.***

-Mi-ai lăsat un mesaj ***prin*** tata?

El a dat din cap.

- ***Da, mai multe, de fapt.***

Lily şi-a descleştat fălcile şi a spus printre dinţi:

- N-am ***primit nici*** un mesaj. Tot ce ştiam era ceea ce mi-ai spus în dimineaţa în care a trebuit să pleci: că mama ta avusese un accident, dar că era bine.

Leo s-a încruntat.

- I-am spus lui Duke că mama murise în mod neaşteptat din cauza rănilor suferite şi că nu mai puteam s-o părăsesc pe Cora şi să mă întorc în Wyoming.

Acele cuvinte au ***aterizat precum un*** meteorit căzut ***din cer; impactul*** a zguduit-o ***pe Lily din***

temelii. Fusese furioasă, acţionase impulsiv. Dar aceJ scurt moment ***de furie*** însemnase nu

• ă pierduse apelul lui Leo, ci că pierduse şi mesajele de la nU t*'care o anunţau că mama lui I.eo murise.

Cât de proastă fusese!

Îmi pare rău, a spus ea cu glas înăbuşit. O, Doamne, n-am •ia adăugat, după care s-a îndreptat de spate şi s-a uitat la ***l'o*** murmurând: N-am ştiut că ai sunat. N-am aflat că mama ta a murit.

Eu a început el să spună, dar apoi s-a oprit, cercetându-i ochii lui Lily. Da!

Se simţea dezrădăcinată, dezorientată, în timp ce amintirea acelor luni sumbre de după plecarea lui Leo începea dintr-odată să semene cu o fereastră ştearsă de praf.

- Eram supărată pe Duke fiindcă vânduse ferma, a spus ea, dar n-am fost surprinsă. Lui nu i-a păsat niciodată de sentimentele mele. Nu-i răspundeam la telefoane pentru că nu voiam să aud din gura lui vreun plan de doi bani sau vreo scuză pe care s-o fi născocit, iar după ce au trecut zilele şi n-am avut veşti de la tine..., a spus ea, iar apoi a ridicat din umeri,.. .am crezut că te-ai întors la viaţa ta de la oraş şi că ai uitat de mine. Şi, ei bine, mi-am aruncat telefonul în râu!

Leo a scos un geamăt îngrozit, trecându-şi o mână tremurândă prin păr. Şuviţele negre şi mătăsoase i-au căzut imediat înapoi pe frunte.

- Şi atunci, în tot acest timp? a şoptit el cu glas răguşit. în tot acest timp ai crezut...?

-Că nu m-ai mai sunat niciodată.

Faţada calmă a lui Leo s-a năruit; el şi-a întors privirea de k Lily, lăsând să-i iasă o răsuflare care părea să fi fost prinsă undeva în pieptul lui în ultimii zece ani. Ea voise să se îngroape In deşert. Fusese atât de rănită, atât de tânără, atât de sensibilă, atat de singură!

atât d U * ^ mirare că azi> In magazia de harnaşamente, ai fost e supărată! a exclamat el aplecându-se, luându-şi capul în mâini şi lăsând să-i scape un râs ironic. Uau, bun, asta ev că multei p,i'

Cuprinsă de greaţă, ea a dat afară lent aerul din piept.

- Aş ***fi*** vrut să ***fi aflat.*** îmi pare atât de rău pentru mama tai

- Nu! a spus el întorcându-se ca să se uite la ea. Nu-mi p0f imagina o combinaţie de circumstanţe mai rea. Urăsc ***faptul*** ca ai crezut că am renunţat pur şi simplu!

Lily a dat din cap, ***înghiţind ca să poată*** vorbi. Dintr-odată, gâtul i se uscase cu desăvârşire.

- Ştiu.

- Mama a mai rezistat cam o oră după ce am ajuns eu la spL tal, a spus el, privind focul. O să fiu ***întotdeauna recunoscător*** sorţii fiindcă am ***apucat să-mi*** iau rămas-bun. Situaţia ei s-a înrăutăţit pe când eu încă eram în avion. După aceea, pur şi ***simplu...*** nu ştiu. Probabil ca am uitat de orice altceva vreme de câteva zile – chiar şi de tine. Acum, când mă gândesc la toate astea, îmi pare rău. Eu... cred că ceva s-a ***rupt în*** mine, dar nu m-am putut lăsa să mă destram pentru că..., a adăugat, clătinând din cap,.. .Cora fusese cu mama în momentul în care a fost lovită de maşină, iar şocul o adusese pe sora mea la limita isteriei.

Liniştea învăluia ***focul de tabără; chiar şi jarul părea să nu*** mai trosnească. Versiunile alternative ale trecutului ***lor*** s-au ramificat pe căi noi în mintea ***lui Lily şi,*** pentru o clipă, ea s-a lăsat dusă de val.

„Dacă mi-aş fi păstrat telefonul, sau dacă Duke ar fi venit până în oraş ca să ***mă găsească***, sau dacă ce era mai rău nu s-ar ***fi*** întâmplat şi Duke n-ar fi..."

Nu. Lily a ***alungat acele gânduri. Dacă ea*** şi Leo ar// vorM ***„te ef*** N-ar fi contat. Cu zece ani mai în vârstă acum, Lily

e înţe egea că ***uniunea lor*** n-ar ***fi*** funcţionat niciodată. Iată un adevar ***brutal,*** dar asta era viaţa.

Făceau parte din lumi diferite. ha J ~ a pnvit şi a întrebat:

- Presupun că tatăl tău nu s-a mai întors.

pin câte îşi amintea, Leo îi povestise că tatăl lui plecase pe vremea când Cora era mică şi că de atunci nu mai dăduse nici un semn de viaţă.

Leo a clătinat din cap.

-Unul dintre verii japonezi ai mamei mele i-a dat de urmă tatei, care, practic, a spus: „Nu e Leo destul de mare ca să se descurce cu asta?"

- „Asta" înseninând ***fiica*** lui? a întrebat ea, uimită. Ce porcărie!

Leo a dat din cap, mişcându-se lângă ea.

-Ai dreptate.

Liniştea – înţelegerea – s-a înstăpânit în aerul cald. La doar douăzeci şi doi de ani, Leo fusese însărcinat să-şi crească singur sora mai mică.

- Aţi rămas la New York?

- Da, în Brooklyn. Proprietarul nostru a fost grozav. Nu ne-a mărit chiria – cred că, de fapt, ne-a redus-o – şi a păstrat-o aşa ani de zile. Sunt sigur că ar fi fost mai ieftin să ne mutăm, dar mama se dusese. Nu puteam să părăsesc singurul loc în care trăiserăm împreună cu ea. Nu puteam să-i fac asta Corei. Mama avea nişte economii, iar banii din asigurarea de viaţă au ajutat. Am absolvit şcoala şi mi-am găsit o slujbă cât de repede am putut.

- Şi tu ai crescut-o pe Cora, a şoptit Lily.

Lui Leo i s-a înfiripat pe buze un zâmbet plin de mândrie.

-Da.

- Cred că a fost foarte greu. Pentru amândoi.

- Ea e cel mai bun lucru pe care l-am făcut în viaţă. A absolvit Universitatea Columbia săptămâna trecută, ţi-am spus? La toamnă îşi începe studiile la facultatea de medicină din Boston.

Lily a fluierat, impresionată.

- Bravo ei! a spus, uitându-se la el. Dar ai omis multe amănunte despre tine, ţi-ai dat seama, nu?

-Da, mi-am dat seama, a recunoscut Leo privind-o lung şi ridicând din umeri, ca şi cum propria lui viaţă ar fi fost atât de

lipsită de importanţă încât trecea pe un plan cu totul secundar. Ca să fiu sincer, mă simt ca şi cum abia în clipa asta aş ieşi din ceaţă.

- E o ceaţă care se întinde pe o lungă perioadă!

- Să ştii că da, a recunoscut el, râzând încetişor. Noaptea trecută mi-am dat seama că în ultimii zece ani am avut un singur scop – să am grijă de Cora – şi n-am făcut nimic ca să planific următoarea etapă. Mă confrunt cu asta acum: Ce o să fac cu viaţa mea?

Lily nu-i putea fi de nici un ajutor. Nici ea nu ştia cum avea să arate viaţa ei.

Leo s-a aplecat, a luat un băţ şi a început să-l lovească de una dintre pietrele care formau un inel în jurul focului. Lily îl simţea cum trecea mai departe, îşi amintea gestul, care ilustra modul lui de a schimba subiectul prin mişcare înainte de cuvinte. În cele din urmă s-a hotărât să vorbească, iar vocea i-a sunat mai dezinvolt:

- Pot să te întreb ceva?

- Sigur că da.

Zâmbetul lui nesigur era un asalt lent asupra libidoului ei.

- Ce anume o să găsim la sfârşitul călătoriei ăsteia?

Lily nu se aşteptase deloc la o astfel de întrebare.

- O să ***vă*** găsiţi ***pe voi***, a răspuns ea cu o sinceritate exagerată.

O să vă descoperiţi dragostea pentru viaţa în aer liber şi simţul aventurii.

Expresia jucăuşă şi sceptică de pe faţa lui Leo a făcut-o să râdă.

- Comoara constă în mare parte din lucruri pe care le donează companiile locale, a catadicsit ea să răspundă. Dar în momentul în care oaspeţii îşi dau seama şi descifrează codurile finale, sunt atât de mândri de ei înşişi încât nu mai contează ce anume se află În peşteră!

-Deci spui că e într-o ***peşteră,*** a murmurat el, prefăcându-se că îşi nota informaţia în palmă.

Lily a râs mai tare.

_ s-ar putea să nu fie peştera unică, măreaţă, la care te gândeşti tu. Sunt un milion de peşteri mici peste tot.

_ Fii sinceră, a rugat-o el, o să primim coliere de Mardi Gras şi

bijuterii false dintr-un cufăr de comori făcut din plastic, nu?

Privirile lor au dansat împreună.

-S-ar putea să fie yoyouri şi mingi antistres inscripţionate cu siglele companiilor care le-au donat.

În cele din urmă, Lily a întrerupt contactul vizual fiindcă i se făcuse prea cald. S-a dezbrăcat de jachetă, ignorând felul în care **ochii** lui îi urmăreau braţele goale.

- Bine! a spus el. Păi, promit să fiu fairplay şi să-l ţin pe Terry în frâu cât mai mult posibil.

- Care e treaba cu el?

- Am fost la şcoală împreună, dar el e mai mult un prieten al unui prieten, un tip pe care-l văd la nunţi şi la alte chestii dintr-astea. De obicei, nu e niciodată invitat în călătoriile noastre, din motive evidente. Dacă devine o problemă, mă ocup eu de asta.

Ea a dat din cap, lăsându-se pe spate şi aşezându-şi picioarele pe o piatră mare de la marginea vetrei.

- O ultimă întrebare, dacă tot ne lămurim în privinţa poveştilor noastre! a rugat-o el.

Lily s-a mulţumit să mormăie. Căldura focului era blândă şi, cumva, se potrivea cu energia dintre ei. De calm. De dezgheţ. Nimic nu exploda şi nu arunca scântei încinse spre cer.

- Dă-i drumul!

- Ce s-a întâmplat cu Duke? a întrebat el. V-aţi rezolvat problemele vreodată? Unde e?

Râzând ironic, Lily s-a plesnit cu palma peste frunte. Câte schelete aveau să mai scoată din dulap în seara aceea?

Dar primele cuvinte ale răspunsului ei au fost acoperite de glasul lui Nicole, care a strigat brusc:

- Ce naiba faci?!

Înainte să-şi dea seama că se mişcase, Lily se ridicase deja, începând să alerge spre corturi chiar în clipa în care Terry a strigat:

-Mă piş, prinţesă!

Lily s-a oprit şi s-a relaxat, uşurată, după care a ocolit o mică formaţiune de stânci ca să ajungă la cercul de corturi. Terry stătea în umbră, între cortul lui şi cel al lui Nic, cu pantalonii coborâţi pe şolduri şi cu...

- ***O, Doamne!***

Lily s-a uitat repede în altă parte.

- Tâmpitul ăsta s-a pişat pe marginea cortului meu! a răcnit Nic, arătând spre locul în care Terry stătea cu... ***organul în mână. Ţi-ai*** ieşit din minţi? Trage-ţi pantalonii în sus!

-E târziu! i-a reamintit Terry pe un ton răutăcios. Ne-ai spus să nu ne rătăcim pe întuneric, nu-i aşa?

- Da, dar poţi să faci zece paşi mai încolo ca să te uşurezi! a ripostat ***Nicole.***

Hotărând că incidentul nu însemna o criză pentru care să fie nevoie de ele amândouă, Lily s-a îndepărtat, inspirând adânc. Se simţea tensionată. O apăsau atât Terry, care continua să fie el însuşi, cât şi rămăşiţele emoţiei pe care i-o pricinuise discuţia-bombă pe care ***tocmai o*** avusese cu Leo.

Numărând până la trei, şi-a lăsat sângele să i se cureţe de adrenalină, dar asta n-avea cum să se întâmple pe loc; deşi a răsuflat adânc de câteva ori, ***degetele tot îi*** tremurau şi nu se putea ţine bine pe picioare. Acum, adevărul se revelase pe deplin.

Ea crezuse că ***Leo plecase ca*** să-şi ajute mama să se refacă după o fractură la picior sau o contuzie oarecare. În lumea lui Lily, oamenii se răneau tot timpul, dar pe vremea când ea era foarte tânără, nimeni din cei pe care îi cunoştea nu ***murise*** vreodată în urma unui accident. Nu-i trecuse niciodată prin minte că, după ce se întorsese acasă, Leo dăduse peste o situaţie mult mai dramatică decât şi-o închipuiseră ei doi. Lily se crezuse multă vreme partea vătămată în toată povestea asta, dar acum realiza că fuseseră ***cu toţii*** victimele unor circumstanţe nefericite.

Leo rămăsese lângă foc, o prezenţă tăcută şi nemişcată. Lily ar fi putut să se aşeze din nou lângă el şi să-i răspundă la acel

„i*>-«uu-mp-« *-u ''UKer – întrebarea crucială pe care tocmai ¡.o pusese. Dar ea ştia că răspunsul n-ar mai fi contat. Adevărul despre tragedie era că, odată ce te lovea, nimic de pe lumea asta „u mai putea să Îmbunătăţească lucrurile. Leo fusese scânteia care adusese în viaţa ei o urmă de dragoste, de veselie şi de siguranţă, dar plecarea lui nu făcuse decât să dovedească ceea ce ea ştia deja: lucrurile bune nu durau.

Departe de foc, aerul era rece şi uscat. Lily a privit peste umăr şi a văzut în ochii lui Leo că şi el îşi dăduse seama: momentul lor trecuse.

Leo a zâmbit, scoţând-o din dilemă.

- Somn uşor, Lily!

CAPITOLUL 10

Nici măcar o serie de şapte zile în şir la cea mai dură clasă de Tabata de la Upper East Side Equinox nu l-ar fi putut pregăti pe Leo pentru durerea care-l ***întâmpina în fiecare*** dimineaţă a acelei călătorii. În cea de a patra zi, devenise oarecum mai uşor de îndurat, dar primul pas afară din cort tot era un chin. în primele douăzeci de minute a le fiecărei ***zile,*** abia dacă putea să meargă, şi nu era vorba doar de dureri de fund, de picioare şi de spate; chiar şi o răsuflare mai adâncă era dureroasă. Dacă se apleca să-şi scuipe pasta de dinţi, simţea un spasm intens în coaste. Nu-şi dădea prea bine seama dacă era cazul să dea vina pe frig, pe aerul uscat, pe orele petrecute călare sau pe nopţile de dormit pe jos, ***dar avea senzaţia că*** îmbătrânise cu zece ani.

Trecuseră două zile ***întregi de când el şi Lily*** stătuseră ***de*** vorbă lângă ***focul de*** tabără, iar ea făcea tot posibilul să-J evite. Desigur, îl întreba dacă mai voia salată de cartofi la prânz şi-i cerea să nu-l mai lase pe Ace să pască ***la*** marginea potecii în timp ce mergeau călare, dar din acea noapte ei doi nu mai

vorbiseră despre nimic semnificativ – ***nu mai*** reveniseră niciodată la subiectul posibilei împăcări dintre ***ea*** şi tatăl ei. Lui Leo i ***se*** părea că situaţia semăna cu un cod pe care ***nu*** reuşise să-l spargă decât pe jumătate.

De lângă un mic grup de stând, unde Nicole amenajase un spălător improvizat – un ulcior cu apă proaspătă, săpun, câteva prosoape curate pentru mâini , Leo privea cum dimineaţa se făcea din ce în ce mai strălucitoare şi contempla stâncile din depărtare, care semănau ca nişte turle de biserică înghesuite, în ultimele zile, trecuseră pe lângă câteva semne ale civilizaşi _ câte un gunoi, o roată spartă de bicicletă sau un marcaj de-a lungul potecii – însă era uşor de observat că deveniseră cu adevărat izolaţi, chiar dacă ii despărţeau numai câţiva kilometri de punctul de plecare. Se aflau în mijlocul pustietăţii, însă peisajul îţi tăia răsuflarea, alternând între teren plat şi nisipos, pante abrupte şi turnuri de stânci de un portocaliu intens. Tufişuri ţepoase, de culoarea verde-prăfuit a salviei, creşteau dese şi luxuriante acolo unde solul era scobit şi colectase apa de ploaie. Copacii zvelţi arătau cât de rezistentă era viaţa, găsind loc ca să prindă rădăcini pe oriunde puteau. Răsăritul lovea roca roşie din toate unghiurile, luminând peisajul în nuanţe uimitoare de mandarină, rugină, carmin şi vin roşu. Peste câteva ore, cerul avea să fie de un albastru aproape neverosimil. Luminozitatea bolţii deja era intensă, iar aerul devenise atât de uscat, încât pe Leo îl mâncau ochii.

Ascultând nechezatul blând al cailor şi trăgând pe nări mirosul de fum de tabără care umplea aerul, Leo aproape că îşi putea imagina cowboyi trecând prin acel pasaj şi lăsând în urmă praful şi zgomotele amestecate ale turmelor de vite şi ale hergheliilor de cai.

Dintr-odată, un mormăit nedesluşit s-a auzit la nivelul solului, iar Leo a privit în jos şi Ta văzut pe Walter pe jumătate înăuntrul cortului şi pe jumătate afară din el, cu cămaşa strânsă în jurul coastelor şi cu faţa lipită de pământul roşu.

Leo şi-a pus periuţa de dinţi înapoi în trusa de toaletă.

- Salut, Walt!

Acesta s-a uitat la Leo printre pleoapele căzute, parcă cerşind milă.

- Fundul meu e în lacrimi!

Iar Leo îşi simţea coloana vertebrală ţeapănă de-a binelea.

- Mi-a luat zece minute să-mi mm rima,, , ,
1111 Pun cămaşa pe mine! s-a plâns el.

- Oare o U nu pot vreodată si mi a,ez ca o persoană normală' a întrebat Walt cu glas subţire. Nld măcar nu-mi mai amintesc cum e să mă apropii fără teamă de un scaun!

Cu un icnet, Leo s-a aplecat încet ca să-şi ajute prietenul să se ridice, zicând:

- Mi-ar plăcea să-mi dau jos spatele şi să-l bat pe Bradley cu el!

Apoi cei doi s-au îndreptat spre foc, şchiopătând.

Nicole, care pregătea deja micul-dejun, a privit, amuzată, cum
încercau să se aşeze cu graţie pe o placă de gresie.

- Mai târziu o să vă fie mai uşor, credeţi-mă!

Walter părea să se simtă trădat.

- Ai spus asta şi ieri!

Leo şi-a ridicat ochii la timp ca s-o vadă pe Lily apropiindu-se. Ea ţinea în braţe două cioltare şi, la fel ca în ultimele două zile, i-a evitat privirea. Părul îi era împletit pe sub pălăria Stetson, iar blugii îi erau deja prăfuiţi. Probabil că făcuse mai multă treabă înainte de ora şase dimineaţa decât făceau majoritatea oamenilor toată ziua, iar vederea ei în lumina stinsă a zorilor era de ajuns să arunce inima lui Leo într-un plonjon dureros.

- Ar fi bine să luaţi şi nişte ibuprofen! a spus Lily. Azi avem de făcut un drum care o să dureze şase ore.

- ***Şase***..., a oftat Walter, îngrozit.

A apărut şi Nicole, care i-a întins lui Walter o cană de cafea aburindă, iar el a luat-o şi a făcut o plecăciune rigidă. I-a dat cea de-a doua cană lui Leo şi apoi s-a întors la masă. Acestuia din urmă i s-a părut dintr-odată ridicol faptul că viaţa putea merge mai departe în felul ăsta. Cu câteva zile în urmă, îşi trăia viaţa lui sigură, dar plictisitoare, stând în şedinţe sau răspunzând la e-mailuri timp de nouă ore pe zi; în momentul

de faţă, se simţea ca şi cum ar fi fost smuls şi replantat în alt pământ, cu capul în jos şi cu vintrele în afară. Lily se mişca, în schimb, cu mai multă uşurinţă decât înainte de discuţia lor, ca şi cum ar fi înţeles acum suficient de mult din povestea relaţiei lor ca să închidă pur **şi simplu uşa şi** să meargă mai departe.

Leo nu-şi dădea seama dacă voia sau nu ca uşa aceea să fie închisă. încă avea foarte multe întrebări despre anii care trecuseră, iar o parte din el – una nouă şi nesigură, bineînţeles – se gândea că ar fi vrut mai degrabă să se deschidă uşa.

Voia să termine discuţia lui cu Lily. N-avea de gând s-o lase să-i scape în ziua aceea.

A privit-o lung în timp ce ea mai arunca o bucată de lemn pe f_{oC} şi căra o tigaie de fontă cu capac până la locul din vatră în care flăcările se transformaseră în jar. îndreptându-se de spate, l-a surprins privind-o, dar el nu şi-a abătut privirea.

_ Ce naiba e asta?! s-a zbârlit Nicole, care ţinea în mână un muc de ţigară. Aici au fumat nişte idioţi de turişti! a exclamat ea, păşind apăsat până la coşul de gunoi. O să incendieze tot nenorocitul de canion!

- Aţi auzit ceva foşnete noaptea trecută? a întrebat Walt. Mi s-a părut că se plimba cineva pe afară!

- Probabil că erau doar nişte animale în căutarea cinei, l-a lămurit Lily. Noi suntem intruşii aici, am campat pe masa lor!

Ceaşca din mâna lui Walter tremura deja.

O clapetă a cortului s-a deschis, iar dinăuntru a ieşit Bradley. S-a întins, scăldat în lumina răsăritului, un pic mai şifonat decât în ziua în care ajunseseră, dar având, cu siguranţă, ochii mai strălucitori decât oricare dintre prietenii lui.

-La ***naiba***, ce bine am dormit!

Şi-a ridicat cămaşa ca să se scarpine pe burtă, iar Leo a observat felul în care Nicole şi Lily s-au oprit ca să se uite şi, de iritare, a simţit în stomac un ghem fierbinte. Bradley s-a dus la una dintre cele mai mari cornişe de gresie, şi-a sprijinit o cizmă

de buza unei crăpături adânci, şi-a pus mâinile în şolduri şi a început să admire priveliştea.

- Mă simt viu în locul ăsta! Inima îmi bate cu putere, sângele îmi pulsează în vene!

Terry li s-a alăturat câteva minute mai târziu, arătând doar puţin mai bine decât se simţea Leo.

- Am câteva sugestii pentru traseele de astăzi, a spus el, luând un măr.

- Ne-am ocupat de asta, Terry! a răspuns Lily, ignorându-i dezamăgirea. Pregătiţi-vă corturile şi fiţi g*ª de plecare după micul-dejun. O să fie o zi lungă.

Nicole nu glumise. Atunci când, în cele din urmă, au ajuns în tabără, căldura zilei îi secătuise pe călăreţi de orice urmă de entuziasm. Umbra lui Ace se prelungea la nesfârşit pe pământ, distorsionată de pinii americani şi de tufele sfrijite de ienupăr care creşteau din solul arid.

Au legat caii, apoi s-au adunat cu toţii la o distanţă sigură de marginea platoului de deasupra canionul vast.

- Mamă, Doamne, cât e până jos! a exclamat Bradley, încercând să privească peste marginea prăpastiei abrupte. Ameţesc doar uitându-mă la ea! a adăugat, ducându-şi o mână la frunte. Poţi să-mi mai spui o dată unde ne aflăm?

- Suntem la Maze Overlook. Şi ai grijă, l-a avertizat Lily, în- tinzând braţul. Dacă o să cazi de aici, o să mori!

Ascultător, Bradley a făcut un pas înapoi.

Leo a contemplat secţiunea de canion, ale cărei formaţiuni complicate, şerpuitoare, se aflau la o adâncime ameţitoare.

- Nu pare real!

- Chiar nu pare, i-a dat dreptate Lily. îţi vine să crezi ca totul a fost făcut de acumulările de apă de ploaie care se îndreptau spre mare?

-Asta mă întristează puţin, a spus Walter.

Leo nu-şi dorise niciodată să poată zbura, dar acea năzuinţă l-a cuprins dintr-odată. Canionul avea ceva care-l făcea să vrea să exploreze, să se avânte din vârful unui stâlp de stâncă roşie spre altul şi să coboare în labirintul de fante care se intersectau.

Era deopotrivă senzaţional şi sinistru.

-Nu mergem acolo **jos,** nu-i aşa? a întrebat Walt.

-în nici un caz! a spus Terry. Voi, fătălăilor, n-aţi rezista acolo nici măcar o zi.

Walter s-a holbat la el.

_ ***Tu*** ai fost?

Terry şi-a întins braţele ca şi cum răspunsul afirmativ ar fi **trebuit să** fie evident.

-Frate!

- Duci vreodată oameni acolo, jos? a întrebat-o Leo pe Lily.

Ea şi-a scos din buzunar omniprezentul balsam de buze, şi ar fi fost nevoie să-l arzi pe Leo cu un fier înroşit în foc ca să-l faci să-şi ia ochii de la ea în timp ce şi-l întindea.

- Sigur că da, însă numai pe drumeţii cu experienţă şi numai pe anumite porţiuni. Zona aceea e foarte izolată. Unii oameni merg pe râu sau cu maşini de teren cu tracţiune integrală echipate special, dar drumurile nu te duc decât până într-un punct si trebuie să străbaţi restul distanţei pe jos.

Lily şi-a apăsat buzele una de alta, întinzând balsamul. Leo a înghiţit în sec şi şi-a smuls privirea de la ea.

Lângă el, Bradley a râs pe înfundate şi l-a împuns în coaste.

- Te simţi bine?

-Ai putea s-o faci într-o zi, Walt! a spus Nicole. Ai avea nevoie de un ghid bun, dar nu e imposibil. Uită-te la tine şi la Dynamite! Pun pariu că nici n-ai visat să călăreşti într-o buna zi ca un cowboy adevărat!

Walter încă studia cu teamă labirintul.

Lily s-a întors spre o porţiune de teren din spatele lor.

-O să ne ridicăm tabăra acolo. Dar mai întâi..., a spus ea întorcându-se spre o ladă de provizii care fusese lăsată la îndemână, cotrobăind înăuntru şi scoţând o cutie mică de lemn,.. .în timp ce eu şi Nic hrănim şi adăpăm caii, vreau ca voi să lucraţi împreună la asta. Dacă vreţi să mâncaţi, o să aveţi nevoie de ceea ce se află înăuntru.

Walt s-a uitat lung la cutia din mâna ei.

- Cina noastră e în chestia ***aial***

Terry şi-a dat ochii peste cap.

- Da, Walter, plănuieşte să ne îndoape cu hrană concentrată, care se transformă în mâncare adevărată în stomacul nostru!

- Mişto, a murmurat Walt, entuziasmat.

Leo i-a tras lui Walt pălăria peste ochi.

- Cred că vrea să spună că înăuntru e o cheie sau ceva asemănător!

- Exact la asta mă refer, a spus Lily, înmânându-i cutia lui Leo fără să se uite la el. Cheia de la cutia cu cina din seara asta se află aici. Dar e o chestie destul de complicată, aşa că treceţi la treabă!

Bradley îşi luase deja un aer îngâmfat.

-Nu vreau să te dezamăgesc, Lily, dar puzzle-ul acela cu piese de zilele trecute a fost doar vârful icebergului. Leo al nostru poate desluşi orice!

- M-am încuiat de patru ori în afara apartamentului meu, iar Leo m-a ajutat de fiecare dată să intru, s-a confesat Walter.

Leo s-a îndreptat de spate, îmbujorându-se de timiditate sub privirea atentă şi liniştită a lui Lily.

- Ar trebui să mă vezi jucând Tetris! a glumit el, stângaci.

Amuzată, ea a ridicat din sprâncene.

- Pun pariu că e fascinant!

- Să ştii că da!

O liană de avânt romantic, fragedă şi viguroasă, i s-a înfăşurat lui Leo în jurul coastelor şi a început să-l strângă. Cu o mişcare absentă, el s-a lovit peste piept, ca şi cum ar fi vrut s-o îndepărteze. Lily era superbă, avea o minte brici şi devenise chiar mai capabilă decât fusese cu atâţia ani în urmă, dar el ştia mai bine ecât oricine că vieţile lor erau piese de puzzle desprinse din doua tablouri diferite.

nsă în clipa în care Lily l-a privit din nou, liana s-a strâns şi mai tare.

Ea a făcut un semn din cap spre cutia din mâinile lui.

_ păi, bine, atunci! Fiindcă vorbesc serios atunci când spun că astă-seară n-o să mâncaţi decât după ce rezolvaţi problema.

_Te urăsc din suflet!

Leo i-a aruncat o privire crâncenă lui Bradley peste puzzle-ul de lemn la care lucrau de aproape o jumătate de oră.

_ N-am putea să ne înţelegem din timp să spălăm vasele ca să câştigăm cheia?! le-a strigat Walter lui Lily şi lui Nicole. Stomacul meu se mănâncă singur!

_ A, drăguţă, tu o să speli şi vasele! i-a spus Nicole, zâmbind dulce.

- Dacă te-ai concentra puţin..., a şuierat Bradley. Nu se poate să mai avem prea mult.

„Prea mult" nu însemna absolut nimic. Cutia de puzzle, de forma unui pătrat cu latura de doar cincisprezece centimetri, era făcută din scândurele, fiecare dintre ele având incrustat pe ea câte un mic labirint. Fiecare labirint conţinea câte un ac, iar scopul era să afli cum să glisezi fiecare ac astfel încât să poţi scoate scândurica pe care acesta o fixa. Problema consta în faptul că oaspeţii erau obligaţi să lucreze împreună ca să pună fiecare ac în poziţia corectă şi, chiar dacă Leo vedea exact cum trebuia s-o facă, cele trei mâini mari, înghesuite într-un spaţiu mic, făceau ca totul să devină o adevărată provocare. După mai bine de şase ore petrecute în şa şi cu stomacurile ghiorăind de foame înainte de cină, „provocare" era puţin spus.

Ceea ce, după cum şi-a dat seama Leo, era şi ideea.

Partea bună, cel puţin, consta în faptul că, fiind doar ei trei, lucrau relativ bine împreună; Terry plecase pe cont propriu ca să-şi ocupe timpul cu cine ştie ce.

- Ce ai de gând să faci în legătură cu...? a murmurat Bradley, făcând un semn cu bărbia spre direcţia

în care plecaseră Lily şi Nicole, care se duseseră să îngrijească de cai. Te cunosc de treisprezece ani şi nu te-am văzut niciodată uitându-te aşa la o femeie!

Nu ***cred*** că atmosfera ***dintre mine şi*** ea o ***să fie prea*** romantica săptămâna asta, a răspuns Leo, însoţindu-şi vorbele de un hohot de râs sec.

- Ce spui tu ***acolo? Aţi rămas treji destulă*** vreme noaptea trecută. Stele, foc ***de tabără, corturi.*** Scena se scrie de la sine!

-Am clarificat lucrurile între noi, a ***explicat Leo, clătinând din*** cap. ***Lily*** n-a primit nici unul ***dintre mesajele mele. Nu*** ştia despre mama. A crezut că, după ce ***am plecat***, am uitat de ea.

- ***Biata Lily!*** a exclamat Walt.

Bradley a făcut semn ***cu mâna.***

- ***Dacă încerci să te dai la ea, nu-i poţi vorbi despre moartea mamei tale.*** Habar n-ai de strategie, ***Leo!***

Leo s-a întins ca să elibereze unul dintre degetele lui Walt, care rămăsese blocat.

- Ea locuieşte în l/tah, iar ***eu***, ***la New*** York. Dacă ai desena o diagramă Venn a vieţilor ***noastre***, ***cercurile*** nu s-ar ***atinge.***

-Nu mă ***refer la*** organizarea unei ceremonii de ***logodnă aici, a*** spus Bradley, ci doar la un pic de distracţie.

-Arfi... complicat

Bradley s-a uitat în jur ca să ***se*** asigure ***că Lily şi Nicole nu se aflau prin apropiere.***

-Am putea s-o rugăm pe Nicole să ne scoată la plimbare mâine-dimineaţă, astfel încât tu şi Lily să vă jucaţi puţin de-a doctorul.

-Bradley!

- De-a mama şi ***de-a tata. De-a*** călăritul.

- Am înţeles aluzia, a răspuns ***Leo, care*** finea un ac în ***poziţie fixă cu*** degetul arătător şi care tocmai ***întindea*** mâna ca ***să împingă*** un altul cu degetul mare.

Te ignoram, înţelegi!

- ***De-a*** lustruitul bastonului, a mai spus Bradley, iar Leo a ***tresărit la*** auzu ***1*** geamătului scos de Walter.

- Ce ***scârboşenie! a*** exclamat el.

- Am crezut că ***mă*** ignorai!

- Tacă-fi gura, cred că ***am*** reuşit!

Concentrându-se, Leo şi-a folosit muchia degetului mare ca să deplaseze unul dintre ace. S-a auzit un declic, iar scândurica de dedesubt a alunecat într-o parte, dezvăluind o mică deschizătură.

_0, Doamne! a spus Bradley, sărind în picioare. Leo, ai reuşit, la naiba!

Leo a aruncat o privire în fantă şi abia a putut distinge sclipirea unei cheiţe lipite de una dintre laturi. A încercat să ajungă la ea, dar n-a reuşit. Deschizătura era prea mică.

_ Poţi s-o iei tu? l-a rugat el pe Walter, arătându-i-o.

Walt a încercat, dar n-a reuşit.

_ Avem nevoie de mâinile mici ale lui Terry!

- Unde e Terry? a întrebat Lily, apropiindu-se tocmai la timp.

Walter a ridicat din umeri.

- **Rătăceşte pe undeva.**

Lily s-a enervat imediat.

- Ce?! Ar fi trebuit să rămâneţi împreună!

Dar Bradley nu era deloc îngrijorat.

- Probabil că de data asta a mers un kilometru şi jumătate ca să facă pipi. O fi vrut să demonstreze ceva!

- Relaxaţi-vă! a strigat o voce, iar apoi s-au auzit paşi pe pământul tare şi toată lumea s-a întors, tocmai la timp ca să-l vadă pe Terry ieşind de după o stâncă zimţată. Am fost pe-aici primprejur, ca să explorez puţin!

-N-ar trebui să pleci singur din tabără, a spus Nicole. Dacă te prinde o pumă, n-am de gând să-ţi târăsc rămăşiţele înapoi în

oraş!

- Dacă mă prinde o pumă? a repetat Terry, râzând şi sugându-şi dinţii. Haide, Nicky, nu eşti o felină ***atât de*** fioroasă!

Nicole a tăcut o vreme, iar apoi a făcut un pas înainte. Lily a întins braţul, oprind-o.

-Terry, trebuie să repetăm regulile? a întrebat Nicole.

El a râs şi de data asta, aşezându-se pe o stâncă lată şi făcân- du-i semn din cap lui Bradley.

- Amice, ai cumpărat excursia asta cu pachetul ***Soţie cârcotaşă*** inclus?

Lily a încremenit, lăsând să-i scape un „Ce-ai zis?" rostit cu glas scăzut şi controlat.

Dar atenţia lui Nicole a fost atrasă de rucsacul de la picioarele lui Terry.

- Spune-mi, te rog, ce ai acolo? a întrebat ea pe un ton prudent. Walt, bucuros să le distragă atenţia de la atmosfera tensionată,

a bătut din palme.

- Da, da, Terry, ce ai în..., a început el să spună, dar apoi, dându-şi seama că Nicole nu glumea, expresia i s-a schimbat. Stai puţin! Ce ***ai*** în rucsac? Nu cumva ăla e jurnalul domnişoarei Lily?

Toate privirile s-au îndreptat spre rucsacul de la picioarele lui Terry. încâlcit în fermoar, se vedea foarte limpede şnurul de piele galbenă ce înfăşură caietul pe care, în ultimele zile, Leo îl văzuse când şi când în mâinile ***1*** ui Lily.

Terry s-a aplecat, încercând să-l ascundă, dar toţi cei de faţă

şi-au dat seama că el îl furase.

- Eşti nebun?! a întrebat Walter, lăsând să-i scape un hohot

de râs derutat.

Lily a făcut un pas înainte, însă Terry s-a ridicat brusc, apucând rucsacul şi îndepărtându-se cu câţiva paşi.

- Staţi aşa!

S-a aşternut o tăcere mormântală, în timp ce toată lumea încerca să înţeleagă ce se întâmpla. Cu picioarele învăluite într-un nor de praf, Terry şi-a trecut încet cureaua rucsacului peste umăr, aruncând o privire de jur împrejur, de parcă ar fi dat să fugă.

- Ăăă..., a murmurat Bradley, uitându-se la ceilalţi,.. .ce naiba se petrece aici?!

-Terry, ăsta e jurnalul meu! a spus Lily, încruntată.

-E jurnalul ***tatălui*** tău! a corectat-o el.

La auzul timbrului sinistru din vocea lui Terry, Leo a pus puzzle-

ul jos, ignorând dicul metalic al ştxfturilor care alunecau a oc. L-a năpădit un val de nelinişte, urmat de unul de greaţă.

- Ei bine, acum jurnalul e al meu şi aş vrea să mi-l dai înapoi, **a spus** Lily cu glas răspicat, dar calm.

Expresia de pe faţa lui Terry era una paradoxală şi stranie: ochi lipsiţi de expresie, maxilar încordat, zâmbet crispat, nări lărgite.

-Tocmai îl citeam!

-Aşa, a zis ea dând încet din cap, fără permisiunea mea!

-Tot nu văd care e marea problemă! a ripostat el, ridicând din umeri. Mă uitam doar la câteva dintre hărţile lui Duke. Nu cred că le foloseşti, nu-i aşa?

- Cine e Duke? a întrebat Walt în şoaptă.

- Tatăl ei, a murmurat Bradley drept răspuns.

-Băieţi..., a şuierat Leo.

Walt l-a ignorat, întrebându-l pe Bradley:

- De unde ştii?

-Terry mi-a spus.

-Băieţi...

- Când ţi-a...?

La jumătatea întrebării lui Walt, Terry a mormăit un „Idioţilor!" batjocoritor şi a dat să treacă pe lângă ei.

Străduindu-se sa înţeleagă dacă Terry făcea toată scena aceea prostească la modul serios, Leo a sărit în faţă, prinzându-l de umăr.

-Hei, n-am terminat aici! Dă-i jurnalul înapoi lui Lily!

Dar, în loc să se conformeze, Terry i-a tras un pumn în falcă lui Leo. Durerea a explodat în obrazul acestuia, iar impactul l-a făcut să se împletească, dar nu l-a doborât la pământ.

Din toate părţile au izbucnit strigăte de surprindere, iar Leo a făcut un pas înainte şi l-a împins cu pieptul pe Terry.

-Ce naiba a fost asta?!

- O, Doamne! a exclamat Terry. Nici unul dintre voi n-are habar câţi bani sunt aici, nu-i aşa? Continuaţi să vă lăsaţi duşi de nas...

Walt i-a şocat pe toţi intrând în forţă, luând rucsacul de pe umărul lui Terry şi, ca şi cum Tar fi fript, aruncându-i-l lui Bradley, care i Ta aruncat lui Leo.

Terry a atacat cu capul ***înainte, dar*** Bradley şi Nicole l-au ţinut în loc până când Leo a reuşit să se tragă într-o parte. El a deschis repede rucsacul, iar stomacul i s-a ***întors pe dos în*** clipa în care a văzut ce mai era acolo, ***chiar*** sub jurnal.

- Terry, a ***spus Leo fără nici o*** intonaţie, dându-i jurnalul lui Lily şi aruncându-i lui Terry o privire uluită, la ce-ţi trebuie o armă, omule?!

-Ai adus o ***armă***?! a strigat ***Walter.*** Nici măcar n-am putut să-mi iau la mine bideul portabil!

Bradley s-a ***aplecat în faţă,*** ca să se uite, iar Terry ***s-a*** eliberat din strânsoarea celor doi, aruncându-se spre Leo. I-a smuls rucsacul din mână, după care s-a tras înapoi, scoţând pistolul. Aruncând o privire sălbatică ***de jur împrejur,*** s-a întins spre Nicole şi, ***înainte ca Leo să poată înţelege*** prea bine ce se întâmpla, a apucat-o brusc de braţ şi lipit-o de ***el.***

Lily a scos un ţipăt sacadat, iar pe Leo l-a străbătut un fior de panică.

- ***Stai,*** stai, stai! a strigat ***Bradley pe un*** ton piţigăiat din cauza şocului, înălţând ***mâinile.*** Ce ***se*** întâmplă?!

- Terry! a strigat şi Lily, cu vocea tremurându-i violent, aruncând ***pe*** pământul ***prăfuit dintre ei caietul legat*** în piele. Hei, Terry, ia ***jurnalul! E în regulă.*** Doar ***lasă arma jos!***

Leo şi-a ridicat ***mâinile.*** Frica i-a năpădit pieptul precum un val de gheaţă aspru şi înţepător.

- ***Haide să ne*** calmăm! l-a îndemnat el pe Terry. Am vrut doar să ştim ce se întâmplă.

- Ceea ce se întâmplă e că eşti un ticălos băgăcios! a strigat Terry, împroşcând cu picături de salivă care apoi i-au rămas prinse în mustaţă. Du-te şi mai aieargă puţin după fiica cea sexy, Leo, şi uită de asta!

eând dtT Să_i„Poaie de viu Pe individ! a răcnit Nicole, strângând din dinţi sub apăsarea pistolului.

-Nic, taci, draga mea, a şoptit Lily.

-N-o s-o împuşti, haide! a spus Bradley. E doar o mare neînţe-

1 gere. O s-o laşi în pace şi o să ne continuăm călătoria ca şi până acum, prefăcându-ne că nu s-a întâmplat nimic. Nu-i aşa, Lily? [3] Aceasta a înghiţit în sec.

-Bineînţeles.

_Nu e atât de simplu! a răspuns Terry.

Ochii lui măsurau scena: feţele lor, împrejurimile, porţiunea de teren din spatele lui, unde buza canionului se profila mult prea aproape. Cu mişcări dezordonate, s-a aplecat stângaci, înconjurând corpul lui Nicole, a apucat jurnalul şi apoi s-a îndepărtat de ceilalţi.

-Lily, a murmurat Walt, ce naiba e în caietul ăla?

- Sunt doar notiţele tatălui meu, a răspuns ea, înghiţind în sec. Poate să ia jurnalul. E în regulă.

- Bine, a spus Leo pe un ton liniştit, acum ai jurnalul, Terry, aşa că poţi să-i dai drumul lui Nicole.

-O iau cu mine, a răspuns Terry cu glas sugrumat. Dacă ne urmăreşti, te împuşc!

Un val violent de mânie şi de panică s-a învolburat în pieptul lui Leo. Nu-l putea lăsa pe Terry să plece cu Nicole!

Avea să se îngrijoreze mai târziu în legătură cu ceea ce se afla în jurnal, cu faptul că Terry o luase razna şi cu întreaga întâmplare. Acum trebuia să ia arma de lângă faţa lui Nicole. Leo şi-a îndreptat privirea spre locul în care ţeava era lipită de obrazul ei catifelat. îşi ţinea pleoapele strânse, iar pulsul agitat i se vedea pe sub pielea gâtului. Fără să se gândească, Leo s-a aruncat înainte, smulgând-o din strânsoarea lui Terry şi împingând-o în spatele lui. Apoi şi-a strâns pumnul în jurul degetelor pe care Terry şi le ţinea pe pistol şi a îndreptat arma cu ţeava în sus.

A răsunat o împuşcătură. Toată lumea, cu excepţia lui Leo şi a lui Terry, s-a adăpostit, ţipând.

Terry a smuls pistolul şi s-a dat înapoi cu câţiva paşi. Dacă era posibil, pielea i se înroşise şi mai tare; cu faţa stacojie de

ie, [5]-a apucat să îndrepte pistolul, cu o mână tremurătoare,

spre Walt, apoi spre Leo şi, în cele din urmă, spre Lily, care

Se ghemuise într-o parte, cu Nicole în braţe.

- ***Calmaţi-vă, fir-ar să fie! a strigat el.***

- Terry! l-a conjurat Bradley cu glas sacadat. Omule, pUne arma jos! Nu glumesc!

- Ar fi trebuit să ştiu că aşa urma să fie! a răbufnit Terry. înconjurat de o grămadă de laşi! N-ar fi trebuit să venim aici în grup!

- Nu face asta, a spus Bradley cu glas scăzut. De ce faci asta acum? Nu ne strica excursia!

Dar Leo ştia că nu se mai punea problema astfel. Cu inima bătându-i nebuneşte şi ţinându-şi mâinile tremurânde la vedere, astfel încât Terry să nu le poată scăpa din ochi, el a făcut un pas prudent înainte, iar apoi încă unul.

-Terry, o să întind mâna după armă, tu o să nii-o dai şi eu o s-o pun jos, pe pământ. Poţi să iei jurnalul şi să pleci. Ia orice vrei tu. Nimic nu merită un preţ ca ăsta.

Leo a întins mâna, a apucat ţeava şi a înclinat-o într-o parte, dar Terry şi-a dat seama imediat că o încurcase. Intrat în panică, a întins cealaltă mână ca să încerce să se agaţe de faţa lui Leo. înainte ca acesta din urmă să-şi dea seama prea bine de ceea ce se întâmpla, au început să se lupte, având între ei o armă încărcată. Leo a auzit-o pe Lily strigându-i numele. în acele clipe, bătăile inimii îi bubuiau în urechi; totul în jurul lor era praf, panică şi zgomot.

Walt s-a agăţat de braţul cu care Terry ţinea arma, încercând să-l ajute pe Leo să scoată ţeava din strânsoarea lui Terry. A reuşit s-o facă, iar pistolul a căzut la pământ, în mijlocul Învălmăşelii. ***Bradley l-a*** apucat pe Terry de celălalt braţ, reuşind în cele din urmă ***să-l tragă deoparte.*** Apoi, plin de furie, el şi-a înfăşurat piepţii cămăşii ***lui Terry*** în jurul pumnilor, împingându-şi adversarul şi forţându-i să meargă **de-a-ndăratelea.**

_Ţi-ai pierdut minţile?! a răcnit el la Terry, iar faţa, de obicei placidă, îi era schimonosită acum din cauza adrenalinei si a Ce naiba e în neregulă cu tine?!

Praful roşu se ridicase, lăsându-i pe toţi dezorientaţi- Leo habar n-avea dacă buza stâncoasă a canionului era în faţa sau în spatele lui, aşa că s-a aşezat cu grijă în genunchi, pipăind de jur împrejur ca să se poată orienta din nou. Undeva, în ultima jumătate de minut, strigătele încetaseră să mai sune distinct şi erau acum doar o larmă difuză. Mijind din ochi în mijlocul norului de praf, Leo a întins mâna înainte, ca să-l apuce de gambă pe Bradley, strigându-i cu disperare să-i dea drumul lui Terry şi să se lase în jos.

Bradley a făcut întocmai.

Din cauza şocului, Terry s-a schimbat la faţă, făcând ochii mari şi fluturând din braţe. între timp, praful a început să se risipească şi toţi şase au părut să realizeze în acelaşi timp că doar vârful unuia dintre bocancii lui Terry mai avea contact cu marginea sfărâmicioasă a canionului. Dar chiar şi acel contact fragil a luat sfârşit pe măsură ce Terry a fost tras îndărăt de greutatea propriului corp şi de avântul pe care şi-l luase.

Peste margine, preţ de o singură clipă, Terry a părut să alerge pe loc, plutind în aer. Leo a întins mâna, bâjbâind în gol...

Dar Terry dispăruse.

Leo a fost uimit de repeziciunea cu care putea cădea un corp uman. Nu mai auzise niciodată – nici măcar o dată în viaţa lui – o asemenea tăcere. Era ca şi cum Terry ar fi tras după el tot sunetul atunci când plonjase în abis.

Timp de două, cinci, zece secunde în care inimile pur şi simplu li s-au oprit în loc, cu toţii s-au uitat la spaţiul gol pe care tocmai îl ocupase corpul lui Terry.

La lumina tot mai stinsă a asfinţitului, în jurul lor dansau vârtejuri suave de praf.

-Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat aşa ceva..., a rostit Bradley cu glas răguşit.

- Poate că..a murmurat Walter, ... poate că a supravieţuit?

Ajungând pe margine şi privind cu toţii în jos, pului s-a străduit să-şi tragă sufletul. prăpastiei era atât de mare, încât le.era locul în care se aflau, dar au tresărit mp un nor mic de praf s-a ridicat de pe solul

*u 8^u~ ^ n ^ în ca‘r" canionului că

Chiar dacă nimeni n-a spus-o cu voce tar , Terry nu supravieţuise.

CAPITOLUL II

Nimeni nu s-a mişcat.

Degetele lui Lily au început să amorţească, furnicăturile răspândindu-i-se în braţe cu o viteză şocantă, pe măsură ce ea începea să înţeleagă ce se întâmplase.

- Ce am văzut? a întrebat Nic cu o voce slabă şi subţire. Ce văd ***chiar acum***?

Bradley s-a întors şi i-a privit pe toţi cu nişte ochi în care panica şi nebunia se oglindeau deopotrivă. Ca şi cum cineva tocmai i-ar fi spart geamul de la caseta ce închidea butonul pentru cazuri de urgenţă, el a strigat:

- ***TERRY A CĂZUT ÎN AFURISITA DE PRĂPASTIE!***

Gândurile lui Lily se topeau ca untul în tigaie. Faţa lui Nic, faţa lui Leo, Bradley, Walter... cu toatele spuneau aceeaşi poveste. Chiar îl văzuseră pe Terry căzând de pe margine în canion.

Apoi Lily a căzut cu fundul de pământ. Groaza a umplut-o ca un val de apă rece care năvălea violent într-o peşteră, iar ceva s-a dezlănţuit în grup. A izbucnit haosul. Bradley încă striga. Leo striga la Bradley să nu mai ţipe. Walter striga că intestinele lui erau foarte sensibile la stres. Nic a început să ţipe la toţi să tacă naibii din gură şi să se

calmeze. Fiecare s-a uitat în prăpastie, gesticulând peste marginea stâncii.

ar pentru Lily, ***toate astea păreau să se*** întâmple la foarte mulţi kilometri distanţă. Un zgomot continuu şi uniform îi răsuna în urechi. Nenorocirea care tocmai se întâmplase nu era o cădere de pe cal sau ruperea unui picior. O persoană murise într-unul dintre tururile ei. Un om era ***mort.***

»Adună-te, Wilder! Scoală-te naibii de ***jos!***

S-a ridicat în picioare, a mers câţiva paşi şi i-a tras pe toţi înapoi de pe marginea ***stâncii. Atunci*** când ea l-a aruncat într-o parte, Bradley s-a rostogolit, oprindu-se într-o rână. Şi-a înfipt
o mână în păr şi a gemut.

- La naiba, la naiba, n-am mai văzut pe cineva murind până
acum!

Lily a strâns din pumni ca să-şi ***păstreze*** calmul din voce.

- Respiră!
- Nu-mi vine să cred..., a bâiguit Walter. Totul a fost atât de
nebunesc, de haotic şi... Nu-mi vine să cred...

-Staţi puţin! i-a tăiat ea vorba, cu stomacul făcut ghem, fiindcă ultimele câteva clipe de dinainte de căderea lui Terry fuseseră o învălmăşeală derutantă de praf, de mâini şi de picioare mişcân- du-se haotic şi de strigăte. L-a ***împins*** cineva?!

Walter a arătat ***cu*** degetul şi a bâiguit:

- Bradley l-a împins.

-A fost un accident! a ţipat Bradley. De ce ai spune aşa ceva? -Lily m-a întrebat! i-a răspuns Walter, tot ţipând. N-am vrut
să fiu nepoliticos!

- Avea o armă! a strigat Bradley. Ce mama naibii făcea cu
o armă?
- Tu eşti singurul care şi-a dorit să vină şi Terry cu noi!
- N-am vrut să-i iau! Dar el...
- ***Tăceţi cu toţii!***

Lily aproape că nu se putea gândi la ceea ce dusese la

acel moment – Terry având jurnalul lui Duke şi pe Nicole, cu inten- ţia de a lua cu el în deşert şi jurnalul, şi pe prietena ei. Singurul ucru a care se putea gândi era felul în care el fusese suspendat
•n aer timp de o secundă, pentru ca în următoarea să dispară.
‘ avusese cum să supravieţuiască.

_Nici măcar nu mă pot auzi gândind.

_ Bine... bine! Bine! s-a bâlbâit Bradley. Ne putem descurca, putem să explicăm ce s-a întâmplat. Iată ce trebuie să facem: ne întoarcem cu toţii din drum şi mergem acasă, da? Terry a plecat. Terry ne-a părăsit. Tot timpul a spus că n-avea nevoie de noi ca să supravieţuiască aici. Şi dacă a plecat? Dacă a plecat şi noi habar n-avem unde s-a dus? E posibil, nu?

_0, asta n-o să se întâmple! l-a avertizat Nicole. Vrei să-i mint pe poliţişti şi să spun că Terry e încă în viaţă pe undeva? Băiete, mai degrabă mă las cu totul la mila Domnului decât să fac aşa ceva!

- Bradley, totul o să fie bine! a încercat Leo să-l liniştească. Haideţi! O să le spunem poliţiştilor exact ce s-a întâmplat. Terry avea o armă. I-a lipit-o de cap lui Nicole. Ne-am luat la harţă cu toţii şi s-a creat o încurcătură. N-ai făcut nimic greşit.

-Pe naiba! a strigat Nicole cu aprindere. Dacă Walt spune că Bradley l-a împins, atunci mie îmi e suficient. Noi, ceilalţi, nu ne asumăm vina pentru el. Caz închis!

Lily s-a frânt de mijloc, apăsându-şi ochii cu podul palmelor. Asta era de rău. Mai rău de-atât nici nu se putea. N-avea să iasă niciodată dintr-un asemenea necaz. Urma un proces pentru omor prin imprudenţă, adăugându-se, poate, şi acuzaţii de neglijenţă penală. Chiar dacă martorii ar fi declarat în unanimitate că Terry îi ţinuse sub ameninţarea armei, ea răspundea de siguranţa tuturor oaspeţilor. Asta

însemna fără arme de foc, fără substanţe ilegale. Niciodată nu avusese probleme cu aşa ceva; încetase să mai caute în bagajele oaspeţilor cu mult timp în urmă. Ce altă meserie putea să mai facă? în afară de creşterea animalelor şi de servitul la bar, nu învăţase nimic altceva. Voise să renunţe candva la acele tururi ghidate, dar acum asta nici măcar nu mai era o opţiune. Cum naiba avea să supravieţuiască?

„Dar să trăiesc la limita sărăciei e cea mai bună variantă acum! s-a gândit Lily cu melancolie. „Poate că o să ajung la închisoare."

Discuţiile din jurul ei păreau să crească în volum, dar înainte ca ea să-şi dea seama ce anume se întâmpla, o mână a prins-o de cot şi ea s-a trezit lipită de Leo.

- Bradley? a întrebat el cu o voce în care se auzea un tremur cu totul neobişnuit. Bradley, ce faci, omule?

Pistolul se scutura sălbatic în mâna trepidantă a lui Bradley, în timp ce acesta îndrepta arma spre Nicole, apoi ***spre Lily,*** iar pe urmă din nou spre Nic.

- ***Nu asta s-a întâmplat, Nicole!***
- Bradley, gândeşte-te bine la ceea ce faci, a spus Leo pe un ton jos şi neînchipuit de dur.

Lily a conştientizat atât de brusc ce se întâmpla, Încât s-a simţit ca lovită de tren. Ţeava s-a îndreptat din nou către ea.

-Dar nu l-am împins eu! a strigat Bradley.

- ***Da, te comporţi ca*** un om nevinovat, nu-i aşa? a mârâit Nicole.
- Nic, a murmurat ***Lily,*** nu eşti de ***nici*** un ajutor...

La câţiva metri distanţă, Walter s-a aplecat, ţinându-se de stomac şi gemând.

- O, Doamne, o să ***fac pe mine!***

Lily a riscat, ***făcând un*** pas înainte, cu palmele în jos.

- Bradley, lasă arma la pământ!

-A ***fost*** un accident! a susţinut el pe un ton ridicat, plin de

panică.

- Şi Ştim cu toţii asta! a spus Leo. Nu înrăutăţi lucrurile

să m-¡L”"măgă”deSC!3Stngat Brad1^ıUnaiba>

Calmea^teşfpunearma^3ı ^ „SPUS Leo CUgıåS Scăzutı

<■ ie şi pune arma la pământ. Tu nu esti asa

-| t. macar să foloseşti o armă? a întreba,

Walter

Walter s a „ ?”U CU™ Să folosesc 0 a™ă! **iter* **s-a încruntat.**

- **Totuşi» piedica e pusă!**

S-a auzit un mic declic, urmat de un „Ups..." şoptit al lui iter, iar Lily» îngrozită, a privit cum Nic şi-a desfăcut briceagul,

| it în spatele lui Leo şi i-a apăsat lama pe mărul lui Adam.

3 ^Nicole Michelle! a strigat Lily. Ce naiba faci?!

Nic a ignorat-o complet.

_ Las-o baltă, Brad!

_Mă cheamă Bradley! a lătrat el.

_ De fapt, se comportă foarte ciudat ori de câte ori i se spune Brad”, a comentat Walter. Dacă vrei ca el să lase arma jos, nu...

- **Dacă nu tăceţi naibii din gură şi nu luaţi pistolul din mâinile lui Brad, o să-l tai pe omul ăsta de la bărbie până la testicule! a strigat Nic.**

Lily a întâlnit privirea lui Leo, iar stomacul i s-a strâns. Căutătura lui călită, neclintită, nu se dezlipea de faţa ei. Şi nu era deloc momentul ca ea să-i destăinuie faptul că Nicole fusese crescută într-o familie care deţinea o măcelărie.

-Tu ai răspunderea aici! i-a spus Bradley lui Lily.

- **Nu ea e cea care a împins un bărbat de**

pe o stâncă! a ripostat Nicole.

-Sunteţi ghidele noastre!

-Aţi semnat o declaraţie pe proprie răspundere!

Bradley a înghețat.

-N-am semnat o declarație că ne asumăm moartea cuiva!

-Asta e literalmente ce înseamnă declaraţia aia! a ţipat Nicole.

Lily a tresărit în clipa în care o dâră mică de sânge a început să curgă pe gâtul lui Leo.

- Nic, îl tai, draga mea! a spus ea pe un ton cât putea de ferm.

- Cine spune că nu l-ai împins tu? a mârâit Bradley. îl urai pe Terry!

Nicole s-a dezlănţuit:

-Toată lumea îl ura pe Terry!

Pârâ să se descurajeze, Bradley a continuat:

Avem mai mulţi martori decât voi. Am putea spune tot ce vrem!

„ Bradley, adună-te, fir-ar să fie! a zis ***Leo, întinzknd*** mâinile şi îndreptându-şi palmele în ***jos. Terry*** ne-a ţinut sub ameninţarea armei. Noi ne apăram. N-o să îm***puști pe*** nimeni şi nici n-₀ să dai vina pe ele. Nu înrăutăţi situaţia! Haide, fii rezonabil! Cum i-aş explica asta Corei?

Bradley a tras aer în piept, iar apoi a ***aruncat pistolul din*** mână, ca şi cum acesta ar fi luat foc. ***Apoi*** a izbucnit în lacrimi.

- ***La*** naiba, îmi pare atât de rău! a strigat Bradley, prăbuşin- du-se în genunchi. îmi pierd minţile! îmi pare rău, îmi pare rău! N-aş face niciodată...

Nicole a alergat imediat, a luat arma şi a început s-o ***întoarcă*** pe toate părţile cu mâini tremurătoare, ***încercând*** să-i ***pună*** piedica. Leo s-a frecat pe gât.

- ***Nicole...*** stai***...! a spus el, după care s-a*** apropiat de ea şi, cu un gest calm, i-a ***luat pistolul şi a pus*** piedica la loc. Toată lumea e bine? a întrebat, primind un murmur general drept răspuns, drept pentru care s-a întors spre ***Lily,*** căutându-i privirea şi pu-nându-i uşurei o mână pe obraz. Tu eşti bine?

Lily a avut nevoie de toată voința de care era capabilă, ca ***să nu se*** arunce la pieptul ***lui, ca să*** nu-şi petreacă braţele în jurul lui şi ***să nu-l țină strâns,*** până când s-ar fi convins că era în siguranţă. Dând din cap, ea şi-a reprimat senzaţia de arsură ***pricinuită*** de ***lacrimile ce erau gata să-i*** țâşnească din ochi. Nu plângea nici-odată decât dacă era furioasă, iar acum era înnebunită de furie.

- ***Eşti*** bine? a întrebat ea.

-Da.

- Bun! a exclamat, ***intorcându-se spre*** Bradley.

Tu. Stai jos!

Lily a arătat spre o stâncă aflată la vreo zece metri distanţă, iar

■ şi-a plecat capul şi a luat-o târâş-grăpiş într-acolo, ștergându-şi ***icnmile de pe faţă.***

Nicole l-a privit cu furie.

- Spune-mi să nu-l leg ca pe un porc la tăiere!

Nu_l lega ca pe un porc la tăiere! a răspuns Lily pe un ton tegoric- Trebuie să ne strângem lucrurile de aici şl să ne întoarcem, «au să telefonăm, sau... nici nu mă pot gândi! t0 se aflau în mijlocul deşertului, la câteva ore distanţă de civilizaţie, având de înfruntat consecinţele morţii unui om. Era aproape întuneric. Lily l-a urmărit cu privirea pe Leo, care s-a apropiat de marginea stâncii, aplecându-se şi recuperând cu grijă jurnalul dintr-un morman de ţărână, după care l-a şters de praf şi i l-a adus.

- Eram îngrijorat că a căzut şi jurnalul în prăpastie, odată cu el!

Recunoscătoare, Lily a luat caietul, amintindu-şi cum îşi simţise inima părăsindu-i corpul pe tăcute atunci când îl văzuse pe Leo alergând spre Terry şi spre armă, după care o împinsese pe Nic spre un loc sigur. Alungând acele gânduri, ea s-a uitat la jurnalul uzat şi moale pe care-l ţinea în mâini, simţind cum Leo se apropia pe la spate.

Adrenalina care o susţinuse în timpul acelei vânzoleli haotice o lăsase slăbită şi tremurândă. Aşa ca nu s-a putut abţine şi s-a sprijinit de pieptul solid al lui Leo. Fără ezitare, mâna lui s-a ridicat, cuprinzându-i ferm şoldul şi stabilizându-o.

-E în regulă, a spus el cu glas liniştit. Te ţin eu.

-Trebuie să mergem jos şi să luăm cadavrul? a întrebat Bradley de la marginea grupului.

Patru capete s-au întors spre el, cu patru perechi de ochi furioşi, mijiţi.

- Vreau doar să spun că Terry e acolo, jos, a bâiguit el, cu mâinile ridicate. Nu ştiu ce să fac, bine? îmi pare rău!

Un fior a scuturat-o pe Lily pentru o clipă, iar Leo s-a lipit **Şi** mai tare **de** ea.

- Poate cineva să-mi explice care e treaba cu caietul ăsta de notiţe? a întrebat Walter pe un ton ridicat. Şi

de ce să aduci o ^rmă aici? ***De ce?*** Oare Terry ***a plănuit*** să-l fure cândva pe durata excursiei? De ce ar fi făcut asta?

- **Duke era faimos în cercurile de vânători de comori, a răspuns Lily, întorcând jurnalul pe toate părţile. A ser s ^citot ce ştia şi tot ce aflase în decursul vremii. Ani e zi e a o a ugat**

câte ceva în jurnal. Hârţi, ¡""rebatWalter.

- De unde naiba să ştie Terry despr ^

-Eu ştiu că oamenii cred <^ur"* u, inspirând adânc. care-l ţin la mine tot timpul, a «p ^ dupJ ce # murit N-am aHat despre presupusa lui*J* ^ de adepţi on)ine Duke. Se pare că tatăl meu avea un m ^ ^ ^ iar fanii lui au presupus că avea sa *)* de comori. Dar n-a făcut-o. tde ei. Era de înţeles, Lily îl simţea pe Leo nemişc care 0 avuseră lângă fiindcă ei doi nu terminaseră disc^ ţ P focul de tabără; Leo nu ştia că tatăl ei m u r i s v o i a u să -De-a lungul anilor, m-au contactat oamen. care votau sa cumpere jurnalul sau care au încercat să mă convingă^sa-1donez cuiva din acea comunitate a fanilor lut Duke, a spus ea. Dar nimeni n-a încercat vreodată să-l sustraga... ,w ,

- Deci acolo sunt informaţii despre comori, a întrebat Walt. Crezi că Terry încerca să afle unde şi-a ascuns banii Butch Cassidy sau ceva de genul ăsta?

- Tatăl ei ştia totul despre Gaşca sălbatică, l-a lămurit Bradley, care stătea la marginea grupului lor. Fiecare poveste, fiecare urmă!

Nicole i-a aruncat o privire feroce, iar el s-a făcut din nou mic sub povara vinovăţiei. Totuşi, a adăugat:

- Doar dădeam ***o mână*** de ajutor, explicând de ce cred eu că Terry a făcut ceea ce a făcut. La un moment dat, Duke Wilder a fost unul dintre cei mai căutaţi ghizi de arheologie din sud-vest, l-a lămurit el pe Walt, privindu-l

insistent. Fotografia lui a fost publicată pe coperta revistei ***National Geographic.***

- Atunci când ai rezervat excursia asta, ştiai că Lily **e** fiica lui? l-a întrebat Walter pe Bradley.

Acesta din urmă a dat din cap în semn că da, privind în pământ.

„Terry nd-a ˢPᵘˢ» dar doar *ⁿ treacăt. Nu ştiam despre exis- nţa jurnalului! a răsPuns el ridicându-şi privirea şi întâlnind, este umărul lui Lily, ochii lui Leo. Şi jur pe Dumnezeu că nu ᴾ -am dat seama că era Lily a ta> Leo!

Grupul s-a cufundat într-o tăcere mormântală, iar Leo şi Lily au devenit conştienţi dintr-odată de faptul că trupurile lor se atingeau, acele puncte de contact încălzindu-se brusc. El a încercat să se îndepărteze, dar Lily şi-a pus mâna peste a lui, oprindu-l. Ea a auzit cum el îşi trăgea răsuflarea.

Liniştea pe care i-o inducea corpul lui Leo lipit de spatele ei a făcut ca haosul din minte să-i dispară încetul cu încetul. S-a uitat la jurnalul pe care-l ţinea în mâini şi l-a coborât, lăsându-l să se deschidă. Două foi fuseseră smulse chiar de la sfârşit, iar apoi vârâte înapoi înăuntru, mototolite, ca şi cum Duke ar fi plănuit să le ia, dar, până la urmă, se hotărâse să păstreze totul.

-Ce naiba...? a murmurat ea, pipăindu-le.

Prima dintre cele două era o hartă, una dintre hărţile cu vedere aeriană ale lui Duke, care înfăţişau canioanele înguste. Formate de apa care cursese prin straturile de gresie de-a lungul a milioane de ani, canioanele înguste erau serpentine complicate, uneori la fel de late ca un râu, iar alteori, la fel de înguste ca braţul unui om – şi mortale. Fără o hartă, era uşor să te rătăceşti şi să nu mai reuşeşti să ieşi de acolo. Dar fiecare filon important şi fiecare fantă de pe acea hartă desenată de mână erau etichetate cu un număr sau cu o literă, scrise mic.

- Recunoşti locul ăsta? a întrebat-o Leo, luându-i uşurel pagina din mână, ca să se poată uita mai bine.

Lily a clătinat din cap în semn că nu.

-Duke avea vreo douăzeci de desene dintr-astea aici, şi fiecare dintre ele acoperă o suprafaţă prea mică pentru ca eu să ştiu exact unde se află, a recunoscut ea. E o secţiune a Labirintului, sunt sigură!

- Poate că Terry a crezut că acolo a ascuns Duke ceva, a oferit Bradley o explicaţie, apropiindu-se puţin mai mult de grup.

Nic l-a privit, încruntată.

- Taci din gură, Brad!

Următoarea foaie ruptă era o ***ghicitoare*** scrisă de mâna lui Duke, iar lui Lily i-a stat inima în loc la vederea ei.

- Ce-i asta? a întrebat Leo în şoaptă, cu buzele apropiate de urechea ei.

Lily a respirat adânc.

- **O ghicitoare a lui Duke Wilder.**
- Ai mai văzut-o vreodată? a întrebat el.
- Am văzut-o, dar nu mi-a păsat, a răspuns ea. Jurnalul e plin de aiureli şi n-am avut niciodată un motiv să încerc să ghicesc fiecare răspuns în parte. Asta şi harta sunt ultimele pagini ale jurnalului.

Leo s-a uitat din nou peste umărul ei şi au citit ghicitoarea împreună.

în cele din urmă, răspunsul e „da”.
Tu trebuie să pleci; eu, tot aşa.
Nu-ţi place să pleci, dar o s-o faci negreşit.
Va trebui să te duci, dar niciodată acolo,
promit, însă fie că o faci sau că nu,
Te asigur că cea care suferă n-o
să fii tu. în orice caz, eşti liberă,
de vrei,
Aşa că uită-te în butucul copacului lui Duke, din burta cifrei trei.

Lily a citit ghicitoarea de mai multe ori, mormăind:

- Nu e momentul pentru un nenorocit de joc, Duke...
- Rima versurilor e împerecheată. Ce poate să însemne asta? a murmurat Leo.

-Aţa era Duke, avea o logică numai a lui, a răspuns Lily, scojand un oftat de frustrare. Ce ***mama naibii***!

DU7 f° „ .'.! elat rândurile enigmatice, încercând să rezolve i y şi-a

dat seama că ezita, fiindcă la început a părut *ci* era pe punctul de a spune ceva, dar apoi şi-a ţinut respiraţia, «rasă scoată o vorbă.

S-a întors spre el şi Ta privit. Faţa lui era foarte aproape de ei la doar un centimetru distanţă.

lu ce te gândeşti?

„La faptul că Terry a căutat paginile astea în mod special, a spus el destul de încet ca să-l audă numai ea.

„De acord, a murmurat Lily, privind iarăşi pagina. Dar de ce? **Dintre** sutele de pagini de aici?

-Erau cele de la sfârşit, nu?

Ea a dat din cap, adeverind.

- Dar nu sunt diferite de altele. O hartă şi o ghicitoare – chestii dintr-astea se găsesc literalmente pe fiecare pagină a jurnalului.

Leo a privit-o ţintă, dar fără s-o vadă cu adevărat, în timp ce se gândea la spusele ei.

- Mă întreb care sunt şansele ca Bradley să aibă dreptate,

a şoptit el, iar Terry chiar să fi crezut căDuke ascunseseceva aici, sau că ştia că se afla ceva aici şi a lăsat indicii astfel încât comoara să fie descoperită de altcineva. Poate că de acele pagini avea nevoie Terry ca s-o găsească.

-De unde înţelegi aşa ceva din ghicitoarea asta?

Leo a întors-o pe Lily cu faţa spre el.

- Mai citeşte încă o dată primul rând!

Ea a urmărit cu grijă cuvintele.

în cele din urmă, răspunsul e „da”.

- Dacă răspunsul e „da”, a spus Lily, atunci care e întrebarea?

-Exact!

Bineînţeles. De aici ar fi vrut Duke ca ea să înceapă. Vorbele lui aprobatoare i-au răsunat în minte:

»Asta e prima întrebare pe care aş pune-o şi eu, fetiţă!"

Lily a închis ochii, gândindu-se. Care era întrebarea pe care oamenii i-o puseseră mereu lui Duke? Răspunsul era clar ca lumina zilei: dacă găsise vreodată comoara lui Butch Cassidy.

ţintă la ea. În clin$_a$ t$_n$ r $^{P}{}_{A}{}^{nv,rea\ a}$ descoperit că Leo se $_{uita}$ °chi, la fel $_{ca\ ei}$ * ***ar**** ^{a} mţeles, lui i s-a aprins o luminiţă în limpede precum i • $^{Ur\wedge chile\ lui}$ Lily $^{s\cdot a}$ P$^{ornit\ un}$ î^{iu}it ascuţit credincioasă ***A*** ^{nchetu}l ^{unu}i clopoţel. Nu fusese niciodată răspândească uni^{0}.T$^{elaţie\ Stranie\ a\ făCUt\ Ca\ pe\ pide\ să\ 1}$ *

Nicol energie statică.

- ***D°h*** $^{S\ a}$?$^{>ro}$P$^{iat\ i-a}$ fluturat o mână pe dinaintea feţei, g ^{U} * ^{crez}i că paginile astea sunt atât de importante acum? un ţ$^{0.a\wedge e}$ $^{\wedge ntun}$eric, avem un mort pe fundul canionului şi $_{pe}$

^{u} viu, pe care încă mai cred că ar fi bine să-l legăm ca pe un porc pregătit pentru tăiere.

Lily s-a ferit de mâinile fluturânde ale lui Nicole, aruncându-i ° privire circumspectă prietenei sale.

- Cred că Bradley are dreptate.

- Vedeţi! a strigat Bradley de pe stânca lui, dar s-a făcut mic în clipa în care toţi ceilalţi s-au întors şi l-au privit ţintă.

- Cred că e posibil ca Duke să fi găsit comoara şi s-o fi ascuns din nou în deşert, a spus Lily înghiţind în sec şi privindu- 1 P^{e} Leo, care a dat din cap în semn de aprobare, în timp ce paginile rupte fâlfâiau în mâna ei tremurândă. Iar dacă a făcut-o, sunt destul de sigură că harta asta ne spune unde anume s-o găsim.

CAPITOLUL 12

S-a lăsat o tăcere îndelungată, care s-a întins din ce în ce mai tare, ca un elastic, pe măsură ce restul celor aflaţi de faţă pricepeau sensul cuvintelor lui Lily.

- Te referi la comoara ***adevărată***? a întrebat Walter în cele din urmă. La banii lui Butch Cassidy?

Lily a dat din cap, ameţită.

- Cred că în paginile astea e descrisă o vânătoare de comori pentru cel căruia Duke plănuia să-i dea jurnalul. Nu i-am cunoscut niciodată pe prietenii lui din acel cerc. Aşa ca n-am nici o idee cine ar putea fi potenţialul moştenitor al jurnalului.

Trecându-şi o mână prin păr, Bradley a măsurat din priviri întregul grup, iar apoi şi-a aţintit ochii la faţa lui Lily, scrâşnind din dinţi.

- Ce-am găsit, al meu să fie, nu-i aşa? Chiar dacă Duke n-a vrut să ţi-l dea ţie, jurnalul a ajuns la tine acum.

Asta a lovit-o mai tare decât i-ar fi plăcut să recunoască. Era glonţul pe care-l evitase, pentru că dacă Duke găsise comoara Şi o ascunsese... atunci, prin definiţie, o ascunsese de ea. Nu-i lăsase jurnalul ***ei*** în mod special; nici altcuiva nu i-l lăsase, dar jkcă ar fi vrut ca fiica lui să-l aibă, cu siguranţă că i-ar fi spus-o la un moment dat.

- ceva în legătură cu ***formularea de*** aici, a spus ea, adu_ n ndu-se. Duke a scris: ***Răspunsul e „da.*** în cazul în care ani dreptate, atunci întrebarea e: „Ai găsit banii ascunşi?"

- Ce spune restul? a întrebat Bradley, iungindu-şi gâtul.

Lily a citit ghicitoarea cu voce tare, iar apoi a vârât paginj]e înapoi în jurnal, pe care, ridicând din umeri, i l-a dat lui Nicole.

- Habar n-am ce înseamnă restul ghicitorii, a spus ea, dupa care s-a întors spre Leo. Ce mai e în rucsacul lui Terry?

-Ăăă..., a ***mormăit*** ei, deschizând-o din nou şi uitându-se

înăuntru. Pare a fi un telefon mobil. Unul fără semnal.

- Opreşte-l, ca să economisim bateria! a ***propus Lily.***

- Bună idee! a exclamat el, făcând întocmai şi apoi înmânându-i telefonul lui Lily, ***după*** care s-a întors la inventarierea obiectelor din rucsac. Muniţie pentru pistol! Un cuţit foarte mare!

Leo a făcut o pauza şi a privit-o pe ***Lily*** cu ochi măriţi de uimire, adăugând:

- Nişte legături de plastic.

Nicole s-a apropiat şi a luat în mană ***fâşiile de plastic*** alb şi tare. -Astea nu sunt menite să împiedice încurcarea cablurilor de la televizor; ***sunt cătuşe!***

- ***O, Doamne..., a*** mormăit Lily.

Toţi cei de faţă au fost străbătuţi de un fior.

- ***Hopa!*** a spus Bradley, ***părând să i*** se facă rău. Pentru ce avea nevoie ***de*** astea?

-A ***fost*** prietenul tău, a răspuns ea pe un ton acuzator. Tu să-mi spui!

- Chiar îmi ieşisem din minţi atunci când m-am purtat aşa, a insistat Bradley, ***dându-se*** un ***pic mai*** aproape. Am intrat în ***panică. îmi pare*** rău...

- **Bine,** ***bine, haideţi să ne*** **calmăm! a exclamat Lily.**

Ea spera să pună în vorbe acea convingere pe care, de fapt, n-o simţea chiar atât de puternic. După cum se vădea în acel moment, ***Terry nu fusese*** doar un nemernic, ci şi un tip periculos, a ***i a acut semn din cap lui Leo, cerându-i astfel să continue.***

Un dispozitiv GPS, a spus el, înmânându-i lui Lily Garmin-ul

lux din pricina căruia ea se certase cu Terry la începutul excursiei- Nişte raţii de campanie, apă. Prezervative..., a adăugat, «când o grimasă.

„Poftim?! s-a răstit Nicole. Cu ***cine*** naiba credea ăla că...

Leo a întrerupt-o, scoţând mai multe lucruri la iveală.

_Un telefon cu legătură prin satelit!

-Cel puţin, asta e de ajutor, a spus Lily. Altceva?

Leo a mai scormonit puţin prin rucsac, după care i l-a înmânat lui Lily.

-Nimic din ceea ce n-avem şi noi, ceilalţi.

Bradley s-a apropiat.

- Oare ce naiba a fost în capul lui?

-Ştii cum e Terry, a spus Leo, iar apoi s-a corectat, stângaci: sau... era.... Mereu se băga în câte o situaţie ilogică sau se lăsa cucerit de vreo teorie tâmpită a conspiraţiei. Ştiam că era un ins greţos, dar n-am crezut niciodată că era violent.

-întrebarea e: ce ne facem de acum încolo? i-a încolţit Nicole. Focul s-a stins şi, chiar dacă folosim telefonul prin satelit ca să chemăm ajutoare, n-o să vină nimeni până mâine-dimineaţă.

Lily a clătinat din cap, luptându-se cu o vagă senzaţie de plutire, de pierdere a echilibrului.

-Nic are dreptate! a spus ea în cele din urmă.

Lily ura să recunoască asta, dar era adevărat. Odată cu dispariţia soarelui, temperatura scăzuse. Lipsa focului însemna că avea să se facă din ce în ce mai frig ***şi*** că întunericul avea să devină din ce în ce mai dens. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca toţi ceilalţi să se împiedice pe marginea unei stânci, în întuneric. Urma ca ea să telefoneze după ajutor la prima oră a dimineţii; dar până atunci avea să-i ţină pe toţi ceilalţi în siguranţă de-a lungul nopţii.

-Mai întâi focul! a decretat ea. Ne putem gândi la restul după aceea.

nriv* ***A c x*** *I z* 1 ∗oCU∗în cercu|carc se fo rmase în jurul foculyj P ind tară cuvinte cum fumul se răsucea spre cerul de cobalt' pres rat cu stele. Pe deasupra ***lor*** a trecut o stea căzătoare, dar nici măcar Walter n-a băgat-o în seamă. Atmosfera era încordată, în timp ce fiecare dintre ei se simţea măcinat de propria panică.' Chiar şi greierii păreau să-şi ţină respiraţia.

În cele din urmă, Leo a deschis discuţia pe care cu toţii şi-o doreau fără întârziere.

- **Suntem** de acord asupra a ceea ce o să spunem ***poliţiei?***

- Terry a ameninţat-o pe Nic cu ***arma,*** a spus Lily pe un ton ca de robot. în momentul ***în*** care tu te-ai dus s-o ajuţi, el a căzut în prăpastie.

Pentru o vreme, nimeni n-a vorbit. Spre surprinderea lui Ljfy; vocea care s-a făcut auzită în cele ***din urmă*** a fost cea a lui Walter.

- Mă întreb dacă n-ar trebui să declarăm ca Terry a ieşit singur pe întuneric, a spus el cu glas tremurat. Mi-e teamă că

povestea
adevărată sună a invenție.

-„Fraierul cumsecade" are dreptate, a spus Nic, uitându-se la Lily. Am putea ***declara că*** Terry n-a respectat regulile şi că s-a rătăcit, iar apoi a dispărut.

Lily a dat din cap, resemnată.

-Bine.

Vizavi de ***Lily, Bradley*** a început să se agite.

-Ar trebui să vorbim despre posibilitatea ca în rucsacul tău să se afle o hartă către o ***comoară*** adevărată, Lily?

Bradley ***s-a*** uitat roată în jurul focului; iar ***Leo*** a dat din cap încet, în semn de aprobare.

- ***Terry ştia cine*** era tatăl tău, Lily, a spus el. Avea în rucsac o armă şi cătuşe de plastic. Luăm în serios chestia asta cu comoara, sau ***crezi că e un*** exemplu de „ţăcăneală a la Terry"?

-Nici eu nu-mi dau seama prea bine, a recunoscut Lily, dar Terry n-a fost prima ***persoană care*** a venit aici crezând că ştia ceva ***important. Oamenii*** caută banii ăştia de peste o sută de ani. Tatăl meu era localnic, ceea ce îi dădea un avantaj, şi a lucrat zeci

ani împreună cu diverşi arheologi şi istorici, aşa că avea la fel /multe informaţii din interior ca oricine altcineva din domeniu. 6 „Ce e ***asta,*** mai exact? a întrebat Bradley. Spune-ne toată ovestea, nu versiunea din broşură!

P Lily a răsuflat adânc, neştiind de unde să înceapă.

_ Duke a început să vâneze comori încă de pe vremea când era copil- îşi petrecea aproape fiecare moment liber învăţând despre Butch Cassidy. A lucrat cu câteva echipe de arheologi destul de faimoase, dar prima lui dragoste a fost acea poveste, a spus ea, iar apoi, privind ţintă la foc, a încercat să depene povestea în ordine. V-am mai spus câte ceva despre Butch Cassidy, dar nu asta era numele lui adevărat. Se numea Robert LeRoy Parker. S-a născut aici, în Utah, în 1866. în adolescenţă, s-a angajat la o fermă unde un cowboy pe nume Mike Cassidy l-a învăţat să călărească, să tragă cu arma şi să fure. Părinţii lui Robert erau fermieri mormoni, care munceau din greu şi care erau săraci lipiţi. Mike Cassidy ştia cum să se descurce, iar Robert asta îşi dorea.

Lily s-a uitat cu atenţie la fiecare dintre ei şi s-a întrebat dacă vreunul măcar clipise. Chiar şi Nicole – care probabil că era sătulă să tot audă acea poveste – părea să ştie că ceva era diferit în noaptea aceea.

-Sărim la anul 1889, a continuat ea. Febra aurului loveşte, atrăgând oameni din toată ţara. Robert se află la Telluride, în Colorado – supranumit To Hell You Ride[1]- din cauza cârciumilor, bordelurilor şi a tripourilor. Lucrează la încărcarea minereului de aur pe catâri, animalele transportând apoi încărcătura la poalele muntelui. Şi, la fel ca şi părinţii lui, e sărac lipit. Dar chiar în localitate, la un colţ de stradă, se află Banca San Miguel Valley Şi, pentru că acolo se păstrează aurul, Robert ştie că seiful e plin. Se gândeşte la perioada în care cantitatea de aur ajunge la maximum şi la personalul care lucrează la bancă. Dar, lucrul cel mai important, se gândeşte cum să scape după ce comite jaful.

Călătorie la naiba-n praznic

Ajunsă în acel punct al povestirii, Lily a luat un băţ, cu care a trasat nişte spirale mici prin noroiul ***de*** la picioarele ei, după care a reluat:

- **Robe« era un lip carismatic. Ajunsese să cunoască**

oame- nii din afara oraşului, făcându-şi prieten *c* r°ra ea anj şi în grajdurile cărora ascunsese cal nou cu*nP

ziua jafului, el şi amicul lui, Ma.t Warner, a, eap p«riicând ,

b . n c l m , n u l t a . » „ P * ” ' « »

început cariera infracţională, dar nu vre ^ Cassidv” scumpa lui mamă mormof '/"„f^Xnce? a întrebat Walter.'

- Deci stai Dutin, Mat asta era J

- Su Sunda'nce Kid era Harry Longabaugh, ca^provenea din Philadelphia. Ca oricare alt baiat din ac p ^ să plece în Vest. S-a mutat în Colorado şt a lucrat la o terma pana când o furtună cumplită afoTprîns furând

- Deci, când **i** s-a alăturat lui Cassidy? a întrebat Bradley.

- În 1896, a răspuns Leo, întâlnind privirea lui Lily pe deasupra focului.

Lily s-a întrebat cât de mult îşi amintea el din toate astea. Cat de multe auzise în timpul scurtei perioade petrecute la Wilder Ranch, sau cât de multe învăţase din cărţile pe care Duke le ţinea prin preajmă. îşi amintea cum stătea întinsă în pat, peste Leo, citind împreună lângă focul care trosnea.

De asemenea, îşi amintea că, într-o noapte, îşi lăsase cartea jos şi i-o smulsese lui Leo din mână pe a lui, după care se lăsaseră unul în voia celuilalt vreme de ore întregi.

Ca şi cum şi-ar fi amintit şi el, Leo a clipit, alungându-şi astfel de gânduri.

-S-au ***întâlnit pe Calea*** bandiţilor, a încheiat el.

-E adevărat că n-au împuşcat pe nimeni? a întrebat Walter.

Lilyadatdincap, adeverind.

N-a fost nevoie. Le strecurau bani oamenilor care erau în icol să-şi piardă fermele în favoarea băncilor. Aşa că, în loc să denunţe banda la poliţie, acei oameni i-au hrănit, le-au găzduit Jii, au minţit pentru ei.

Bradley a fluierat încet, impresionat, scormonind în foc cu un băţ lung.

_ Da, iar cei din conducerea băncilor şi a căilor ferate s-au supărat, a adăugat Leo. I-au implicat pe Pinkertoni[1], care aveau o tonă de agenţi

şi de informatori în toată ţara.

Walter părea sincer îngrijorat.

-O, ***nul***

- Totul a luat-o razna după ce Butch şi băieţii lui au jefuit un tren al Union Pacific în Wilcox, Wyoming, a spus Lily. Au pus dinamită în vagon şi l-au aruncat în aer, iar, în decurs de douăzeci şi patru de ore, aproape toţi oamenii de pe statul de plată al agenţiei Pinkerton erau la vânătoare. Dar nu cercetau doar traseele. Pinkertonii au urmărit fiecare număr de serie de pe fiecare bancnotă pe care o furase banda lui Butch şi au transmis informaţiile băncilor, căilor ferate, hotelurilor şi magazinelor. Recompensa pentru capturarea lor a fost mai întâi de patru mii de dolari. Apoi de cinci mii. De opt mii. în 1899, Butch ştia că era o chestiune de timp până când aveau să fie prinşi.

Ea a făcut o pauză ca să arunce o privire în jurul focului de tabără. Nimeni nu s-a mişcat.

-Şi? a întrebat Bradley pe un ton insistent.

-Legenda spune că şi-au ascuns banii undeva de-a lungul Căii bandiţilor, a continuat Lily, fiindcă ştiau că, dacă ar fi cheltuit un singur dolar, bancnota aceea i-ar fi dus pe oamenii legii direct la ei. Apoi au fugit în Argentina.

Agenţie de detectivi particulari din Statele Unite, înfiinţată de imigrantul sco- [lan]
^[an] Pwkerton în jurul anului 1850

Stai puţini a exclamat Bradley, ***aruncând o*** crenguţă în f0c în film, amândoi au murit acolo, întrun schimb de focuri. vreJ să spui că au ascuns acei bani, dar că nu s-au mai întors după eJ?

- Unii oameni aşa cred.

Walter s-a aplecat în faţă, ca să-i atragă privirea lui ***Lilly.***

~ Iar tu ***crezi că tatăl*** tău a găsit ***comoara*** şi, ***în loc*** s-o ia> a ascuns-o din nou?

Ea a răspuns, ridicând ***din*** umeri:

~ Ori asta, ori informaţia îl ***conduce*** pe cel ***căruia Duke*** plănuia să-i dea jurnalul la ***locul în*** care se află ***comoara*** neatinsă.

Lily şi-a ***aplecat*** capul şi şi-a muşcat buza, ***în timp ce se*** gândea că ambele posibilităţi îi întorceau stomacul pe dos. Apoi ***a*** adăugat;

- Duke a vândut pământul ***din*** Wyoming şi ***probabil că*** se aştepta să trăiască din profitul obţinut. Aşa că, în funcţie de ***perioada în care ar fi găsit*** banii lui ***Butch Cassidy*** – dacă i-ar ***fi găsit vreodată*** – s-ar putea să nu se ***fi*** aşteptat să aibă nevoie ***de ei.*** Obişnuia să spună: „Aventura e mai presus ***de*** bunurile materiale, fetiţă!" ***De ziua mea de*** naştere mă punea să rezolv un cifru ca să găsesc un pachet de gumă de mestecat ***pe*** care-l ascunsese, sau mă ducea într-o drumeţie, ***mă*** întreba ***despre repere*** şi îmi spunea că ***lucrurile pe care le*** ştiam erau darul meu.

Bradley s-a uitat de jur împrejurul focului de tabără.

- Cineva să caute pe ***Google cât a valorat jaful de*** la Wilcox!

- ***Googlef!*** s-a stropşit Nicole. Cu ce? Cu piatra asta şi cu o furculiţă?

- Au furat aproximativ şaizeci de mii de dolari, a răspuns Lily, făcându-le semn să înceteze. Sunt sigură că au cheltuit o parte'

în ***ei pe*** undeva, aşa că să zicem că au mai rămas cincizeci de mu, mai mult sau mai puţin.

pe to***tilT'*** " mirat Walter_ Terr X avea de **gând** să **ne** omoare pe toţi pentru ***cincizeci de mii de*** dolari?

diinÎSr întîmplat ÎD18"' oU? a !ntrebat Bradl**ey.«*•**

*** r- **" ■ ***

„ În plus, a adăugat Lily cu glas scăzut, suma asta a fost doar într-un singur jaf.

Leo a privit-o lung şi a întrebat:

_Cât de mult credea Duke că au ascuns bandiţii?

,în total? Cam o sută cincizeci de mii de dolari.

_0 sută cincizeci de mii de dolari în 1899! a exclamat Bradley, uimit. Şi Pun Parm unele dintre monedele de aur sunt atât de rare, încât aproape că nu se ştie nimic despre ele. Ar valora milioane în banii din ziua de azi!

-Cel puţin zece milioane, după cum credea Duke, a spus Lily, cu privirea aţintită la foc.

Walter a clipit.

-E amuzant, pentru că mi s-a părut că ai spus zece ***milioane.***

- Aşa a spus, l-a asigurat Leo, şi toată lumea a rămas foarte, foarte liniştită.

-La naiba! a strigat Bradley, ridicându-se şi începând să se plimbe prin tabără. La naiba!

Nicole i-a tăiat calea.

- **Aşază-te! Tot n-am încredere în tine!**

Bradley s-a conformat imediat.

- Mi separe ciudat, a spus Walter în şoaptă, că Terry s-a hotărât să aducă cu el o armă, un sistem GPS şi toate celelalte lucruri. Şi că a fost atât de implicat într-o vânătoare de comori, a adăugat el, după care i-a aruncat lui Bradley o privire perplexă. Dar nu cumva anul ăsta tu trebuia să faci planurile pentru excursie?

Toată lumea s-a uitat la Bradley, care a strâns din umeri.

-Ei, haideţi, nu vă supăraţi pe mine! a pledat el, aruncându-le un zâmbet nervos. I-am spus lui Terry că putea să vină dacă alegea locul şi planifica el totul.

- O, Doamne, Bradley, eşti omul cel mai lipsit de judecată pe care l-am întâlnit vreodată! a exclamat Leo.

-Am fost foarte ocupat! a protestat el.

Leo i-a aruncat o privire glacială.

- Ocupat ca atunci când a trebuit să planifici petrecerea pentru aniversarea mea ***de treizeci de ani şi*** am ajuns la

Golden Krust? Sau sărbătorirea promovării lui **Walter?**

Loial până la capăt, Walter a intervenit în favoarea lui Bradl$_{ey;}$

- De fapt, cred că brioşele cu cremă cumpărate de la sup$_{er}$. market sunt oricum mai bune!

-Am putea să-i împingem pe toţi în prăpastie? a întrebat-o Nicole pe Lily. Am avea mult mai multă linişte!

- Dar, Lily, dacă acea comoară e reală, a spus Walter, readu- cându-i pe toţi la subiectul în cauză, şi Terry a avut nevoie de jurnalul tău ca s-o găsească, asta nu ***înseamnă că*** avem harta către adevărata comoară?

- Da, teoretic, a răspuns ea.

Bradley s-a uitat la fiecare dintre cei adunaţi ***în*** jurul focului.

- Dar o să facem asta, nu? O să urmărim ***indiciile*** lui Dulce **până când *găsim* ban *ii Ini* Butch *Cassidy.***

- ***Şi ce te face*** să crezi că o să primeşti ceva din ei? a întrebat Nicole, privindu-l ţintă. E harta lui Lily.

- Cred asta pentru că aveam un cod, a răspuns Walter. Ca şi bandiţii. ***îţi*** aminteşti?

-Aşa e, Walt! a adeverit Bradley, zâmbind.

- Cred că ***pierdem din vedere*** esenţialul, a intervenit Leo. Terry e ***mort.*** Dacă ne întoarcem din drum şi le spunem autorităţilor că a căzut în prăpastie, sunt mari şanse să nu mai fim suspecţi într-un caz de crimă, insă dacă plecăm ***direct la*** vânătoare de comori, asta o să dea foarte prost.

~ Dar dacă oricum planul nostru e să le spunem că Terry s-a rătăcit, de ce nu ***putem spune că am plecat*** în căutarea lui?

Bradley a făcut o pauză, părând să aştepte ***să*** fie contrazis. Cum Lily tacea, ***el*** a continuat, mai îndrăzneţ: u***mătnîr r*** $^{f>}$ ¦ânuit ***5*** ∗ ^ $^{acem\ 0}$ fokă vânătoare de comori în următoarele trei zile. De ce să nu facem una adevărată?

pub, a Spus Nicole cu glas scăzut, Brad e pe lista mea de tipi doi bani şi Dumnezeu ştie că nu-mi place să recunosc, dar... dreptate. De ce să nu mergem să vedem? $^{are}{}_{Li}$ly a privit-0 în ochi.

Credeam că ai spus că nu poţi minţi poliţiştii.

_ E vorba de zece ***milioane de*** dolari! a exclamat ea ridicând din umeri, ca şi cum ar fi zis: „îmi pare rău, dar ştii că am dreptate!", iar apoi s-a uitat în jur, la restul grupului. Tot ce spun eu

aici rămâne între noi, bine? E doar o idee, dar... ne-am putea continua drumul ca şi cum am merge să-l căutăm pe Terry. De câte ori n-a spus că ştia locul ăsta mai bine decât oricare dintre noi? Poate că a plecat şi a căzut. Poate că o să reuşesc să-mi păcălesc creierul să creadă asta. Poate că..., a spus ea pe un ton plin de emoţie,.. .mergem să căutăm banii!

- Cât o să dureze? a întrebat Walt. Până acolo şi înapoi?

Lily a studiat harta desenată de mână, cu sângele pulsându-i în urechi, în timp ce bătea darabana, nervos, cu un deget pe picior.

- Dacă mergem călare până la Labirint şi apoi mergem pe jos? Trei zile? Poate patru. Dar ţinutul ăsta e cu adevărat înşelător. Nu e un loc de recreere pentru familii sau pentru turişti. Ai nevoie de un permis pe care să fie scris itinerarul tău, astfel ca, dacă nu te mai întorci, să ţi se poată găsi cadavrul. Şi ar trebui să ne oprim pentru aprovizionare.

- Dacă ne conduci tu, putem face orice, a îngânat Bradley, cu încredere sporită. Sunăm la poliţie după ce ajungem dincolo. Cu banii. Te bagi, nu-i aşa, amice? l-a întrebat el pe Walter, privindu-l.

După o clipă de ezitare, Walter a dat din cap, încuviinţând, iar apoi l-a privit pe Leo cu subînţeles şi a spus:

-Ăsta e un nou început pentru mine, îţi aminteşti? Pentru noi to tf- Când o să mai avem o şansă ca asta?

-Walter, nu e ca şi cum ai face o plimbare într-o după-amia- za, a spus Lily. E periculos! Drumul pe care l-am străbătut până acum a fost partea uşoară.

-Asta s-a chemat uşor?! a întrebat el.

Lilyl-a privit drept în ochi.

- Asta a fost doar un ***fleac!*** a spus ea.

A urmat o tăcere întreruptă doar de ***trosnetul*** focului.

Lily s-a ***aşteptat ca cineva*** s-o ***contrazică*** din nou. Nici nu-j trecea prin gând ca vorbele care s-au auzit din întuneric să fie ale lui Leo:

- Dar crezi că am putea s-o facem?
- Leo, tu îmi spui că vrei să mergi?!
- **Nu ştiu ce spun, a recunoscut ei. Dar ghicitoarea asta pare**

să însemne ceva, Lil! Şi ***ştiu că şi*** tu simţi la fel.

Ea a clipit, trecându-şi o mână peste pielea cuprinsă de fiori a

braţului. ***Lil. Nimeni*** nu-i mai spusese aşa de ani ***de zile.***

Iar Leo avea dreptate, fiindcă ea simţea, în adâncul sufletului, un fel de avertisment care îi ***spunea*** să nu ignore sensul acelei **ghicitori. *Leo a* continuat:**

- Ştiu că l-am ***considerat cu*** toţii un nemernic pe Terry, dar el a crezut suficient de mult în povestea asta încât să aducă o armă. Ca s-o ia ***ostatică pe Nicole.*** Oare avea de gând să ne împuşte? Oare avea de gând s-o ***oblige pe Nicole să-l*** ducă m canion?

- Nu uitaţi de cătuşele de ***plastic***, a adăugat Bradley. Nu-ţi iei cătuşe ***la tine ca să te lupţi cu*** râşii sau cu pumele!

Leo a ocolit ***focul şi*** a ***îngenuncheat în*** faţa lui Lily, după care a pus mâna pe jurnal.

- Terry avea nevoie de ceea ce se află aici. Iar acum acel ceva
e la tine.

Sub ***coastele ei pâlpâia slab*** o scânteie de speranţă; Leo o alimentase cu dorinţa neaşteptată care i se reflectase pe faţă. Oare ceşi dorea să audă ***din gura ei?*** Toată povestea asta părea prea amplă ca să poată ***fi*** analizată pe loc. **Lăsând** laoparte moartea lui ***Terry... Lily*** simţea în ***si*** nea ei că ghicitoarea era mai mult ***decât un simplu joc.***

Şl totuşi, Duke **nu-i dăduse ei jurnalul. Nu-i spusese nici că *8* e comoara. Vânduse fără nici o remuşcare locul care ei îi**

ءا mai drag pe lume, lăsând-o săracă şi singură. Se săturase ef viaţa ei să fie decisă de Duke Wilder.

Ca Şi totuşi, merita să arunce o privire?

:EU şi Walt suntem de partea lui Nicole, a spus Bradley. Ne băgăm!

_Eu sunt de partea lui ***Dub***l a precizat Nicole. Aprob orice ₂ice ea. Suntem o echipă! a declarat, oprindu-se apoi o clipă, după care a adăugat: Vreau să spun că eu cred că există o cale de a merge mai departe cu ghicitoarea şi, de asemenea, de a evita să avem probleme din pricina morţii lui Terry.

Bradley s-a întors spre Leo.

-Cepărere ai, omule?

Leo era încă ghemuit în faţa lui Lily, dar privirea i-a coborât la pământul de sub tălpile lor. Focul îi întindea umbre pe faţă, dând strălucire unghiurilor maxilarului şi pomeţilor. După o clipă, el şi-a ridicat bărbia ca să întâlnească din nou privirea ei.

-O să fac tot ce spune Lily.

Ea a încercat să-şi stingă mica scânteie din piept. S-a uitat din nou la hartă şi la cuvintele scrise de mâna lui Duke.

Răspunsul e „da”.

-Ne mai gândim la asta, a spus ea. Oricum nu putem face nimic până dimineaţă.

ČAPITOLUL 13

Leo nu-şi dădea seama cum de reuşise să doarmă atât de mult, dar, în cea de a cincea dimineaţă a lui în deşert, s-a trezit cu un umăr atât de înţepenit, încât părea că abia se mişcase toată noaptea. Nu-şi amintea să fi visat, nu-şi amintea nici măcar o secundă de conştienţă între momentul în care închisese ochii uscaţi şi epuizaţi, şi momentul prezent. Simţindu-se recunoscător, având în vedere alternativa, s-a ridicat într-un cot şi s-a şters la ochi. Cu un junghi în stomac, totul i-a

revenit în minte: descoperirea năucitoare a armei, imaginea lui Terry alunecând peste buza canionului, harta care sugera că o adevărată comoară ar fi putut să ***fie*** ascunsă prin preajmă.

S-a întrebat dacă Lily dormise vreun pic. Peste noapte nu se auziseră glasuri de animale, nici zgomot de vietăţi care să se fi mişcat prin jurul taberei. Nici un cântec de pasăre nu mai răsuna acum, în zori de zi. Era puţin după ora cinci şi jumătate şi, după lumina care răzbătea prin pereţii de un gri deschis ai cortului, Leo îşi dădea seama că cerul avea culoarea albastru ultramarin a unei dimineţi care încă nu se hotărâse să se transforme în zi.

Iar apoi un geamăt suav a răzbătut prin aerul rece – un sunet pe care Leo îl auzise de o sută de ori în realitate şi de o mie de ori în memoria lui: Lily, care se întindea în timp ce se ridica din pat ca să-şi înceapă ziua. Chiar şi dacă pânza cortului îl despărţea de

ea Leo şi-o pu*ea hnagina perfect: braţele el unduind deasupra capului, felul în care corpul i se răsucea, precum cel al unei pisici, de la stânga la dreapta, tşi ridica faţa, cu ochii închişi, şi scotea acel sunet grav, sexy, care – de mai multe ori – îl făcuse să se întindă după ea şi s-o tragă înapoi în pat. Instinctiv, corpul lui s-a încordat, răspunzând cu un val de sânge atât de intens, încât j_a dat ameţeli. Cât de nepotrivit era faptul că, având în vedere circumstanţele şi încurcătura în care se aflau, mintea lui n-avea nici o problemă să se gândească la senzaţia de bine pe care ar fi creat-o trupul ei cald, lipit de al lui!

Sincer vorbind, Leo credea că ar fi putut să facă faţă la orice dacă ea ar fi fost din nou lângă el.

Lily era trează, îşi începea ziua, iar el era pe punctul de a face acelaşi lucru, când a auzit o altă voce la doar câţiva metri de cortul lui, care era cel mai apropiat de focul de tabără:

- Ai reuşit să dormi? a întrebat Nicole.

Zgomot de apă turnată în ceainic, iar apoi zgomotul metalic al ceainicului aşezat pe grătarul de deasupra focului.

-Nu prea mult. Tu?

- Puţin.

Lily şi Nicole au tăcut, iar Leo s-a întins la loc, sprijinindu-şi capul pe braţ şi trăgând fără jenă cu urechea. El putea să dea vina pe suprarealismul ceţos care persista după ziua trecută, sau pe felul în care Lily îi părea în acelaşi timp atât de cunoscută şi, răsărindu-i în cale după multă vreme, atât de neaşteptată; voia să ştie cum se simţea ea şi nu-şi dădea seama dacă ar fi fost sinceră cu el în privinţa asta.

- Bine, Dub, la ce te gândeşti? a întrebat Nicole,

Lily a răspuns în şoaptă, de parcă s-ar fi temut că cineva ar fi putut s-o audă:

-M-am tot învârtit toată noaptea.

~ Şi eu.

N-am putut să ignor situaţia, pur şi simplu, a adăugat Lily tăcând pentru o vreme, iar apoi adăugând: Mă refer la moartea lui Terry.

- Bineînţeles că nu. N-am sugerat a ***sta!***

- Dar ai avut dreptate. Dacă ne întoarcem din drum, el n-o să fie mai puţin mort.

- Sigur că nu.

Au tăcut câteva secunde, iar Leo s-a întrebat dacă nu cumva se îndepărtaseră şi mai mult, până când Nicole a vorbit din ***nou:***

- Iată cum văd eu lucrurile: ***poţi avea*** doar rahat, sau poţi avea aur şi rahat.

-Nic, nici măcar nu sunt sigură că Duke a găsit ceva, iar dacă a găsit... vreau să spun că trebuie să iau în considerare multe lucruri.

- Ştiu.

- Credeam că nu mai eram dezamăgită de el.

Felul în care vocea lui Lily a devenit tot mai slabă, frangandu-se la final, Ta făcut pe Leo să simtă o durere în piept.

- Ştiu, dragă, dar iată o şansă de a obţine, poate, ceva din toată munca lui de o viaţă, a spus Nicole cu glas blând. Să zicem că Duke n-a găsit nimic. Să zicem ***că*** totul e un joc, sau că ne înşelăm în privinţa ***ghicitoarei. Şi atunci***, ce se ***întâmplă?*** Vorbim despre câteva zile, cel mult. Mergem în jos şi, după aceea, înapoi în sus. Dacă nu găsim nimic, ne întoarcem şi le spunem poliţiştilor că Terry a plecat, iar noi ne-am dus să-l căutăm, crezând ***că*** ştiam încotro se îndrepta, dar că totul s-a soldat cu un eşec.

- în cele din urmă, cadavrul lui o să fie găsit pe fundul canionului de sub tabăra noastră, Ta reamintit Lily.

- Ei bine, ***şi ce le*** spunem noi oaspeţilor chiar din prima zi? Să nu plece aiurea! Putem depune cu toţii mărturie că Terry a mai făcut asta şi înainte. ***Cine poate spune că*** nu s-a transformat

eter Pan pe întuneric? ***Nimeni*** n-ar pune asta la îndoială.

-Ştiu.

■-În cel mai rău caz, nu găsim comoara, dar o să mai avem câteva zile de speranţă şi de trăit ca într-un vis. Iar tu mai ai câteva zile ca să te holbezi la tocilarul ăla sexy.

-Nic, taci din gură!

„Stai aşa! Ce?!" s-a gândit Leo.

Ca să-şi înăbuşe strigătul de uimire, el aproape că a fost nevoit să se sufoce cu perna. Dacă ar fi putut să-şi scoată globii oculari şi să-i rostogolească până la locul în care stăteau cele două femei, ca să vadă expresia lui Lily în timp ce spunea asta... ar fi orbit de bunăvoie pentru tot restul vieţii!

Abia dacă i-a auzit şoapta:

-Nu mă holbez la el...

-Vorbeşti serios? s-a mirat Nicole, care cu siguranţă că era mai înclinată spre flecăreală. Eşti o mincinoasă mai nepricepută decât mine!

- Ba nu!

- Cu siguranţă că el se holbează. Băiatul ăla te mănâncă din ochi, mamă, mamă!

Lui Leo i s-a înfierbântat ceafa. Era sigur că Nicole avea perfectă dreptate.

- Bine, iar acum imaginează-ţi că aspiraţia se transformă în realitate, a spus Nicole, schimbând vorba. Imaginează-ţi că găseşti chiar şi puţini bani. Dub, chiar dacă tu nu crezi că există decât o şansă de circa cinci la sută ca Duke să-i fi găsit, fie şi o parte din banii lui Butch Cassidy e suficientă ca să-ţi răscumperi terenul. Ne-ar putea schimba viaţa, fato! Nu asta înseamnă soarta? Gândeşte-te, să-ţi pice din cer o şansă ca asta chiar atunci când pământul tău ***e*** scos la vânzare!

Uimit, Leo s-a uitat îndelung la tavanul cortului. Aşadar, Wilder Ranch era de vânzare?!

Au trecut câteva secunde interminabile, după care Lily a spus:

-Ştiu.

- Asta e tot ce ţi-ai dorit vreodată, dragă!

Glasul lui Lily s-a auzit şi mai încet:

Ştiu, a repetat ca.

1 eo şi a pu<i din nou capul ***pe*** pernă, inima i ***se răsucea*** atât de dureros în piept, încât nu reuşea ***să*** mai respire aşa cum trebuia.

»Asta e tot ce ţi-ai dorit vreodată, dragă!"

lot cc-şi dorise el vreodată cu ***adevărat fusese Lily.***

Se simţea descătuşat, ca şi cum ar ***fi*** ieşit din spaţiul ***minuscul*** în care fusese nevoit să se chircească, iar acum ***dădea pe dinafară,*** prea mare pentru vechea lui piele. Fusese smuls din realitatea lui, smuls din monotonia, din rutina şi din singurătatea vieţii lui de la New York şi, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase cu o zi în urmă – în ciuda faptului că habar n-avea ce aveau să-i aducă următoarele zile –, în nici un caz nu era pregătit să se întoarcă din drum.

N-a fost surprins să vadă că era primul oa***spete treaz,*** dar nici n-ar fi fost surprins să afle că toţi ceilalţi stăteau culcaţi pe spate, aşa cum făcuse şi el, uitându-se la tavanul cortului, încercând să-şi dea seama cum ar fi trebuit să se simtă. Gândurile lui erau ca un ghem încurcat, dar trebuia s-o găsească pe Lily.

Ea stătea în locul fatidic de la marginea canionului, ţinând în mână o cană de tablă plină cu cafea şi privind în depărtare. Părul ei negru nu era împletit; îi atârna, mătăsos şi drept, peste omoplaţi. Corpul îi era zvelt, fîliform, şi poate că de vină era conversaţia pe care tocmai o auzise, dar Leo vedea la ea o curbură plină de vulnerabilitate a coloanei vertebrale, care-l făcea să ardă de dorinţa de a o lua în braţe. Temându-se ca nu cumva s-o sperie, şi-a dres glasul de la câţiva metri distanţă şi a privit-o cum îşi revenea dintr-odată, nelăsandu-se trădată decât de o zvâcnire aproape imperceptibilă a umerilor.

- Bună dimineaţa!

Leo a venit lângă ea, luptându-se cu nevoia de a se apropia ***Şi mai mult.***

- Salut!

_Cu riscul ca tu să consideri asta drept o întrebare stupidă, a spus el, cum te simţi?

Lily a lăsat să-i scape un hohot de râs sec, după care şi-a dus cana aburindă la buze.

-Ameţită ca naiba, cam aşa mă simt!

- Da, aş putea spune acelaşi lucru, a fost el de acord, zâmbind precaut către priveliştea din faţa lui.

- Nu e o situaţie cu care mă aşteptam să mă confrunt vreodată, a recunoscut Lily.

-Sunt sigur.

-Nu doar partea cu Terry, a spus ea, întorcându-şi faţa spre cer. Adică e o situaţie tragică, desigur, dar am vorbit serios atunci când am spus că oamenii mai mor pe aici.

- La ce altă parte te referi? a glumit el.

Lily a râs, surprinsă, scoţând pe gură o singură silabă ascuţită, dar zâmbetul ei s-a stins repede.

- E ciudat, ştii? Pentru că, pe de o parte, bineînţeles că tata a găsit banii lui Cassidy. Are sens. Era ***marele*** Duke Wilder, la urma urmei! Dacă cineva putea să-i găsească, el era acela. Iar pe de altă parte, mă gândesc că i-a găsit şi nu mi-a spus, şi mă simt atât de groaznic, încât e greu de înţeles!

- Să ştii că eu înţeleg perfect.

Leo şi-a privit cana cu ochii mijiţi, în timp ce încerca să-şi formuleze următoarea întrebare. Dar, în cele din urmă, întrebarea s-a dovedit a fi destul de simplă.

-Când a murit?

-Acum vreo şapte ani.

Leo a fluierat uşor.

- Uau! Deci a trecut ceva timp!

Ea a luat o înghiţitură din cafea, dând din cap.

- Mai întâi a avut un atac cerebral.

Leo a simţit că ea îl privea dintr-o parte şi s-a întors ca să-i întâlnească privirea fermă.

-La câteva săptămâni după ce ai plecat, a adăugat ea. La câteva săptămâni după ce ferma a fost vândută.

Leo a simţit cum inima i s-a prăbuşit pur şi simplu, cu un zgomot surd. Toate astea i se întâmplaseră lui Lily deodată, iar ea avea pe atunci doar nouăsprezece ani! Era prea mult.

- Celor de la spital le-a luat ceva timp să dea de mine, pentru că nu eram la ranch şi n-aveam telefon, a povestit ea, râzând amar, cu răsuflarea întretăiată. Nu putea nici să meargă, nici să vorbească. L-am adus înapoi Ia cabana noastră din oraş şi, din ziua aceea, singurul lucru pe care Ta putut spune a ost **„** i y »Lily" ori de câte ori voia apă, „Lily" ori de câte ori voia sa-i aşez pernele. „Lily" atunci când voia să schimbe ***canalu*** a te evizor. Aveam o asistentă care venea câteva zile pe săptămâna sa ma ajute, ca să pot lucra; altfel, probabil că l-aş fi omorât, a spus ea râzând, ca să lase să se înţeleagă că, în mare parte, g umea. re că partea bună a faptului că vânduse ferma a fost că am avut bani pentru facturile medicale. El a rezistat puţin sub trei ani.

Lily s-a uitat la Leo şi a încercat să zâmbească, de parca şi-ar fi dat seama pe deplin cât de placid şi de fals îi sunase vocea, ca şi cum ar fî recitat o comandă la restaurant în loc să-şi deschidă sufletul şi să vorbească despre moartea tatălui ei.

- Nu-mi dau seama ce e mai rău, să pierzi pe cineva brusc, sau după o boală îndelungată! a spus Leo, plin de compătimire.

- Cel mai rău e să pierzi un părinte de care eşti apropiat, oricum s-ar întâmpla asta! a răspuns ea imediat. Ştiu cât de apropiat erai de mama ta. Mi-a fost greu să am grijă de Duke ***şi sunt*** sigură că, în cele din urmă, amândoi am regretat multe, dar Duke ***nici*** măcar nu mă cunoştea suficient de bine ca să ştie cât de mult însemnaseşi tu pentru mine. M-am gândit că ar fî putut să-mi transmită mesajul tău, dacă ar fi vrut cu adevărat. Poate că ***asta*** n-ar ***fi*** schimbat nimic, dar cel puţin aş fi aflat ce se ***întâmplase*** cu ***tine.***

Leo nu ştia ce să spună, aşa că a scos un murmur de aprobare, aând din cap. Şi pentru el ar fi însemnat mult să afle că ea nu-1

uitase pur Şi simplu.

- Cred că încă încerc să-mi dau seama cum ai ajuns să te ocupi de vânători de comori şi de expediţii, a recunoscut el cele din urmă.

- Lucram la un bar din Hester, dar ajunsesem complet falită, a răspuns ea. Proprietarul era în legătură cu nişte oameni care aveau nevoie de un ghid, iar eu cunoşteam zona. Am făcut excursia aceea ca pe o favoare, da cred că turiştii s-au simţit bine şi, în consecinţă, le-au povestit prietenilor lor despre asta. S-a dus vorba despre mine şi aşa am început să mă ocup de expediţii ghidate. S-a întâmplat acum şapte ani. Cu siguranţă că n-a fost slujba la care am visat, dar mi-a oferit posibilitatea să câştig nişte bani şi să-mi iau caii înapoi. M-am gândit că nu era deloc rău să mă folosesc de nemaipomenita reputaţie a lui Duke, a adăugat ea, după care a început să se legene de pe un picior pe altul. Ştii că întotdeauna mi-am imaginat asta?

Leo a privit-o lung, cu respiraţia tăiată. Tonul ei se schimbase, devenind mai grav, mai secretos.

- Ce ţi-ai imaginat?

-Revederea noastră.

Leo şi-a simţit inima bătându-i în gât.

- Şi eu.

- Câteodată îmi închipuiam că mergeam la New York împreună cu Nicole şi că te întâlneam întâmplător pe stradă, sau ceva de genul ăsta.

- Iar eu mă gândeam că, dacă s-ar fi întâmplat să te revăd, aş **fi** fost într-o excursie cu băieţii, a spus Leo, simţind că îi venea atât de uşor să-şi amintească acea fantezie, încât cuvintele se revărsau pur şi simplu din el. Iar tu ai fi apărut alături de un soţ **Şi** de mai mulţi copii. Aş fi murit de nerăbdare să te ajung din urmă, dar ar fi trebuit să-l însoţesc înapoi la hotel pe Bradley,

care era beat mort, şi astfel aş fi pierdut ocazia. însă întotdeauna m-am gândit că tu îţi trăiai viaţa la fermă şi că erai fericită.

Lily şi-a plecat capul, ciătinându-şi-l şi râzând. Cu vârful cizmei, a desenat un cerc pe pământul roşu din faţa ei.

- Cu o zi înainte de sosirea voastră aici, am primit o scrisoare de la Jonathan Cross, tipul care a cumpărat ranch-ul. Se pensionează şi a vrut să-mi dea prima şansă să-l răscumpăr.

-Ai de gând s-o faci?

Lily a pufnit în râs.

- De unde bani?!

El a vrut să-i spună: „Am ceva economii, nu e suficient – nu e nici pe departe suficient – dar e un început! , iar apoi şi-a dat seama că ideea era nebunească. ***Trecuseră*** abia patru zile. Nu putea să se ***ofere să-i*** cumpere un ranch.

- Oricum, a spus ea, stânjenită, nu zic că totul e în regulă. E nebunie curată, sinceră să ***fiu! Dar mă*** bucur că eşti aici, cu mine, în timp ce se ***întâmplă*** toate astea. Chiar mi-a fost dor de tine, Leo.

în tăcerea asurzitoare care a urmat, ***Leo*** a încremenit.

Lily a ***rămas*** cu ochii la cer, iar el s-a bucurat de asta. în clipa aceea, un contact vizual direct l-ar fi terminat. La urma urmei, privirea ei fermă şi ***încrezătoare fusese ceea ce*** îl făcuse să se îndrăgostească de ea în acea primă zi, cu zece ani în urmă. Privirea ei concentrată şi arzătoare îi atrăsese mâinile, făcându-le, de mai multe ori ***decât putea el*** număra, să-i caute pielea dezgolită. Leo ştia că fusese singura persoană căreia Lily îi încredinţase vreodată ***cele*** mai intime gânduri. Astfel, faptul că ea recunoştea cu voce tare că-i fusese dor de ***el*** l-a făcut să tremure, încărcat de adrenalină.

Am făcut tot ce am putut ca să te uit, a continuat ea, iar

,.ZZ" ? Leo 3 VăZUt Că avea ochii în<*işi. M-am alţii ÎuTm ,

„ Per, S0Mă diferită Am băut_ m-am culcat cu

Leo a rămas fără suflare. Era crispat şi plin de dorinţă; nu mai avea loc pentru cuvinte. în cele din urmă, a reuşit să spună:

Dorul de tine m-a dărâmat fizic.

Lily s-a întors, întâlnindu-i privirea.

Leo s-a mai uitat o clipă la ea, iar apoi şi-a plecat ochii şi a început să-şi studieze mâinile şi sa-şi frece articulaţiile degetelor.

_ Trebuia să ajung în acel punct mental în care să nu-mi mai doresc nimic. Trebuia să..., a spus el, expirând încet,.. .să opresc totul. Dar acum sunt aici. Cu tine. Nu vreau să spun... vreau să spun că tu contezi pentru mine. Chiar dacă nu ne mai cunoaştem atât de bine. O să încerc să te ajut în orice privinţă.

Lily s-a întors din nou spre marginea prăpastiei.

-Toată viaţa am crezut că Duke bătea câmpii în privinţa comorilor ascunse în zona asta, a spus ea. Iar acum se pare că singura mea şansă de a-mi recupera ranch-ul se bazează pe presupunerea că, de fapt, el ***n-a*** bătut câmpii.

-Asta e ceea ce vrei? a întrebat el. Ranch-ul?

Lily a inspirat încet, bătând darabana, absentă, pe cana de cafea.

-Asta vreau, da. Vreau ranch-ul meu, vreau să am o familie şi vreau să nu-mi mai fac griji că s-ar putea să n-am bani ca să-mi hrănesc caii şi ca s-o plătesc pe Nicole. O dată în viaţă, vreau să am ceea ce îmi doresc ***eu.*** Dar tu? a întrebat ea. Tu ce vrei?

Leo a zâmbit, dându-şi seama că ea n-avea cum să înţeleagă ce anume era de râs, dar răspunsul lui a fost aproape exact opusul celui dat de ea:

-Vreau ca viaţa mea să fie întoarsă cu susul în jos.

Lily s-a întors ca să se uite din nou la el.

-Ce înseamnă asta?

- Dacă te bagi tu, mă bag şi eu.

Ochii căprui ai lui Lily au căpătat o strălucire aurie în lumina soarelui care răsărea.

-Da?

-Da.

»Aş putea să te urmez oriunde!" s-a gândit el.

- Ar trebui să controlez eu ***totul! a spus*** ea, cercetându-i ochii. Eu aş purta arma. Aş fi singura care ar ţine hărţile. în afară de ***Nicole,*** n-am încredere în nimeni, s-a confesat, ***după care*** a făcut o pauză. Şi în afară de tine, a adăugat, după încă o pauză. Cred.

în acel moment, coastele lui formau o cuşcă Faraday în jurul unei inimi pătrunse ***de scântei*** electrice.

Preţ de câteva secunde lungi, Lily I-a privit ţintă.

- Bine, atunci, a spus ea cu glas scăzut.

- Bine, atunci, a repetat el. Trebuie să dezlegăm ghicitoarea?

- Ne putem gândi la asta în timp ce ne îndreptăm spre Labirint, a răspuns ea. Nu sunt sigura că avem timp s-o descifrăm – uneori, ghicitorile lui Duke îmi luau săptămâni întregi ca să le desluşesc, a adăugat, ridicându-şi privirea la el. Dar dacă există un copac, ştiu că e lângă râu şi cunosc câteva dintre Jocurile lui preferate din zonă. Şi ştim cu siguranţă că ceea ce ***căutăm se află*** în Labirint. Trebuie să ***mergem cu*** maşina până acolo. Nu sunt dispusă să risc siguranţa cailor, şi oricum o să fim nevoiţi să mergem pe
jos la un moment dat.

Lui Leo i s-a făcut piele de găină de-a lungul braţelor.

- ***Bine! s-a*** învoit el.

- într-un orăşel nu prea ***departe de*** aici, există un ***tip*** pe care-l ştiu şi care ne poate ajuta. Dar am vorbit serios atunci când am spus că e o călătorie periculoasă! ***l-a*** avertizat ea.

- O să ne descurcăm, a răspuns el.

Lily a răsuflat lung şi lent, şoptind:

- La naiba, haide s-o facem.

Sângele î-a explodat în vene lui Leo. Degetele îl furnicau, vran sa ajungă la ale ei şi să se împletească. Leo voia să puncte acea ,nţelegere cu un strigăt îndreptat spre cer, cu gura lui

sufletul ŕ\CU w m,e PC Pie•ea ei• întotd<*una fusese aşa: cu
^ZcZt ¹0ah(3* aStfel ** Antele îui să „„te ^ ortctne. Se simfea din nou îndrăgostit lulea.

- Simt că am o a doua şansă, a spus ea, golindu-şi cana de cafea dintr-o sorbitură. Cel puţin, dacă nu reuşesc să găsesc nici o comoară, situaţia mea n-are cum să se înrăutăţească.

Deocamdată, asta trebuia să fie de ajuns. Fiindcă în venele lui Leo fremăta conştiinţa faptului că, dacă ceea ce li se întâmpla era adevărat, Lily putea avea tot ce-şi dorise vreodată. Şi era cu putinţă ca asta să se întâmple şi în cazul lui.

CAP'TOLUL ,4

- O fi de rău că nu mă simt cu adevărat trist?

Cu mâinile înmănuşate, Bradley i-a ajustat frâiele lui Bullwinkle, iar Leo s-a întrebat cum ar fi reacţionat prietenul lui dacă s-ar fi văzut în oglindă chiar în acel moment. Avea maxilarul acoperit de perciuni, ochelarii de soare îi erau pătaţi, iar la şold îi atârna un bidon de metal. Sincer vorbind, arăta de-a dreptul ponosit.

Cu siguranţă că el, Leo, se simţea diferit. Pe de-o parte, i se părea că nu se scursese nici măcar o clipită între momentul în care coborâse de pe cal pentru ultima oară la Laramie, şi cel în care-l încălecase pe Ace în prima lor zi de tabără. Pe de alta, se simţea ca şi cum ar fi dormit în tot acel deceniu, nefolosindu-şi nici unul dintre simţuri, nici unul dintre muşchi.

- Ba eu mă simt trist, a spus Walter, îndreptându-se în şa. Nu-mi plăcea de Terry, dar nu mi-am dorit să moară!

Bradley şi-a dat jos şapca de baseball şi a folosit-o ca să se scarpine la rădăcina părului ciufulit.

- îmi pare rău că a murit, dar nu mă mai simt vinovat!

Leo s-a uitat la prietenul lui, abţinându-se să se arate surprins.

Bradley îşi ceruse scuze din nou şi toată lumea căzuse de acord asupra faptului că incidentul în care murise Terry fusese însoţit de emoţii foarte intense, dar Nicole îi spusese lui Bradley că, dacă

ai încerca aşa ceva, ea avea să-l spintece de viu. Leo era primul e ar fi făcut-o, chiar înaintea lui Nicole.

Cal Au călărit în tăcere pe cărarea care cobora în canion. Pe par cursul celor peste zece kilometri, drumurile, deşi aveau tendinţa de a-şi schimba brusc direcţia, erau relativ late, dar marginea lor se dovedea a fi, totuşi, suficient de abruptă ca să-i determine să meargă pe mijlocul potecii, foarte conştienţi de faptul că doar cinci dintre ei călăreau în acea dimineaţă, în loc de şase.

Lily îi asigurase pe cei trei bărbaţi că drumul nu era o noutate pentru cai, animalele privind acea călătorie ca pe un fel de joc. Ea avusese dreptate. Caii au nechezat vesel şi s-au chemat unul pe altul aproape tot drumul în jos şi în jurul muntelui, ţinându-şi urechile aplecate în faţă şi cozile în sus. Calypso părea cea mai entuziastă. Leo nu-şi dădea seama dacă asta se întâmpla fiindcă iapa nu mai avea de suportat greutatea unui călăreţ, sau fiindcă se bucura în mod special că scăpase de Terry, dar şi Lily, şi Nicole au strigat către ea s-o ia mai încet de cel puţin două ori înainte de a ajunge la râpa de nisip de dedesubt.

Călătoria se abătuse în mod evident de la scenariul iniţial, aşa că, după o pauză în care cei trei prieteni s-au ocupat de prânz, iar Lily şi Nicole au avut grijă de cai, au mai trecut încă cel puţin trei ore până când s-au oprit chiar la marginea oraşului în care aveau să-l întâlnească pe Lucky, prietenul lui Lily.

Ea folosise termenul de „oraş" cu generozitate.

-Ăsta e? a întrebat Leo după ce, în sfârşit, s-au oprit la înce putul vag al unui drum de pământ.

Nu se vedeau decât două alei prăfuite, paralele, şi câteva clă diri mici şi şubrede.

- Arată ca Radiator Springs[1], care e plin de ţărănoi! a spus Bradley.

Leo a aruncat o privire în jur,

-Asta e o insultă la adresa ţărănoilor!

Oraş fictiv, în care se desfăşoară acţiunea din filmul de animaţie Disney *Maşini* (*Cars)*

- **Când ai spus „oraş", speram să fie**

face masaje, a murmurat Walter H„„, ""J[00 în care să ne] P[ut]«n

- **Păi, dă-te jos de pe cal, lar [eu] . propus Nicole. „ *[C3ıC gratis] P[e ceaf]* •-«**

Walter s-a înroşit ca racul, iar Bradley le-a aruncat o privire inexpresivă. – Asta e cel mai bizar flirt la care am asistat vreodată!

- Bine aţi venit la Ely! Populaţia... cât să fie? Doi cetăţeni? a spus Lily, ignorând agitaţia din spatele ei şi arătând spre o rulotă dublă, de culoare cafenie, cu o copertină de tablă în faţă. Asta e staţia de rangeri. Dacă mergem până la capăt cu aventura noastră, atunci ar trebui să ne ferim de ei!

Şi cum Leo continha să cerceteze cu ochi mari aşezarea, ea a adăugat:

- Măsoară-ţi aşteptările, orăşeanule!

- Ca şi în cazul depoului de autobuze, şi-a amintit Bradley. Sau a ceea ce numiţi voi pe aici „hârtie igienică .

Lily s-a aplecat înainte, îndemnând-o pe Bonnie să meargă, iar Leo s-a îndreptat în şa, îmboldindu-l pe Ace s-o urmeze.

- Cine e Lucky?

Au trecut pe lângă o altă clădire veche şi lăsată într-o rână, ce avea pe faţadă o firmă de lemn pe care scria MÂNCARE. Două ATV-uri erau parcate la întâmplare – Leo se îndoia că existau locuri de parcare adevărate pe undeva – iar de un catarg fără steag erau sprijinite câteva biciclete de traseu.

- Lucky a fost un bun prieten al lui Duke.

Copitele cailor răsunau pe pământul uscat.

- Şi crezi că o să fie de acord să te opreşti la el pe nepusă masă?

- Sper că da, fiindcă n-aveam cum să fac o programare!

Ea l-a privit zâmbind, iar Leo, văzând-o că îşi recăpătase focul lăuntric, şi-a simţit spinarea străbătută de un fior.

- Stă prin preajmă mai ales pentru idioţii care îşi aduc aici camioanele uriaşe şi care sfârşesc cu roţile-n sus pe o potecă sau într-un şanţ! a adăugat Lily.

Cu siguranţă că la capătul „drumului" se afla o altă rulotă dublă- Terenul din jurul ei arăta ca un cimitir de maşini cu tracţiune integrală. Mai erau acolo şi un şopron mic, mult mai frumos decât

rulota, şi un padoc în care se aflau câţiva cai. Imediat, Bonnie a nechezat uşor, ceea ce i-a stârnit şi pe ceilalţi.

_Cred că Bonnie a mai fost pe aici, a spus Leo, arătând cu capul către iapă.

- Da, şi-i plăcea prin locurile astea! a spus Lily cu o voce tărăgănată, care dădea de înţeles că nu împărtăşea un astfel de sentiment.

_Nu ţi-e prea drag locul ăsta, nu-i aşa?

_ Nu! a răspuns Lily, uitându-se la Leo şi însoţindu-şi vorba de un hohot de râs batjocoritor. Orăşelul ăsta întruchipează ceea ce mă tem că o să fie viitorul meu: uscat, prăfuit şi decrepit.

O oră mai târziu, s-au înghesuit la o masă din clădirea dărăpănată pe a cărei firmă scria MÂNCARE. Era mai mult un bar decât o cafenea, însă avea bere, un tonomat, câteva cabine de toaletă înghesuite, dar adevărate, în partea din spate, şi multe, ***multe*** fotografii ale lui Duke Wilder pe pereţi: coperta ***National Geographic*** cu fotografia lui Duke, înrămată; el cu o echipă de la Princeton, adunaţi în jurul unei prelate mari, înţesate de o puzderie de artefacte prăfuite; fotografii cu el pe cal, pe motocicletă, în timpul unor drumeţii prin Moab, stând la un foc de tabără sub cerul înstelat. Exista chiar şi una cu Lily la vârsta de cinci ani, ştirbă, aşezată lângă Duke şi ţinând în mână o pereche imensă de coarne de cerb.

- Uau, Lily, tatăl tău chiar a fost celebru! a exclamat Walt, cu răsuflarea tăiată de admiraţie.

Le-a luat ceva vreme să privească şi să înţeleagă tot ce era acolo. Măreţia istoriei lui Duke părea să umple încăperea în timp ce ei stăteau pe primele scaune adevărate pe care le simţiseră fundurile lor de câteva zile şi sorbeau beri reci ca gheaţa din pahare cu modele diferite. Mulţumită faptului că Lucky era prototipul

perfect al cowboyului bătrân – uscăţiv, ***mustăcios şi sceptic*** în privinţa oamenilor – caii erau fericiţi acum, ronţăind fân În grajdurile lui, iar cei cinci ***căutători de comori*** au fost înzestraţi cu un jeep de împrumut, parcat în faţa ***localului. Au primit***, de asemenea, apă proaspătă şi provizii ***îngrămădite în rucsacuri,*** câteva perechi de bocanci mai ***potriviţi cu*** mersul pe terenul stâncos, precum şi un snop de hărţi desfăcute, aşezate între ***ei.***

Lily a studiat îndelung un desen ***topografic al canioanelor.*** Mai precis, a examinat Labirintul, ***un puzzle de*** piatră şi de nisip, fără poteci, format din canioane întrepătrunse, cu fundături, în care ameninţarea morţii prin înec ***sau dezmembrare – ori*** prin amândouă – pândea la ***fiecare pas. Labirintul*** era cel mai îndepărtat dintre ***districtele*** Parcului Naţional ***Canyonlands şi,*** întrucât salvatorilor le-ar fi putut lua ***zile*** întregi ca sa ajungă la cineva aflat în dificultate, fiecare grup care cobora în canioane trebuia să aibă ***itinerarul aprobat şi să posede un*** permis. ***Evident, cei cinci*** doreau ca planurile lor să fie cunoscute de cat mai puţini oameni, aşa că aveau de gând să rişte şi să ***plece la***
drum fără nici un permis.

Leo le privea cu atenţie pe ***Lily şi pe*** Nicole, care se uitau la hartă. Lily îşi lua notiţe şi schiţa trasee, ***făcând din*** când în când referire la ceva din jurnalul ***lui Duke, sau împărtăşind*** vreo informaţie ***pe care şi-o amintea din senin. Ea, după cum Leo ştia prea bine,*** se putea descurca cu aproape orice, fie că era vorba să ţină cai, să se ocupe de una singură de o întreagă fermă sau sa cunoască fiecare plantă, piatră ori animal de acolo. Nu avusese cu ***adevărat nevoie de el nici*** măcar cu zece ***ani în urma, dar Leo*** îşi dorea ca ea să-l vrea prin preajmă oricum.

S-au ***aplecat cu toţii*** peste masă, urmărind degetul lui

Lily în timp ce ea ţj-jI purta de-a lungul liniei ondulate a râului Green.

nefericire T f ^ 3 Sec<iuni de undeva de pe aici. Din

„ Mă ca ^ cum m‹a? u^a ^a un caleidoscop dintr-acelea

care le aveau la mall, a spus Walter fără să clipească. Ştiţi, atunci când te uiţi la o grămadă de linii şi dintr-odată apare o poză cu o pisică?

,0 autostereogramă, l-a lămurit Leo. O imagine din interiorul altei imagini.

_De unde ştii asta? a întrebat Lily, privindu-l în ochi.

Bradley a strâmbat din nas.

_ Doar e un afurisit de tocilar!

Leo a făcut semn din cap spre hârtiile întinse în faţa ei.

_ Dar tu de unde ştii toate ***astea***?

Lily s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a frecat tâmplele.

-în momentul de faţă, simt că nu ştiu nimic!

-Nu recunoşti nimic de aici? a întrebat Walter. Un loc care ar fi putut să fie important pentru Duke?

Nicole a trasat, cu vârful degetului, un cerc imaginar peste hartă.

-Dacă am zbura pe deasupra, am putea spune că acel anume loc de pe harta lui Duke e, probabil, pe aici. Pare mic pe desenul lui, dar în realitate e vorba de o zonă mare.

Leo a tras peste masă foaia cu ghicitoarea.

- Lily, să vedem dacă ceva de aici îţi împrospătează memoria!

-în cele din urmă, răspunsul e „da", a citit ea, ridicându-şi

privirea ca să-i atragă atenţia. Deci presupunem că asta înseamnă că da, Duke a găsit comoara. Apoi: ***Tu trebuie să pleci; eu, tot aşa.*** Din nou, a spus ea, cred că asta înseamnă că el a fost deja la vânătoare de comori, iar acum e rândul cititorului.

-Corect! a aprobat-o Leo. însă apoi: ***Nu-ţi place să pleci, dar o s-o faci negreşit.*** Ce ar putea să însemne asta?

Lily a clătinat din cap, derutată.

- Dacă a scris versul pentru unul dintre prietenii lui, ar putea fi o glumă între ei, despre care n-am avea cum să ştim.

- Doar dacă nu cumva sfatul ăsta e menit să-l conducă pe Ctitor la ascunzătoarea lui Butch. Ar putea fi un sfat universal.

Lily a clătinat încet din cap.

~ Bine, atunci care ar ***fi locul*** în ***care*** nu ne place să mergem, dar o să mergem? a întrebat ea, iar după aceea a clătinat iarăşi din cap. Şi apoi: ***Va trebui să te duci***, ***dar niciodată acolo, promit.*** Rândurile astea două... nu înţeleg/ a exclamat, bătând cu degetul în josul paginii. Simt că avem deja destule informaţii ca să ne dăm seama unde anume se află locul ăla. Scrie ***Copacul lui Duke.***

Tbturor le-a venit aceeaşi idee ***simultan*** şi şi-au ridicat privirile, scrutând fotografiile de pe pereţi. ***După câteva clipe,*** şi-au îndreptat din nou atenţia asupra ***ghicitorii***. ***în nici una dintre*** fotografii nu se vedea vreun copac.

-Ce înseamnă ***burta cifrei trei***? a întrebat Bradley, aplecân-du-se spre ceilalţi.

- Duke obişnuia să numească meandrele râurilor „ urţi , a şoptit Lily, iar partea asta de aici, a adăugat ea, arătând cu degetul spre harta completă a ţinuturilor Canyonlands, cu siguranţă că arată ca cifra trei.

Şi-a plimbat degetul, dusă pe gânduri, de-a lungul unei serii de curbe ale râului Green, după care a reluat:

- Chiar dacă ăsta e ***locul în care*** trebuie să mergem, nu ***se poate*** ajunge la el ***într-o*** plimbare, ca şi cum ne-am duce la o cutie de valori. E un adevărat labirint acolo, jos. Simt că pierd din vedere ceva...

Descurajată, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre tonomat.

Leo a privit-o plecând şi s-a gândit s-o urmeze. Uneori, ***Lily dorea să*** aibă companie atunci când îşi rezolva problemele, dar cel mai adesea nu voia. El a rezistat ***junghiului*** din ***piept şi impulsului de*** a se ridica

şi de a se îndrepta spre ea, mulţumindu-se să-şi ducă berea la buze şi să arunce o privire prin încăpere, întrebându-se cate beri băuse Duke chiar în acel loc. Bătrânului trebuie să-i fi plăcut sa vada peste tot fotografii cu el.

de~Z *U* ***T*** *aUOprit* **aSUpra ba~lui. «n tip arătos,**
bântată era a(intită ^direct Străpun 8 âtoare **
!nfler‘

şutită... direct la ***L,ly. Cu siguranță*** că nu se uita la

a ca un bărbat care se întreba dacă un client avea nevoie de un e ahar nou. Aruncând o cârpă, barmanul s-a îndreptat spre ea. foainte să-şi dea seama ce făcea, Leo s-a tras înapoi de la masă, rs de gelozie şi de posesivitate. Scaunul a scrâşnit pe duşumea

din trei paşi, el a ajuns în spatele ei.

Aproape în spatele ei.

Leo nu şi-a dat seama care dintre ei a fost mai surprins de apariţia lui bruscă, dar Lily a murmurat un:

-Ei, ce faci aici...?

Leo s-a trezit blocat acolo, înţepenit în postura de macho pe care tocmai şi-o luase. Dar acum nu se mai putea îndepărta, din pricina căldurii emanate de Lily, a senzaţiei pe care i-o dădea trupul ei, aflat atât de aproape de al lui. Şi-a sprijinit o mână de sticla îngălbenită a tonomatului şi şi-a trecut un deget peste lista de melodii.

- Asta! a spus el, bătând în plexiglasul de deasupra piesei „Rock You Like a Hurricane". Generaţia bunicilor zice că e un adevărat hit!

Cu un râs răutăcios, Lily a apăsat pe ***F*** şi apoi pe ***4,*** iar din difuzoarele metalice au răsunat primele note ale piesei „Go Your Own Way" a lui Fleetwood Mac.

-Au! a exclamat Leo, prefăcându-se rănit. M-ai ars!

-Cântecul ăsta pare mai potrivit.

Din zâmbetul ei discret şi din felul în care privea tonomatul, Leo a înţeles că alegerea piesei nu fusese un act de agresiune, ci mai degrabă o glumă, iar el s-a trezit uitându-se la micul ei pistrui de pe ceafă. Lily avea doi: unul acolo, iar altul, chiar deasupra osului şoldului stâng.

L-a străfulgerat amintirea unei după-amiezi de dragoste, cu Lily întinsă goală pe patul lui. Ca şi cum s-ar fi întâmplat cu doar câteva ore înainte, Leo şi-a amintit de raza de soare care intra pe fereastră, încalzindu-i pielea de pe spatele coapselor, şi de senzaţia pe care o avea în timp ce-şi trecea buzele peste şoldul lui Lily, sărutând acel mic semn.

Brusc, bătăile inimii au devenit prea puternice pentru corpul lui.

Leo nu credea că ea ¡şi dăduse seama cât de apropiaţi erau

unul de altul atunci când ea s-a aplecat înainte, apăsându-şi fundul de vintrele lui, dar, din instinct, a prins-o de şolduri, şoptind doar:

-Lily...

Ea s-a îndreptat, surprinsă, întorcându-se cu faţa la el, sprijinindu-se de tonomat şi aruncându-i o privire suspicioasă, cu ochii mijiţi.

- Ce faci, Leo?

El a aruncat o privire peste umăr. Barmanul se afla în spatele barului şi-i privea ţintă, iar pe faţă i se zugrăvise un zâmbet de nesimţit.

-Am venit să văd dacă eşti bine. Păreai frustrată din cauza hărţii şi a ghicitorii.

- Pentru că îţi aminteşti cât de mult îmi place când cineva mă întreabă dacă sunt bine? a întrebat ea, privindu-l drept în ochi.

„Nu!"

- Sau, a şoptit Lily, pentru că nu voiai să stau singură în faţa tonomatului?

Gelozia se citea pe chipul lui Leo, iar el nu putea face ***nimic ca să se*** stăpânească. în minte îi năvăliseră amintirile despre nopţile pe care le petrecuse întins în pat, la ranch – înainte ca Lily să-i acorde vreo atenţie – întrebându-se ce ar fi simţit dacă ea ar fi fost lipită de el. închidea ochii şi-şi imagina că o săruta, că-i atingea pielea, că gusta apa care-i curgea pe gât după ce ieşea din cabina de duş amenajată afară. Şi, la fel de brusc şi-a amintit de uşurarea ameţitoare a primei atingeri: palma ei alunecând pe sub tricoul lui şi apăsându-l pe abdomen precum un fler încins.

Erau cu toţii acoperiţi de praf, lăsaseră un mort în urma lor şi plănuiau să coboare într-unul dintre cele mai periculoase locuri din Statele Unite, în căutarea unei comori care putea să se afle sau să nu se afle acolo, dar Leo nu se mai simţise atât de viu de când ***Lily*** îşi strecurase mâna pe sub tricoul lui şi îl trăsese alături de ea, în umbră. Lovit de o revelaţie surprinzătoare, a luat hotărârea chiar acolo, în mijlocul unui bar de doi bani dintr-

un oraş de nicăieri, ca de data asta să nu mai renunţe la Lily atât ie uşor. Dacă exista o şansă de unu la sută ca ea să-l primească
înapoi» el avea să-şi încerce norocul.

-Da, ai înţeles bine! a spus el, întâlnindu-i privirea. N-am vrut să stai singură în faţa tonomatului!

Ea şi-o Pus 0 man& Pe pieptul lui şi a ezitat câteva secunde, luptându-se cu sine, după care l-a forţat să se dea înapoi cu un pas.

-Eibine, termină naibii cu asta!

Lily l-a ocolit, dar, spre uşurarea lui, nu s-a îndreptat spre bar, ci s-a dus la rucsacul ei, scotocind după mai multe monede. Leo a răsuflat uşurat. Putea să iasă mult mai rău. Totuşi, ştia că nu era bine s-o urmeze din nou şi s-a gândit că n-ar fi stricat să se răcorească. Cu zâmbetul complice al lui Bradley urmărindu-l, a trecut pe lângă masă şi s-a îndreptat spre toaleta bărbaţilor.

Era o încăpere înghesuită şi întunecată, de la lemnul cu noduri până la becul slab care îi strălucea deasupra capului, aşa că ochii lui au avut nevoie de câteva secunde ca să se adapteze. O ţeavă expusă ieşea din tavanul încovoiat. Chiuveta curgea şi stătea strâmb, înţepenită în semiluna melancolică a unei pete de rugină de pe podea. Pisoarul se afla într-un colţ umed, părând că putea fi dislocat de pe perete chiar şi de vibraţia unui camion greu, care ar fi trecut pe lângă local, iar deasupra se afla o fotografie înrămată. Lui Leo i-a luat un moment ca să aprecieze luxul unei toalete care, totuşi, se afla în interior, dar nu era prea sigur că instalaţiile funcţionau cu adevărat. Cu gândurile lui încurcate, pline de Lily, şi cu focul lăuntric reaprins, înfierbântându-i sângele, se uita, ameţit, la peretele din faţa lui.

încetul cu încetul, fotografia a devenit clară. Era veche şi îngălbenită pe margini, având mâzgălite într-un colţ nişte cuvinte scrise de mână.

O structură... copaci scheletici... un om. Leo a ridicat dintr-

o sprânceană, amuzat, gândindu-se că Duke trebuia să-i fi făcut
o impresie bună proprietarului barului, dacă până şi ^leta un altar închinat lui. în acea fotografie, ***Duke*** era m nar decât atunci când îl cunoscuse el, ***Leo,*** d« ***mas*** ^ ^ ^ pleoştit de nelipsita pălărie Stetson.arogJ^ ^ ^ ***personaju¡*** faţa – toate astea arătau, limpede ca iu din fotografíe era Duke. ***Leo $ ¡¡*** simţit „âpâdit de

Dându-şi seama de ceea ce vede: , j au răsărit brusc ,n un val de adrenalină, iar cuvintele gn ^ ¿ur(il)***cifreitrei.*** minte: ***Uită-te în butucul copacului u*** ' puţin vizibile S-a aplecat şi mai mult. în ***co*** t- P ^ măzgăljte cu creionul: „ să poată fi desluşite, erau doua

Copacul lui Duke.

„Sfinte Sisoe!"

CAPITOLUL 15

Lily şi-a ridicat privirea de la tonomat şi l-a văzut pe Leo Grady, care se manifestase posesiv faţă de ea cu doar câteva minute în urmă, dar a cărui siluetă arăta sculptată şi superbă în blugi moi, uzaţi, şi într-un tricou alb. El tocmai ieşea de la toaleta bărbaţilor, arătând ca un... nenorocit de panou de reclame! Şi ud fleaşcă, pe deasupra.

- Ce naiba? a mormăit ea, încercând să desluşească obiectul înfipt sub cămaşa lui umedă.

Cu părul ud, Leo s-a grăbit spre ea, zâmbind larg în timp ce-şi deschidea portofelul şi arunca pe tejgheaua barului mai mult decât suficienţi bani ca să acopere costul câtorva beri.

- Ce-ai...? a început ea să spună.

- Băieţi, Nicole! a strigat el către grup, mergând cu pas vioi. O ştergem! Repede!

Cu o mişcare îndemânatică, el şi-a înfipt mâna în buzunarul din faţă al blugilor ei şi a scos cheile de la maşină, învârtindu-le Pe deget şi făcându-i cu ochiul de parcă ar fi ştiut fără greş că scurta intruziune în pantalonii ei îi provocase un fior electric între Picioare. Aruncând cheile în palma lui Bradley, care aştepta, Leo ª opucat-o de încheietura mâinii şi a tras-o după el spre ieşire.

în timp ce Leo o scotea pe uşă, Lily s-a uitat peste umăr şi a văzut că, pe sub uşa de la toaleta bărbaţilor, se strecura lin o dâră subţire de apă.

-Leo, ce ai sub...?

- Urcă-te în maşină! i-a cerut el, tăindu-i din nou vorba. Urcaţi-vă cu toţii! ***Acum!***

Grăbindu-se, l-au împins în portbagaj pe Walt, care le arunca priviri dezorientate, iar apoi s-au prăbuşit pe bancheta din spate, în timp ce Nicole şi Bradley s-au aşezat pe locurile din faţă.

-Ce s-a întâm...? a început să spună Bradley în momentul în care barmanul a ieşit în fugă, strigând.

- Pleacă! a strigat Leo, lovind spatele tetierei de la scaunul
şoferului. Du-te, du-te, du-te!

Fără să mai aibă nevoie de alte instrucţiuni, Bradley a pornit motorul şi demarat în trombă.

- Asta e! a strigat el, coborând geamul ferestrei. Ăsta e rahatul
pentru care am venit!

Fulgi de noroi închegat s-au învârtit în jeep, orbitând ca praful de stele, iar o energie sălbatică a pus stăpânire pe el. Nicole a întins mâna ca să dea mai tare radioul, la care ce pârâia un cântec honky-tonk.

- Nu ştiu despre ce-a fost vorba, dar la naiba dacă nu mă simt ca un bandit! a spus ea.

Lily s-a întors pe scaun, cu faţa la Leo, gata să-i ceară să

explice exact despre ce naiba era vorba, dar el i-a luat-o înainte, scoţând obiectul ascuns sub cămaşa lui îmbibată de apă. Timp de câteva secunde, ea a rămas mută de uimire, ţinându-şi departe de faţă părul bătut de vânt, în timp ce privea fotografia înrămată din mâna lui. Sticla de deasupra avea pe ea stropi de apă, dar imaginea din interior era protejată. Fotografia îl înfăţişa pe tatăl ei, care stătea în faţa unei mici cabane cu o singură cameră. Structura de ***lemn*** înclinată era flancată de doi copaci, iar Duke, cu părul şaten şi cu o mustaţă stufoasă, se sprijinea de copacul din stânga, ţinând în mână o bere şi zâmbind cu dezinvoltură spre aparatul de fotografiat.

, ***Copacul lui Duke!*** a exclamat Leo, plin de mândrie, bătând cu degetul arătător cuvintele mâzgălite sub pahar. Deci căutaţi butucul ***copacului lui Duke***, ***din burta cifrei trei!*** Dacă reuşim să ne dăm seama unde a fost făcută fotografia asta, nici măcar n-o să mai trebuiască să ne chinuim cu ghicitoarea. Asta e!

Lily ar fi jurat că respiraţia îi era smulsă încetul cu încetul din plămâni.

_ Ştiu unde e asta.

Leo s-a uitat la ea cu ochii măriţi de uimire.

-Stai aşa, chiar ştii?!

-Cred că da, a răspuns ea, dând din cap. în puţinele dăţi în care Duke m-a luat cu el în excursii cartografice, ne opream la o cabană mică, în canioane. Era mai mult colibă decât cabană şi n-am mai fost acolo de pe vremea când eram mică, dar..., a murmurat, muşcându-şi buza, în timp ce mintea îi lucra febril, ... cred că ştiu cam pe unde e!

- Da! a strigat Bradley, lovind volanul.

- N-am văzut niciodată poza asta! a spus Lily, clătinând din cap.

-Ca să fiu sincer, era agăţată pe un perete de la toaleta bărbaţilor, a lămurit-o Leo.

Ea l-a privit, clipind ca să revină la realitate.

-Deci te-ai hotărât s-o ***furi***?

-Mi s-a părut mai uşor decât să-l întreb pe curtezanul tău de la bar dacă era dispus să se despartă de opera lui de artă expusă lapisoar! a exclamat Leo, făcând apoi o pauză şi adăugând după aceea: Totuşi, atunci când am luat fotografia de pe perete, s-a întâmplat un mic accident legat de instalaţia sanitară!

- Un mic accident legat de instalaţia sanitară? a repetat Lily, simţind cum i se strângea stomacul.

~Cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine! a exclamat el. Cred că acek cuie care au fost bătute în perete ca să fixeze rama, au conform nn 1 limpede că toaleta ala nu era amenajat« n • j. rmelor ***de siguranţă în vigoare!***

j . j !. lcându ~Şi poalele cămăşii, Leo şi-a şters faţa cu ***ele.*** Ochii i ***uy*** au căzut pe unghiurile abdomenului său plat şi pc iinjă mă de păr negru care-i urca deasupra ***beteliei blugilor.***

- S-ar putea ca, pentru o vreme, să nu vrei să te întorci ***acolo!*** a concluzionat el.

- ***Puteai să scoţi fotografía din ramă!***

- ***M-am emoţionat/ s-a justificat Leo, privind-o şi afişând din nou acel zâmbet nesăbuit. În plus, am plătit prea mult pentru nenorocita lui de bere diluată cu apă. Dacă te gândeşti bine, am plătit şi pentru fotografie, doar că indirect! a pledat el, dar, sub influenţa privirii lui Lily, a cedat. O să-i trimit un cec, bine?***

— De ce, oare, a spus ea, uimită şi rostind răspicat fiecare cuvânt, ca să-l priceapă bine bărbatul-copil care se afla în faţa ei, nu i-ai făcut o poză?

El a scos un hohot de râs.

- Cu ce? Cu un pahar ***de bere?*** Ne-ai luat ***telefoanele!***

- ***Ce grozav/ a exclamat Walter din spatele lor, cu genunchii strânşi până la bărbie. Mă simt de parcă am fi în The Goonies!***

Lily și-a dat capul pe spate, ca să-și adune gândurile. Dacă nu se înșela, iar fotografia fusese făcută în fața acelei cabane, s-ar fi putut să aibă cel mai bun indiciu de până atunci despre locul în care trebuiau să meargă. Odată ce se calma, poate că n-ar fi fost rău să-i mulțumească lui Leo pentru că șterpelise, pur și simplu, fotografia aceea. La urma urmei, de ce să piardă timpul?

Nicole a coborât geamul, iar vântul cald a bătut plăcut înăuntrul jeepului. Lily s-a uitat din nou la poză, încercând să-și construiască un pian în minte, dar amintirea despre punctele de intrare în labirint era una înceţoşată. O surescita prea tare Leo hoțul de fotografii, hoțul de chei, abuzatorul de tonomate, distrugătorul de băi, omul liniștit care, iată, își pierdea mințile chiar în fața ochilor ei. Leo abia dacă rostise zece cuvinte în prima dimineață a excursiei, dar acum părea viu, iar pentru ea

era o adevărată bucurie să-l vadă ieșind din carapace, ca și cum cei zece ani în care fuseseră despărțiți s-ar fi topit fără urmă.

Sângele ei fierbea de adrenalină ori de câte ori își amintea de felul în care mâinile lui se încolăciseră în jurul şoldurilor ei şi apoi o lipiseră de el.

N-am vrut să stai singură în faţa tonomatului!”

Lily i-a aruncat o privire nervoasă lui Leo. Da, aveau nevoie de acel indiciu, dar ar fi existat atât de multe alte modalităţi de a rezolva problema, fără să fie nevoie ca el să smulgă fotografia de pe perete. Dacă Leo nu-şi putea păstra calmul, ce speranţe mai erau în privinţa celorlalţi?

_N-am vrut să las totul la voia întâmplării! a strigat Leo, încercând să acopere vuietul vântului, fiindcă descifrase corect expresia lui Lily.

- Dar Axl e dus cu capul! i-a strigat ea drept răspuns.

Poate că n-ai observat că avea două puşti de vânătoare deasupra barului?

Bradley a lovit din nou volanul cu palma.

-De ce toată lumea are arme?!

Faţa lui Leo s-a destins.

-Îl cheamă Axl? Pe tip? Pe barman?

Lily a făcut o pauză, cercetându-i ochii ca să înţeleagă.

-Da. De ce mă întrebi?

- Sunt doar..., a început el să spună, dar apoi faţa i s-a înăsprit din nou, căpătând o expresie în care amuzamentul se amesteca în chip ciudat cu furia, ...încerc să-mi dau seama cum de te-ai cuplat cu un tip pe nume ***Axl!***

Şocată, Lily a închis gura şi a făcut ochii mari.

-Ce-ai spus?!

Leo şi-a trecut o mână peste faţă.

- Las-o baltă!

-Cum ai...?

- De ce te miri? a întrerupt-o el, tuşind şi râzând în acelaşi hnip. Axl ăla se uita la tine de parcă ar fi avut ***dreptul*** să se uite!

- Asia a fost.... a începu, ea sil se justifice, iritată, ...n a fost nimic. S-a întâmplat cu o veşnicie în urmă! Şi a fost uşor de uitat.

- Băieţi, nu vreau să vă deranjez, dar cred că suntem pe c a l e să murim..., a murmurat Walter de pe locul din spate.

l a unison, toate capetele din jeep, cu excepţia celui al lui Bradley, s-au rotit exact la timp ca să vadă în spatele lor o uri aşa camionetă neagră, ce cobora în trombă pe şosea. Aceasta a încetinit, cu mişcări şerpuite şi ameninţătoare, abia la câţiva centimetri de bara lor de protecţie din spate, în timp ce şoferul se apleca puternic asupra claxonului. Bradley a ***scos*** un strigăt războinic, ridicând un pumn şi izbind cu el în tavanul de tablă al jeepului.

- M-am născut pentru momentul ăsta! a strigat el către

cer.

înălţată pe anvelope de mărimea unei case, camioneta avea proiectoare pe acoperiş şi o capotă personalizată cu un vultur pleşuv pictat manual, cu aripile desfăcute şi cu ghearele purtând un steag american. La volan, spre totala lipsă de surprindere a lui Lily, se afla Axl. Unul dintre prietenii lui idioţi s-a aplecat pe fereastra deschisă de pe partea pasagerului, strigând ceva.

Leo a râs, încântat.

- Cred că îţi baţi joc de mine! Uită-te la camioneta aia!
- Cu siguranţă că o să murim, a gemut Walter.
- Nu poţi să inventezi o asemenea porcărie! s-a minunat Leo. Ăsta-i exact camionul pe care l-aş fi ales pentru el!

Dar Bradley n-a ***fost*** de acord. A accelerat jeepul, care a reacţionat cu un sughiţ înainte de a ţâşni în faţă, făcându-l pe Axl să apese cu putere pe pedala de acceleraţie. Ambele maşini au luat-o la goană pe drumul desfundat şi accidentat; o singură mişcare greşită şi jeepul ar fi fost strivit de vehiculul lui Axl, care era un adevărat omagiu adus puţelor mici de pretutindeni.

-E atât de supărat! a strigat Bradley, încântat. O, Doamne, Lily, ce i-ai făcut? Nu ştie că eşti fiica eroului lui?

- Ba da, dar toţi ăştia ştiu foarte bine că niciodată nu mi-a păsat de comoară! a strigat ea peste vântul care vuia.

Bradley a întins un braţ pe fereastra de lângă locul şoferului • a ridicat degetul mijlociu, strigând:

^ _Vrei poza înapoi? Ce-ar fi să mi-o sugi?!

Axl şi Prietenul Idiot s-au înroşit de furie şi au accelerat, tă-indu-i calea lui Bradley şi frânând brusc. Jeepul a ţâşnit pe şosea, ¿lătinându-se, în timp ce Bradley a reacţionat, virând la stânga în încercarea de-a evita să lovească bara de protecţie din spate a camionetei. S-a auzit un claxon, iar Bradley a ţipat şi a virat şi mai tare spre stânga, încercând să evite o maşină care venea din sens opus şi deviind pe un drum lateral, care era

şi mai plin de gropi decât cel precedent.

Axl s-a învârtit într-o tornadă de praf, după care şi-a îndreptat din nou camioneta şi a pornit în trombă după ei. A răsunat o împuşcătură, apoi încă una, iar pământul din faţa jeepului a explodat de alice.

-Trag în noi! a ţipat Nicole.

Leo s-a întins spre Lily, protector, cuprinzându-i capul cu braţele şi trăgând-o la pieptul lui.

-Chiar au o ***armă*** la ei?!

-Am luat rucsacul lui Terry! a strigat Walter deasupra haosului, scoţând pistolul şi fluturându-l. Băieţi! Vreţi să ripostez?

-NU! au strigat cu toţii la unison.

Leo s-a întins peste scaunul din spate, îndepărtând cu grijă pistolul din mâna lui Walter. Lily şi-a apăsat mâinile pe faţă, luptându-se să nu vomite.

Mâna rece a lui Leo i-a poposit pe ceafă, iar ea a ignorat faptul că voia să-i dea un pumn în stomac şi s-a lăsat mângâiată. Sprijinindu-şi fruntea de coapsa lui, s-a concentrat pe respiraţie, ignorând zvâcnirea violentă a jeepului şi claxonul din spatele lor, precum şi gândul că acel drum avea să se termine, probabil, după mai puţin de un kilometru, moment în care aveau să se afle în bătaia unei puşti, iar asta doar din cauza unei fotografii pe care Leo o furase dintr-un bar.

Leo i-a dat uşurel părul laoparte de pe faţă, după care s-a apucat s-o maseze pe ceafă. Lily se simţea atât de bine, încât îi venea să ţipe.

Vocea lui Leo s-a auzit de lângă urechea ei:

- O să fie bine!
- Sunt atât de supărată pe tine!
- Acum respiră! O să fii supărată mai târziu!
- O să fiu.

Lily a simţit o presiune în vârful capului şi şi-a dat seama că el o sărutase pe creştet. Ea s-a agăţat instinctiv de coapsa lui, în timp ce un alt glonţ a trecut pe lângă ei.

- Idioţii ăştia trag groaznic! a spus Nicole. Cât de greu o fi să loveşti o maşină?

Bradley le-a strigat să se ţină bine, iar Nicole a ţipat chiar în momentul în care jeepul a luat un vira***j*** brusc la dreapta, saltand pe un câmp şi zdruncinându-i pe toţi timp de o eternitate, după cum li s-a părut lor, până când roţile au trecut brusc peste o denivelare şi, în cele din urmă, au atins din nou asfaltul neted.

- I-am lăsat în urmă! a strigat Bradley peste umăr.

De pe drum s-a auzit un ***scrâşnet*** de metal râcâind asfaltul, iar Lily a sărit în sus pe când toată lumea ovaţiona, uitându-se înapoi la locul în care camioneta lui Axl aterizase într-un şanţ, rostogolindu-se într-o parte. Bradley a redus viteza jeepului la un nivel rezonabil, iar Axl şi prietenul lui au sărit ***din*** maşină, ***pornind*** în urmărire fără prea mult entuziasm. N-au făcut decât câţiva paşi, după care s-au oprit în mijlocul drumului şi le-au strigat ceva ocupanţilor jeepului.

Walter s-a întins în faţă şi şi-a scos capul pe fereastra din dreptul lui ***Lily.***

- ***O să-ţi*** trimită un cec pentru rama pozei! a strigat el.

Axl şi prietenul lui se făceau din ce în ce mai mici în depărtare, iar Bradley a apăsat mai uşor pe acceleraţie

- ***Sfinte*** Sisoe, a fost o nebunie! a exclamat Leo, trecându-si ***mumie*** prin par. N-ar ***fi*** fost mai bine pentru el să mf .

¡a romană la bar şi să închidă apa? ’ ’’

Am văzut acele toalete, a spus Nic. Probabil că i-ai făcut o

ÎaV-ÎNu-mi vine să cred că ai fost cuplată cu el, a murmurat Leo, **cormonind-o** pe Lily cu privirea pătrunzătoare şi înfierbântată **fochilor** lui negri.

- N-am spus niciodată că m-am ***cuplat*** cu el!

L̨o a zâmbit, iar ea l-a plesnit peste umăr, dar contactul vizual „ continuat. Era atât de gelos!

O, Doamne, de ce îmi **place** asta atât **de** mult?” s-a gândit **ea.**

Walter, care continua să se uite pe fereastra din spate, a întrebat:

- **Credeţi** că ar trebui să mergem şi să vedem dacă

au păţit ceva?

- Acum treizeci de secunde trăgeau literalmente în noi! i-a reamintit Nicole, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

_în zona asta există semnal de mobil, l-a asigurat Lily pe Walter. Cei doi pot să sune după ajutor!

Ea a privit cum camioneta devenea din ce în ce mai mică în spatele lor, dispărând, în cele din urmă, din peisaj. Apoi s-a aplecat între scaunele din faţă, ca să-i dea indicaţii lui Bradley.

- Continuă pe drumul ăsta, a spus ea. După vreo şaisprezece kilometri, trebuie să faci la stânga imediat ce trecem de un canion care se află pe dreapta.

întâlnindu-i pentru o clipă privirea în oglindă, Bradley i-a trimis un salut. Faţa îi strălucea, iar Lily ar fi putut pune pariu că nu fusese niciodată atât de fericit. Uitându-se la Leo, a văzut că avea capul dat pe spate, cu ochii închişi, în timp ce vântul trecea în rafale calde peste faţa lui.

„Acum respiră! O să fii supărată mai târziu!" spusese el.

Era exact ceea ce-şi propunea ea să facă în acel moment, dar Leo a întins mâna şi i-a acoperit, cu un gest liniştitor, degetele care băteau darabana, nerăbdătoare, trăgându-i mâna peste coapsa lui.

- La naiba, ce mă bucur că sunt aici! a exclamat el.

CAPITOLUL 16

Atunci când au ajuns la locul în care aveau să-şi ridice tabăra pentru noapte, erau electrizaţi cu toţii. Aveau o hartă, aveau în- diciul lui Duke pentru următorul pas, iar ***Lily ştia unde anume*** să meargă. Leo îşi simţea pieptul şi membrele plutind, iar toată lumea a coborât din jeep debordând de energie.

Leo şi Bradley au descărcat bagajele şi corturile.

Nicole şi Lily s-au străduit să sape într-un loc în care să poată ***aprinde*** un foc de tabără în siguranţă, iar Walter a plecat în căutarea a ceva care să poată fi socotit lemn de foc. În cele din urmă, focul ***a*** început să trosnească sub cerul luminat de soarele care apunea, iar ei s-au adunat cu toţii în jurul unei stânci plate din apropiere şi au aşezat acolo toate materialele, planificându-şi traseul prin care, în dimineaţa următoare, aveau să pătrundă în Labirint. Lily le-a trasat drumul cu vârful unui ***pix,*** indicând cât timp ar fî trebuit să dureze parcurgerea ***fiecărei*** secţiuni, zonele de popas şi locul în care să campeze înainte să pornească asaltul final asupra cavernelor înşelătoare. Cu puţin noroc, aveau să găsească ceea ce cu topi sperau, cu disperare, că încă se afla ascuns acolo.

- Vreau să-mi promiteţi cu toţii că o să faceţi exact ce vă spun eu! î-a conjurat Lily.

-Ai cuvântul nostru de onoare! a asigurat-o Leo.

Lily s-a încruntat, iar el n-a putut decât să ghicească faptul că ea urma exact îndemnul de „a fi supărată mai târziu", după cum o sfătuise el. Lui i-ar fi părut rău că furase fotografia dacă... ei bine, nu-şi dădea seama ce anume l-ar fi făcut să aibă regrete după ce un tip cu care se cuplase Lily îi fugărise şi-i ochise cu o puşcă încărcată. Sincer vorbind, Leo îşi dorea să fi luat şi vreo câteva sticle de băutură.

_ Trebuie să ajungem aici, jos, a spus ea, indicând pe hartă un loc care părea să fi fost la o distanţă de o viaţă de cel în care se aflau în prezent. Dacă am dreptate, cabana ar trebui să fie la doar trei kilometri în amonte, odată ce am intrat!

La naiba! Dintr-odată, lui Leo i s-a părut că viaţa lui din Manhattan era atât de îndepărtată, încât ar fi putut foarte bine să fie o ficţiune. Zilele petrecute la acel birou la care se aşeza în fiecare dimineaţă ca să creeze un nou algoritm imposibil de spart, fiecare seară trăită acasă, în micul lui apartament, zgomotul perpetuu al unui oraş aflat undeva sub picioarele lui – toate astea nu puteau să i se pară mai străine. S-a uitat la profilul lui Lily, iar o coardă i-a vibrat din gât până în stomac. De

atâta vreme nu se mai simţise atât de ***prezenţi*** Aerul îi dădea o senzaţie diferită pe piele, îi intra în plămâni cu mai multă forţă. Era conştient de pulsul care îi bătea cu putere şi de faptul că în ultimele zile răsese din toată inima. în locul acela se aflau de toate: culoare, sunet şi căldură. ***Ea*** se afla acolo. Leo nu-şi dădea seama cum ar fi reuşit s-o părăsească la sfârşitul călătoriei.

Dar atunci când a respirat adânc ca să-şi calmeze nervii întinşi, şi-a dat seama că în momentul de faţă aerul era ***cu adevărat*** electric: fulgerele brăzdau cerul în depărtare, iar întunericul greu al unei furtuni se profila în chip neliniştitor, plutind ca o uriaşă navă spaţială extraterestră. Era grozav să vezi mişcarea reală a unui nor: o masă cenuşie, care ascundea soarele în timp [ce] se apropia, lăsând să cadă ploaia ca o perdea de argint din [Ce]r până pe pământ.

Lily observase şi ea.

- Li naiba, furtuna asta o să ne lovească! a exclamat ea uftân- du-ie mai fntâi la Nicole, iar apoi ia toţi ***ceilalţi Bun, pregătiţi^*** lucrurile ţi intraţi fn corturi! N-o să ***putem găti În seara asta,*** «?« că luaţi din ***jeep*** câteva batoane ***energizante, dar*** nu devoraţi toată provizia! Tot ce avem trebuie ***sd ne*** ajungă vreme de încă două zile.

S-au grăbit să ***se ridice În picioare şi*** s-au împrăştiat ca să-şj caute rucsacurile, să-şi ***despacheteze corturile şi*** să înceapă să le ridice. ***Lily ¡-a*** ajutat pe Walter, iar până când a fost ***ridicat şi cel*** «I lui Leo, ea tocmai ajungea la ***propriul rucsac.*** Leo a ***alergat*** Ja
ea şi a ajutat-o să scoată cortul ***din husă.***

- Mă descurc! a spus ***Lily, smulgându-i-l din*** strânsoare.

Ea a lăsat cortul pe jos, dimpreună cu ***sacul lung în care se aflau ţăruşii de metal. Apoi*** a luat un ciocan mic ***şi a început*** să ancoreze colţurile ***cortului în pământul*** uscat.

Ghemuindu-se *lângă* ea, Leo a strâns bine un colţ *şi şi-a* folosit propriul *ciocan ca să înfigă* un al *doilea* ţăruş, întinzându-se *repede după altul.*

A simţit că *Lily* rămăsese nemişcată lângă el, *i-a aruncat* o

ocheadă şi s-a mirat văzând că *îl privea ţintă.*

- Ce-i? a întrebat el.
- **Ce faci?**
- **Te ajut, a răspuns el, derutat**

Lily a întins mâna şi i-a smuls ţăruşul din mână.

- ***Ţi* se pare că aş avea nevoie de *ajutor ca să ridic* un *cort?***
- ***Bineînţeles că nu!***

Cu grijă, el a ***ajuns la ultimul*** ţăruş. După ce s-a oprit, privirile ***h s-au întâlnit, iar*** el a trebuit să se justifice, înăbuşindu-şi dorul din ***voce:***

- ***Nu* fac decât *si te ajut,* ca *să* termini mai repede.'**

Plutea un m ” PJCioare tacet Şi s/a uitat la «1. Pretutindeni £
oZ1T ^ aW înCârcat› ca ∗ umiditatea
raitoare a furtunn se alezase direct
deasupra lor.

U vorbesc cu tine intre patru ochi? a
întrebat Lily.

Leo s-a uitat în jos, la cortul ci, care deocamdată nu era decât grămadă de pânză şi de stâlpi, trântită la pământ, iar apoi la norii ceim?" care se îndreptau spre ei.

-Acum?

-Acum.

Fără să mai aştepte, Lily s-a întors şi s-a îndepărtat, dispărând în spatele unei formaţiuni stâncoase scăldate în lumina amurgului-

Leo **a** alergat în urma ei şi, după ce a cotit, a găsit-o mult mai **departe** decât se aşteptase, plimbându-se în spaţiul dintre doi **bolovani** roşii, masivi. Văzându-l că se apropia, ea s-a oprit şi **s-a** întors spre el.

-Ce crezi că faci?

El a încremenit locului. Cumva, bănuia ca nu mai era vorba de cort.

-Ce vrei să spui?

- Tărăşenia de la tonomat? Masajul la ceafă pe care mi l-ai făcut în maşină? Ajutorul dat ca să-mi înalţ cortul?

-E atât de neobişnuit ca cineva să te ajute?

-Ştii bine că nu la asta m-am referit. E vorba despre ***modul în*** care ajuţi. Ce faci, Leo?

Maxilarul încordat şi vulnerabilitatea furioasă din ochii ei îi spuneau lui Leo că ea ştia exact ce făcea el, aşa că putea să recunoască.

-Vreau să fiu lângă tine, a răspuns, iar ea l-a privit lung, ceea ce l-a făcut să adauge: încă mai am sentimente faţă de tine.

Lily a clătinat din cap.

-Nu.

-Nu?

-Nu! a repetat ea. Opreşte-te!

Inima lui s-a făcut grea ca un bolovan.

-Lily...

- Ştii cât de greu mi-a fost să merg mai departe?

Nările ei s-au umflat, iar el i-a surprins un mic tremur al bărbiei, pe care ea a reuşit să şi-l controleze în cele din urmă. Dând din cap, el a asigurat-o:

-Bineînţeles că ştiu...

-îmi dau seama că m-ai sunat – înţeleg asta acum – dar atunci n-am ştiut-o. Speranţa că tu te-ai fi putut întoarce nu mi-a dispărut într-o singură zi, Leo. A fost o durere constantă, a spus ea apăsându-şi pe piept degetele albite, strânse în pumn. Una care a durat ***ani de zile***, a adăugat, încleştându-şi maxilarul şi privindu-l cu o durere nemascată, pe care a simţit-o şi el imediat în piept. Acele promisiuni pe care ni le-am făcut au însemnat ceva pentru mine. înţeleg că întreaga poveste a fost la fel de sfâşietoare şi pentru tine. ***înțeleg.*** Dar atunci când faci aşa ceva – când vorbeşti despre sentimente, când mă atingi, poate că pentru tine totul e doar o poveste de dragoste de vacanţă, dar pe mine mă trimite înapoi în timp, în cea mai grea perioadă a vieţii mele. Dacă m-ai fi sprijinit cumva – chiar şi de la New York – aş fi putut trece peste orice. Dar tu n-ai fost lângă mine. Şi nu mai pot să trec din nou prin asta.

Leo a făcut un pas spre ea, dar a dat înapoi în clipa în care o picătură mare de ploaie l-a lovit în frunte.

- Vreau să avem discuţia asta, a spus el cu blândeţe. Dar... putem vorbi în cortul meu? E pe cale să înceapă să plouă cu găleata.

- Şi înţeleg că şi viaţa ta s-a dus de râpă o vreme, a continuat ea, ignorându-l. Dar a mea a fost groaznică de când ai plecat, a adăugat, iar ochii i s-au înroşit şi au început să-i lăcrimeze în momentul în care a spus următorul adevăr dureros cu voce tare: îmi urăsc viaţa. O ***urăsc*** al naibii de mult! Cu excepţia cailor mei şi a lui Nic, n-am nimic, a murmurat, inspirând adânc pe nas de câteva ori şi clătinând din cap. Şi atunci, ce-ţi dă ***dreptul*** să te întorci în viaţa mea, să mă atingi şi să te uiţi la mine în felul asta – ca şi cum n-ar fi o prostie absolută...?

Cenirik s-au deschis deasupra lor cu un trosnet asurzitor

înăbuşind restul vorbelor ei.

Lily! a strigat Leo peste vacarmul vijeliei şi al ploii răpăind stâncă. **Trebuie să ne întoarcem!**

Rafale mari şi reci de ploaie cădeau în crevasa îngustă, iar el a făcut un pas înainte, ridicându-şi părţile laterale ale hanoracului ca s.o acopere, dar ea l-a împins deoparte.

_N-am nevoie de tine ca să mă protejezi de ploaie, Leo!

Apa s-a scurs pe faţa lui Lily şi i-a udat cămaşa cu carouri albastre, lăsându-i sutienul la vedere şi scoţându-i în evidenţă fiecare rotunjime. Cu greu, Leo şi-a ridicat din nou privirea spre a ei. **Mintea** îi era înceţoşată, iar emoţiile se rostogoleau înlăuntrul lui ca nişte bolovani.

_N-am nevoie de tine! a insistat ea din nou, dar de data asta cu mai puţină mânie.

-Bine! a spus el cu blândeţe. Nu fac nimic din toate astea pentru că aş crede că ai nevoie de mine. O fac pentru că aşa vreau eu, a explicat, uitându-se în jur, căutând cuvintele potrivite şi găsindu-le doar pe cele mai simple: ***Te*** doresc.

-Nu vreau ca tu să mă doreşti.

El a închis ochii, întinzând mâna ca să-şi şteargă apa de pe faţă. Atunci când i-a deschis din nou, a văzut că ploaia o udase temeinic pe Lily, de la vârfurile îmbibate ale părului, până la gene, obraji şi buze.

învăluită de privirea lui intensă, ea a lins picăturile de apă, dar gestul acela şi felul în care-l privea n-au făcut decât să-i aprindă şi mai mult dorinţa lui Leo. Fără să vrea, el şi-a amintit de prima dată când o făcuse să aibă un orgasm. La mult timp după ce strigătele ei se stinseseră, Lily se uitase în jos, acolo unde el stătea întins între picioarele ei, cu răsuflarea tăiată. Ochii ei erau de culoarea alunelor, cu un inel cafeniu mai închis în jurul irisului, dar în acel moment pupilele îi înghiţiseră irisurile complet, le făcuseră negre de dorinţă. Părul şaten închis i se răspândise într-o aureolă haotică în jurul capului. Cămaşa şi sutienul îi erau împinse în sus Pe piept, iar pantalonii scurţi îi atârnau descheiaţi, în jurul unei

g ezne. Arăta ca o stea care se prăbuşise ***prin tavan: spulberat*** Şi epuizată» dar încă luminată din ***interior***.

-Oprefte-te/i-a strigat ea acum, ***citlndu-i dorinţa*** din ochi. ~ îmi pare râu! a spus el **strângând** ***din pleoape*** şi **făcând semn** din ^p spre tabăra de corturi. **Haide** să ***ne întoarcem!***

Dar Lily nu s-a mişcat.

- De ce te uiţi mereu aşa Ja mine?

Leo nu ştia ce să spună. Nu ştia cum se ***uita la ea***, dar era evident că nu-şi putea ascunde iubirea ***din privire. Se îndrăgostise din nou.*** Nu că ar fi ***încetat vreodată*** s-o ***iubească. Într-un târziu,*** şi-a desprins privirea de a ei.

- îmi pare rău.

A încremenit în cJipa în care ea a ridicat mâna şi şi-a trecut vârful ***degetului mare peste buza*** lui de jos, privindu-i gura de parcă ar fi vrut să i-o **mănânce.** Dorul l-a străbătut ca un sfredel, dar apoi Lily a clipit, înăbuşindu-şi ***căldura din privire.***

—Nu, a spus ea în şoaptă, iar apoi, cu ***mai*** multă ***forţă: nu fac***

aşa ceva!

Leo a rămas nemişcat, iar inima aproape că i-a ***ajuns în gât. -Iii...*** ce ar ***trebui să fac*** acum? a întrebat ***el.***
Ea şi-a ridicat faţa spre cer> exclamând cu disperare:
- La naiba! Habar n-am!

Leo a întins mâna şi i-a îndepărtat o şuviţă de păr de ***pe*** buză. ***-EOK.***
-Ba nu e.

Dacă ea n-avea de gând să ia iniţiativa şi să plece împreună în tabără, trebuia s-o facă ***el.*** Dar de îndată ce s-a răsucit pe calcaie, Lily J-a prins de încheietura mâinii, trăgându-l înapoi, după care, cu o mişcare iute ca fulgerul, i-a luat faţa în mâini şi
şi-alipit buzele de ale lui.
fi **în ^lui leo- P'°P^ându-l în faţă „ a ?,T* i3Să din gâh",ui ^ clipa în care**

***Şi* furios, dar atunci cândTf ^ Sărutul ei era fierbinte când a tras aer în piept, a supt aer rece de**

pe buzele şi de pe limba ui, iar senzaţia a fost ca o plesnitură de bici, triplându-i dorinţa lui Leo. Nu se putea sătura. Moliciunea ei, sunetul pe care-l scotea din adâncul gâtului, gustul ei. Nu-şi dorise nimic în toată viaţa lui aşa cum o dorea pe ea, iar senzaţia dată de sărutul ei sălbatic i-a făcut să dispară orice reţinere pe care o mai avea. îşi beau unul altuia apa de ploaie de pe piele, sărutându-se atât de profund încât el simţea cum îl străbătea vibraţia gemetelor ei. Mâinile lui Lily ei erau strânse pumn în cămaşa lui, ţinându-l prizonier, dinţi ei îi zgâriau sălbatic buza de jos, limba ei înfometată îi lovea gura. El a gemut, oferindu-i tot ce avea, buzele, bărbia şi gatul, ca să-l muşte şi să-l sugă; mâinile ei au alunecat pe pieptul lui, pipăindu-i-l pe sub cămaşă. Probabil că-l simţea ca pe o febră care prinsese viaţă sub palmele ei reci. **Lily** a gâfâit, iar unghiile ei i-au lăsat urme pe piept şi pe sfârcuri; **Leo** se simţea vibrând precum un diapazon lovit. Mâinile lui frenetice au ajuns pe obrajii ei, pe gât şi apoi în jos, cuprinzând curbele gingaşe ale sânilor ei. Leo a lins apa care cădea de pe pielea ei, i-a supt maxilarul şi gâtul, murmurând frânturi înfocate din gândurile lui, care mărturiseau cât de mult o dorea, cât de dor îi era de ea, cum îşi pierdea minţile din pricina felului în care ea îl strângea de guler, de parcă ar fi vrut să-l pedepsească dacă s-ar fi oprit.

El i-a descheiat nasturii cămăşii, dând laoparte pânza de bumbac şi sărutând pielea moale şi umedă pe care o dezgolea centimetru cu centimetru, de pe gât, claviculă, stern şi în jos pe piept, apucând cu degetele breteaua sutienului şi lăsându-i-o uşor pe umăr, ca să-i dezvelească sânul. Cu minţile scurse în apa de la picioarele lor, palma lui i-a cuprins sânul, pipăind, amintindu-şi; degetele lui i-au zgândărit sfârcul cu o ciupitură.

Sunetele pe care le scotea Lily răzbăteau prin vuietul furtunii, trupul ei răspunzând neputincios, cu unghiile înfipte în umerii

îndemnându-i gura spre locul în care voia ca el s-o sărute şi tresărind de plăcere atunci când fierbinţeala gurii lui i s-a strâns h jurul sfârcului. Leo a trecut cu frenezie şi la celălalt sân, pierdut **în gustul ei, gândindu-se că mai degrabă se lăsa înecat de ploaie decât să-şi ia buzele de pielea ei. Cu un strigăt, Lily şi-a încleştat pumnii în părul lui şi i-a tras capul în sus, revendicându-l din nou cu o gură febrilă, printre gâfâieli, cu buzele şi cu limba răcorite de ploaie.**

Săruturile au încetinit, devenind languroase şi profunde, iar el i-a cuprins faţa în mâini, ciupindu-i uşor buza de jos înainte să revină la...

Dintr-odată, Lily şi-a dat capul într-o parte.

- La naiba! a strigat ea închizând ochii, străbătută de un fior puternic, apăsându-şi palmele pe pieptul lui şi împingându-l cât colo. *La naiba!*

Aerul s-a răcit, iar stomacul lui Leo s-a făcut ca un bolovan. Lily a întins mâna după cămaşă, strângând-o cu un pumn tre-murător.

-Lily...

Fără să mai rostească un cuvânt, ea s-a întors, a trecut pe lângă el şi a alergat înapoi spre tabără.

CAPITOLUL 17

Ploaia a venit şi a dispărut la fel de repede, dar, a doua zi de dimineaţă, Lily a ieşit din cort şi a descoperit că totul era ***un*** dezastru, inclusiv ea însăşi. Focul se stinsese, bocancii îi erau uzi, iar ea îl sărutase pe Leo. Cu poftă. Agresiv. Fără jenă.

Şi se temea să dea ochii cu el în acea zi.

încălţând o pereche de bocanci uscaţi, a examinat apoi pagubele pe care le suferise tabăra. Pământul era ars de soare şi nu putea absorbi cu uşurinţă prea multă apă de ploaie. îşi instalaseră corturile pe un teren suficient de înalt pentru ca cea mai mare parte a apei să se scurgă în depresiunile sinuoase sau să se precipite la altitudini mai mici, dar echipamentul lor era ud şi aproape totul fusese năclăit de noroiul roşu. O dimineaţă care ar fi trebuit să treacă rapid şi ordonat avea să fie de două ori mai grea.

Cerul s-a luminat în spatele giganticelor siluete stâncoase, rozul şi auriul blânde fiind, parcă, o scuză timidă pentru ploaia neaşteptată de noaptea trecută. Lily a aprins din nou focul şi şi-a aşezat bocancii cât mai aproape de flăcări, întinzându-şi hainele k uscat peste ramurile unui ienupăr noduros. Apoi a început să Pregătească cafeaua şi, la scurtă vreme, a auzit paşii înăbuşiţi ai cuiva care mergea prin noroi.

Lily a presupus că prima persoană pe care avea s-o vadj jₙ acea dimineaţă era Leo. La naiba, n-ar fi ***fost surprinsă să-l*** sească în faţa cortului ei, aşteptând o ***explicaţie!*** Dumnezeu $tjₐ că merita una. Spre bucuria ***ei, a dat cu***

ochit de Nicole.

-Măi, măi! a spus Nic, trecându-şi o mână prin buclele blonde, răvăşite. Mai că mă aşteptam ***să aud cort*** ui lui Leo prăbuşind$_{U-Se}$ azi-noapte!

Imaginea aceea a trimis un fulger ***de*** dormţa direct prin $_{tru}$. pul lui Lily, împungând pârţi ale corpului ei care tânjeau să fi, atinse. Ar fi putut să se ducă la cortul lui Leo. Desigur, asta ar fi vi-ut să facă. Iar el ar fi lăsat-o să intre. Lily ştia ca el ar fi $_{S}p_{UJ}$ sau ar fi făcut orice i ar fi cerut. întotdeauna se purtase astfel.

- îţi mulţumesc că mi l-ai montat pe al meu! a spus ea. Nu ştiu la ce mă gândeam.

- O, ştiu eu la ce te gândeai! a ***exclamat Nicole, trecându-şi*** piciorul peste o stâncă latră şi aşezându-se cu faţa la ea. Şi, în mod normal, ţi-aş fi spus să-ţi iei ceea ce-ţi trebuia şi să-l călăreşti p_{e} băiatul ăla ***ca pe*** un cal ***de prerie, dar credeam*** că ne concentrăm pe altceva.

Nic a arătat spre canioane şi spre peisajul sălbatic şi contorsionat ***care,*** fără îndoială, avea să aibă nevoie de toata atenţia ***lor în*** următoarele două ***zile.***

Lily a măsurat cu grijă cafeaua măcinată, evitând privirea lui Nic. ***Aceasta*** din urmă risca ***la fel de*** mult ***ca şi*** ea. Amândouă ar fi ***fost răspunzătoare dacă ceva nu*** mergea ***bine. Leo îi*** distrăgea atenţia, ***iar*** acum chiar că n-avea nevoie de aşa ceva.

- Pe asta ne concentrăm, a asigurat-o ea pe Nic. Aseară n-am fost cu capul pe umeri, asta e tot. Oricum, o relaţie între mine şi Leo n-ar funcţiona niciodată.

Nu ştiu ce să zic despre asta, a spus ***Nicole*** înclinându-şi înf t/i ^{ridn},$^{e\ S}$^ $^{Une\ Că}$ $k^{anii\ nu}$ P^{ot} rezolva problemele ***a*** avut

ntotdeauna bani, a filozofat ea în timp ce ridica oala cu aPă
oturna încet peste «fa. Dacă găsim comoara, o să-fi
bi cu totul punctul de vedere. La naiba, poate că o să
cum- scbim rietatea de lângă fermă. Imaginează-ţi cum ar fi!
păLuiLdy îi Plăcea un astfel de plan» chiar foarte mult. Prea
lua să-l contemple îndeaproape.
011 şj dacă nu e de vânzare?
Nici_a făcut cu ochiul, pacă ai bani,
totul e de vânzare!

în spatele lor s-a auzit un glas; amândouă s-au întors şi l-au **văzut** pe Leo, care avea un braţ încărcat de Jiaine ude. Toţi trei **ştiau exact** de ce erau ude acele haine, iar obrajii lui Lily au în**ceput să ardă.**

_E în regulă dacă le pun aici? a întrebat el, arătând din cap spre arbustul în care Lily îşi agăţase propria grămadă de haine îmbâcsite.

Nicole s-a ridicat în picioare, cu buzele lăţite într-un zâmbet plin de superioritate.

-Mă duc să-mi strâng cortul şi să-i trezesc pe ceilalţi!

Leo s-a ocupat de haine, iar Lily i-a întins o cană de cafea tare.

-Putem vorbi despre ziua de ieri? a întrebat el.

-Aş prefera să nu vorbim.

El a luat o înghiţitură şi a privit în cană, la lichidul întunecat.

-în regulă!

Dar Lily ştia că nu era aşa. ***Ea*** îl trăsese aproape. ***Ea îl sărutase.***

-Vreau să nu mă...

Ea s-a oprit.

„Să nu mă mai priveşti aşa!"

A clipit spre foc, căutându-şi cuvintele acolo.

-N-ar fi trebuit să te sărut. îmi pare rău!

-Nu cred că-ţi pare râu că ai făcut-o! a spus Leo, iar ea i-a aruncat o privire plină de surprindere. ***Mie*** nu-mi pare rău că ai făcut-o! Dacă ai face-o din nou, nu te-aş opri.

- N-o s-o fac! a spus ea pe un ton ferm. Nu mai suntem ado-lescenţi, Leo!

/ **CHHISTINA**
Ï.AURKN

Nu eram adolescent pe vremea când am lucrat la *fermé* »âspuns el zâmbind, dar şi-a *ridicat mâinile în clipa în* care J Şi-a încleştat falca şi s a uitat urât la el. Bine, gata, am termina« Cu o creastă ciufulită de şuviţe aurii adunate în vârful capul$_{uj}$* Biadiey ^{s}~a apropiat, căscând.

- O, Doamne, ce furtună a fost ***noaptea trecută! a exclam***at ol în timp ce-şi turna o cană de cafea, fără ***sa*** ţină cont de tensiunea care plutea deasupra micului foc de tabără. Am crezut că ne mătură cu totul şuvoaiele alea!
- O, nu! I-a contrazis ***Lily, dând din*** mână cu nepăsare. Asta n-a fost nimic!

Walter ***li s-a*** alăturat ***şi el,*** cu înfăţişarea în totală neorânduială şi târându-şi paşii, somnoros. Felul în care arăta se încadra perfect în ***peisaj.*** Aspectul ***neîngrijit*** îi venea bine. Lily ***i-a*** turnat o cafea în ***timp ce el*** căuta un Joc ***în care să*** se aşeze.

- Dar azi, când coborâm? a întrebat Bradley. Ne putem aştepta la mai multe ***ploi?***
- ***Nici*** măcar nu ştiam că plouă în ***deşert!*** a spus Walter.
- Avem cam douăzeci ***şi*** cinci de centimetri ***pe*** an, a spus Lily.

În cea mai mare parte, ***primăvara.***

Ea a privit în sus, spre Jocul în care cerul trecuse de la culoarea şerbetului de căpşuni, la un albastru strălucitor. Aerul părea calm, iar pe ***boltă nu*** se vedea nici un nor.

- Prognoza pe zece ***zile*** avea aproximativ treizeci de procente ***şanse de ploaie ier***i, a ***adăugat ea,*** dar în mod normal am fi fost la o altitudine destul de mare, aşa că nu mi-am făcut griji. Totuşi, ar trebui să fie senin în restul

drumului!

- Doar că ***drumul o să fie*** alunecos ca naiba, aşa că aveţi grija! a adăugat Nicole.

- **Pot să pun o întrebare care ar putea suna prosteşte? a în- trebat Leo, privind în jos în timp ce-şi învârtea un băţ scurt pe dosul *degetelor:***

-Dă-i drumul! a răspuns Nicole.

Acum, când avem fotografia asta şi ne-am făcut o idee des-

direcţia în care ne îndreptăm, la ce anume ne aşteptăm? a Phestionat-° el pe Nic, ridicându-şi privirea şi mijind din ochi mea, iar apoi către Lily, în soarele slab al dimineţii. Odată Cuşi acolo, să zicem că găsim cabana. Să sperăm că găsim şi "uturuga- Credem că acolo a ascuns Duke totul?

Lily a tresărit, după care a răspuns:

_ E posibil, dar eu cred că nu. îţi aminteşti că tata trăia pentru puzzle-uri Ş* jocuri? Ei bine, dacă un cod sau o ghicitoare de lângă buturugă nu ne spune unde să mergem ca să găsim banii, să sperăm că măcar o să ne arate următorul pas. Pun pariu pe braţul meu stâng că, dacă vânătoarea asta de comori e reală, tata a lăsat coduri peste tot.

Din noianul de amintiri despre Duke, ea a auzit o şoaptă în gând: „Dacă e uşor, atunci nu merită!"

Bradley s-a băgat şi el în vorbă:

- Dar unde ne aflăm acum în raport cu locul în care mergem astăzi?

Lily şi-a luat harta cea mare şi a arătat spre locul pe care marcase un pătrat uriaş.

-Aici ne aflăm acum! a spus ea, trasând cu un deget câţiva centimetri pe hartă. Iar ăsta e Canionul Jasper. într-acolo ne îndreptăm.

- Totul pare foarte... ondulat, a spus Walter, făcând o grimasă.

-Da. Astea sunt linii de elevaţie. Coborâm la nivelul râului,

a explicat ea, întrucât ei toţi văzuseră râul în depărtare, aşa că ştiau cât de departe mai aveau de mers. în curând o să trebuiască să abandonăm jeepul şi să mergem pe jos. N-o să fie uşor.

Cei trei bărbaţi s-au uitat unul la altul, iar Lily, la Nicole. Aveau să fie câteva zile grele.

Bradley a fost primul care a rupt tăcerea.

-Atunci, ar fi bine să pornim, a spus el. Haideţi să mâncăm, lar apoi să plecăm de aici!

Micul-dejun nu era prea variat – fulgi ***de ovăz***, nuci şi f$_{ructe}$ PMure – dar au savurat acele ultime ***alimente proaspete,*** Ş$_{ti}$, Jnd că trebuia ca următoarele ***mese să fie uşoare,*** alcătuite di$_{n}$ alimente neperisabile şi ***bogate în proteine. Nimeni*** n-a pomenit ***de hainele*** lui Lj]$_{y}$ $_{sj}$ de cele ale lui ***Leo, pe*** care căldura focuJ$_{ui}$ le uscase în mare parte şi care atârnau de ramurile arbustu-
lui precum nişte umbre vinovate.

Au demontat corturile şi au încărcat ***totul în jeep,*** conducând încet şi cu ***grijă*** vreme de câteva ore pe ***drumul din*** ce în ce mai accidentat şi mai înşelător, ***înainte de*** a decide că era timpul să
străbată restul drumului pe jos.

Şi-au verificat rucsacurile şi au stabilit care anume lucruri
le trebuiau neapărat. ***Lily*** n-avea de gând să lase în nici un caz
pistolul în jeep, aşa că l-a băgat, împreună cu jurnalul lui Dulce,
telefonul ei cu legătură prin satelit şi telefoanele lui Terry, într-o
pungă de plastic de patru ***litri.***

Leo şi-a vârât mâna în pungă ***şi*** şi-a pus-o ***pe telefonul*** lui Terry.

-Ar ***trebui să le*** luăm? Nu cumva asta ar ***da rău?***

- Nu. Am crescut împreună cu toţi rangerii din ţinut. Sunt
băieţi de treabă, dar aici nu e sediul FBI.

Cei care au avut nevoie şi-au schimbat încălţămintea şi fiecare a împachetat câte o haină de schimb, precum şi batoane energizante, carne de vită uscată, apă şi raţii de campanie pentru câteva zile. Nic a luat trusa de prim-ajutor şi fiecare îşi avea sacul de dormit şi cortul în rucsacul de drumeţie, dar.

- Baga/ui trebuie să fie cât mai uşor posibil! le-a reamintit ea Ştiu că vrei să iei totul, Bradley, dar crede-mă că n-o să ai

nevoie ***de cașmir jos, în labirint!***

■ucfact 1 ***iUn*** ***o*** mUtră .ºftnSată, dW ***ap0i 3 scos*** un Pachet ***ucsac și*** l-a pu$_5$ înapoi în jeep.

ată ***de speranță si dº*** reiativa iini?te- *Atmosfera* era *încăr-* « care ***Lily*** $_0$ ***simțea*** *ngrijOrare,, • ***dar*** Poate că energia liniștită ***uor. Nu mai făcuseră af*** ^ **PIWenea și din concentrarea tu- făcusera așa ceva niciodată în viața lor, iar acum**

drumul^{le} era ghidat de ?,,r intermitent de Pietre, fără să existe $_n$ cărare propriu-zisă. •

.îți amintești cât de prost era semnalul de mobil la ranch? ¡ntrebat-o Leo, surprinzând-o cu faptul că ajunsese foarte !nroape<*eea'

Lily l-a Privit Peste **umăr*** derutată.

,pe unde și până unde ți-a venit să spui asta?

_Nu știu. Mă gândeam la cât de enervați ar fi fost oaspeții da că și"ar fi da*seama ca Pe întreaga proprietate exista, practic, un m^{et}ru pătrat de spațiu unde puteam să avem semnal ***din când în când.*** Mi-am amintit că nu-mi verificam telefonul sau e-mailul zile de-a rândul. Cred că vara aceea a fost ultima dată când am fost atât de deconectat.

- Ce crezi că se mai întâmplă pe internet? a întrebat Walter, privindu-și picioarele cu un aer încruntat.

-Același lucru ca în fiecare zi, a răspuns Leo. Cineva e supărat. **Cineva** ține prelegeri. Cineva postează meme cu pisici.

-Sau cineva postează pe Instagram un selfie făcut pe când era în baie, dezbrăcat de tricou, a spus Bradley.

Leo a scos un hohot de râs.

-Jumătate din feed-ul tău e format doar din selfie-uri în care ești cu bustul dezgolit, făcute în baie!

Bradley i-a aruncat o privire încruntată.

-Nu chiar ***jumătate!***

-Dreptunghiurile alea infernale de ecrane v-au transformat

în zombi! a spus Nicole. Instagram? Twitter? Dacă le urâți atât de mult, ștergeți-le!

- Bineînțeles că le urâm! a adeverit Bradley, râzând. Tocmai asta e ideea. Intrăm acolo ca să ne simțim superiori și furioși.

- Nu și Walt, a spus Leo. Are aproape un milion de urmăritori pe TikTok, oameni care nu se mai satură de postările lui, ce sunt integral despre animale, a adăugat el uitându-se la Walter |n timp ce mergeau pe o porțiune de teren relativ plată. Care a ost Prima ta postare devenită virală?

- Cea despre deţinerea responsabilă a ***diborilor!*** a răsDn» Bradley râzând.

Walter a clătinat din cap.

- Nu, era vorba despre obiceiurile de împerechere ale broaştej comune...

Cuvintele i-au fost ***întrerupte de*** un ***strigăt*** ascuţit, fiindcă Şi-a ***pierdut*** echilibrul, prăbuşindu-se ***la pământ şi*** alunecând câţiva metri pe o stâncă.

Nicole s-a repezit, ***căzând*** în genunchi ca să verifice glezna pe care el şi-o strângea în mâini, rostogolindu-se ***de*** durere.

- La naiba! Ce s-a întâmplat? ***Eşti bine?***

Walter a făcut o grimasă, ***arătând spre o*** grămadă de pietre ascunse în ***spatele*** ramurilor ***încâlcite ale unui*** ienupăr căzut. -Am alunecat pe ***pietrele alea,*** a spus ***el*** cu ***glas sugrumat,***
printre dinţii încleştaţi.

L-au ***mutat pe*** un teren mai plat, ***iar Leo*** a îngenuncheat lângă el, dându-i jos cu grijă bocancii şi şosetele.

- O, ***la naiba,*** a ***şoptit Bradley*** în ***timp*** ce toţi se uitau la glezna lui Walter, care se umfla rapid.

O vânătaie purpurie ***înflorea deja sub piele*** a lui palidă.

- Cât e de grav? a întrebat Lily.

Leo a pipăit ***spatele*** piciorului lui Walter. De durere, acesta a tras brusc aer în piept şi a înjurat în clipa în care Leo l-a apăsat pe partea de sus a gleznei.

La o nouă apăsare, durerea a părut să-l secătuiască pe Walter, care era ***transpirat şi palid.***

-Nu mai presa locul ăla, te rog, a spus el cu glas slab.

Leo şi-a ridicat privirea spre Lily, cu o expresie dezamăgită.

- Cred că glezna e ruptă.
- Poţi sa-J mişti? /-a întrebat Lily pe **Walter.**

Să‹?i răsucească Piciorul mediat a icnit:

lar £roază înflorat pielea de parcă

3 atmsâ de nişte degete nevăzute

a bine, asta e, atunci!

Ce? Ce e? a întrebat Bradley.

^Walter e rănit, a spus ea. Trebuie să ne întoarcem.

Bradley şi-a dat jos pălăria şi a trântit-o de pământ.

„La naiba!

Brad! s-a răstit Nicole. Nu fi nemernic!

Băieţi, îmi pare foarte rău! a spus Walter. Am putea s-o bandajăm şi să vedem cum e dimineaţă? Ajutaţi-mă să mă ridic!

L-au ridicat în picioare, verificând dacă se putea sprijini pe gleznă, dar el a scos un ţipăt aproape imediat. Lily i-a întâlnit privirea lui Nicole. Amândouă ştiau ce însemna asta. Nici o expediţie. Nici un ban.

Nici un ranch.

Şi un cadavru în canion.

Lily a resimţit dezamăgirea ca pe un pumn în stomac şi a căutat trusa de prim ajutor în rucsacul lui Nic, în timp ce Leo şi Nic îl ajutau pe Walt să se aşeze din nou.

- Trebuie să ne întoarcem, a spus Lily, strângând punga cu gheaţă carbonică până când aceasta a pocnit şi conţinutul s-a răcit, după care a aşezat-o cu grijă pe glezna lui. Deja îmi făceam griji în privinţa coborârii acolo, jos. Mă îndoiesc că ai rezista pe ambele picioare, darămite pe unul singur, a adăugat ea zâmbindu-i cu tristeţe, fiindcă ştia cât de vinovat trebuia să se fi simţit. Mai bine să fii în siguranţă decât să-ţi pară rău!

Leo şi Bradley l-au privit lung pe Walter, în timp ce Nicole îi dădea lui Lily bandajul elastic, după care amândouă s-au străduit să-i stabilizeze şi să-i înfăşoare piciorul.

Bradley şi-a dres glasul.

- Eu şi Leo o să continuăm să urmărim semnele pentru vâltoarea de comori a lui Duke.

-Vorbeşti serios? s-a mirat Leo, cu un râs incredul, iar Nicole a Pufnit pe nas.

- Eşti nebun?! l-a întrebat ea pe Bradley. Abia dacă te-ai descurca Sa găseşti o toaletă!

- Bine! a spus ***el,*** gânditor. ***Dacă*** sunteţi ***îngrijoraţi*** de

evejj

eşec al planului meu, am o altă idee: ***Leo şi Nicole*** îl d_{Uc} pe Waiter înapoi. Anunţă poliţia că Terry a ***dispărut, dar*** că J Şi Lily am plecat în căutarea ***lui. între timp, noi doi continuăm sa*** căutăm banii.

-Nu! s-a opus *Lily.* Nu ne *despărţim!*

- După toate astea, o să renunţăm?! a ***întrebat Bradley*** pe ton ridicat.

- Brad...! a avertizat ***Nicole.***

- Bradley, a corectat-o ***Walter, vorbind*** ca pentru sine.

- Nici vorbă să ***renunţ! a*** exclamat ***Bradley, începând să*** măsoare locul cu paşi ***mari. E*** ceva ***acolo,*** a adăugat ***el,*** arătand spre labirint şi uitându-se ***la fiecare dintre ei. De*** câte ori în viaţă o să putem ***spune că*** am făcut aşa ceva? O acţiune îndrăzneaţă şi riscantă, cu un mega potenţial ***de câştig? a*** întrebat, mtorcandu-se apoi spre ***Lily. Ai de gând*** să-ţi trăieşti viaţa fără să ştii dacă bătrânul tău a găsit vreodată cea mai recunoscută comoară din istoria ***Americii? Oameni*** buni, asta e marea noastră aventură! Cum să ne întoarcem din ***drum?!***

-Ai putea face asta, Dub, i-a şoptit ***Nicole lui Lily.***

Aceasta din urmă şi-a înălţat capul.

-Ce?!

-Ai fost acolo. Cunoşti jurnalul, cunoşti jocurile – îl cunoşti ***pe Duke. Tu trebuie să fii cea care merge!***

- Corect! a ***exclamat Bradley.*** După cum am spus, ***voi, Nicole şi Leo, îl duceţi*** înapoi Walter, iar eu şi ***Lily putem*** merge mai departe.

Lily a privit, gânditoare, piciorul bandajat lui Walter. Oricât de mult şi-ar fi dorit asta – banii, ranch-ui ei şi un răspuns definitiv [3] '"'r.[area dacă ,aica ısău

mh'Li ascunsese sau nu marea reuşită a [1] P j t e Î „ [faCă asta? Sâ_1 trimif]ă pe Walter la

spital şi si

par... ***da*** că îi punea pe Leo şi pe Nic să se întoarcă şi să conteze autorităţile... asta ar fi arătat că măcar încercaseră să facă ***ce*** trebuia. Nu era o idee chiar atât de proastă...

ce ***o*** ***a*** strigat ea, dintr-odată.

Bradley a clipit, derutat.

-Leo?!

„Mă duc cu Leo, a hotărât ea, îndreptându-se de spate şi strângând din fălci, ca să dea credibilitate falsei încrederi pe care o avea în privinţa acelei decizii.

Bradley s-a împotrivit:

„ pe ce nu vrei să vii cu mine?

- Mai puţini drumeţi neexperimentaţi înseamnă mai puţine riscuri! Leo a fost cercetaş şi are mai multă experienţă în privinţa drumeţiilor decât oricare dintre voi, a explicat ea, iar apoi a făcut o pauză, după care a reluat: Şi, sincer vorbind, nu cred că mă descurc fără el. Sunt sigură că ceea ce a plănuit Duke nu e uşor de desluşit, iar eu am nevoie de Leo ca să descifreze codurile.

Leo i-a întâlnit privirea, iar ea a clipit. îl întrebase cândva cum de se pricepea atât de bine la descifrat. El îi explicase că vedea în minte codurile şi puzzle-urile ca pe nişte imagini. Schimba lucrurile de la un loc la altul, glisând mental piese sau numere împreună şi separat, până când avea tabloul complet al soluţiei. Apoi încerca să găsească punctele slabe, verificând şi reverificând concluzia. Dacă era vorba de un cod, confirma pe rând traducerea numerelor, a literelor sau a simbolurilor. în cazul unui puzzle, era mai uşor: îşi dădea seama unde să mute fiecare piesă Şi ştia că avusese dreptate atunci când o făcea manual.

Lui Lily, toate astea i se păruseră curată magie. Nu înţelegea cum Acţiona creierul lui fără ajutorul mâinilor, dar nici n-avea devoţie să înţeleagă. îl văzuse la lucru, iar acum avea nevoie de acel creier.

Nu mă poţi lăsa în urmă! a spus Bradley.

- Nu tu iei deciziile aici! Şi, ca să fiu sinceră, nu

cred că, da$_C$| eşti presat, poţi să te stăpâneşti. Deja ne-ai ameninţa cu un pistol şi ne-ai băgat într-o urmărire de mare ^{vlt*z}_

- Teoretic, Leo „e-a băgat în urmărirea de mare viteza, a bo$_m$.

bănit Bradley. .-$_{lire}$i$_e$|e rucsacului şi a privit-o. Li|$_v$

Leo şi-a strâns în mâim cur ^ $_{adrena}$|$_{ina}$ „ ^ ştia ca asta era singura cale a ^ ^ $_{de\ a}$ ¡ncerca ‚$_n$ palpitaţii la gândul de a fi smg ^ timp, să-şi ţină $_{mintea\ sub}$ contro . nevoie de două

-,o, p. >«• sp™-" "W zde, i-a spus ea lui Nicole p $_{trasee\ djferite}$ că Terry a plecat de unul singurx.. , s-a rătăcit, iar eu şi $^{Le°^{cindu4}}$ „ privire străpungătoare. Nic a dat din cap, _ Lily. Lăsaţi-ne pe noi să ne

-Aşteptaţi sa va sunam, a spu / descurcăm în privinţa semnalului

-Şi dacă nu sunaţi? a întrebat Walter.

Nic/unufdintre ei nu şi-a exprimat părerea, dar cu toţii se pândeau 'a acelaşi lucru: aveau să sune... daca nu cumva sfar-

CAPITOLUL 18

Atunci cand l-au dus pe Walter înapoi la jeep, glezna lui era de două ori mai umflată decât în mod normal şi devenise de un albastru bolnăvicios. Cu siguranţă că pe Bradley nu-l bucura schimbarea de plan, dar, în ciuda vinovăţiei şi a nevoii de aventură, Walter părea oarecum uşurat că se întorcea.

Sincer vorbind, Leo nu era sigur de ceea ce simţea. Distanţa dintre siguranţa biroului său şi locul în care se afla se putea mă-

sura în galaxii, nu în kilometri. Pericolul cu care se confruntau era unul real. Terry murise. Mai mult ca sigur, Walter avea un picior rupt. Ei doi, Leo şi Lily, puteau să se înece cu uşurinţă sau să moară striviţi şi să nu se mai audă niciodată de ei. Pentru scurt timp, el s-a gândit la Cora, întrebându-se ce făcea în clipa de faţă şi cum s-ar fi descurcat dacă lui i s-ar fi întâmplat ceva.

Totuşi, zumzetul din sângele lui era unul de anticipare, nu de teamă. Se afla sub imperiul adrenalinei provocate de gândul aventurii şi al emoţiei pe care i-o dădea perspectiva de a fi din nou alături de Lily. Simţea că înlăuntrul ei se dădea o luptă între atracţie şi teamă şi ştia că rezultatul trebuia să fie alegerea ei. Aproape tot ceea ce i se întâmplase în viaţă lui Lily fusese impus de alţii. Leo voia ca acum ea să-l ***aleagă*** pe el.

Au despachetat bagajele, reevaluând ce le trebuia cu adevărat, ca să poată stoca proviziile în două rucsacuri. Cel al lui Terry era un articol scump, de înaltă ***tehnologie***, potrivit pentru munte, aşa ***că*** Lily l-a luat de la Bradley şi l-a încărcat. Leo a văzut-o ezitând în momentul în care a ***scos*** punga Ziploc în care se aflau jurnalul, telefoanele şi pistolul.

- Eu aş lua asta, a spus el. Ei n-o să aibă nevoie de ea.

Cu un oftat resemnat, Lily a îndesat totul printre hainele de schimb.

După ce rucsacurile au ***fost*** gata, Leo l-a ajutat ***pe*** Walter să se instaleze pe bancheta din spate a jeepului.

- Eşti sigur că ştii ce faci? a întrebat Bradley cu un amestec
de îngrijorare şi de invidie.

- Cred că ştiu ce fac, a răspuns Leo pe un ton precaut. Dar chiar dacă eu nu ştiu, Lily ştie, a adăugat, privindu-le pe ea şi pe Nicole, care se aflau la câţiva metri distanţă şi-şi vorbeau cu glas scăzut. Să ne bucurăm că vrea să meargă mai departe!

- Te-a prins rău de tot în mreje! a spus Walter, râzând şi, în acelaşi timp, strâmbându-se din pricina durerii.

-Da, da, e adorabil, a mormăit Bradley. Dar dacă eu şi Walt trebuie să facem cale întoarsă, iar tu rămâi şi joci în continuare,

ar fi bine să-ţi păstrezi mintea la joc! a exclamat, după care a arătat spre ei trei. Impărţim totul, da? Aşa că nu te lăsa distras fiindcă eşti ocupat să-ţi umezeşti organul!

Leo s-a tras înapoi, simţind că se enerva brusc şi că tâmplele începeau să-i pulseze din greu.

- Las-o naibii, Bradley!

- îmi pare rău dacă sunt grosolan, dar e vorba de ceva serios! a răspuns Bradley îndepărtându-se de jeep şi trecându-şi, frustrat, o mână prin păr. Eu şi Walt trebuie să ne asigurăm că te descurci!

- Ştiu ***ce*** am de ***făcut***, a spus Leo. Dar tu ştii ce îndatoriri ai? a întrebat el, începând apoi să numere instrucţiunile pe degete. Să-l duci pe Walt la spital. Să mergi la poliţie şi să le spui că Terry a dispărut şi că-l căutăm. Dacă găsim banii, luăm tot ce putem cara şi te sunăm imediat ce avem semnal, a conchis, privindu-l

în ochi pe Bradley şi punându-şi mâinile pe umerii lui. Trebuie să ai încredere în mine. Bine?

Bradley a dat din cap, reticent.

Lily şi Nicole au venit la ei; văzându-le, cei trei s-au îndreptat de spate.

Nicole a potrivit punga cu gheaţă în jurul gleznei lui Walter.

- Cum îţi mai e?

- Bine, a răspuns el. îmi cer scuze din nou că am dat totul peste cap!

- Nu e cazul! Ar fi putut să fie mai rău, l-a asigurat Lily, iar ecoul cuvintelor ei a răsunat preţ de o clipă. Să ştii că da! a adăugat, închizând ochii şi inspirând adânc, ca să se liniştească. Aţi fost cu toţii nişte adevăraţi cowboy săptămâna asta! a concluzionat ea, privindu-l ţintă pe fiecare dintre ei, iar un filament sensibil din pieptul lui Leo s-a încins, fiindcă el şi-a dat seama că ea se pricepea de minune să fie gazdă, chiar şi în acel moment dificil. V-aţi reinventat şi ar trebui să fiţi mândri de asta!

Ea şi Nicole au schimbat o privire, iar apoi Nicole s-a apropiat şi a îmbrăţişat-o.

- Să ai grijă de tine, a zis ea, după care s-a întors spre Leo. Cât despre ***tine***, s-o aduci înapoi întreaga, sau îţi tai toate părţile care-ţi ies în afară!

-Am înţeles, să trăiţi! a răspuns el, întorcându-se spre Lily. Avem tot ce ne trebuie?

Ea şi-a mai verificat o dată rucsacul.

-Cred că da.

-Aşteaptă! a strigat Walter, dându-şi laoparte, cu o mână plină de praf, buclele negre de pe frunte. Voiam doar să le spun domnişoarei Nicole şi lui Lily că asta a fost una dintre cele mai grozave excursii pe care le-am făcut vreodată! Nu-i aşa, băieţi? a întrebat el, uitându-se la Bradley şi la Leo.

-Cu excepţia morţii lui Terry, a fost grozav! a adeverit Leo.

- Corect! a recunoscut Walter, râzând nervos. Evident, cu o astfel de excepţie. Aşa că am vrut doar să vă mulţumesc

şi să vă spun că n-o să uit niciodată experienţa asta!

Zâmbind reticent, Lily s-a aplecat şi l-a îmbrăţişat.

- Eşti un drăguţ, Walt! N-o lăsa pe Nicole să sară pe tine!

- ***Hei!***

încruntată, Nicole s-a urcat pe scaunul şoferului, iar Leo l-a privit pe Bradley urcând pe partea pasagerului. Nicole a pornit motorul şi le-a aruncat o ultimă privire, spunând:

- Ne vedem în câteva zile, Dub!

Lily i-a făcut semn din cap, având zugrăvită pe faţă o expresie plină de intensitate. Walt şi Bradley au făcut cu mâna, în timp ce Nicole încerca să conducă lin pe drumul accidentat.

în cele din urmă, jeepul a dispărut din peisaj.

- Crezi că o să fie bine cu toţii?

-Da, a răspuns Leo, punându-i în spate rucsacul lui Terry. Pentru noi îmi fac griji.

S-au îndreptat din nou spre ieşirea din canion, revenind pe urmele propriilor paşi, de data asta fiind mai conştienţi în legătură cu drumul şi cu capcanele lui. Nu ***vorbiseră,*** dar între ei părea să existe un armistiţiu tacit, o recunoaştere a ceea ce se întâmplase noaptea trecută şi o înţelegere ca asta să nu se mai repete. Se concentrau doar asupra călătoriei.

Dar după aproximativ o jumătate de oră, faptul că erau cu adevărat singuri a părut să dezlege ceva în ei. Au reluat conversaţia, avertizându-se reciproc cu privire la lucrurile de evitat sau arătându-şi unul altuia priveliştile de pe traseu. Leo a întrebat-o despre o plantă înflorită (***chaparrai***) şi despre cloncănitul unei Pasan mici, cu penaj cenuşiu pe cap ***(chukar),*** iar ea l-a întrebat mai multe despre Cora: ce fel de persoană era, dacă avea vreun iubit, ce fel de specializare în medicină credea el că avea să urmeze.

Se mişcau mai repede decât o făcuseră alături de restul grupului ŞI vorbeau în timp ce păşeau pe pământul roşu. sfărâmicios,

sărat cu petice de iarbă şi cu arbuşti. Lily a cotit la dreapta, iar ooteca improvizată s-a transformat într-una mult mai pietroasă şi a început să coboare brusc, obligându-i să se concentreze mai mult asupra ei. Au mers kilometri întregi, iar coapsele îi ardeau pe când coborau pe panta abruptă.

-Calcă direct pe urmele mele! i-a strigat ea peste umăr.

El i-a urmat sfatul, schimbându-şi mersul astfel încât paşii lui să fie în oglindă cu ai ei.

Lily a arătat cu degetul.

- Vezi că pământul e mai întunecat acolo?

El a dat din cap în semn că văzuse. Chiar lângă potecă, pământul accidentat era acoperit cu un fel de materie organică.

- Ce-i asta? a întrebat Leo.

- Sol criptobiotic. Genul ăsta de sol reţine umiditatea atunci când plouă şi ajută la combaterea eroziunii, dar poate dura sute de ani ca să se formeze şi e foarte fragil. Nu-i bine deloc să mergi pe el!

Leo a avut grijă să-i urmeze paşii, în timp ce străbăteau un teren ce devenea mai mult pietriş decât pământ, iar apoi mai mult piatră solidă decât pietriş. Treptat, peisajul s-a îngustat, devenind un canion cu pereţi înalţi. Feţe abrupte de stâncă se ridicau deasupra lor, formând un tunel care bloca lumina soarelui. Lui Leo îi amintea de senzaţia pe care o avea în oraş, atunci când mergea prin spaţiul îngust dintre clădiri.

A întins mâna şi a pipăit peretele de piatră. Unele porţiuni erau plate, iar altele, vălurite. Roca era dungată, alcătuită din multe straturi de sedimente şi sculptată de torenţi de-a lungul a milioane de ani. Peisajul nu părea real.

- Ai auzit vreodată de Manhattanhenge? a întrebat-o el, pe Lily, întorcându-se pe o parte ca să se strecoare printr-o secţiune deosebit de îngustă.

-Manhattanhenge? a repetat ea, râzând. Sună ca un cuvânt inventat!

-În oraş nu prea vezi răsăritul sau a ***pusul soarelui***, întrucât clădirile obturează orizontul. Dar, de două ori ***pe*** an, apusul se aliniază cu străzile est-vest, iar dacă stai în locul potrivit – mie îmi place să stau la intersecţia dintre East Forty-Second şi Third Venue – îl poţi vedea.

Lily s-a oprit şi s-a întors, iar ***ochii ei aveau o*** privire pierdută, de parcă ar fi încercat să-şi imagineze o zi fără apus de soare. A clătinat din cap ca să-şi limpezească mintea.

- Nu-mi dau seama dacă spusele tale sună îngrozitor sau ciudat de magic!

El a privit fâşia subţire de cer de deasupra lui, o autostradă albastră, întinsă între acoperişurile de stâncă roşie.

-Probabil că ambele. Într-o seară, m-am dus la o petrecere împreună cu Bradley. Tocmai în clipa în care mă pregăteam să mint în legătură cu motivul pentru care trebuia să plec, Bradley m-a luat de acolo. Afară era o mulţime imensă şi întregul oraş a părut să amuţească pentru o secundă, în timp ce noi priveam împreună apusul.

- îţi lipseşte oraşul? a întrebat ea.

Dus pe gânduri, Leo a ***murmurat:***

- Nu mă înţelege greşit, îmi place New Yorkul. E locul în care am crescut, în care a trăit mama şi în care se află Cora. Cel puţin pentru încă o lună sau două. Dar sunt atât de neliniştit acolo! Urmează ***să*** fiu promovat la serviciu şi, sincer vorbind, dacă nu primesc promovarea asta, nu ştiu ce mă fac. Poate că o să plec la altă firmă.

Leo s-a gândit la ultimul Manhattanhenge la care fusese martor. Se dusese la o întâlnire – acum nici măcar nu-şi mai amintea ***numele femeii aceleia*** – Maggie? Margie? Fusese clar încă din prima clipă că nu exista nici un fel de legătură între ei. Şi chiar aca apusul din acea seară fusese frumos, nu se asemăna deloc

riniTf S0, are de aiCi: Cerul revărsând foc pe marginea l'.ra t0t spaţiul imens în caresă poţi respira!

Eralpg,cdeceL,ly„-arfivrutsăp,eceînvec. K F

- Crezi că o să obţii promovarea? a întrebat ea.

_ promovarea? Probabil că da.

Asta a făcut-o să râdă.

-Nu pari deosebit de încântat! Nu e un lucru bun?

El a ridicat din umeri, zâmbind.

- Mai mulţi bani, mai puţină distracţie!
- Banii sunt buni, a comentat ea.
- Cred că da.

Simţea că Lily îl studia şi că ştia cum suna o confesiune a lui. par să recunoască faţă de ea faptul că o promovare i se părea dintr-odată o capcană, că de când venise în acea excursie aproape că nu-şi mai putea imagina cum era să lucreze într-un birou şi că, fiind aici, vedea cât de plină de rutină şi de sterilă era viaţa lui de la New York, ar fi însemnat să recunoască şi rolul ei în acea revelaţie. în mare parte, totul se lega de faptul că acum era din nou lângă ea. Dar Lily îi ceruse explicit să păstreze astfel de mărturisiri doar pentru el. Aşa că a făcut-o.

Şi-au petrecut următoarea oră trecând peste şi pe sub pietrele de sprijin prinse între pereţii verticali. Leo nu era claustrofob, dar i se părea derutant să nu se poată ghida cu ajutorul soarelui, al cerului sau al munţilor. Terenul stâncos era atât de colţuros şi de abrupt, încât le încetinea considerabil mersul. Leo nu intrase în panică, dar neliniştea de a avea o singură cale de ieşire, combinată cu efortul fizic, începuse să-l obosească în momentul în care fanta s-a deschis din nou. Cum făcea Lily ca totul să pară atât de uşor? Amândoi respirau greu în momentul în care ea s-a oprit să verifice harta, dar, în rest, părea complet calmă. Leo n-a observat cât de răcoare era la umbră decât atunci când au dat de soare, iar el a întins mâna după bidonul cu apă. Aerul era uscat şi prăfos.

Lily şi-a trecut dosul palmei peste frunte. Era inundată de culoare şi de lumină, pielea ei reflectând nuanţa aurie a rocilor

din jur. Era atât de frumoasă, încât aproape că i-a tăiat respirația lui Leo.

- Ești gata? a întrebat ea.

El a dat din cap în semn că da, abătându-și privirea de la ea, după care a băut o ***înghițitură mare de apă*** și și-a băgat bidonul în rucsac.

-Da.

- Mergem tot în jos, dar o luăm pe calea cea mai ușoară. Cred că ești prea obosit ca să cobori în rapel, a spus ea, ***împăturind harta.***

- Nu sunt obosit, a mințit el.

Ignorându-i spusele, ea i-a reamintit:

- Calcă pe ***urmele mele. Și nu*** sta pe marginea stâncilor!

Din nefericire, ***Leo*** n-avea echilibrul lui Lily și a fost nevoie ***să se ajute de mâini și de picioare ca să facă o parte din coborâre.***

- Chiar mergem pe calea cea mai ușoară? a întrebat el.

- Nu și dacă o să te ***plângi*** de asta tot ***drumul!***

Leo a deschis gura ca să spună ceva sarcastic, dar tocmai atunci o șopârlă i-a sărit peste mână, făcându-l să se dea înapoi, surprins, iar piciorul i-a alunecat. A mai stat pe loc o secundă și apoi a luat-o la vale, în cădere ***liberă,*** întrebându-se În acele ***clipe dacă asta*** simțise și Terry.

Pământul a ***dispărut, gravitația*** trimițându-l în mai puțin de o secundă în ***alunecare pe un*** grohotiș ***de șisturi și de pietriș, iar țipătul lui Lily*** i s-a părut ***deja imposibil de*** îndepărtat. A întins mâna ca să se apuce de ***orice*** putea găsi – ***plante,*** ramuri, pietre – ***degetele lui*** zgâriind pământul în timp ce lumea se răsturna cu susul în ***jos și*** apoi din nou cu josul în sus, iar și iar și iar. Simțea cum stomacul i se ***rostogolea pe dinăuntru; picioarele îi*** păreau deconectate de ***corp. Ceva*** i-a tăiat ***palma și i-a zgâriat fața. Plămânii i s-au turtit atunci când*** a aterizat în cele din urmă pe rucsac, ajuns ***pe*** fundul a... ceva.

necÎÎf* " m tărâna ?i pietri*ul „ardeau o«*« întu- **ce 1 a ajunTri a dat seama Ul><te** *anume* **se afla** *decăt după*

Si-i pipă^efren , 'Urma' C" răSUflarea tăiafă *

apucându-se -Leo frene'i^Pieptul, picioarele, faţa.

Vocea i s-a curmat brusc în momentul în care i-a luat rucsacul de pe umeri, atingându-i apoi braţele, strângându-i-le şi apăsându-şi degetele pe gâtul lui ca să-i simtă pulsul.

-Am crezut că ai murit!

El a încercat să se ridice, dar totul îl durea. Mai ales fundul.

- Cred că aş vrea să fi murit, a spus el, gemând.

-Simţi că ţi-ai rupt ceva?

Leo şi-a privit mâna; se tăiase în ceva, dar nu prea rău. A pus degetul pe ceea ce el îşi imagina ca era o zgârietură pe obraz şi s-a încruntat. A testat tot restul: coatele, încheieturile mâinilor, genunchii, picioarele. Totul părea să se mişte.

- Nu prea cred.

Lily s-a lăsat la pământ, trăgându-l după ea.

- Chiar am crezut că ai murit! a spus ea din nou, cu o voce suspect de groasă.

I-a pus capul pe umărul ei, apăsându-i faţa pe gât, iar căldura pielii ei transpirate l-a făcut să ameţească din nou.

A încercat să se retragă, dar ea s-a lipit de el, iar suspiciunile lui s-au adâncit.

-Lil, sunt bine! Hei, a murmurat el, înconjurând-o cu braţele şi frecând-o uşurel pe spate. Uită-te la mine! Sunt OK!

în cele din urmă, Lily l-a lăsat să-i ridice bărbia şi să se uite la faţa ei. Inima lui a făcut un plonjon abrupt şi delicios în piept. Acea femeie de oţel, trecută prin multe, plângea. De dragul lui.

El a ridicat mâna, trecându-şi degetul mare peste obrazul ei umed, iar ea, reticentă, şi-a îndreptat ochii înlăcrimaţi spre ai lui. Leo ar mai fi căzut de bunăvoie de la înălţime de încă zece ori,

dacă asta ar fi însemnat ca ea să-l privească astfel de fiecare dată.

-Vezi? N-am murit! Nu-mi lipseşte nici un dinte, nu-i aşa? a încercat el s-o liniştească, zâmbind.

Ea s-a încruntat la auzul acelor vorbe, nefiind încă pregătită să glumească.

-Chiar eşti bine?

în ciuda durerii, zâmbetul lui Leo s-a lăţit într-un rânjet.

- Chiar n-am nimic!
- Bine.

Ea a răsuflat adânc, înfiorată, clătinând din cap cu scepticism şi cercetându-i faţa ca să se convingă.

- Leo..., a spus ea cu glas scăzut.

El s-a aplecat în faţă şi i-a privit buzele.

-Da?

Lily l-a lovit uşurel peste creştet.

- Ţi-am spus să ai grijă pe unde calci!

CAPITOLUL 19

Lily a avut nevoie de vreo douăzeci de minute bune ca să-şi domolească valul de adrenalină, iar după ce a reuşit, vuietul puternic al râului i-a reamintit că drumul spre Labirint trebuia să fie partea uşoară. A auzit în minte vocea gravă a lui Duke: „Asta face parte din volumul unu al manualului de coborât în canioane, drăguţă! Să nu-mi spui că nu eşti pregătită pentru aşa ceva!”

Leo s-a oprit în spatele ei, şchiopătând, şi a dat glas gândurilor care o frământau:

-Uau! E mai multă apă decât mă aşteptam!

Privind râul, Lily a simţit un bolovan în stomac. Din căderea de apă se înălţau norişori de spumă albă, izbindu-se unii de alţii şi împletindu-se între ei. Micile vârtejuri se răsuceau în spirale graţioase; capace rotunde şi lucioase de apă păreau împinse în sus de obstacole necunoscute. Iar după curgerea lentă a apei din mijlocul râului, Lily a ştiut că era adâncă.

»Nu, Duke, nu sunt deloc pregătită pentru asta!”

»Nici o traversare de râu nu merită să-şi rişti viaţa!” i-a răspuns tatăl ei. „Ţi-ai împachetat etanş lucrurile?”

Lily a inspirat adânc, ca să-şi liniştească nervii. Rucsacurile lor erau, în cel mai bun caz, rezistente la apă, dar ea se aşteptase să traverseze un râu liniştit, a cărui apă să le urce până la jumătatea

gambei. își planificase coborârea pe acel traseu tocmai ca să poată traversa râul prin vadul la care tocmai ajunseseră. Lăsând laoparte posibilitatea distrugerii hărților și a telefoanelor cu legătură prin satelit, dacă lucrurile li se udau și nu puteau să aprindă un foc, nu puteau să se schimbe în haine uscate...

Lily nu și-a terminat gândul. Niciodată nu-și imaginase propria moarte, dar dacă ar fi obligat-o cineva, ar fi spus ceea ce probabil că gândea orice om cât de cât optimist: că se aștepta să moară de bătrânețe, după o viață lungă și fericită. Nu se aștepta absolut deloc să piară înecată în râul Green, urmând visul nebunesc al tatălui ei.

Leo și-a dat jos rucsacul și a verificat fermoarele și legăturile, asigurându-se că și cortul, și sacul de dormit erau bine fixate în curelele lor. Lily și l-a pus pe al ei pe pământ, ca să facă același lucru.

Leo a aruncat o privire în jur.

- Zona e mai înverzită decât mă așteptam!

Cea mai mare parte a vegetației de acolo n-ar fi supraviețuit niciodată climei uscate din deșertul înconjurător. Râul își crease propria albie, una în care plopii Fremont și măslinul rusesc dădeau o umbră pestriță și în care grupuri dese de arbuști și smocuri de ierburi de primăvară creșteau cu rădăcinile în apa curgătoare.

- A fost un an ploios! S-ar putea ca locul ăsta să nu mai arate așa primăvara viitoare.

- Să sperăm că o să mai fim în viață ca să-l vedem! a exclamat Leo, dând din cap și răsuflând adânc. Bine! Haide să ne încumetăm, a îndemnat-o el pe Lily, privind în susul râului cu ochii mijiți.

Lily a observat că și el ajunsese la aceeași concluzie ca și ea: cu cât se apropiau mai mult de confluență, cu atât mai dificilă devenea trecerea.

- Trebuie doar să mergem încet! a conchis el.

Lily a luat o creangă și a aruncat-o în apă, măsurând viteza curentului. Creanga s-a scufundat imediat, legănându-se câțiva metri în josul râului, după care a ajuns să se rotească lute, într-un

mic vârtej hulpav. Lily a scos un geamăt.

- Totuşi, ar trebui să trecem pe aici, iar apoi să ne ridicăm tabăra în apropiere, ca să ne uscăm încălţămintea, a propus Leo, uitându-se repede la Lily şi anticipând că avea să-l contrazică. Ne putem lipsi de câteva ore, Lil! N-avem cum să mergem pe jos cu bocancii uzi şi nu putem traversa desculţi un râu ca ăsta!

Leo avea dreptate, dar Lily ura asta. Nu-i plăcea defel că totul devenise atat de complicat, că nu reuşise să planifice fiecare lucru şi ura şi mai mult faptul că dorinţa ei de a merge mai departe era mai mare decât dorinţa de a renunţa.

-Asta face ca drumeţia de mâine să fie mai lungă, însă nu ştiu cum am putea să rezolvăm o astfel de problemă, a spus ea măsurându-l cu privirea pe Leo, care arăta în putere şi abia dacă şchiopăta, dar l-a întrebat, totuşi: Eşti sigur că poţi să mergi mai departe? Ai căzut destul de rău!

- Sunt bine!

Leo s-a aplecat şi a început să-şi suflece pantalonii. Erau scumpi – dintr-un material uşor de nailon-spandex – iar Lily regreta amarnic că nu-şi adusese aşa ceva cu ea. Dar, din nou, de unde să-şi fi imaginat ea vreodată o astfel de expediţie?

Plin de îndemânare, el a reuşit să-şi aducă manşetele pantalonilor până la jumătatea coapsei, iar Lily a simţit cum gândurile i se opreau şi a început să tuşească sec.

Uitase de picioarele lui. Sau mai degrabă se forţase să nu şi le amintească atât de bine. Coapsele lui erau ireale: groase şi musculoase, cea mai surprinzătoare parte a unui corp care, altfel, era atât de suplu. Umerii largi, talia îngustă, iar apoi coapsele care o puteau strivi ca pe o nucă. O, Doamne, Lily iubise acele coapse!

Oprindu-şi mintea din căderea liberă, ea şi-a privit blugii. N-ar fi putut să-i ruleze suficient de sus ca să rămână uscaţi, dar traversarea râului îmbrăcată doar în lenjerie intimă, cu Leo lângă ea, părea să fi fost cam numărul nouăzeci şi nouă pe lista celor o sută de lucruri pe care nu voia să le facă, chiar deasupra înfigerii unei furculiţe în picior.

O, lua-o-ar naiba de treabă!

Fără să se uite la el, s-a descălţat, şi-a desfăcut centura, şi-a tras fermoarul blugilor şi i-a dat jos. A încercat să nu se gândească la coapsele ei şi la felul în care arătau ultima dată când le văzuse Leo. Nu mai avea nouăsprezece ani. Muncea din greu şi mânca din belşug atunci când putea, dar, spre deosebire de Leo, nu pusese niciodată piciorul într-o sală de sport. Şi-a ***făcut*** blugii ghem şi i-a împins adânc în rucsac, dimpreună cu energia pe care o irosise ca să-şi facă ***griji în*** privinţa corpului ei. Dacă arăta sau nu grozav în lenjerie intimă, asta n-avea s-o facă să traverseze râul mai repede. Şi-a pus bocancii de drumeţie la loc şi apoi s-a îndreptat de spate, aşezându-şi rucsacul pe umeri şi legându-i cataramele ca şi cum ar fi făcut asta în fiecare zi.

Apoi a observat că Leo devenise suspect de tăcut.

- Ce e? a întrebat ea brusc.

Leo şi-a dres glasul.

- Ai făcut o mişcare ***inteligentă!*** a ***exclamat*** el, după care a făcut o pauză, iar în momentul în care Lily i-a aruncat o ocheadă, şi-a abătut iute privirea. Te-ai simţi mai bine dacă mi i-aş scoate şi eu pe ai mei?

-NU! a pufnit ea, reacţionând prea repede.

Mult prea repede.

-Atunci, să mergem! i-a propus el, zâmbind.

S-au apropiat Împreună de margine şi au privit în jos, la punctul lor de mtrare. Apa era îngrijorător de tulbure şi de întunecată, esfa-ţi curelele de la brâu şi de pe piept! i-a cerut ea.

lor ***uria&eî^Dutfi ?*** * ^ Impiedica> greutatea rucsacurilor agăţa de vreunT^ na> „ PUtM *"* ** Sacii Se Puteau 'e fiind desfăcute Lily puf' Pftafadu'i în capcani_Da_curele_

Pantalonii –, dar având *în”* H 1” UŞUrinţă totul ~inclusiv ’aVând în vedere alternativa, era de acceptat.

Traversase de mai multe ori acel râu, dar niciodată atunci când era atât de învolburat sau atât de rapid. Iată pericolul de a fi pe fundul unui canion adânc: ploaia îi putea inunda cât ai clipi- Furtuna de noaptea trecută fusese scurtă, dar puternică. Lily şi-a ridicat privirea şi a văzut, chiar din locul în care se afla, câteva cascade mici, care se revărsau peste marginea stâncii roşii. N-avea să devină mai uşor dacă stăteau acolo şi priveau.

Cu faţa la curentul care curgea spre ea, Lily a înaintat, păşind lateral în apă. Apoi, după ce şi-a găsit echilibrul, şi-a ţinut privirea aţintită la malul opus, având grijă să nu ameţească uitându-se la râul care i se învârtea în jurul picioarelor.

- încearcă să rămâi pe bancul de nisip! a strigat ea.

în dreapta ei, Leo a păşit uşor în amonte, iar ei i-a tresărit inima în clipa în care şi-a dat seama că el o proteja, punându-se în dreptul curentului. S-a întins, a luat-o de mână şi au mers împreună, cu paşi mici şi târşâiţi, prin apa adâncă până la genunchi.

Apoi, la doar un metru şi jumătate distanţă de mal, apa le-a ajuns brusc până la brâu. Răceala ei l-a făcut pe Leo să icnească, iar Lily l-a privit şi i s-a strâns stomacul de teamă. Nici măcar nu ajunseseră la mijlocul râuluL

- Trebuie să ne ţinem rucsacurile deasupra capului! a spus ea. Să sperăm că nu se face mult mai adâncă la mijloc!

Mişcarea avea să-i dezechilibreze, dar dacă păşeau încet, ar fi trebuit să se descurce. Scoţându-şi rucsacurile, le-au ridicat cu grijă deasupra capetelor.

-Pas cu pas, a spus Leo cu glas calm, privind-o în ochi pe Lily. Eşti OK?

Lily a dat din cap în semn că da, privind ţintă la malul opus şi permiţându-şi să arunce doar mici ocheade spre râu, chiar dacă nu-i mai putea vedea fundul. Apa rece ca gheaţa i-a trecut cu repeziciune peste talie, peste coaste. Picioarele ii alunecau pe pietre, pe crenguţe şi pe rămăşiţe de stufăriş. Fiecare pas era un proces lent: întindea un picior doar câţiva centimetri, pipăia în jur, găsea un punct de sprijin solid şi-şi muta cu grijă greutatea înainte.

A simţit aceeaşi concentrare atentă şi la Leo.

Până acum, totul era în regulă. Totuşi... Lily era neliniştită. Sângele îi era străbătut de un zumzet sumbru, provenit din instinct.

- Mi se pare că am avut o idee proastă! a spus ea.
- Putem s-o facem, a murmurat Leo, cu privirea aţintită în faţă. Pas cu pas! Suntem aproape ia jumătatea drumului!

Au păşit în mijlocul adânc şi liniştit al râului. Spre surprinderea lor, nivelul apei a urcat cu doar câţiva centimetri, ajungân- du-le până la piept. Leo i-a aruncat lui Lily o privire triumfătoare.

- Vezi? a spus el. Aproape că am ajuns!

Ea a zâmbit, dar ***apoi*** a scos un ţipăt, fiindcă a făcut un pas greşit, piciorul alunecându-i de pe marginea unei stânci zimţate. S-a chinuit să-şi ţină rucsacul deasupra capului, aproape doborâtă de greutatea lui. Leo a făcut ochii mari.

-Eşti OK?!

Ea a dat să spună că da, însă apoi, brusc, n-a mai fost OK. Centrul de greutate i s-a deplasat în lateral şi, ca să compenseze, a făcut iute un pas în partea opusă, dar astfel s-a apropiat de un mic vârtej; s-a aplecat ca să se echilibreze şi s-a împiedicat de un obstacol invizibil, simţind cum piciorul îi fugea de sub ea. în clipa următoare a căzut pe spate, scufundându-se în întregime preţ de o secundă şocantă, în care i s-a tăiat suflarea.

Curentul i-a răsucit trunchiul, a doborât-o şi a tras-o în josul râului, cuprinsă de panică şi azvârlind din picioare ca să-şi găsească un punct de sprijin.

S-a ridicat din nou, tuşind şi clipind în lumina strălucitoare a soarelui, căutând cu disperare să se orienteze. Apa era violentă şi nepăsătoare, trecând pe lângă ea într-un torent vesel. Dintr-odată, rucsacul îmbibat a devenit cea mai mică dintre grijile lui Lily, fiindcă ea şi-a dat seama că piciorul îi rămăsese blocat într-o încâlceai* de crengi şi pietre. N-avea de ce să se agaţe, n-avea cum sa se întindă ca să se apuce de ceva şi să se tragă în sus. Leo a acut caţiva paşi precari spre ea, întinzând un braţ, dar nu-şi

tea ţine rucsacul în echilibru cu o singură mână. Aproape

l_a scăpat, aşa că şi-a tras imediat braţul înapoi, luptându-se ş̧ă-şi menţină propriul echilibru. Ar fi fost o catastrofă dacă şi-ar fi

aruncat amândoi rucsacurile în apă.

- Lily> a spus el cu voce calmă, spune-mi ce se întâmplă!

_ Mi s-a blocat piciorul!

Ea a încercat să-şi domolească panica, dar o simţea crescând pe dinlăuntru, intensă şi năvalnică, întunecându-i raţiunea. Şi-a smucit piciorul înapoi, încercând să se elibereze prin forţă, dar a descoperit că nu era vorba doar de faptul că păşise într-o în- câlceală de crengi. Ceva i se prinsese în jurul gleznei şi nu se putea elibera fără să-şi piardă din nou echilibrul. Ar fi putut să se aplece şi să-şi desfacă glezna din strânsoare, dar ar fi trebuit să-şi sacrifice rucsacul, iar ea nu era încă pregătită să facă asta.

-Nu pot să mă eliberez fără să-mi arunc rucsacul în apă!

Leo s-a uitat la ea, iar apoi la malul din faţă, care se afla la o distanţă de aproximativ cincisprezece metri. Ochii lui negri, cercetători, s-au întors din nou spre Lily. Haosul dimineţii le întârziase startul, iar acum soarele era deja jos, un glob inert pe cerul plin de nori. Chiar dacă ar fi sacrificat ambele rucsacuri şi ar fi înotat spre ţărm, chiar dacă, printr-un miracol, ar fi reuşit să iasă din canion înainte de apusul soarelui, tot ar fi avut de mers kilometri întregi pe întuneric, uzi leoarcă, înainte să poată ajunge la un telefon.

- Ţi-ai găsit echilibrul acolo? a întrebat el.

- Dacă stau nemişcată, cred că da! a spus ea, clănţănind din dinţi.

- O să mă apropii suficient de mult ca să-mi arunc rucsacul pe mal şi apoi mă întorc după tine, bine?

Lily a dat din cap în semn că înţelesese şi s-a agăţat de privirea lui precum de un colac de salvare. Apa o împingea în şolduri; lupta împotriva ei cu toată greutatea corpului, dar avea senzaţia că şuvoiul venea mai repede acum, că râul încerca să se lupte cu ea. Partea exterioară a rucsacului era deja udă, dar posibilitatea

ca ceva dinăuntru să ***fie încă*** uscat – ***telefonul cu legătură*** prin satelit, pistolul, ***jurnalul, o, Doamne! – o*** făcea să fie hotărâtă sa-l ţină sus, cu mâinile tremurând în timp ce apa i se scurgea peste braţele obosite.

Avea nevoie ca Leo să se grăbească, dar inima i se răsucea în piept la ***gândul că*** el s-ar fi grăbit *să ajungă* ***la*** mal şi apoi să se întoarcă la ea şi că astfel s-ar fi putut bloca, amândoi rămânând prinşi în capcană şi nemaiputând ***nici*** măcar să ajungă ***unul*** la celălalt. A lovit-o din nou gândul de mai devreme: că dacă lui i se întâmpla ceva, ea nu ştia ce s-ar fi făcut. Ridicându-şi bărbia, ignorându-şi pulsul care ***îi*** bubuia în urechi, Lily l-a îndemnat să se pună în mişcare:

-Ai grijă!

- O să am!

Aruncându-i o ultimă privire, Leo s-a întors spre mal, punând un picior în faţă, iar ***apoi pe*** celălalt, mai repede acum, asumându-şi riscuri aşa cum n-o mai făcuse până atunci. Piciorul i-a alunecat de câteva ori, dar a reuşit să-şi recapete echilibrul. Simţind în gât o greutate ca de plumb, Lily îi urmarea muşchii încordaţi ai braţelor, care foloseau rucsacul ca să echilibreze greutatea întregului trup. Leo s-a împiedicat şi aproape că s-a aruncat în faţă, iar ea l-a strigat pe nume; era cuprinsă de panică, înfrigurată şi îngrozită, în timp ce braţele îi cedau şi trebuia să-şi sprijine rucsacul pe cap ca să nu-l scape cu totul.

„Inspiră, expiră!"

Faptul că-l privea pe Leo n-o ajuta; dimpotrivă, îi sporea groaza. S-a gândit;

„Nu mă pot controla decât pe mine însămi. Leo e capabil. îşi păstrează calmul sub presiune. Trebuie doar să stau nemişcată, iar ***el o sa vină după mine! „***

revoltau kTd &a [illegible] Pingându-şi gândurile care se alutu ir[illegible] atunci când rucsacul atenzand în sigura„[illegible]ă într-un hăţiş, iar Leo s-a

întors imediat, folosindu-se de braţe ca să se propulseze rapid peste albia accidentată a râului.

Ceva s-a mişcat sub ea; într-o clipă, piciorul i-a fost eliberat, darn-avea o poziţie solidă; râul a tras-o înainte, victorios, smulgându-i din nou pământul de sub picioare, ducând-o departe de Leo. Ultima imagine pe care a avut-o a fost cea a ochilor lui măriţi de uimire, a buzelor care îi rosteau numele pe mutește. Apa îngheţată i-a umplut gura şi ochii. S-a luptat să rămână la suprafaţă, bolborosind şi tuşind, iar apoi s-a izbit brutal de o stâncă. Cu o explozie de lumină, impactul i-a tăiat răsuflarea. Apa s-a ridicat cu o forţă zdrobitoare, ajungându-i până la gât şi lipind-o de piatră.

Lily nu mai vedea nimic, nu se putea ***gândi*** la nimicîn afară de faptul că poate murea.

„Sper ca Leo să găsească banii!", s-a gândit ea. „Sper să-i găsească, să cumpere ranch-ul în onoarea mea şi să trăiască acolo, singur, împreună cu caii şi cu Nicole. Sper ca el să nu mă uite niciodată!"

Un hohot de râs i-a ţâşnit din gât, dar s-a transformat într-un suspin în clipa în care Leo a apărut în faţa ei, cu părul lipit pe jumătate de ochi, cu mici stele strălucindu-i pe vârfurile ţepoase ale genelor. El a întins mâna înainte, trăgând-o departe de stâncă şi luând în spinare trupul ei şi rucsacul plin de apă, după care a început să înainteze cu greu, pas cu pas, hotărât, împotriva curentului puternic.

Au ajuns la ţărm şi s-au prăbuşit, iar Leo a răsturnat-o pe Lily în iarbă, târându-se după ea şi cuprinzându-i obrajii cu palmele, în timp ce ea tuşea şi scuipa apă.

Acum, când se aflau pe uscat, Lily a fost cuprinsă de o criză de isterie. A început să sughiţe şi să gâfâie, în timp ce şocul se domolea, iar ea începea să înţeleagă: dacă Leo n-ar fi ajuns la timp, s-ar fi înecat.

El s-a ridicat, şi-a scos cămaşa îmbibată de apă şi a folosit-o ca s-o cureţe, cu mişcări pline de grijă, pe faţă.

Lily, respiră, draga meaf a spus el cu blândeţe. E în regulă! F.şti în siguranţă!

Cedând în faţa noianului de emoţii, Lily s-a întins spre ei, trăgându-l în jos şi peste ea. Trunchiul lui s-a lipit de al ei, solid şi cald peste hainele ei ude. Lily şi-a pus palmele pe spatele lui gol, întinzându-şi degetele ca să cuprindă cât mai mult. Lipite de sternul ei, bătăile inimii lui, puternice şi pline de vitalitate, îi dădeau o senzaţie de linişte. Lily s-a întrebat dacă şi el îi simţea inima. S-a întrebat dacă el îşi amintea de prima dată când făcuseră dragoste – prima dată pentru ea – şi de felul în care se prăbuşise peste ea după aceea, exact ca în momentul de faţă. în acea noapte, inima lui păruse să încerce să iasă din corpul lui şi să intre într-al ei.

Totul s-ar fi putut sfârşi acolo, în râu, şi pentru ce? Pentru nişte bani?

- Ce-a fost în capul nostru? a reuşit ea să îngaime. Asta e o mare tâmpenie!

Leo s-a dat înapoi, trecându-şi mâna peste obrazul şi peste părul ei.

- În capul nostru a fost ideea că o şansă de a-ţi recăpăta ranch-ul merită să te lupţi puţin cu un râu!

Lui Lily i-a scăpat, fără să vrea, un hohot de râs ironic.

- Pentru o secundă, chiar am crezut că o să mor!

După felul în care Leo se uita la ea, cu privirea trecându-i peste fiecare trăsătură, Lily şi-a dat seama că şi el se gândise la acelaşi lucru.

- A trebuit să te părăsesc o dată, a spus el. Crezi că am să las să se mai întâmple asta?

CAPITOLUL 20

După un moment destul de lung, în care ecoul cuvintelor lui Leo încă mai răsuna între ei, el a făcut o grimasă şi apoi s-a tras înapoi, murmurând:

-Ar trebui să te usuci.

S-au căţărat pe mal, iar el a început imediat să adune beţe şi crengi, ca să facă un foc. Lily a vrut să-l ajute, dar se simţea paralizată. De mărturisirea lui, de experienţa aproape mortală din apa râului, de realitatea situaţiei lor din acel moment. Pentru a doua oară într-o singură zi, adrenalina se revărsase în fluxul ei sanguin ca un potop aducător de uşurare. Dintr-odată, Lily a început să tremure atât de tare, încât abia dacă mai putea să păşească. A închis ochii, a strâns din dinţi şi a încercat să-şi revină, iar apoi l-a simţit pe Leo apropiindu-se.

Îşi ţinea sacul de dormit între ei, protejând-o.

- Scoate-ţi restul hainelor, fiindcă trebuie să se usuce peste noapte! Poţi purta hainele mele uscate.

Lily l-a privit ţintă pe deasupra sacului.

- Leo, tu n-ai...

-Tremuri atât de tare, încât o să cazi din picioare! Ştii că se fece frig imediat ce apune soarele, a dăscălit-o el, după care s-a întors, cu maxilarul încordat. îţi promit că nu mă uit!

- Nu-mi pasă dacă te uiţi.

Lily şi-a scos de pe ea cămaşa îmbibată de apă, simţindu-se vulnerabilă şi nesigură pe ea. Şosetele i-au alunecat, dezgolindu-i picioarele livide şi ude. După o scurtă ezitare şi după ce i-a aruncat o privire lui Leo, care se uita în altă parte, şi-a dat jos sutienul şi lenjeria intimă.

- Bine, a spus ea cu glas scăzut.

Cu ochii închişi şi cu faţa întoarsă de la ea, Leo i-a dat pachetul cu hainele lui de schimb.

- Poftim! Pune-le pe astea!

El avea gâtul înroşit, iar căldura îi adusese acele pete şi pe obraji. O venă de la gât îi pulsa.

- Bine. a spus ea din nou, după ce şi-a pus hainele. Sunt îmbrăcată decent!

Leo a ***făcut un pas*** înainte şi i-a pus pe umeri sacul de dormit. Apoi s-a aplecat, a ridicat grămada ei de haine ude şi tricoul lui şi s-a îndepărtat cale de câţiva metri, ca să le întindă pe o piatră plată, caldă încă de la soarele care apunea iute. A scos cortul şi sacul ***ei*** de dormit din ***curelele lor, întinzând***u-le pe suprafaţa caldă a stâncii. A aliniat bocancii de drumeţie, a băgat mâna în rucsacul ei şi i-a arătat că, deşi carnea uscată de vită era umezită, telefoanele, arma şi jurnalul – împachetate cu înţelepciune şi vârâte în mijlocul teancului de haine – se aflau în siguranţă, uscate, în punga Ziploc.

- Mulţumesc lui Dumnezeu, a şoptit ea.
- Exact.

Lily l-a privit cum şi-a dat jos pantalonii şi şosetele, iară să fie conştient de gesturile lui, şi cum le-a aşezat lângă toate celelalte. Ar fi trebuit să fie mai surprinsă de vederea pielii lui sau de faptul că, dintr-odată, ea se uita la atât de multă piele dezgolită. Umerii lui laţi, talia îngustă, coapsele groase – cu toatele erau goale, expuse vederii, netede şi frumos definite. Corpul de adult al lui Leo era mai musculos. Dar era tot ***al lui,*** iar faptul că ea îl privea acum – mai ales că panica li dispăruse – făcea să crească în ea o durere străpungătoare.

Leo nu şi-a scos boxerii; a păşit cu grijă, desculţ, în jurul taberei lor improvizate, ducându-se să adune crengi, rămurele şi
iarbă uscată.

pupă ce picioarele au început s-o asculte din nou, Lily s-a dus ia rucsacul lui – care era uscat – şi a scos de acolo cortul.

Cred că o să trebuiască să-l împărţim, a spus ea.

_Î1 aranjez eu! a promis Leo zâmbind, ghemuit deasupra lemnelor, cu cremenea în mână. Treaba ta e să stai acolo şi să mă priveşti!

Căldura i-a inundat obrajii lui Lily, iar ea a încercat să-şi dea seama dacă Leo o tachina pentru că se supărase pe el cu o seară în urmă, sau dacă îi dădea de înţeles că era prea mult să-l pună să se joace de-a omul munţilor pe un ins îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri negri, umezi.

Iar apoi Lily a decis că nu-i păsa. S-a aşezat pe o stâncă, îngăduindu-şi acea pauză ca să-l privească pe Leo. Cu mişcări grijulii, el a aprins un foc, înconjurându-l cu un mic cerc de pietre. După ce flăcările s-au înteţit îndeajuns de tare, Leo s-a aşezat vizavi de Lily, întinzându-şi mâinile ca să şi le încălzească.

-Vrei asta? a întrebat ea, referindu-se la sacul de dormit.

-Nu, mi-e bine aşa! a răspuns el, după care i-a întâlnit privirea şi a adăugat: Vorbesc serios!

Probabil că încă erau în jur de optsprezece grade şi, fiindcă nu bătea vântul, temperatura nu era deloc rea. Dar, deşi corpul ei încetase să mai tremure violent, Lily tot se mai simţea uşor febrilă. Şi-a strâns sacul de dormit în jurul umerilor.

- Vrei un baton proteic sau un baton proteic la cină? a întrebat el, râzând.

Ea s-a aplecat şi a scormonit în rucsacul lui.

-Din fericire, avem şapte sute de bucăţi dintr-astea!

A scos câteva batoane pentru fiecare, după care i le-a aruncat lui Leo pe ale lui unul câte unul, pe deasupra flăcărilor ce deveneau din ce în ce mai puternice.

El le-a prins şi a făcut ochii mari, aruncându-i lui Lily o privire jucăuşă şi, în acelaşi timp, uimită.

- Trăim la limită!
- Mă cunoşti, doar! Aproape că am murit, ***nimic nu*** mă mai poate zdruncina acum. Dar ţie cum îţi e? Şi tu ai fost destul de lovit azi!

Leo a rupt un anibalaj şi a devorat jumătate de baton dintr-o singură muşcătură. Apoi şi-a privit tăieturile şi zgârieturile.

– O să se vindece!

– Îmi pare rău că mi-am scăpat rucsacul în râu!

El clătinat din cap, terminând de mâncat batonul proteic.

– Eşti în viaţă! Astea sunt doar nişte obiecte. Şi o să se usuce.

– Nu până la ora culcării!

Leo s-a aplecat în faţă, scormonind în micul foc.

– Putem împărţi sacul meu de dormit.

În timp ce el privea flăcările, Lily l-a privit.

„Putem?!" s-a întrebat ea.

Leo era întotdeauna atât de calm, întotdeauna adaptabil! Lily a meditat la ideea că el înfrunta provocările ca şi cum ar fi fost o parte previzibilă a drumului său. În schimb, ea resimţea până şi cel mai mic obstacol.

Poate că nu i-ar fi stricat să încerce să se bucure de aventură, în loc să se consume în tăcere la gândul că tatăl ei ascunsese o comoara
■ă de ea. La urma urmei, nu putea schimba trecutul.

- Chiar eşti bine? a întrebat ea. Nu te doare prea tare?

Acum, când el era, practic, dezbrăcat, Lily vedea că avea câteva zgârieturi pe braţul stâng şi o vânătaie întinsă pe coaste.

El a dat din cap, zâmbind către foc.

- A fost o zi nebună!

Asta a făcut-o să râdă, iar el a privit-o, mulţumit de sunetul pe care-l auzea. Inima ei a tresărit. Lily putea pur şi simplu să se uite la el şi să ştie ce simţea. Cât de ciudat era faptul că, măcar în privinţa asta, nu se schimbaseră deloc!

„Să nu te îndrăgosteşti din nou de el!" s-a gândit ea.

- Totuşi, chiar încerc să-mi imaginez cum o să încăpem amândoi în sacul de dormit! a spus el ridicându-şi bărbia. O să trebuiască să-ţi ii mâinile la vedere!

Lily a rupt o bucată din batonul proteic şi a aruncat-o spre el.

Dar Leo s-a ferit şi, în loc să-l lovească în frunte, aşa cum plănuise ea, a prins bucăţica în gură.

~ Fugi de-aici! a ţipat Lily, arătând cu degetul.

El era atât de mândru, încât au râs amândoi.

__ Ai văzut ce-am făcut?

- Bine, a spus ea, dar poţi să mai faci o dată la fel?

A aruncat o altă bucăţică, dar cu mai puţină boltă, aşa că l-a lovit în bărbie.

El a clătinat din cap, lovindu-şi palmele de coapse.

_ A fost o aruncare proastă! Nu se pune!

- Bine, bine!

A încercat din nou. A fost o aruncare înaltă, iar el a trebuit să se aplece spre dreapta, dar a prins-o, mestecând apoi cu mândrie.

- Cine ar Fi crezut că te pricepi să prinzi mâncarea din zbor? a întrebat ea, aplecându-se să ia o îmbucătură. Probabil că abia ai învăţat asta!

El a dat din cap, desfăcând al doilea baton.

- Sunt plin de surprize!

Lily i-a privit silueta longilină şi suplă.

„Ei, nu mai spune!”

Nervii ei fremătau. Se întreba cât de bine s-ar fi simţit complet lipită de acea piele netedă, de culoarea mierii. Şi l-ar fi dorit pe Leo pe post de pătură.

Totuşi, trebuia să fie atentă: să se concentreze pe ce conta, să nu se lege de faptul că era singură cu el în mijlocul sălbăticiei. La urma urmei, nu erau acolo doar pentru ei înşişi. Prietenii lor se bazau pe ei. Viitorul ei depindea de asta.

Dar în clipa în care el şi-a ridicat privirea spre ea, zâmbind timid, orice gând coerent i-a zburat din cap şi s-a trezit spunând:

- îmi place cum stai acolo aproape dezbrăcat, ca şi cum ar fi absolut normal!

Leo a zâmbit, simţindu-se confortabil în pielea lui.

- Ei bine, cineva îmi poartă hainele şi sacul de dormit!

-Ţi-e frig deja?

El a clătinat din cap în semn că nu.

- Sunt bine.

»Vorbeşti serios?!"

Lily s-a uitat lung la el. întrebându-se dacă era într-adevăr atât de naiv încât să lase să-i ***scape*** ocazia.

A fost rândul lui s-o ***privească*** lung, ocazie cu care i-a surprins expresia de pe faţă şi a întrebat:

-Ce e?

Ea a clătinat din ***cap,*** zâmbind.

- Nimic. Bine! a conchis, întorcându-se apoi la mâncarea ei. Mă bucur că nu ţi-e ***frig!***

- Aşteaptă! a exclamat el, tăcând apoi un moment, ca să se gândească mai bine. Mă invitai cumva să mă bag în ***sacul*** de dormit împreună cu tine?

- Prea târziu!

Leo a râs, neîncrezător.

- Chiar aseară m-ai sărutat ca şi cum m-aş fi întors de la război, iar apoi n-ai dat nici măcar o dată semne că ţi-ai ***fi*** adus aminte de asta!

- Ştiu, a răspuns ea repede. Ai dreptate. Ignoră-mă! M-am lăsat pur şi simplu dusă de val.

Lily şi-a plecat ochii, ciugulind din batonul proteic, dar simţea tensiunea privirii lui îndreptate asupra ei. În cele din urmă, Leo i-a rostit numele:

-Lily!

- ***Poftim?***

- Mai întreabă-mă o dată!

-Nu! s-a opus ea, râzând.

-Ba da!

- Ba nu!

- Lily ***îmrhltf*** [illegible] du-se ca să-i atragă atenţia.

^SSSSSSSSOT

Totuşi, nu i-a putut rezista, aşa că a desfăcut sacul de dormit ţinându-şi respiraţia în timp ce el s-a aşezat lângă ea. Trupul lui era cald ca soarele, neted şi solid. Lily nu s-a putut abţine şi s-a aplecat spre el, iar Leo ia cuprins umerii cu braţul.

Vocea lui era ca un murmur uşor.

- Hmmm... aşa mai vii de-acasă, a spus, sprijinindu-şi bărbia de creştetul ei. Te simţi bine?

Ea a dat din cap în semn că da, muşcându-şi buzele. Nu mai simţise o astfel de durere fizică dulce de o veşnicie. S-a îndepărtat şi a spus:

- Boxerii ăştia pe care mi i-ai dat au felii de pizza imprimate pe ei. Câţi ani ai, doisprezece?

- O, îmi pare rău, ai prefera să porţi cealaltă pereche a mea? a întrebat el. Pe cei invizibili?

Lily a râs şi şi-a ridicat privirea spre el, iar dorinţa de a prelungi gluma i-a dispărut în clipa în care amândurora le-a venit în minte acelaşi gând, iar zâmbetele li s-au stins. O, nu, se gândeau la acelaşi lucru! Mai precis: la cât de ciudat era faptul că se aflau acolo doar ei doi, înveliţi împreună într-un sac de dormit, implicaţi în acea aventură nebună.

Ea a întins mâna şi i-a dat laoparte părul de pe frunte.

-Mulţumesc că m-ai salvat din mijlocul râului!

- Mulţumesc că m-ai luat la trei-păzeşte mai devreme, atunci când am căzut! a spus el, iar apoi a zâmbit, cu privirea aţintită la gura ei.

-Insinuezi, poate, că am fost prea dură cu tine? l-a întrebat Lily, zâmbind la rândul ei.

El a dat din cap, aplecându-se înainte, iar ea l-a întâmpinat la jumătatea drumului, până când şi-au lipit frunţile una de alta. Lily şi-a ridicat mâna şi l-a atins pe obraz; lui îi crescuse un început de barbă moale, iar ei îi plăcea s-o atingă. Leo s-a ridicat, cuprinzându-i maxilarul cu mâna şi vârându-şi degetele în părul ei. Acea simplă atingere pe ceafă a răvăşit-o pe Lily de parcă ar fi luat un drog. Buzele ei se aflau la nici un centimetru de ale lui.

-Nu face asta dacă mâine o să te simţi de doi bani! a spus e .

Rugămintea lui i-a trimis un fior rece prin vene. În seara aceea, Lily voia buzele acelea pline peste ale ei. Dar se putea ca Lily cea de a doua zi să se trezească simţindu-se iarăşi nesigură şi

neliniştită. Ştia din experienţă că foamea nocturnă nu fusese niciodată prietenă bună cu gândirea raţională, la lumina zilei.

S-a îndepărtat de el.

- Bine. îmi pare rău!

Lângă ea, dezamăgirea lui s-a manifestat printr-o încremenire tăcută şi o respiraţie reţinută, iar apoi Leo a ieşit din sacul de dormit.

- Ar trebui să pregătesc tabăra!

Lily ştia că ar fi trebuit să-l ajute, dar apusul era acum o dungă colorată în portocaliu pal şi în violet, focul trosnea liniştit, iar Leo era, practic, în pielea goală, priveliştea aceea fiind acum bine întipărită în mintea ei, în sertarul de fantezii pe care nici măcar nu ştiuse că le avea.

De îndată ce el a montat cortul şi a aşezat înăuntru salteaua şi sacul de dormit, corpul lui Lily s-a lăsat moale. îşi simţea oasele ca de gelatină; tot ce-şi dorea era să se târască într-un pat adevărat şi să se piardă în uitare. Apoi şi-au văzut amândoi de rutina liniştită a pregătirii pentru culcare: s-au spălat pe dinţi, au umplut bidoanele cu apă şi au tratat-o cu tablete. El a verificat hainele amândurora şi a asigurat-o că totul avea să fie uscat de dimineaţă, iar în momentul în care soarele a făcut ultimul salt peste marginea canionului, temperatura a părut să scadă imediat. Leo a deschis clapeta micului cort şi i-a făcut semn lui Lily să intre.

Odată ajunsă înăuntru, ea s-a confruntat cu realitatea situaţiei sacului de dormit, care era unul de o singură persoană, din toate punctele de vedere. începeau amândoi, dar cu greu.

- Am putea să-l desfacem şi să-l folosim ca pe o pătură? a întrebat ea.

El s-a scărpinat pe ceafă.

-Am putea încerca, dar mă tem că n-o să ne ţină de cald. Mai a es acă temperatura scade din nou pe la opt grade, a spus el,

«când apoi o pauză, în încercarea de a citi mesajul din tăcerea . ***q*** să-mi ţin mâinile acasă!

[61] Ea a tăcut preţ de o clipă, apăsată de o greutate care i se ros- togolea pe dinlăuntru. ***Voia*** ca el să nu-şi ţină mâinile acasă. Sincer vorbind, voia ca ei să-şi petreacă flecare clipă de timp liber atingându-se. Dar nu erau decât gânduri de fetiţă îndrăgostită, iar Leo avea dreptate – nu trebuia să facă nimic dacă nu ştia ce ar fi Putut să însemne asta-

Fiindcă ce ***putea*** să însemne? Ce avea

gând să facă el? Să refuze o promovare, să părăsească New Yorkul şi să se mute aici? Cum s-ar fi adaptat ea la asta? Ideea je a-l avea în viaţa ei în fiecare zi, de a deveni dependentă de acea legătură, îi făcea pulsul să-i crească vertiginos, iar corpul, să se revolte instinctiv.

- Nu sunt îngrijorată de asta, a spus ea. O să... ăăă..., a murmurat, făcând un gest către corpul ei, îmbrăcat în hainele lui.

Blugii erau largi şi era sigură că, lipită de el în sacul de dormit, oricum i-ar fi fost prea cald în ei.

Aşa că i-a dat jos, iar el s-a băgat primul în sacul de dormit, împingându-şi corpul într-o parte cât de mult a putut şi ţinând sacul deschis pentru ea.

Oare exista un cuvânt care să însemne şi „perfect”, şi „groaznic” în acelaşi timp? Momentul de faţă se preta cu totul la o astfel de dublă definiţie. Leo era îmbrăcat doar cu boxerii negri, iar Lily, cu un tricou şi cu boxerii lui care aveau imprimate pe ei feliuţe de pizza. Ea s-a strecurat în sac, lângă el, iar în acel moment i-a izbit pe amândoi un adevăr de necontestat: aveau să fie extrem de apropiaţi toată noaptea, asta însemnând, în esenţă, că ea urma să stea lipită de trunchiul lui gol. Nu s-a putut abţine şi a izbucnit în hohote de râs, iar Leo a strâns din pleoape, cu buzele prinse între dinţi.

- Grozav! a spus el, râzând. E bine aşa!

Lily a încercat să-şi dea seama ce ar fi fost mai rău: să stea faţă în faţă cu el, sau să se întoarcă şi să-l apese cu fundul? Amândoi Păreau să fie de acord, fără discuţie, că era mai bine să stea unul cu faţa la celălalt; astfel, cel puţin puteau păstra câţiva centimetri

de spaţiu între pelvisuri. În timp ce ea îşi înghesuia braţele între ei, Leo s a străduit să le strecoare pe ale lui în jurul ei. Braţul lui stâng a devenit perna ei, iar celălalt s-a înfăşurat în jurul trunchiului ei, apoi ideea de „groaznic" a dispărut şi a rămas doar ideea de... „perfect".

Lily s-a întrebat dacă şi el îşi amintea cumva că aşa obişnuiau să doarmă – aşa le plăcea. Cum tendinţa lui de a se rostogoli spre partea mai răcoroasă a patului fusese combătută încetul cu încetul de tendinţa ei de a se agăţa de el în somn, Leo cedase în cele din urmă şi se obişnuise s-o ţină în colivia strâmtă a braţelor lui.

Lipită de gâtul lui, Lily a lăsat să-i scape o respiraţie sacadată.

-¿confortabil!

Gâtul lui era atât de aproape de buzele ei, încât Lily i-a simţit vibraţia vocii.

- Sigur că da!

-Eşti OK?

El a dat din cap, lăsându-şi bărbia peste creştetul ei.

-Sunt OK.

Au făcut linişte; cu o ureche, ea auzea ***zgomotul*** şi curgerea râului, iar cu cealaltă, bătaia constantă a pulsului lui. Lily se aştepta să-i ia o veşnicie ca să adoarmă, dar un instinct profund i s-a declanşat şi s-a simţit ca drogată de căldura lui, de apropierea de el şi de sentimentul de siguranţă pe care acestea două i-o induceau. A adormit aproape imediat, alunecând dulce în neant, iar mlădiţele unui vis i-au mângâiat gândurile chiar în momentul în care a simţit buzele lui Leo mişcându-i-se pe pielea capului.

-Te iubesc spunea el în visul ei. Nu cred că am încetat niciodata sa te iubesc.

CAPITOLUL 21

Lily s-a trezit cu faţa lipită de gâtul lui Leo. Braţele lui o înconjurau, iar respiraţia lui era lentă şi uniformă. Lily se simţea încordată şi plină de dorinţă pe dinlăuntru. Pieptul lui era lat şi fierbinte, iar pielea, atât de aproape de buzele ei încât îi lăsa gura apă. Mirosul lui a lovit-o ca un ciocan, deşteptându-i o groază de dorinţe, iar năvala lor a ameţit-o şi a făcut-o să-şi dea capul pe spate, în căutare de aer.

Dar nu putea să se tragă înapoi decât până la un punct; sacul de dormit era strâmt, ceea ce însemna că nu-şi putea mişca decât capul. în clipa în care a făcut-o, a simţit că nici el nu dormea. Reacţionând la mişcarea ei, Leo şi-a înclinat bărbia, iar Lily i-a simţit respiraţia caldă pe buze. Chiar şi în beznă, ea ştia că gurile lor abia dacă erau la un centimetru distanţă una de cealaltă.

-Eşti treaz? a şoptit ea.

Vocea lui a răsunat grav şi răguşit în întuneric:

-Da.

- Cât e ceasul?

-Cred că e în jur de miezul nopţii.

-Ai dormit vreun pic?

Lily l-a auzit cum înghiţea.

-Mi-egreu.

- Din cauza mea? a întrebat ea cu glas scăzut, dar el n-a răspuns nimic. Leo? Din cauza asta?

- Da, a recunoscut el.

Ea şi-a ridicat capul.

- Braţul tău e în regulă? . .. ,

-E în regulă, a răspuns el, înghiţind în sec încercând *

râdă. Nu braţul e Problema

Era adevărat. Lily n-avea cum sa ign lui Leo se întărise de îndată ce se trezise ea, a el părea să facă eforturi disperate ca să se ţina

- îmi pare rău! a adăugat el.

Oare glumea? Lily. E greu de ignorat faptul

- Sa nu-ţi para rau, i-a cerut li y h suntem, cum sa spun..., a murmurat ea, râzând cu pottă,... ca *lipiti unul de altul*

Lily şi-a înăbuşi, un geamă, surd a.unci când palma lu. .-a cuprins partea de jos a spatelui.

Felul în care degetul lui mare se mişca într-un cerc neîntrerupt şi senzual părea exersat, *experimentat*, ceea ce a aprins o lumina de avertizare în mintea lui Lily, umplând-o e ge ozie. întunericul i-a dat curaj.

-Ai o prietenă? a întrebat ea, iar apoi i-a venit o idee şi mai sumbră. Sau o soţie?

Leo a încremenit.

-Vorbeşti serios, Lily? Nu, n-am!

Dintr-odată, ea s-a simţit ca o ticăloasă. Ştia că Leo nu era genul de bărbat care să înşele.

- îmi pare rău! A fost o întrebare stupidă!

-A fost! a adeverit el, râzând, dar apoi i-a venit şi lui în minte un gând asemănător, drept pentru care a scos un scâncet din adâncul gâtului. Dar tu ai pe cineva?

- Nu! a răspuns ea, punându-şi palma pe pieptul lui. în meseria asta, e greu să mergi la întâlniri. Cei mai mulţi dintre... cum s-or numi ei, au fost excursionişti.

_ „Cum s-or numi”?

- Cei cu care am avut aventuri, l-a lămurit ea.

Lui Lily i s-au înroşit obrajii pe loc. O, Doamne, spusele ei sunaseră atât de sordid! Nu voia să fie nevoită să recunoască faptul că avusese o viaţă amoroasă jalnică.

Leo a rămas împietrit şi tăcut.

-Dar tu? a întrebat ea. Mergi des la întâlniri?

- Mă întrebi asta chiar acum?

-Da!

El a expirat încet pe nas.

- Am fost la câteva întâlniri.

-Aha. Minunat!

- Bradley ţi-ar spune cu mare satisfacţie că am fobie de angajamente, dar nu-i vorba de asta, a spus el.

în tăcerea care s-a lăsat, Lily a observat că pulsul lui s-a iuţit.

- Cred că problema mea e faptul că nu sunt genul de persoană care să se îndrăgostească de cineva şi apoi să-i treacă, a adăugat Leo.

Acum pulsul ***ei*** s-a iuţit, de asemenea. Cuvintele lui aveau implicaţii profunde.

Dar Lily l-a întrebat oricum:

- Ce vrei să spui?

-Vreau să spun că m-am îndrăgostit cândva şi îndrăgostit am rămas.

-Leo...

-Nu trebuie să simţi la fel. Eu doar explic care e poziţia mea. Mi se pare important să nu las nimic nespus, a murmurat el, după care a făcut o pauză şi apoi a adăugat: Deşi recunosc că, atunci când eşti prinsă alături de mine într-un sac de dormit... după ce aproape că am murit amândoi, poate că nu e cel mai bun Moment să vorbim despre asta. La naiba, îmi pare rău!

Corpul ei a preluat controlul, reacţionând la ideea că el stătea ac°l°> dorind-o, ţinând-o în braţe în timp ce ea dormea, făcând

tot ceea ce ii ceruse ea si facă, deşi adevărul era că ea îşi dorea asta la fel de mult ca şi el.

Şi-a lăsat palmele să alunece pe pieptul lui gol şi a simţit imediat cum sângele îi exploda de dorinţă, iar Leo a tras aer în piept şi a încremenit. Sub mâinile lui Lily, inima lui bătea atât de tare, încât ea îi simţea pulsul reverberând pe sub piele. Degetele ei s-au ridicat pe curbura pieptului lui, s-au cufundat în adâncurile claviculelor. în gând, Lily îi mulţumea întunericului, fiindcă faptul că-l simţea pe Leo fără să-l poată vedea îi sporea oricare altă senzaţie. I-a pipăit fiecare tendon încordat de pe gât, iar acesta s-a întins incredibil de mult sub atingerea ei. Maxilarul lui era o muchie ascuţită pe vârful degetelor lui Lily şi dintre buzele lui pline, uşor despărţite, a ieşit un suspin în clipa în care ea şi-a trecut degetul arătător peste ele.

Lily a şoptit:

- Haide...

El a rămas nemişcat, dar ea l-a simţit cum ceda în lupta pe care o ducea cu sine însuşi. înfigându-şi degetele în părul lui, ea s-a aplecat şi a început să-i sugă uşor gâtul, gemând; el avea un gust atât de bun, încât o făcea să se simtă sălbatică, facea ca trupul să i se lipească de al lui, aşa cum era: plin de dorinţă, somnoros şi fierbinte.

- Să nu te joci cu mine, i-a cerut el, iar vocea i-a vibrat pe buzele ei. Lily, n-am puterea să spun „nu", dar să nu faci asta din milă sau din obligaţie!

- Cred că mă cunoşti mai bine de-atât.

- Ştii ce vreau să spun.

Mintea ei era înceţoşată, iar corpul, atât de încordat, încât îi era greu să mai aibă vreun gând coerent. Dar chiar dacă ar fi fost proaspăt trezită la răsăritul soarelui, cu o ceaşcă de cafea în mână, nu era sigură că ar fi ştiut care erau cuvintele potrivite. Oare ce credea Leo că era posibil între ei? El locuia la New York. Lily era aici, iar traiul în acele ţinuturi întinse îi venea la fel de natural ca existenţa în propria piele. Mai mult de-atât, ea n-avea de gând să-şi

mai croiască niciodată viaţa în jurul unui bărbat.

par să fie atât de aproape de Leo i s-a părut la fel de natural. Se simţea bine să-şi împartă corpul cu el. în plus, găsea că era potrivit să-l lase să intre în lumea ei. De ani de zile nu mai voise să facă vreun efort ca să construiască ceva durabil împreună cu un iubit, dar gândul că ar fi putut să încerce cu Leo pâlpâia ca o lumânare la marginea gândurilor ei, frământând-o.

- Stau întins aici, în întuneric, încercând să-mi imaginez că mă întorc la viaţa mea aşa cum era săptămâna trecută, dar nu pot, a spus el. Nici măcar nu-mi pot imagina cum ar arăta asta.

- Ce vrei să spui?

_Nu-mi dau seama prea bine în momentul de faţă. Cred că depinde de ceea ce îţi doreşti tu.

Absentă, Lily a desenat cercuri pe partea laterală a gâtului lui.

- Nu ştiu. în momentul ăsta? Te vreau pe tine. Chiar în clipa asta, vreau să te simt. Dar cred că dacă ai nevoie de ceva pe termen lung, atunci... nu mă săruta!

„Te rog să mă săruţi!" a spus ea în gând.

Pulsul ei era în creştere. Respiraţia lui era caldă şi încă parfumată de aroma mentei din pasta de dinţi şi din apa de gură. Sărutul în ploaie, pe stâncă, fusese violent şi plin de furie, dar acum Lily îşi amintea de toate celelalte tipuri de săruturi pe care le împărtăşise cu Leo şi le dorea pe toate. Dulce, adânc, căutător, frenetic. în timp ce el se gândea ce să facă, Lily simţea cum respiraţia i se oprise în gât.

Iar apoi, exact atunci când ea credea că avea să ţipe de frustrare, buzele lui pline s-au lăsat încet peste ale ei. Ca şi cum un chibrit Şi-ar fi frecat măciulia de pereţii venelor ei, o flamă i-a ţâşnit în sânge, iar ea nu l-a lăsat să se îndepărteze, urmărindu-i buzele, deschizându-se către el, moale şi flexibilă. Sărutul nu-i producea deloc senzaţiile pe care le avusese data trecută; nimic din furia şi durerea de atunci, doar plăcerea care promitea s-o aducă până în punctul culminant. Of, uitase fericirea pură de a-l săruta pe Leo, de a-şi concentra fiecare picătură de energie ca să simtă cât mai bine buzele lui, ca să guste felul în care alunecau, umede, mân- gâind-o,

ca să-i simtă limba care o tachina ***şl*** apoi o invada dulce.

Lily nu-şi putea ţine mâinile ***nemișcate; erau prea*** multe de atins şi de pipăit. Totul, de la ***forma gurii*** lui, la căldura pielii lui, la sunetele perfecte şi liniştite ***pe care ei ie*** scotea, părea ***făcut*** pentru ea. Afară se auzeau vuietul râului, geamătul vântului prin tufişuri, bâzâitul insistent ai insectelor. Dar aici, înăuntru, nu existau decât respiraţia, sunetul şi senzaţia ***sărutului, zgomotele*** suave pe care ei doi nu le puteau înăbuşi.

Poate că aveau să se sărute ***astfei până*** dimineaţă. Poate că aveau să rămână în cort chiar şi după răsărit, incapabili să se sature de senzaţia de a linge, gusta şi suge. Lily s-a gândit că acel sărut o putea mulţumi la ***infinit, dar apoi*** el i-a strâns părul în pumn, trasându-i cu limba o dâră fierbinte pe gât, iar ceva a răscolit-o pe dinlăuntru. Corpul ei a avertiza t-o că, fără o uşurare mai profundă, ar fi putut să se dezintegreze şi să verse foc peste tot

Un semnai de alarmă i-a sunat În artere, devastator, ***răspândin-*** du-ţ-se apoi în membre. 11 dorea pe Leo cu o intensitate devenită feroce. Mâinile ***ei*** erau lacome, alunecând prin toate locurile în care puteau ***ajunge, cu palmele*** desfăcute, cu vârfurile degetelor înfierbântate de senzaţii. Braţele lui Leo s-au strâns, apăsând-o peste corpul lui, după care el i-a schimbat poziţia, rostogolin- du-se înainte în momentul în care ea s-a răsucit înapoi. Astfei, a ajuns peste ea înăuntrul sacului de dormit strâmt, cu pelvisul mişcându-se între picioarele ei, împingându-se înainte atunci când ea s-a ridicat, iar uşurarea de a-l avea acolo, fericirea pe care i-o dădeau greutatea lui şi presiunea membrului întărit, exact în locul în care avea ea nevoie – toate astea au făcut-o să strige. Lily nu mai simţea decât ***dorinţă pură.*** Dacă Leo ar ***fi*** ajuns s-o atingă în locul acela, el şi-ar fi dat seama că nu existase niciodată cineva care s-o ***fi*** excitat aşa cum o făcea el. Leo a întins mâna în a ancu sacului de dormit, dar nu pentru asta. A apucat tricoul ***h pe*** care-l purta ea, şi i l-ₐ tras peste cap, aruncându-l undeva

Atr_o parte. Lui Lily îi venea să plângă de cât de bine se simţea Jn cjipa în care Leo s-a întors şi s-a lipit de ea, făcând-o să se **bucure** de alunecarea, de căldura şi de soliditatea pieptului lui gol Peste al ei*

El Şi'a îmPins Pelvisul înainte, legărtându-şi-l, după care şi-a us gura peste a ei, care era deja deschisă şi copleşită, iar apoi a întrebat în şoaptă:

, Te simţi bine?

Lily ar fi vrut să se încline în semn de recunoştinţă faţă de univers, fiindcă, indiferent de ce altceva i se întâmplase lui Leo în timpul în care ei doi fuseseră despărţiţi, acele elemente esenţiale ale lui – blândeţea, atenţia şi curiozitatea – nu dispăruseră.

Mintea ei clipea ca o reclamă:

„Cum de s-a terminat între noi? Cum de nu m-am urcat în primul avion spre New York, sau cum de nu i-am cerut lui să se urce în primul avion înapoi spre mine?"

Ceea ce simţise pentru Leo – ceea ce încă mai simţea pentru el – era prea important ca să fie numit sau ţinut în frâu, prea important ca să fie pus la păstrare din momentul în care el plecase acasă. Iar dacă el ar fi rămas, ea n-ar fi putut nici măcar să promită că n-ar fi dat-o în bară, dar nu pentru că nu l-ar fi dorit.

Acum el îi sugea gâtul, iar pelvisul lui se mişca înainte şi înapoi, frecând-o atât de bine, chiar şi prin boxeri – perechea pe care o purta el şi perechea lui, pe care o purta ea – încât era de ajuns. Nu, nu era doar de ajuns. Era perfect, el era exact aşa cum şi-l aducea aminte, exact ceea ce-i trebuia ei. Mişcându-se astfel împreună, Lily a simţit cum o cuprindea plăcerea şi şi-a băgat mâinile pe sub ţesătura boxerilor lui, cuprinzându-i fundul, tragându-l şi îndemnându-l mai tare, mai repede, iar gura lui a ajuns la a ei, deschisă, moale şi distrasă. Putea oare altceva decât dragostea s-o sfâşie în bucăţi atât de repede? Răspândindu-i-se fulgerător pe piele, plăcerea a străpuns-o pe dinăuntru, caldă Ş[1] metalică, inundându-i vederea cu pete de lumină, până când respiraţia ei a încetinit treptat pe sub a lui.

Leo s-a oprit şi a întrebat:

- Ai reuşit?

Dând din cap în semn că da, ea l-a tras în faţă, îndemnându-j Respiraţia lui Leo era fierbinte pe bărbia ei, iar pe gură îi i$_{e}$Ş$_{eau}$ sunete care se frângeau de dinţii lui încleştaţi. Lily şi-$_{a}$ î$_{n}$fi$_{pt}$ mâinile în părul lui, urmărindu-i linia maxilarului cu dinţii, iar geamătul lui adânc a umplut ***tot*** cortul, vibrând în oasele ei. El s-a smucit, a întins o mână între ei doi, iar apoi orgasmul l-$_{a}$ făcut să scoată un geamăt sacadat.

În liniştea adâncă ce a urmat, mintea ei părea plină de gaz ilariant; inima şi-o simţea de parcă o creatură sălbatică i s-ar fi înmulţit în cavitatea toracică. Leo rămăsese deasupra ei, fără suflare, iar ea îşi plimba leneş mâinile pe coastele lui, numărân- du-i-le cu vârfurile degetelor.

Leo a lăsat să-i scape un hohot de râs răguşit, coborându-se să se odihnească pe coate, cu jumătate din corp în afara sacului de dormit.

- Sfinte Sisoe!

A întins mâna spre rucsac, scormonind în el. Lily s-a curăţat cu şerveţelul de unică folosinţă pe care el i l-a întins, desfacând după aceea puţin fermoarul sacului de dormit şi lăsând aerul rece să le răcorească pielea încinsă.

- Ce repede te-ai gândit! a spus ea, aruncând şerveţelul undeva în cort.

-Am două perechi de boxeri, iar tu porţi una dintre ele, i-a reamintit el, recăpătându-şi răsuflarea. Cumva, mi-am dat seama de asta în momentul critic.

Cu sacul de dormit descheiat, el a avut loc să se prăbuşească pe spate şi apoi şi-a trecut o mână peste piept, gemând.

- Eşti bine? a întrebat ea.

Cu ***ochii*** închişi, el a scos un mormăit liniştit şi fericit, ros- togolindu-se înapoi spre ea şi petrecându-i un braţ greu în jurul taliei, ca s-o tragă la acelaşi nivel cu el.

- Vino a ici!

par Lily s-a trezit brusc. Cum ar fi trebuit să se descurce cu acel sentiment care creştea ca o liană înlăuntrul ei? Era în acelaşi timp

exaltată, speriată, neliniştită, uşurată şi totuşi profund, *profund* excitată. Simţea silueta lui, care se mişca în apropierea ei, ca pe un ecou fizic. Dintr-odată, a avut senzaţia că nu se putea sătura de el. Şi-a apăsat faţa pe gâtul lui, simţindu-i pulsul, dorindu-şi cumva să fie ***în*** el. Dorindu-şi ca el să fie înăuntrul ei.

Leo.

Amorezul de la oraş.

Din nou, nu-i venea să creadă că el era cu adevărat aici. Mirosea a sudoare şi a săpun, la fel ca aerul din canioane, plin de aroma salviei. îşi dorea mâinile lui pe piele, gura lui mişcându-se frenetic peste tot. Era conştientă de fiecare punct de contact dintre trupurile lor: faţa ei lângă gâtul lui, piepturile lor goale lipite unul de altul, pelvisurile lor, piciorul ei înfăşurat în jurul coapsei lui musculoase. îi tot răsuna în minte amintirea sunetului pe care el îl scosese atunci când avusese orgasm. Şi oare fusese vreodată ceva mai sexy decât felul în care respiraţiile lui gâfâite îi dilatau şi-i contractau cutia toracică?

O, Doamne, ea ajunsese ceva de groază!

Lily s-a tras înapoi, trecându-şi o mână peste pieptul lui. întotdeauna Leo fusese gata pentru runda a doua.

-Hei..., a şoptit ea, aşteptând, după care l-a chemat pe nume: Leo?

Buzele lui s-au despărţit, iar ea a simţit cum îi creştea dorinţa, anticipând sunetul vocii lui.

Dar, în schimb, un sforăit liniştit a răsunat din gâtlejul lui Leo.

CAPITOLUL 22

Leo s-a trezit În clipa în care a simţit-o pe LiJy mişcându-se în sacul de dormit şi ***şoptind frenetic:***

- La naiba, la naiba, ***la*** naiba...

El s-a ***rostogolit pe*** pântec, cu ochii înceţoşaţi, dar nu atât de înceţoşaţi încât să nu vadă cum ea se zbătea să găsească tricoul pe care el i-l scosese şi i-J aruncase undeva în cort.

- Hei, a mormăit el, cu ***glas răguşit.***

Lily a tresărit, ***speriată, şi şi-a trecut un*** antebraţ peste piept, luptându-se să îmbrace tricoul. Părul ei era ciufulit, de parcă tocmai îşi lipise palma în jurul unui glob cu plasmă. Obrazul drept îi era de un roz aprins în partea în care stătuse lipit de el, iar răspunsul ei a venit scurt, pe un ton stresat:

-Hei!

- Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

Lily şi-a ridicat bărbia.

- Uită-te ***la ceas!***

Leo a scos un braţ inert din sacul de dormit, iar apoi a ***clipit, privind în jos.***

- ***La naiba!***

-Da.

jumătate ^m*knea^a 0 tu^se Pe lângă ei. Era trecut de nouă şi

- Habar n-am cum de am dormit atât de mult! s-a mirat ea.

-Totul a fost cald şi confortabil.

-Ai căzut lat, a comentat ea, dându-şi părul pe după urechi. Ca toţi bărbaţii!

După care a ieşit din cort.

Leo a urmat-o şi a făcut câteva mişcări ca să se dezmorţească în

soarele dimineţii. Purtând doar boxeri, bucurându-se de aerul deşertului care-l atingea pe pielea goală, se simţea al naibii de bine.

Un ghem făcut din pantaloni lui l-a lovit drept în faţă, iar el i-a prins înainte să cadă pe pământ.

- Se pare că ai vrea să mă îmbrac cu ăştia! a remarcat, pe un ton sec.

-Trebuie să pornim!

Lily şi-a tras pe ea blugii bâţoşi, după care şi-a scos tricoul şi i l-a aruncat lui Leo. El s-a holbat la sânii ei, care erau... chiar acolo, în faţa lui, de parcă nu trecuseră zece ani de când îi văzuse ultima oară.

Lily şi-a luat de pe stâncă sutienul care acum era uscat.

- Adună-ţi limba de pe jos! l-a îndemnat ea, râzând. Ar trebui să se facă vreo treizeci de grade astăzi, şi avem de mers aproape şase kilometri.

-Asta înseamnă o oră. Două, poate, dacă ne oprim pentru apă, a spus el.

- Aici, jos, nici vorbă!

Leo a început să-şi îmbrace tricoul şi imediat l-a lovit o dorinţă atât de ameţitoare, încât a fost nevoit să închidă ochii. Tricoul mirosea a Lily. încă era cald de la corpul ei. Trăgându-şi-l în jos, peste piept, el s-a uitat spre stânci, la locul în care şedea ea, încălţându-şi şosetele şi ghetele.

„Dar cred că dacă ai nevoie de ceva pe termen lung, atunci... nu mă săruta!"

Ce glumă! De parcă ar fi putut să se oprească!

Erau atâtea lucruri pe care nu le spusese, iar acum, la lumina zilei, el chiar se bucura. Lucruri precum faptul că se gândea să renunţe la viaţa lui de până acum, ca să fie alături ea. n p us, şi viaţa lui era diferită; nu mai era legat de New York aşa cum usese de când murise mama lui. încă nu-şi dădea seama exac cum ar fi arătat viaţa lui, ce ar fi putut face ca să-şi câştige exu aca y. i /l, Fra organizat şi mun- s-ar fi mutat ca să fie împreună cu Lily ^ nu Q carler(j cea din greu: în realitate, dacă 1?. dorea ^ Nu s ar probabil că putea să găsească <*** & încercarea continuă de fi plâns

că lăsa în urmă viaţa deibiro . ^ ^ fusese q
a-i păcăli pe unii dintre ce. ma. bu ^ ^ fap(u| c~
provocare amuzantă la început - să scrie
umli nou
chiar dacă ar fi creat codul Perfec> · iardă din atracţia
Săptămâna următoare, făcuse ca ^ 0 oarecare cre_
de la început. Totuşi, chiar şi P (^ fie in şedinţe
ativitate, dar dacă era cumva P ^ ^ f•£ aproape de ^
zece ore pe zi. Iar scopul mut ,n ^ de # ajunge la
şi-a reamintit el ^ loc de ™ 0 viaţa era ceea ce putea
un scop, un mijloc de a se aescu
aVel"ÎSte ţărână de pe o şosetă, iar apoi s-a oprit.
„Hopa, ia-o mai încet, Leo! A

Chiar si Walter i-ar fi spus, probabil, să se calmeze. Lily împacheta totul' rapid şi metodic, în timp ce el stătea acolo, echipandu-se încetul cu încetul şi gândindu-se – fără să se concentreze prea mult – la cum ar fi putut arăta viaţa pe care s-o ducă împreuna pentru totdeauna. Nici măcar nu ştia dacă ea ar fi vrut asta.

Ca la un semn, ea a întrebat, cu o urmă de exasperare în glas:

- Poţi să strângi tu cortul?

în câteva minute, el l-a demontat şi l-a strâns. Lily a întins harta pe o piatră.

- Aici sunt nişte bolovănişuri destul de dificile, a spus ea, arătând spre o secţiune aflată la aproximativ un kilometru şi jumătate. Dar nu asta mă îngrijorează.

Leo a aşteptat, dar ea n-a continuat cu detalii. În cele din urmă, el a întrebat-o:

_Ce *anume* te îngrijorează?

Lily a inspirat adânc pe nas, privind harta.

-Sunt îngrijorată fiindcă e posibil ca acea cabană să nu mai fie acolo. Era o vechitură încă de pe atunci, iar asta a fost acum douăzeci de ani. Fotografia datează chiar de mai demult.

-Chiar dacă acea cabană a fost dărâmată, buturuga trebuie să fie tot acolo, a spus el. Cel puţin aşa se presupune, nu?

- **Corect, dar, faţă de o cabană, o buturugă e mult mai greu de găsit!**
- Bine spus!

Au înfulecat câteva batoane proteice, au dat pe gât o cafea solubilă călduţă şi au pornit la drum. Imediat, Leo a înţeles de ce se grăbise Lily. La ora zece şi un sfert dimineaţa, era o căldură infernală la modul propriu. De asemenea, aerul era uscat, făcân- du-le pielea să se strângă. Partea bună: ori de câte ori găseau un petic de umbră, puteau să stea acolo şi să simtă cum temperatura scădea cu cel puţin zece grade. Partea proastă: pur şi simplu nu era atât de multă umbră în acea zonă a Labirintului, iar atunci când ar fi dat de câte un astfel de petic umbrit, soarele ar fi fost cea mai mică dintre grijile lor. Unele secţiuni erau atât de complicate şi de înguste, încât puteau să intre în ele şi să moară de sete sau de insolaţie înainte să găsească din nou drumul spre ieşire.

După aproximativ o oră de mers încet – peste bolovani, di- buind poteci înguste printre mărăcini cumplit de înţepători Lily s-a întors şi i-a spus, peste umăr:

- Ar trebui să vorbim despre ce s-a întâmplat?

Leo i-a zâmbit pe la spate. Lily ştia că el n-avea să mai aducă vorba despre asta. Dar acum el nu putea să nu se întrebe dacă ei îi luase o întreagă oră ca să se hotărască să rostească acea întrebare simplă.

- Putem, desigur!
- Nu vreau să te răn̆esc, a declarat ea pe un ton categoric, iar stomacul lui s-a răsucit de îngrijorare. Aşa că, dacă ceea ce s-a întâmplat azi-noapte te-a supărat cumva, vreau să-ţi spun că îmi

pare râu!

Umerii ei s-au lăsat şi s-au flexat în timp ce încerca să se cațăre pe un bolovan. După aceea, s-a întins înapoi, ca să-l ajute. Dar Leo era suficient de înalt şi putea să răzbafa până în vârf şj să se tragă singur în sus.

- Sunt bine! a spus el. Mulțumesc! ^

Odată ajunsă în vârf, Lily s-a oprit ca să-şi traga sufletul. L-a privit cu ochii mijiți, cu soarele în spate.

- Răspundea! la ceea ce te-am întrebat eu, sau era vorba despre stâncă? i .1 ,

- Despre stâncă, a lămurit-o el. Iar în privința celeilalte chestii, încă mă gândesc.

A

Scoțând bidonul ***cu*** apă din rucsac, Leo a baut o înghițitură lungă, după care a recunoscut:

- Nu-mi dau seama unde vrei să ajungi cu asta, aşa că poate că ar fi mai bine să dai cărțile pe față. Ți-am spus deja care e poziția mea...

- Deci e adevărat? a întrebat ea. Ce ai spus aseară?

- Care parte?

Deşi ***Lily*** avea obrajii roşii de căldură, acum i s-au înroşit şi mai mult. A trebuit să se întoarcă şi să înceapă să meargă din nou, înainte să poată răspunde:

- Chestia aia pe care ai spus-o despre cum te-ai îndrăgostit acum zece ani şi nu ți-a trecut, a murmurat ea.

- Da! a exclamat Leo, sărind peste câteva stânci ca s-o ajungă din urmă. Putem să ne oprim, te rog?

Ea a cedat, ascunzându-se la umbră, între doi piloni mari de gresie roşie.

- Vreau să ne putem privi unul pe celălalt în momentul în care avem iscufia asta, a spus Leo, urmând-o în spațiul întunecat

Ca S a sprijinit 0 Parte, iar el s-a ***sprijinit*** de ¿tiuiT[* r/,ea' VreaU Să fie foarte clar că e în regulă aaca tu nu simți la fel!

Lily îşi rodea buza de jos şi, preț de o clipă, ochii i s-au umplut ***¿e*** lacrimi. A clipit, a îndepărtat umezeala şi apoi a răspuns:

-Cred că s-ar putea.

pieptul lui Leo a fost inundat de o senzaţie euforică, precum cea dată de o cădere liberă. El s-a luptat cu dorinţa de a ridica pumnii, în semn de victorie.

_ Bine.

- Dar nu mai e la fel de simplu ca atunci!

- Probabil că nu, a fost el de acord. Dar în ultimul deceniu mi-am trăit viaţa în modul cel mai responsabil şi mai plictisitor pe care mi-l puteam imagina.

Leo a privit în stânga, dincolo de acea mică crăpătură din stâncă, spre una dintre cele mai frumoase privelişti pe care le văzuse vreodată: piatră roşie şi cer albastru, de culoarea tanzanitului.

- Cred că am terminat cu asta. Lucrurile sunt mai uşoare acum, că a crescut Cora. Nu-mi mai e teamă să fac un pas uriaş. Pe vremea când aveam douăzeci şi doi de ani, mi-am dorit cu fiecare fibră din corpul meu să rămân la Laramie, cu tine. Dar n-am putut, a spus el, făcând apoi o pauză şi studiind-o pe Lily, în speranţa că ea înţelegea sinceritatea cuvintelor lui. Acum pot.

Lily a tresărit, cercetându-i ochii cu băgare de seamă.

- încă te iubesc, a spus el. Privind în urmă, pot spune că dacă n-aş fi venit aici, dacă nu te-aş fi revăzut, aş fi continuat să merg înainte trăindu-mi viaţa doar pe jumătate, a conchis, făcând un pas înainte şi înghesuindu-se uşurel în spaţiul ocupat de ea. Te văd făcând acelaşi lucru, Lil! încerci doar să treci peste fiecare zi.

-Leo...

- Probabil că nu există o viaţă pentru mine la Hester, dar există o viaţă pentru noi doi în altă parte, dacă vrei s-o cauţi.

Lily l-a privit în tăcere vreme de câteva secunde.

-E o nebunie! Mă cunoşti de o săptămână.

-L>e cinci luni plus o săptămână, cu o mică pauză între ele.

Ldy a închis ochii şi şi-a ridicat faţa spre el.

- reau să înţelegi că niciodată n-o ***să-mi*** mai pot modela viaţa în jurul altcuiva. ***Fiecare zi mi-a fost*** dictată de alegerile de doi bani ale altei persoane, sau ***de*** circumstanţele în care m-am aflat din cauza alegerilor de doi bani ale unei alte persoane. Îmi dau seama că privesc lucrurile într-un mod rigid, dar trebuie s-o fac. Nu mă pot plia ca să ***mă*** adaptez la ceea ce funcţionează pentru tine.

- Atunci, Jasă-mă să mă pliez eu, i-a cerut el.

Lily l-a privit lung.

- Ce înseamnă asta?

- înseamnă că îţi dai seama exact cum vrei să arate viaţa ta, iar eu găsesc o modalitate să mă integrez în ea, a răspuns el întinzând mâna şi dezlipindu-i o şuviţă de păr de pe buză. Poate că tu îţi găseşti o slujbă ***la o*** fermă mai mare, iar eu...

- Nu pot să lucrez pentru altcineva! a exclamat ea, dar apoi şi-a dat seama cât de încăpăţânat îi sunaseră vorbele şi s-a înmuiat. Mă cunosc prea bine, Leo! Aş fi frustrată tot timpul.

- Atunci, ne ***stabilim un*** obiectiv şi ne străduim să ne obţinem propria fermă.

- Leo, eşti pe ***punctul să*** fii promovat!

- Exact. Asta înseamnă că o să economisim mai repede.

Lily şi-a încordat maxilarul, clătinând din cap.

- Trebuie să găsim comoara!

- ***De ce să*** fie asta singura cale?

- Ca să nu mai vorbesc despre situaţia cu cadavrul..., a spus ea cu subînţeles,.. .asta e singura cale pe care mi-o pot imagina în momentul de faţă. Dacă nu găsim banii, fie că eşti aici sau nu, eu o să fiu ***silită*** să continui să fac tot ceva de genul excursiilor ghidate. Iar asta nu e viaţa cuiva care implicat într-o relaţie.

Leo a dat din cap, gândindu-se bine la ce auzea. Dacă ea ar fi fost măcar în stare să-şi continue munca, ar fî fost plecată în cea mai mare parte a timpului, iar el ar fi locuit singur la Hester, sau într-un oraş din apropiere, lucrând cu ora doar ca să aibă ivileg iul de a 0 vedea cateva zile pe săptămână. Nu spunea că ***pr*** , fi făcut-0,

dar înţelegea punctul ei de vedere. n j_a cuprins faţa în palme şi şi-a pus buzele peste ale ei.

, Atunci, cred că ar fi bine să găsim comoara aceea!

Au pornit din nou la drum, mai vorbind, mai arătând din când în când cu degetul spre diferite lucruri, dar în cea mai mare parte a timpului fiind cu totul preocupaţi să nu-şi rupă gleznele pe drumurile din ce în ce mai înşelătoare şi să se uite în sus din când în când, în căutarea unei cabane aflate în mijlocul celei mai izolate zone din Utah. Leo a simţit cum nervozitatea lui Lily începea să se accentueze pe măsură ce se apropiau de locul în care se aştepta să fie cabana, mai ales că nu exista literalmente nici un semn că alţi oameni ar fi pus vreodată piciorul în acea pustietate. Călătoria până la cabană ar fi trebuit să fie partea uşoară, dar el îşi dădea seama acum că acea aventură putea, într-adevăr, să se termine repede. O noapte de coborâre şi după aceea înapoi în canion, anulând totul şi lăsând în urmă consecinţele: Walter cu piciorul în ghips, iar Terry, mort.

Dintr-odată, cerul s-a întunecat şi temperatura a scăzut simţitor.

în momentul în care au ajuns pe o porţiune de câmpie, chiar înainte de un cot al râului, Lily a început să meargă mai repede. Deodată, a strigat:

- O, Doamne!

Imediat după aceea, un bob de grindină l-a lovit pe Leo în ceafa.

Apoi au aterizat nişte prime bucăţi de gheaţă mici, cam de mărimea unui bob de mazăre, urmate de unele ceva mai mari. Lângă piciorul lui Leo a căzut o bucată de mărimea unui cub de gheaţă, iar pe Lily a lovit-o în umăr una cât o minge de golf. Dar n-a contat, fiindcă strigătul scos de ea n-a avut legătură cu grindina.

Lily strigase pentru că tocmai văzuse o cabană, aflată cam la treizeci de metri distanţă de ei.

CAPITOLUL 23

Tot ce au putut face a fost să-şi acopere capetele şi să intre cu forţa pe uşa ruginită şi şubredă. Au dat buzna înăuntru, râzând şi gâfâind.

Lily s-a şters pe faţă, exclamând:

- Of, Doamne, nu mai pot cu vremea asta! Mă dau bătută. Prognoză cu cer senin, pe naiba!

Leo a râs. în mare parte, acoperişul de tablă al micii cabane era intact, iar pereţii erau deformaţi şi strâmbi, dar fără goluri prea mari. Grindina intra din lateral, printr-o fereastră spartă, bocănind ameninţător şi sinistru pe podea, până când Leo şi Lily au reuşit să scoată unul dintre corturi şi să-l atârne în jurul tocului ştirbit al ferestrei. Astfel, lumina care pătrundea înăuntru s-a colorat într-un albastru straniu şi suav. Lily s-a învârtit prin încăpere, studiind totul cu atenţie.

- Sfinte Sisoe, arată exact aşa cum îmi amintesc! a strigat ea, acoperind zgomotul furtunii.

Era mai mult o baracă decât o cabană, cu o singură cameră, trei metri pe trei metri, poate, cu o sobă pe lemne veche şi ruginită într-un colţ, un cufăr prăfuit în altul şi... $sta era tot.

Nu exista nici masă, nici scaun, cu atât mai puţin ceva pe care să dormi. Ca design şi amplasare, era doar un loc care să ofere adăpost, nu şi confort. în colţul aflat chiar vizavi de uşă,

jeaua de lemn putrezise, iar în ea se căsca acum o gaură prin care se vedeau pământul şi piatra.

[c] >[u era nimic de explorat nici măcar pentru ei, aşa că s-au întors şi s-au uitat unul la celălalt, aruncându-şi zâmbete largi, pline de fericire. Găsiseră cabana! Cumva erau cu un pas mai aproape şi, cu fiecare astfel de pas, acel plan stupid, nebunesc, uimitor, neverosimil, părea din ce în ce mai realizabil.

Lily a privit dincolo de Leo, iar expresia feţei i s-a liniştit. Apoi a făcut un pas spre perete şi şi-a trecut mâna peste datele gravate acolo. Erau cel puţin treizeci, scrijelite în lemn, de la unele prea vechi ca să mai poată fi desluşite, până la altele care indicau aproximativ zece ani în urmă, iar lângă fiecare dintre [e]le se aflau iniţialele celui care le gravase.

Cele mai multe dintre ele erau ***WRW.***

- William Robert Wilder, a spus ea, trecându-şi degetul peste fiecare literă. Ăsta e Duke!

Grindina se oprise, iar acum ploaia bătea uşor în acoperişul de tablă.

Leo a atins un ***LFW*** strâmb.

- Tu eşti? a întrebat Leo, amintindu-şi. Liliana Faith?

Lily a dat din cap în semn că da.

- Duke a început să exploreze pe vremea când avea în jur de unsprezece ani, cred, a spus ea, iar apoi şi-a lăsat mâna în jos. Mai aproape de locul în care a crescut, totuşi. Lângă Laramie. Părinţii lui îi spuneau să iasă la răsăritul soarelui şi să se întoarcă pentru cină, a adăugat, râzând. Pe când avea vreo paisprezece ani, a plecat într-o excursie prin Moab, cu rucsacul în spate, şi s-a întâlnit cu un grup de cercetători de la Princeton. S-a învârtit pe aici toată vara, până când, în cele din urmă, l-au lăsat să-i ajute la săpături. Anul următor, şi-a pierdut un deget şi nici măcar nu Şi-a sunat părinţii. S-a mulţumit să plece în linişte de la săpături Şi să se ducă singur la Urgenţe.

Leo a fluierat încet.

- Mie mi-a spus că şi l-a pierdut tăind morcovi la fermă.

- îşi râdea de tine, l-a lămurit ea, zâmbind. în orice caz, mama s-au cunoscut la şcoală, în Salt La e' *a 18o" ria şi arheologia, iar ea studia ştiinţele "iar'" a exclamat Lily, după care a scos un hohot de râs sec. Ap01 el a adus-o în ***deşert***.

-La naiba! s•au mutat la Hester după ce

- **Nu-i aşa? a fost ea de acora. ^ ^ Uu**

ajutat pe unchiul

S :-au căsătorit şi, vreme de jumata Ce fi putut meu să facă ea în leu să lucreze la ferma din Laram ^^ ^ în tQt ^ oricare dintre locurile astea? Du ^ ^ interesamă de echipe care plecau în expediţii- ^ iar e i erap i ecat şi plină; a ei a devenit din ce m c ^ ^ ^ ***incheizt*** tot timpul. Ca să nu mai vorbim F _ ^ Uneofi Lily, atingând una dintre datele gravate p> P nici măcar nu pot s-o înviu oV*^ re care ea nu-şi deschi- Mamalui Lily: singurulsub^c ţ Fe ^ sese niciodată sufletul cu adevarat. Leo g înainte să vorbească. . – a n*ră'it

- Cred că o poti învinovăţi pentru ca te-a părăsit.

Lity a ridicat din umeri, plimbându-şi degetele în josul peretelui.

-Da.

- La ce vârstă a murit Duke?

Ea s-a gândit o clipă.

-Ei bine, a fost acum şapte ani, deci... la cincizeci şi trei. -Atât de tânăr!

Lily a mai privit o clipă acele date gravate în lemn.

-Da, a avut o viaţă grea.

-Ai vreun contact cu mama ta?

Lily a clătinat din cap.

- Ne-a vizitat de câteva ori. Dar nu mi-a cerut niciodată să vin cu ea. Cred că avea nevoie s-o ia de la capăt.

Acea ultimă frază a sunat în auzul lui Leo precum ecoul vechi şi estompat al unor vorbe cunoscute, aprinzându-i o scânteie de furie în piept.

Asta a fost şi replica tatălui meu, a spus el. E o prostie! Odată ce ai un copil, nu mai poţi s-o iei de la capăt!

-Sincer vorbind, cel mai apropiat mi-a fost unchiul meu, Dan, a recunoscut ea. Iubea caii aşa cum îi iubesc şi eu. Verile, munceam la fermă împreună cu el. Mi-a fost foarte greu după ce a murit, dar pe atunci aveam deja şaptesprezece ani şi întrevedeam un viitor în care ferma ar fi fost a mea şi aş fi trăit tot restul vieţii aşa cum îmi doream.

Au rămas tăcuţi, privind datele crestate în lemn, până când un mic icnet l-a făcut pe Leo să se uite mai atent la ea. S-a aplecat înainte ca să-i poată vedea faţa, iar ea şi-a şters iute o lacrimă.

- Hei, hei! a spus Leo, încercând s-o întoarcă spre el. Vorbeşte cu mine!

Lily era roşie la faţă şi furioasă, dar s-a lăsat în braţele lui.

- Chiar ar trebui să credem că Duke a găsit comoara? a mormăit ea, lipită de pieptul lui. Ce fel de monstru face aşa ceva? Ştii cum ne-ar fi putut schimba vieţile acei bani? Gândul că a reuşit să-i găsească şi să-i transforme într-un fel de joc mă face să-mi pierd minţile!

Leo şi-a strâns braţele în jurul ei.

- Ştiu.

Lily l-a privit în ochi şi a spus:

- Vorbesc serios! Bineînţeles că mergem mai departe şi urmărim indiciile, dar aici, a murmurat ea, bătându-se cu degetul peste tâmplă, sunt în permanenţă îndoită între: „Asta-i exact ceea ce ar fi făcut tata!" şi „Nu se poate să fi găsit banii şi să-i ascundă din nou; nici măcar Duke nu era un nemernic atât de mare!

A tăcut preţ de câteva clipe, iar apoi a clătinat din cap.

- Credeam că toate călătoriile lui, toate vânătorile de comori şi toate ghicitorile alea stupide erau o pierdere de timp şi-i purtam pică pentru asta. Dar uită-te la mine acum: mă aflu într-o cabană de pe fundul unui canion, căutând indiciile gravate de el pe o buturugă. Cât de aiurea e asta?

- Lil, a spus leo cu glas scăzut, e în regulă să-ţi urmăreşti scopul şi, în acelaşi timp, să fii şi supărată. Nu trebuie să alegi una sau alta, a liniştit-o el, cuprinzându-i obrazul *cu* ***palma.***
- Oare sunt nebună? a întrebat ea.
- Dacă tu eşti nebună, atunci şi eu sunt!

Ea a dat din cap în semn că era de a *cord,* ochii i-au coborât spre gura lui şi expresia feţei i s-a îndulcit. Dintr-odată, ea şi-a luat privirea de la Leo şi s-a uitat peste umărul lui, la fereastra acoperită cu foaia de cort.

- Mă întreb dacă n-ar trebui s-o *luăm* din loc!

Leo i-a atins obrazul şi i-a întors faţa spre el.

- Cred că-mi amintesc că cineva a *spus că ploaia ar* putea fi periculoasă!

Lily a părut să se strângă lângă el, fără să-şi dea seama, chiar în timp ce a spus:

- Dar Nic şi băieţii aşteaptă să ne întâlnim mâine!
- Păi, Nicole vede şi ea cum e vremea! a răspuns Leo, aprinzan- du-se în clipa în care şi-a dat seama că hotărârea ei se ***clătina. O*** să se înfurie, dar o să ***priceapă că furtuna ne-a făcut să*** întârziem.

S-a aplecat s-o sărute exact atunci când ea s-a ridicat pe vârfuri, întâlnindu-i gura cu buze moi şi ***dornice.*** Ploaia părea să zăbovească deasupra acelei mici secţiuni de canion prinse între piscurile de piatră, şi amândoi ştiau că nu-şi puteau continua explorarea decât după ce se oprea potopul.

Sau poate că amândoi erau bucuroşi că aveau o scuză.

- Cred că ai dreptate, a spus Lily printre săruturi. Şi uite cât de întunecaţi sunt norii ăia!

El a murmurat ceva, lipit de ea.

- O să apună soarele în curând, a adăugat Lily.

Nu era adevărat, dar el n-avea ***de gând*** s-o corecteze. Aşa că a dat din cap, sugându-i buza de jos, sărutându-i obrazul, vârându-i ***mâinile pe sub*** cămaşă ca să-i pipăie sânii.

-¡Y" P.rlea foarte bine să găsim un alt mod de a ne petrece timpul, a murmurat el.

A întins în grabă sacul de dormit, iar Lily s-a dat

laoparte, dezbrăcându-se în timp ce el privea. Era după-amiaza târziu, dar pereţii canionului îşi proiectau umbra înăuntrul cabanei. Lily îl privea ţintă, iar el urmărea traseul mâinilor ei în timp ce ea îşi dezbrăca fiecare piesă de îmbrăcăminte cu o lentoare deliberată. Abia putea să tragă aer în piept, privind-o.

Faptul că-l tachina astfel însemna că dezbrăcatul lui era mult mai puţin seducător – un tricou aruncat cât mai repede posibil, ca să nu piardă mişcarea degetelor ei care se jucau cu breteaua sutienului simplu, de bumbac; blugii scoşi cu piciorul, încercând să nu se împiedice pe când o urmărea din priviri cum îşi vâra degetul mare în elasticul chiloţilor şi apoi îi făcea să-i lunece de-a lungul picioarelor.

N-o mai văzuse goală de atâta vreme şi, pentru un timp, tot ce a putut face a fost să se uite, s-o atingă şi să guste. Dar atunci când a atins-o cu limba, iar spatele ei s-a arcuit pe sacul de dormit, iar mâinile i s-au înfipt în părul lui, Leo a simţit că se trezea, ca şi cum cei zece ani care trecuseră între timp fuseseră doar un coşmar, ca şi cum tocmai închisese ochii la fermă şi o viaţă întreagă de angoasă îi trecuse prin spatele pleoapelor, iar apoi îi deschisese din nou şi o găsise pe Lily exact la fel: cu pielea înroşită, cu coapsele moi, desfăcute, cu călcâiele înfipte în pat – dorindu-l pe el.

înăuntrul micii cabane, el a făcut dragoste cu Lily folosindu-şi gura şi degetele, până când ea a strigat, trăgându-l în sus, peste corpul ei. Leo uitase cât de larg îi putea fi zâmbetul şi cât de jucăuşă, sclipirea din ochii ei căprui, uitase felul în care sărutul ei se putea transforma din satisfăcut şi suav, în sfredelitor şi ***muşcător***, felul în care se rostogolea peste el, prinzându-i mâinile deasupra capului, coborând pe corpul lui ca să-l guste şi ca să-l lingă, ca să-l înnebunească.

Mâinile lui s-au înfipt în dezordinea

mătăsoasă a părului ei, atingând, trăgând şi implorând cu vârfurile degetelor, iar Lily a urcat din nou pe corpul lui, rostogolindu-l peste ea.

L-a înconjurat cu braţele şi cu picioarele, într-o învălmăşeală sălbatică de membre încleştate şl de pelvisurl arcuite, cerându-i prin cuvinte şi gesturi s-o atingă şi să-i spună ce simţea.

L-a întrebat dacă voia – bineînţeles că da! – şi au scormonit în rucsac, căutând prezervative.

- Era o glumă despre prezervativele unui mort.... a spus Leo, scoţând cutia care fusese al lui Terry.

Lily i-a apăsat două degete pe buze.

- Haide să spunem glume mai târziu!

Lui nu-i venea să creadă că-i tremurau mâinile în timp ce rupea pachetul şi întindea prezervativul, dar aşa era. Sexul era sex, dar dragostea era o altă limbă, iar Leo n-o mai vorbise de zece ani. Se simţea ruginit. în timp ce se concentra asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit, a şoptit:

- ***Vreau să subliniez că sunt prezervative cu nervuri, pentru plăcerea ei.***

- Literalmente, nici unei femei nu-i pasă de asta!

- Ei bine, să nu-i spui lui Terry! A fost singurul gest altruist pe care a încercat să-l facă.

-Leo, ce naiba...?!

S-a aşezat pe călcâie uitându-se la ea, mângâindu-i gambele şi genunchii.

- Te vreau peste mine! a spus ea, simplu.

Leo şi-a împletit degetele cu ale ei şi i le-a ridicat deasupra capului. Ea şi-a strecurat picioarele în jurul coapselor lui, trăgân- du-l aproape, iar apoi, cu o împingere în faţă uluitor de perfectă, el a intrat.

„Te vreau peste mine!" spusese Lily, de parcă el ar fî putut vreodată să uite ce-i plăcea ei mai mult.

Tot ce voia să facă era s-o privească de sus cum se dezlănţuia.

S-a întrebat dacă. uitându-se în jos. stelele simţeau vreodată că le venea să cadă, amorezate, peste planete. Instinctul lui funcţiona per ect atunci când se afla deasupra ei, în mişcare, incapabil să

creadă că ea era adevărată, că gemetele ei uşoare erau adevărate şi că felul în care se uita la el era adevărat.

„Cazi! E în regulă."

Ea avea să vadă acel adevăr înscris în ochii lui şi întipărit pe fiecare trăsătură: că o iubise dintotdeauna şi că o iubea în continuare. Leo avea s-o iubească veşnic pe Lily Wilder.

După ce o părăsise, după ce reuşise să-şi vină în fire, să se întoarcă la cursuri şi să treacă prin toate etapele ca să-şi termine studiile, îşi dăduse seama că, atunci când învăţa o acţiune nouă, creierul lui folosea indicii spaţiale: întoarce-te la stânga aici, mergi pe scările astea, atinge asta, du-te mai adânc. Iar apoi o altă parte a creierului prelua controlul; mişcările nu mai erau ghidate de mediul înconjurător, ci de simţul înnăscut ***al*** spaţiului, al locului în care trebuia să se întoarcă fiindcă aşa ***simţea*** că era corect; stânga versus dreapta era un obicei, direcţiile erau instinctive, iar muşchii reacţionau.

„Cred că nu le uităm niciodată!" s-a gândit Leo, privind gâtul ei înroşit şi buzele desfăcute.

A încetinit, trăgându-i piciorul mai sus şi înclinându-se. Ochii ei erau lacomi, urmărindu-i faţa, umerii, apoi revenind la gura lui. Leo putea să observe toate astea pentru că a face dragoste cu Lily era ceva înnăscut.

Gâtul ei se arcuia, unghiile i se înfigeau. Leo i-a recunoscut pe faţă acea încordare, speranţa că momentul era iminent şi teama că nu era aşa. Şi-a coborât mâna, amintindu-şi, mângâind-o cu vârful degetului mare, şi a asistat la eliberarea tensiunii în clipa în care plăcerea a lovit-o ca un potop. Lily a scos un strigăt revelator, care-i arăta recunoştinţa, copleşirea şi uimirea; trupul ei era, sub el, un tumult de tremur şi de uşurare spasmodică. Ar fi putut să se termine acolo, el chiar a vrut să

spună asta, cu Lily prăbuşindu-se moale şi satisfăcută, dar n-a fost aşa. Ea nu voia să se termine, ci îşi dorea ceea ce tocmai avusese şi el – aceeaşi privelişte, dar de jos: planete care priveau stelele.

Ce uşurare să descopere că Lily era la fel de bine programată, că nu existau nici pentru ea stânga sau dreapta, ci doar pe visuri, ritm şi căldura ireală a mâinilor cil Doar căldură ş umezea a delirantă a sărutului lui Lily, până când Leo ***s-a*** ª£ tª * sacu de dormit de sub capul ei, zgâriind pământul, nJPfn® n ***ucu*** disperare pe amândoi peste patul improvizat p nac n ª”Paru prinşi într-un meci de lupte nebunesc. Picioare e ei pu ****r*** u strâns; Lily s-a urcat pe el într-o clipă, după care l-a ***>™Miza şi*** l-a terminat, privind apoi, victorioasă, la halul în care-l răvăşi

CAPITOLUL 24

După ce respiraţia li s-a calmat şi corpurile li s-au răcorit, au vorbit despre câte în lună şi-n stele. Despre barul lui Archie şi despre cei câţiva oameni din viaţa ei care contau câtuşi de puţin pentru ea; despre Nicole, care conta cel mai mult; despre micul restaurant de lângă apartamentul lui Leo, unde el şi Cora mâncau joi seara ***okonomiyaki,*** pentru că avea acelaşi gust precum acela făcut de mama lor. A vorbit despre cât de mult îşi iubea sora şi despre cât de dezorientat era să se confrunte cu un viitor în care Cora nu mai trebuia să fie primul lui gând de fiecare zi.

I-a povestit lui Lily cum Cora era prostuţă într-un mod în care el nu fusese niciodată, cum nimeni nu-l făcea să râdă atât de uşor sau de tare, că era minunată cu prietenii, dar total nepricepută la gestionarea banilor, ceea ce era în întregime vina lui. A descris-o:

păr lung şi negru, o postură de dansatoare, un gât lung şi un râs surprinzător de zgomotos. Au vorbit atât de mult, încât, până când au adormit în cele din urmă, Lily a simţit că o cunoştea pe Cora, că-i putea auzi chicotele şi că înţelegea de ce Leo o privea cu adoraţie. Lily şi-o putea imagina pe acea surioară, pe care ar fi luat-o la o plimbare pe dealurile acoperite de tufişuri din Wyoming; voia s-o facă pe fata de la oraş să se îndrăgostească de natură.

În realitate, probabil că ele două n-ar ***fi*** avut nimic în comun, cu excepţia lui Leo, ***şi totuşi Lily îşi imagina,*** cumva, că asta ar fi fost suficient.

S-a trezit cu greu şl a văzut că lumina de afară era slabă. Privind chipul adormit al lui Leo, o parte din ea a avertizat-o că ar fi trebuit să fie mai atentă. ***Primul ei*** impuls era întotdeauna să-şi ia avânt şi apoi să se arunce spre cel mai rău scenariu posibil, care, sincer vorbind, era de obicei chiar viaţa ei. Dar obosise. Nu putea să aibă şi ea parte de ***fericire?*** Măcar vreme de câteva zile?

Rostogolindu-se în braţele lui ***Leo, Lily i-a*** sărutat mijlocul pieptului, obrajii, buzele. El a **tresărit** puţin, iar zâmbetul i s-a înfiripat pe sub buzele ei.

Leo a deschis ochii.

- Bună!
- Bună dimineaţa!

El a sărutat-o din nou şi apoi s-a uitat la ceas.

- Lasă-mă să ghicesc! a spus ea, iar ***apoi şi-a ridicat*** faţa, părând să adulmece ceva în aer. ***E*** ora şapte!

-Şase şi patruzeci şi trei! a spus el, râzând. Nu-i rău

Mâinile lui Leo i-au alunecat pe coaste şi de-a lungul taliei, ajungând să se odihnească pe şoldurile ei. El a ***mormăit în semn de*** apreciere, trasându-i un şir de săruturi spre gât şi oprindu-se să-i ciugulească uşor pielea de acolo. Mintea ei se înceţoşa încetul cu încetul, în ***timp ce-şi*** imagina cât de uşor ar fi fost să-şi petreacă restul zilei aşa.

Din păcate, vezica ei avea o altă părere şi nici o oprire de pe traseu nu era atât de simplă pe cât era mersul la toaletă

aici. Lily a gemut, lăsându-şi capul să cadă pe pieptul lui Leo.

-Mai târziu, a spus el, lipindu-i palma caldă de stern.

Lily simţea că Leo o urmărea cu privirea în timp ce ea se strecura afară din căldura sacului de dormit şi păşea prin încapere, adunându-şi hainele împrăştiate pe lemnul vălurit al podele,. A auzit un târşâit şi l-a văzut pe Leo sprijinit într-un cot, privind-o fără nici un dram de ruşine

Lily şi-a pus lenjeria intimă, iar apoi şi-a strecurat bretelele sutienului peste umeri, fără să mai fie stânjenită.

_ Te duci la vânătoare de comori aşa?

_ Poate că da, a răspuns el şi şi-a ridicat bărbia, făcându-i jejţin sa continue.

Ea şi-a tras blugii în sus, peste şolduri, iar mâna lui a alunecat cu atâta dezinvoltură sub ţesătura sacului de dormit, încât Lily s-a întrebat dacă el îşi dădea seama ce făcea. Ei i-ar fi plăcut să catalogheze felul în care o privea, căldura din ochii lui, felul în care se simţea aproape beată de intensitatea atenţiei lui.

Şi oricât de mult şi-ar fi dorit să continue, i-a reamintit de ce se aflau acolo:

- Buturuga aceea nu se găseşte singură!

Cu un geamăt, Leo s-a ridicat din sacul de dormit. S-au despărţit şi au pornit, grăbiţi, să-şi urmeze programul de dimineaţă. Din fericire, Lily îşi perfecţionase arta de a face pipi afară şi de a se spăla doar cu puţin săpun biodegradabil şi apă.

Curaţi şi cu lucrurile împachetate din nou, s-au întâlnit în faţa cabanei, unde au fost cuprinşi imediat de dezamăgire. Iarba, buruienile şi smocurile de salvie înconjurau zidurile, dar era clar că nu exista nici urmă de buturugă.

- Nu se poate!

Lily a dat laoparte ramurile unui tufiş de creozot ca să ajungă la pământul de dedesubt. îndreptându-se de spate, s-a întors în cerc, bătând darabana cu un deget pe coapsă.

- Ştim că ăsta e locul! a spus Leo. Acolo, înăuntru, sunt gravate iniţialele tatălui tău. Iar cabana se află chiar la un cot al râului. Nu la asta ai zis tu că s-a referit Duke atunci când a scris

„burta cifrei trei”?

- S-ar putea să nu fie burta despre care vorbea el, dar de ce ar fi „copacul lui Duke” în altă parte? s-a întrebat ea cu glas tare.

El venea aici tot timpul şi nici pomeneală să existe o grămadă de cabane în împrejurimi. Oare ce-mi scapă?

Lily a mers mai departe în luminiş, iar paşii ei au ***speriat*** o pitulice de canion, care se strecura *prin tufişuri. Apoi* şi-a luat rucsacul.

- Haide!

Leo n-a ezitat să-şi pună în spate propriul rucsac şi să se aşeze lângă ea.

- Unde mergem?

Lily a arătat spre canioanele din faţă.

- Sus.

El i-a urmărit direcţia privirii.

- Aha!

Măsurând din ochi ***peisajul ca*** să găsească cea mai uşoară cale de urcat, ea a spus:

- Să ştii că n-aş lăsa *niciodată* un grup de turişti să facă ***aşa*** ceva, dar am nevoie de un punct de observaţie mai bun!

- O să am grijă să nu pomenesc despre asta în recenzia mea de pe Yelp!

Din fericire, urcuşul râpei era presărat cu o mulţime de puncte de sprijin pentru mâini şi picioare, precum şi cu suficiente cornişe, astfel încât au reuşit să ajungă în vârf fără prea multe probleme.

Se aflau doar la o ***înălţime de*** aproximativ cincisprezece metri, dar puteau distinge o ***parte din*** râu şi din canioanele şerpuitoare care-l înconjurau.

- De obicei ai semnal la telefon aici, sus? a întrebat Leo.

- Uneori, a răspuns ea pe un ton ezitant.

-Mă întrebam dacă putem încărca o hartă prin satelit.

Ea a scos punga ***Ziploc, punându-şi pistolul lui*** Terry la brâu, pentru moment, iar apoi şi-a scos propriul telefon cu legătură prin satelit. După câteva încercări de a-l porni, şi-a dat seama că ***bateria*** era descărcată. Probabil că, în graba ei de a muta totul într-un nou rucsac, uitase să-J oprească.

-La naiba!

Leo a încruntat din sprâncene, după care a întrebat:

- Oare ***telefonul*** lui Terry mai are baterie?

_ O, Doamne!

Lily a găsit butonul de pornire şi a apăsat pe el. Nici unul dintre ei n-a respirat decât după ce s-a Încărcat pe ecran Imaginea minusculă a satelitului. Au sărbătorit reuşita cu Înjurături şoptite şi au bătut iute palma.

- Cred că acum înţeleg pasiunea lui Bradley pentru jocurile de noroc, a spus Leo razand. Fiecare mică veste încurajatoare e ca o injecţie cu dopamină direct în creierul meu!

- N-a mai rămas multă baterie, a spus Lily, făcându-şi palma căuş deasupra ecranului ca să blocheze lumina soarelui. Hărţile au nevoie de cateva secunde ca să se încarce, a adăugat, arătând spre râu. Vezi cele două curbe foarte strânse? La confluenţă şi apoi acolo, chiar deasupra?

El i-a urmărit privirea şi a dat imediat din cap.

- Chiar că arată ca cifra trei! Dar care cot al râului e „burta”?

- Suntem în afara părţii de jos a cifrei trei. Mă întreb dacă nu cumva trebuie să fim acolo sus, la cotul acela strâns.

- Vrei să-mi spui că trebuie să traversăm înapoi? a întrebat Leo râzând.

Lily a gemut.

- Ştiu. Dar nu poate să fie prea rău! a exclamat ea muşcându-şi buza, gânditoare. Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată ceva acolo, dar ce altceva putem face?

- Să verificăm, a răspuns el. Oare ar trebui s-o sunăm pe Nicole şi s-o punem să intre pe Google Earth? Ştiu că nu mai avem prea multă baterie, dar.

Telefonul cu legătură prin satelit al lui Terry a prins viaţă în mâna ei. vibrând în **timp** ce se încărcau o sumedenie de notificări, cu toatele aparţinând unor mesaje dintr-un grup numit Băieţii Pierduţi.

Amândoi s-au uitat cu atenţie la ecran.

- **Cine sunt Băieţii Pierduţi? a întrebat Lily.**

Leo a clătinat din cap.

- Habar n-am.

- Unele dintre mesaje au fost trimise ***azi***, a spus Lily, neliniştită Oare cine încerca frenetic să-l contacteze pe Terry în mijlocul presupusei lui vacanţe?

Ea a dat click pe un mesaj, ca să acceseze întreaga discuţie. În acel grup erau patru persoane: Terry, care, în mod clar, folosise pseudonimul ***Rufio***, împreună cu ***Pockets***, ***No Nap*** şi ***Latchboy,***

- Astea sunt personaje din filmul despre Peter Pan al lui Steven Spielberg! a spus ea.

Dar conversaţia care s-a încărcat nu conţinea mesaje îngrijorătoare. Erau gif-uri din ***Urzeala Tronurilor*** şi glume murdare, câteva mesaje în care Terry vorbea despre traseu, apoi câteva schimburi de replici despre Nicole şi Lily...

- Câb, a mormăit ea, scârbită, şi a trecut repede de ele, înainte ca Leo să le vadă.

Prea târziu.

El i-a smuls telefonul din mână.

-Ce naiba...!

- E în regulă. Terry a fost un porc. Nimic nou sub soare! Lily şi-a sprijinit bărbia de umărul lui Leo, citind.

- Vorbesc despre excursie, a spus el, derulând. Terry ţinea pe cineva la curent în legătură cu locul în care ne aflam. Ce ciudăţenie! a exclamat el, clătinând din cap.

Cu trei zile în urmă – atunci când planul grupului se schimbase – mesajele căpătaseră o tentă de îngrijorare.

No Nap: Rufio.

Pockets: Rufio, frate.

Latchboy: Terry, unde eşti?

No Nap: Ţi-am pierdut urma, omule, dă un semn.

- I-au pierdut urma? s-a mirat Leo. Ce naiba înseamnă asta?! Lily a arătat cu degetul spre dată.

-Mesajul a fost scris în cea de a doua zi de după moartea lui Terry. Prietenii lui, evident, nu ştiu că era mort.

Leo a continuat să deruleze.

pockets: Amice, am crezut că am fost prinşi în noaptea aia la cuibar. Unde te-ai dus?

No Nap: TERRY, omule, răspunde la telefon.

Latchboy: A dispărut, plm **Pockets:** Ai luat jurnalul?

Leo s-a uitat lung la text, punându-şi degetul mare deasupra. _ Vorbesc despre jurnalul lui Duke?

Un fior de neliniște i s-a strecurat lui Lily pe şira spinării. Ea a întins mâna pe lângă Leo şi a derulat discuţia, ca să citească restul mesajelor şi să vadă unde anume se termina şirul.

No Nap: Terry, spune-ne ce trebuie să facem **Latchboy:** Nu răspunde. Treci la planul B.

No Nap: Să ne întâlnim acolo unde am plănuit. Am înţeles, planul B.

Pockets: Terry, îţi jur că ar fl bine să nu ne înşeli, sau eşti la fel de mort ca şl ei

No Nap: Să trecem la un alt subiect. Dă-I naibii p-ăsta.

O revelaţie explozivă i-a zguduit pe amândoi. S-au privit, realizând că îşi văzuseră liniştiţi de treabă în ultimele două zile, fără să ştie că cineva complotase cu Terry şi că-i urmărea.

- Nu înţeleg! a exclamat Lily.

Dar ea era îngrijorată fiindcă, de fapt, înţelegea. Ştiau deja că Terry venise în acea excursie cu scopul de a lua jurnalul lui Duke. Dar de unde să-şi închipuie ei că Terry avea complici? Că grupul lor era urmărit? A străbătut-o un fior în clipa în care şi-a amintit de mucul de ţigară, de foşnetul din timpul nopţii. Fusese atât de distrasă de prezenţa lui Leo şi de gândul la implicaţiile pe care le aveau acţiunile lui Duke, încât lăsase garda jos. - Nenorocitul!

Leo a clătinat din cap, uimit, în timp ce citea din nou textele.

- Ei cred că Terry i-a tras pe sfoară, a spus el, iar apoi şi-a luat privirea de la ecranul telefonului şi s-a uitat cu atenţie la

canionul vast de dedesubt. Indiferent care anume e p anu or B, aştia ar putea fi oriunde!

v » nacă stiau cumva încotro

- Dacă ne urmăreau.."..a spus ea. Dac *

CAPITOLUL 25

Se mai grăbiseră şi înainte, dar nimic nu se compara cu graba de acum. Intraseră în febra competiţiei, care devenise de-a dreptul palpabilă în acele momente, iar privirea lui Leo se înceţoşa în timp ce se târau amândoi în jos, pe stâncă. Gleznele, genunchii şi coatele i se ciocneau de piatră şi de tufişurile spinoase – la naiba cu pielea şi cu articulaţiile! Trecuseră prin prea multe ca să piardă, iar faptul că ştiau că cineva era pe urmele lor – că ştiau că mai exista cineva care credea cu aceeaşi fervoare ca şi ei că în zonă era ascunsă o comoară şi că aceasta trebuia găsită – le făcuse fundurile să ia foc de-a dreptul.

N-au vorbit prea mult. Leo se străduia să-şi întipărească în memorie fotografia pe care o luase din acel local, iar Lily se uita adesea de jur împrejur. După ce văzuse de sus meandrele râului, părea să-şi fi făcut în minte o hartă detaliată a acestuia. Au încercat să rămână cât mai mult pe terenul plat şi stâncos, dar în cele din urmă au fost nevoiţi să mai coboare puţin, într-un loc în care peisajul de lângă apă era mai variat şi mai verde. Au ajuns la marginea râului şi au trecut peste nişte bolovani de dimensiuni reduse, au străbătut petice de mlaştină – lăsând cât mai puţine urme cu putinţă – iar, odată ce Lily a început să caute un vad, Leo şi-a dat seama că locul în care voiau să ajungă trebuia să fie prin apropiere. **În** faţa lor se afla un cot larg, care

se unduia suficient de abrupt spre stânga *încât* să ascundă ***partea*** din amonte a râului.

*I*ly s-a oprit chiar înainte de cot, în faţa *unei* porţiuni cu apa care curgea repede, dar care era destul de puţin *adânca.*

- Probabil că pe aici avem cele mai bune ***şanse, a spus ea.*** Burta cifrei trei! a adăugat, privind ***apa cu ochii*** mijiţi. Nu***-mi*** vine să cred că nu m-am gândit la asta mai devreme! Am fost aici de o sută de ori ***şi*** nu-mi amintesc să fi văzut vreo cabana. Dar trebuie să ***fie*** una în cotul acela!

Leo îşi amintea porţiunea la care se referea ea, îşi amin ea că se uitase la ea pe hartă şi că se întrebase cum ***e o parte în terenul aflat între colurile*** râului nu fusese complet distrus în anii cu inundaţii. Coturile ***din faţa*** ochilor lui erau un vis pentru cei care făceau rafting, iar canioanele înguste ce mărgineau rau fuseseră sculptate şi modelate de-a lungul secolelor în a irin- turi ***complicate***, ***dantelate. Era*** locul perfect în care să ascunzi ceva: fără indicaţii precise şi ***detaliate***, ***lor*** le-ar ***fi*** fost aproape imposibil să găsească drumul spre interior şi, în ***întunericul care se*** apropia, le-ar fi ***fost şi mai greu*** să găsească drumul înapoi. Graba ***şi*** entuziasmul erau ca două ciocane gemene:

„Du-te! Mai ***repede! Du-te mai*** repede!”

Lily privea apa cu o precauţie cu care Leo vedea că ea încerca să se lupte.

- Nu te grăbi! i-a ***reamintit el.***
- ***N-avem*** timp!
- Atunci când vine vorba să traversăm cu grijă, avem absolut tot timpul din lume!

Au făcut ***primul pas***, iar apa rece ca gheaţa li s-a revărsat peste glezne, inundandu-le bocancii.

dam^Le** ** Pidᵒare,e Usca,e sunt scoase din ecuaţie! a ex- c^Xa'cÎet'Tina,tˡ

^li ajUn*ea Pâni ,a genunchi, dar, a?a,curentul era rapid?

iputer„ic.Ela]ua^ de mână pe

Lily şi» cu Plivirea aţintită la malul opus, au reuşit să traverseze fără incidente.

Ea nu s-a mai uitat pe hartă, ci doar a luat-o pieptiş în susul râului, intrând într-un desiş de plopi care tivea marginea stâncii roşii din dreapta ei. După încă o jumătate de kilometru sau cam aşa ceva, Leo a început să se îngrijoreze din ce în ce mai mult. Cum atenţia nu-i mai era distrasă de conversaţii sau de săruturi, realitatea a ceea ce făceau părea să-i apese pe creier precum un mănunchi de ace înfipt într-o pernuţă. Serios vorbind, care erau şansele ca acea comoară să fi rămas neatinsă? Oare cu cine colaborase Terry şi câţi dintre ei se aflau acum prin împrejurimi? Oare de ce îi adusese acolo Terry pe el, pe Bradley şi pe Walter, când ar fi putut aranja să plece singur într-o excursie cu Wilder Adventures? Şi chiar dacă ei, Leo şi Lily, aveau o jumătate de zi avans, cât timp le-ar fi luat să descifreze codul? Cât timp până când să poată...

- Eşti prea tăcut, a spus Lily, îndepărtându-i din cale un mănunchi de crengi spinoase, ca să nu-l lovească peste picior. Te-ai speriat?

-Da.

Ea a râs, aruncându-i o privire peste umăr.

- Şi eu. Dar ne-am băgat prea tare în chestia asta!

- Mult prea tare! a fost el de acord.

Totuşi... nu-şi putea imagina o construcţie oarecare în pustietatea aceea. Acolo unde peisajul era deschis, era larg deschis: stânci, tufişuri joase. Iar acolo unde era îngust, era strâmt: canioane cu ziduri înalte şi umbre dese.

în clipa în care Lily s-a oprit brusc, el a fost cât pe ce să se lovească de spatele ei.

- Acolo!

Leo şi-a recăpătat echilibrul ţinându-se de umerii ei şi a încercat să vadă de ce se oprise din drum. A zărit aceleaşi lucruri pe care le mai văzuse: râul, plopii, pământul, pietre, pietre şi iar pietre. Dar apoi formele au devenit mai clare. Nu se uita la

o grămadă dezorganizată de bolovani sparţi, ci la un horn de
pia - Grăbeşte-te, Leo!
uit El s-a apropiat, şi-a lăsat rucsacul jos şi a,utat-o să eă roşie. Se
cureţe
suprafaţa accidentată. Dar murdăria era acolo pe mult prea mult timp. Leama
netulburată, înecată în resturi şi în crăpături, xujul. Leo a
că se uita la o buturugă acoperită de praf şi ascunsă în tufăriş.

– Sfinte Sisoe! a exclamat el. Copacul lui Duke!

La unison, cu simţurile ascuţite la maximum, el şi Lily s-au uitat în spatele lor, iar apoi în jur: nu era nimeni. Au ascultat, încercând să audă zgomote făcute de oameni; nimic. Doar râul vuia în apropiere, trecând în cascadă peste un mic grup de stânci ascuţite şi prăbuşindu-se pe o porţiune de albie aşternută cu pietriş, puţin adâncă.

Lily a alergat la buturugă, s-a aşezat în genunchi şi a început să şteargă praful de pe ea.

zgâriat-o cu o unghie tocită.

Lily, care, în mod evident, gândea mai clar, a turnat apă peste buturugă, spălând ultimele straturi de murdărie. La început, modelul nu părea să fi fost decât nişte găuri arse în lemn, dar mintea lui Leo nu era împăcată cu ceea ce vedea.

El s-a frânt de mijloc, examinând totul cu atenţie. Existau o serie de urme carbonizate, perfect rotunde, fiecare dintre ele având un diametru doar puţin mai ***mic*** decât cel al unei gume de creion.

- Recunoşti ceva de aici? a întrebat el.

Lily a clătinat din cap.

- Nu chiar. Cu mine, Duke a folosit mai ales coduri de litere. Caesar. Cifrul ROT. Atbash.

El s-a concentrat la sarcina pe care o avea de îndeplinit. Existau «apte grupuri distincte de semne, distanţate la câţiva centimetri e altul. Primul era o serie de trei puncte, aşezate vertical,

cu un singur punct în stânga, în partea de jos, ca un ***L*** inversat. Pe lângă el, mai erau două puncte, unul lângă altul, orizontale. Apoi era un singur punct, jos, pe linia modelului. Următorul grup era format din două puncte suprapuse, din nou pe verticală. Al cincilea era din nou format din două, dar poziţionate pe diagonală. Al şaselea era format din două puncte suprapuse vertical, iar apoi un al treilea poziţionat în diagonală faţă de punctul din stânga-sus. Al şaptelea grup era la fel ca al cincilea.

£ ■£ J £ £ £ £

£ £££ £

£ £ S ă

Mintea lui se grăbea să parcurgă tipare şi coduri legate de numere, poziţii, forme.

„Patru, doi, unu, doi, doi, doi, trei, doi.

Oare e un zar cifrat? Rozacrucian?

Nu. în mod clar, poziţia e importantă."

Cu cât se uita mai mult, cu atât capacitatea de a gândi îi era mai zădărnicită de senzaţia apăsătoare şi enervantă că un ceas îi ticăia în cap. Simţea că era aproape, aproape să înţeleagă; înnebunitoare situaţie! Era posibil să nu aibă la dispoziţie decât câteva minute ca să-şi dea seama, să acopere buturuga şi să plece în căutarea a ceea ce era codificat acolo.

Leo s-a frecat la ochi.

-La naiba!

Lângă el, Lily a lăsat să-i scape un mârâit înăbuşit.

- Şi dacă e mai mult decât atât? a întrebat ea. Ne scapă ceva, sau asta e tot?

- Faptul că a întipărit punctele prin ardere a fost o

mişcare deşteaptă! a spus Leo, după care a întins mâna şi şi-a plimbat vârful degetului peste cele şapte grupuri distincte. Cred că scrie ceva. Trebuie doar să ne dăm seama dacă e un cod numeric sau altceva.

Lily s a târât de cealaltă parte a buturugii, ca s-o vadă din- tr-un alt unghi.

- Poate că ne uităm greşit la ea!

-Cu cât mă uit mai mult, cu atât mai puternică e impresia că nu văd nimic!

Ha a pufnit cu zgomot.

-O, Doamne! Leo, eşti un geniu!

- Ce-am spus?!

- Ai spus că nu-l poţi vedea, l-a lămurit ea, zâmbind. Punctele sunt întipărite pe o suprafaţă plană, dar mesajul e scris în ***Braillie.*** Duke nu folosea des limbajul, dar îl cunoştea. M-a învăţat şi pe mine, cu mult timp în ***urmă.***

Lily a scos un mic ţipăt de triumf, iar Leo s-a uitat în jos, realizând că ea avea dreptate. Şi-a răscolit mintea, încercând să-şi amintească sistemul de scriere Braille, pe care-l învăţase cândva ca să câştige o insignă de cercetaş.

- Bine! a exclamat Lily, arătând spre primul grup. Asta de aici, L-ul inversat? înseamnă că urmează un număr! Deci, cred că al doilea grup e un trei!

Leo s-a uitat cu atenţie la celelalte semne.

- Corect, iar punctul ăsta nu înseamnă că urmează o literă mare?

- Ba da, a răspuns Lily, dând din cap cu entuziasm.

- Sunt aproape sigur că e ***B,*** a spus el. Iar ăsta este un ***e.*** Şi sunt destul de ***sigur*** că ăsta e ***s.***

- Cred că ai dreptate, dar..., a zis ea, arătând spre ultimul,... asta înseamnă ca ultimul grup e din nou e.

***** ** ***#*** ***« mm***

***** « « #m

44 â m

® (3) (cap) (B) (e) (s) (e)

încruntându-se, Lily a citit:

- Trei – Bese? „Bese nu e un loc. Nu e nici măcar un cuvânt.

Ea l-a privit pe Leo cu îndoială. El şi-a trecut o mână peste faţă.

-Ştiu.

-Aşteaptă!

Vocea lui Lily a răsunat atât de puternic, încât el a tresărit. Ea a căutat jurnalul în rucsac şi l-a scos, extrăgând cealaltă foaie volantă pe care Terry o rupsese – harta complexă, desenată şi etichetată, a unei secţiuni a canioanelor înguste. Arăta ca o reţea densă de capilare.

- Acolo! a exclamat ea, desfăşurând harta peste butuc şi lovind-o cu palma. Priveşte!

S-au aplecat şi au studiat-o cu atenţie. începutul hărţii era un singur punct de intrare – o crăpătură larg deschisă într-un bolovan. Din acea primă deschidere răsăreau aproximativ zece artere mai mici, iar fiecare dintre acele ramificaţii secundare avea numeroase căi terţiare şi cuaternare care deveneau din ce în ce mai mici pe măsură ce se ramificau. Prima serie de ramificaţii era etichetată cu numere, iar căile care se desprindeau din prima ramură erau etichetate A, ***B*** şi C. Cea de a doua avea şase ramificaţii înguste, etichetate de la A la ***F.*** Iar cea de-a treia, etichetată cu atent desenatul ***3*** al lui Duke, era mai adâncă şi avea ramificaţii etichetate până la /.

- Trei de ***B,*** a spus Leo. Chiar aici!

- Ce înseamnă ***e***, s, ***e,*** atunci? a întrebat Lily, dar aproape imediat ce a rostit acele cuvinte, ea a plesnit din nou butucul cu palma. Est, sud, est! Leo,

astea sunt coturile din interiorul canionului Trei-B! a exclamat, întinzându-se şi apucându-l de braţ. Astea sunt adevăratele indicaţii!

Leo s-a aplecat peste buturugă şi şi-a pus buzele peste ale ei, simţindu-i zâmbetul arcuindu-se după al lui. Adrenalina îi curgea în vene. Chiar aveau să găsească comoara!

-Eşti gata? a şoptit el, sprijinindu-şi fruntea de a ei.

Ea a dat din cap în semn că da, sărutându-l din nou ţi ta- chinându-l. Sângele lui s-a transformat în heliu şi a început să vadă stele în spatele pleoapelor închise. Cuvinte e „ e iu esc!
îi pluteau pe vârful limbii.

Dar unele sunete erau atât de deosebite incat Leo le-ar fi recunoscut oriunde. Sunetul vocii mamei lui, e exemp u. si- renă de poliţie. Un ou care se spărgea. înainte ca mintea lui sa catalogheze sunetul, corpul i s-a încordat.

Ramuri uscate trosnind sub
tălpi- Un pistol armat.

CAPITOLUL 26

- Ziua bună, porumbeilor, s-a auzit o voce tărăgănată din spatele lui Leo. Mâinile la vedere!

Cu ochii măriţi de uimire, Lily a aruncat o privire pe după Leo şi a descoperit doi bărbaţi care stăteau în umbră.

Cel care ţinea pistolul era mai înalt, masiv şi murdar, cu o ruptură plină de sânge pe un crac al pantalonilor şi cu tăieturi şi zgârieturi pe ambii bicepşi cărnoşi. Nici celălalt nu arăta mult mai bine. Era scund şi zvelt, iar părul blond îi era pătat cu sânge uscat lângă tâmplă. Un bandaj murdar îi atârna de dosul mâinii. Amândoi purtau haine în stil militar, aşa cum preferase şi Terry.

Băieţii Pierduţi, a presupus Lily.

Clipind şi uitându-se la Leo, aflat de cealaltă parte a butucului, ea şi-a dat seama că faţa lui era total

inexpresivă din cauza şocului. Fără să întoarcă deloc capul, el şi-a ridicat încet mâinile, oglindindu-i mişcările. Era o nebunie, dar primul gând al lui Lily a fost să se întrebe dacă, înainte de acea excursie, i se întâmplase vreodată să aibă o armă îndreptată spre el. Viaţa lui Leo era normală. Lucra într-un birou şi mergea în excursii dedicate degustărilor de vinuri. Făcea brânză în Franţa, pentru numele lui Dumnezeu!

După o săptămână petrecută alături de ea, avea deja un prieten mort şi altul cu piciorul rupt, încasase o tăietură adâncă pe obraz, iar acum avea şi un pistol îndreptat spre cap.

Biceps şi-a folosit ***arma ca să-i facă*** un semn prietenului său.

– Jay, adu-le bagajele! a spus el.

-Se pare că sângerezi, Jay! a spus Lily, mândr/ndu se oare cum cu faptul că, cel puţin, ea şi Leo nu fuseseră uşor de urmam.

Ţi-ai lăsat sângele pe coclauri? f . ....

El a privit-o răutăcios şi i-a smuls rucsacul din spa e a e brusc, încât ea s-a clătinat pe picioare şi a căzut, ***reu 9m*** » o uşi, să atenueze lovitura înainte să se izbească e pam ***n . uri ns,*** Leo a ***sărit la Jay*** şi l-a ***împins, iar Lily, în*** ara a ura lsca a> a întins mâna după...

Ea a simţit pe frunte metalul rece.

- ***Eu n-aş face asta! a spus Biceps.***

Jay a tras-o înapoi în picioare, în timp ce Biceps i-a scos de la brâu pistolul lui Terry.

„La naiba!" s-a gândit Lily.

Leo a făcut ochii mari.

- Ai avut asta în pantaloni ***tot*** timpul?!
- Nu ***tot timpul!*** a răspuns ea.

Jay s-a apucat să le caute prin buzunare, în *timp ce Biceps* a răscolit prin rucsacurile lor, aruncând cu nepăsare pe jos tot ce nu-l interesa.

- Dacă aş încerca să ***ghicesc, a spus Lily printre*** dinţii strânşi, în timp ce ***Jay o*** apuca fără jenă de fund şi-i scotocea ***prin*** buzunarele de la spate, aş putea spune ***că*** sunteţi prieteni de-ai lui Terry? Ne-a părăsit cu câteva zile în urmă, să ştii!

-Da.

Jay a trecut la Leo, pipăindu-i partea de jos a corpului, în căutare de arme.

- Ştiţi unde s-a dus? a întrebat Lily, făcând pe proasta. într-o bună dimineaţă, ne-am ***trezit că el*** dispăruse!

Ignorându-i vorbele, Jay şi-a ridicat bărbia *spre* prietenul lui.

- Kevin, ai găsit aia?

Biceps – Kevin – a scos din rucsac jurnalul lui Duke şi l-a ridicat victorios. A răsfoit paginile, iar apoi l-a băgat În buzu-

narul de la spate şi a dat din cap către butuc.

_ Dap! Trei B-e-s-e, foarte util! Mulţumesc!

- Cu plăcere, a spus Leo, dregându-şi glasul. Dar nu-mi face plăcere să vă spun asta: codul e o pistă falsă!

Lily a încercat să-şi păstreze o expresie neutră. Jay s-a încruntat şi a făcut un pas înainte.

- Poftim?!

-Codul scris pe buturuga asta, a explicat Leo. Voi credeţi că se corelează cu o hartă de acolo, dezvăluind locul în care e ascunsă comoara, dar pariez că n-o să fie aşa. Terry..., a adăugat el, dar apoi s-a întrerupt brusc, tresărind uşor, ...Terry e foarte deştept şi a avut o mulţime de ocazii să ia jurnalul. Probabil că l-a studiat pe tot şi şi-a dat seama că Duke n-a lăsat nimic cu adevărat important.

-N-a lăsat nimic important?! a repetat Jay, ştergându-şi o dâră de sudoare amestecată cu sânge, care îi curgea de la tâmplă până la ochi. Cum ţi-ai dat seama?

- De ce l-ar fi lăsat Terry la noi? a întrebat Leo, iar Lily a înţeles, în sfârşit, că dacă cei doi ticăloşi le luau jurnalul, ea şi Leo ar fi fost complet terminaţi. Având în vedere că voi sunteţi aici, fără Terry... asta înseamnă că el trebuie să ştie ceva ce noi nu ştim!

-Ca de exemplu? a întrebat Kevin, încruntându-se. Ce ar putea să ştie Terry?

Lily a ridicat din umeri, alăturându-se părerii lui Leo.

- Dacă aş fi ştiut asta, n-aş fi stat aici, în faţa voastră!

Kevin a clipit, fără să spună nimic timp de câteva secunde.

-Hmmm..., a mormăit el, iar apoi expresia feţei i s-a înseninat. Atunci, dacă sunteţi atât de siguri că e inutil, voi de ce sunteţi aici?

-De ce... suntem aici? s-a bâlbâit Lily. Păi, da, suntem... suntem aici...

- Ca să ne împăcăm cu soarta lui Duke, încercăm să descifrăm indiciile lăsate de el! a intervenit Leo. Ea e Lily Wilder, ştiţi! ***Acea*** Lily Wilder! Găsim o cale prin care ea să poată, în sfârşit, să-şi ia rămas-bun de la iubitul ei tată.

- Aşa e, împăcare cu soarta! Mi-e greu să vorbesc despre asta...

Ochii lui Jay s-au îngustat în timp ce o studia.

- împăcare! Nu cred aşa ceva! a exclamat el, sugându-şi dinţii şi clătinând din cap. încerci doar să ne faci să nu luăm jurnalul! Ou-te naibii!

în sinea ei, Lily a mârâit de frustrare.

Cei doi bărbaţi şi-au aplecat capetele unul spre celălalt, discutând, dar încercarea de a păstra secretul a fost complet anulată atunci când Jay a spus cu glas scăzut:

- Ori Terry e deja acolo, ori ajungem noi înaintea lui. Apoi şi-a înclinat bărbia spre canion, ca şi cum ar fi spus: „Să mergem!"

Kevin s-a uitat peste umăr şi a făcut semn din cap către Leo şi Lily.

- Cu ei ce facem?

- Aţi putea să ne luaţi cu voi, s-a oferit Leo de îndată. Lily ştie să descifreze codurile lui Duke mai bine decât oricine!

- De parcă n-ai încerca să ne dai în cap cu prima ocazie!

Leo a înclinat uşor din cap, parcă adeverind spusele ticălosului.

- în plus, a spus Kevin, fluturând jurnalul, avem deja indicaţiile. Nu mai avem nevoie de tine. Deci cred că aici ne luăm rămas-bun!

A băgat mâna în rucsac şi a scos un set de cătuşe de plastic, exact ca acelea pe care le avea Terry.

în timp ce Jay îndrepta pistolul spre Lily, Kevin a trecut la Leo, trăgându-i mâinile la spate şi legându-i-le cu o serie de clicuri enervante, după care i-a spus să se aşeze şi i-a legat gleznele în acelaşi fel. Apoi i-a pus cătuşe şi lui ***Lily,*** după care i-a aşezat pe amândoi în luminiş, spate în spate.

Pentru o clipă, Lily s-a întrebat dacă cei doi bărbaţi plănuiau oricum să-i împuşte, dar Jay a băgat mâna în rucsacul ei, a luat un baton proteic şi le-a aruncat rucsacurile laoparte. Muşcând din ***baton,*** a azvârlit ambalajul pe jos, la picioarele lui Lily.

- Sper să nu ţi se facă foame!

Kevin a strâmbat din nas, spunând:

-Eşti un nemernic, ştii asta?

„par nu sunt un ucigaş, a ripostat Jay, ridicând din umeri. Orice se întâmplă de acum încolo, e între ei şi natură!

Kevin a scos jurnalul lui Duke din buzunar şi l-a fluturat pe sub nasul lui Lily.

-Mulţumesc din nou! Dacă îl vezi pe Terry, spune-i să-şi tragă singur câţiva pumni în cap!

Aruncând o ultimă privire la lucrurile lor împrăştiate pe jos, a mai tras un şut în rucsacuri, iar apoi, cu un mic zâmbet, a adăugat:

- Mult noroc, ***Lily Wilderl***

Soarele era sus pe cer. Nici măcar nu încercaseră încă să-şi dea seama cum să iasă din situaţia groaznică în care ajunseseră, iar Lily deja transpira.

- Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat aşa ceva! a spus Leo. Cred că tocmai am fost jefuiţi şi legaţi cu cătuşe de către cei mai proşti doi oameni de pe planetă!

-îi mai vezi?

Leo s-a întors cu faţa în direcţia în care plecaseră cei doi idioţi.

- Da! a răspuns el, aplecându-se într-o parte. Dar abia, abia. încă mai merg de-a lungul peretelui de stâncă.

- Spune-mi când nu-i mai vezi!

Mintea lui Lily se frământa de zor, trecând în revistă toate căile de scăpare posibile. îl ura pe Terry pentru că-i adusese cu el pe tipii aceia. Dacă n-ar fi fost mort deja, l-ar fi împins ea însăşi de pe stâncă.

- Bine! a spus Leo, tăcând preţ de o clipă, iar apoi strigând-o pe nume: Lily!

-Da?

- Vreau să ştii ca noaptea trecută a fost cea mai frumoasă noapte din viaţa mea.

Ea l-a privit lung, încruntându-se.

- Ştii că n-o să murim aici, Amorez de la oraş ce eşti!

El a râs.

- Ştiu. Dar te-am auzit respirând greu din cauza furiei şi am vrut să-ţi distrag atenţia.

-Văd roşu înaintea ochilor! a recunoscut ea, iar ***bătăile*** inimii ii eiau atat de puternice, încât păreau să-i cutremure scheletul. Nu-mi vine ***să cred*** că au ***luat jurnalul!*** Nu-mi vine să cred că suntem legaţi aici, în timp ce ei...

- Lily!

-.. .intră în canion şi se folosesc de tot ceea ce a realizat tatăl meu după o viaţă întreagă de...

- Prima dată când am făcut sex cu cineva după despărţirea de tine, a spus el cu dezinvoltură, întrerupând-o

să-mi spună „cowboy”.

în ciuda situaţiei lor dramatice, Lily a izbucnit în râs.

- Ăăă... stai, că nu înţeleg! Ce?!

în spatele ei, Leo a dat din cap.

-Eu şi ea eram... ştii tu, şi mie nu-mi funcţiona organul... din motive evidente.

- Care anume? a întrebat ea, simţind cum gelozia îi năpădea inima.

- Nu eram cu tine, a spus el, cu un zâmbet în glas. Mă simţeam vinovat, dezolat şi trist şi i-am cerut, pur şi ***simplu:*** „Spune-mi «cowboy»!”

Lily s-a aplecat înainte, chicotind, surprinzându-se pe sine.

- Nici măcar nu ţi-am spus vreodată „cowboy”!

- Ştiu! a recunoscut Leo, sprijinit de ea. Trecuse atât de mult timp de când plecasem şi eram disperat să-mi dovedesc că mai puteam... Dar, Doamne, biata femeie! Probabil că le-a spus de sute de ori povestea asta prietenelor ei!

- Dacă te face să te simţi mai bine, a spus ea, află că am vomitat pe primul tip cu care am fost după tine!

-Ai fost atât de tristă încât ai ***vomitatV.***

- Am fost atât de tristă încât m-am îmbătat şi ***apoi am*** vomitat! s a confesat Lily, după care a făcut o pauză, dându-şi seama de tactica lui Leo. Mi-ai distras atenţia, ***cowboy!***

Ea l-a simţit cum se apleca din nou într-o parte.

. Ţi-am dat o secundă ca să te calmezi. Idioţii au plecat şi tre buie să găsim o cale de scăpare din astea înainte să se Întoarcă! a concluzionat el, trăgându-se de cătuşe.

Era rândul ei să fie serioasă.

_ Nimeni nu mă cunoaşte aşa cum mă cunoşti tu!

Leo a tăcut, iar aerul era cald şi greu în jurul lor. într-un târziu, el a spus:

- Aminteşte-ţi de asta mai târziu, atunci când o să încerci să-mi spui de ce nu merge relaţia noastră. Dar mai întâi...

Un roi de nelinişti îi zvâcnea sălbatic în piept lui Lily. Ea le-a înăbuşit şi s-a concentrat la problemele lor din prezent.

- în regulă! Am câteva idei.

-Cum arfi?

- Dacă reuşim să ne împingem unul pe celălalt ca să stăm în picioare, poţi încerca să rupi cătuşele!

- Să le rup? Cu puterea dragostei mele de libertate?

Ea a râs.

-N-ai mai fost arestat niciodată?

- Asta-i o întrebare serioasă? Eu creez algoritmi de investiţii! De obicei, mă culc la ora nouă. în ce situaţie aş fi putut să fiu arestat şi imobilizat cu ***cătuşe de plastic***?

- Bine, deci asta înseamnă că n-ai mai fost arestat!

- Dar tu ai fost? a întrebat el cu neîncredere.

Lily n-a vrut să deschidă acea cutie a Pandorei şi s-a întors la problema lor curentă.

- E mai uşor cu mâinile în faţă, dar tot e posibil şi cu mâinile la spate! Nu sunt sigură că am destulă putere ca să rup un astfel de tip de cătuşe, dar probabil că tu ai. Adu-ţi braţele în jos cu suficientă forţă încât să rupi legătura în apropierea punctului celui mai slab!

A urmat o pauză lungă, fără nici un răspuns din partea lui Leo.

- Şi următoarea opţiune?

-Acei doi idioţi n-au verificat cuţitul din bocancul meu!

-Ai un cuţit?

-Am uitat de el pe când eram supărată şi puneam la cale să-l omor din nou pe Terry, a răspuns ea. Vezi? E bine că m-ai liniştit!

A fost nevoie de mai mult de câteva minute de efort, dar, ?n cele din urmă, Leo a reuşit să se aşeze ***pe o*** parte, cu faţa în ***di-*** recţia corectă, şi şi-a coborât ***mâinile astfel încât*** să şi le aducă aproape de bocancii lui Lily.

- Poţi să-i deschei? a întrebat ea.

– Cred că da. Mă simt ca şiut! ii cum aş avea degete de..

Cu mâinile prinse la spate, a bâjbâit mult înainte să reuşească să descheie un bocanc.

Bine, o să încerc să ea. Dar mă poţi ajuta?

- Bine, o să încerc să-l scot! a spus -

Da... bine... bine...

-împinge asta...

- Poţi să-ţi strângi puţin piciorul?

- ***Cum naiba să-mi strâng piciorul?*** :ă să te prefaci că ţi-e mică gheata!

- Nu ştiu, doar...

încearcă să te prei

- Ce naiba înseamnă asta?

uctiua —

Cu soarele trecând prin punctul ***cel*** mai înalt de pe cer, erau transpiraţi şi murdari ***în*** momentul în care au reuşit să extragă piciorul lui Lily suficient de mult încât cuţitul să cadă la pământ. Leo s-a străduit să-l ***prindă*** cu gura, iar apoi l-a apucat cu mâinile şi s-a apropiat din nou de ea.

- Bine! a spus Lily, suflându-şi părul de pe fruntea umedă şi arătând epuizată, deşi abia dacă se mişcase din locul ***ei. Scoate-I*** din teacă şi încearcă să-mi tai legătura!

Clătinând din cap, el i-a dat cuţitul.

- Fă-o tu! Ceva îmi spune că te pricepi mult mai bine decât mine să mânuieşti un cuţit!

Lily a inspirat adânc, după care a pipăit cu grijă de-a lungul legăturilor, hotărând unde anume să taie şi coborându-şi degetele,

precaută, spre partea neascuţită a lamei.

- Stai nemişcat! i-a cerut ea lui Leo.

-Crede-mă că nu mă duc ***nicăieri!*** a răspuns el, râzând nervos.

Au trecut câteva minute în care ea a tăiat uşor, verificând progresul, încercând să nu-l rănească prea rău pe l,eo şi să şi ferească degetele de amorţeală, ca să nu scape cuţitul.

-Lily, în caz că nu scăpăm de aici...

_0 să scăpăm!

- Dar dacă nu..., a repetat el,.. .sa ştii că eu chiar te iubesc!

Ea şi-a înăbuşit un zâmbet, dar a rămas concentrată.

_ Şi tu eşti destul de grozav.

- Uau! Stai, că fac atac de cord!

-Nu te mai mişca! i-a cerut ea.

Imediat după asta, Leo a şuierat de durere, iar Lily a îngheţat.

-La naiba, îmi pare rău! a exclamat ea.

-Continuă! E doar o rană superficială.

Lily a tras aer în piept şi a continuat:

- Cred că sunt... aproape... aproape... gata!

După o mică pocnitură, tensiunea din umerii lui Leo a dispărut, iar braţele i-au căzut pe lângă corp.

- O, Doamne!

A făcut câteva mişcări, scuturându-şi mâinile, după care a apucat-o pe Lily de faţă, a tras-o spre el şi a sărutat-o.

- Ai reuşit!

Adrenalina şi euforia i-au pus sângele în mişcare lui Lily.

-Repede, repede!

Cu mâini tremurânde, Leo a tăiat legăturile de la gleznele lui şi apoi de la ale ei. Sângele care a reînceput să-i curgă prin vene i-a produs furnicături lui Lily. Muşchii o dureau în timp ce se împingea ca să se ridice pe picioarele care o furnicau, cu degetele de la picioare aproape amorţite. Mâinile le erau stropite cu sânge, dar rănile nu păreau grave. Cu o ultimă zvâcnire de energie, au şchiopătat până la locul în care se aflau rucsacurile lor, au băgat totul înăuntru şi au alergat cât de repede au putut înapoi pe unde veniseră, refugiindu-se în umbra canionului.

CAPITOLUL 27

S-au strecurat ***printre tufişurile*** uscate şi ***printre o avanii*** cu margini tăioase, au ***alergat de-a lungul*** ma u ui r u ui şi^ uitându-se frecvent peste umăr – au intrat În umbra răcoroasă, unde Leo spera să se poată ascunde, feriţi de ***pericol*** până când îşi dădeau seama ce naiba ar fi trebuit să facă ***în*** continuare.

După câteva momente în care şi-au tras sufletul, îndoiţi de mijloc, Lily s-a îndreptat şi s-a lăsat la pământ, cu spatele lipit de un perete de stâncă. Era limpede că entuziasmul ii pierise, postura ei vădind povara înfrângerii.

-Am dat de naiba!

Dacă exista cu adevărat o ***comoară, altcineva tocmai*** pusese mâna ***pe toate indiciile lăsate de Duke şi*** pe ***rezultatele muncii lor*** asidue, ***smulgând toate astea chiar de*** sub nasul lor. Oricât de mult ***şi-ar fi încordat*** mintea ***şi şi-ar fi*** pus la treabă muşchii ***alimentaţi cu testosteron***, ***luând-o la goană*** – „Mergeţi după ei şi luaţi ***înapoi ceea ce e al vostru de drept***P – Leo ştia că o astfel de abordare nu era realistă. În primul rând. ar fi trebuit să ***se*** lupte u oi ărbaţi Înarmaţi, care emanau !n mod clar acea vibraţie Să

'■TerryIDar> 5i mai Lilyerapepunctul

Sincer vorbind, lui Leo nu-i păsa de bani decât într-o oarecare măsură. Da, bineînţeles că-i păsa – nu'era tâmpit – dar lupta mai ales pentru ei doi, dat fiind faptul că Lily părea secătuită de voinţa şi de puterea de a mai acţiona în vreun fel. Oare o poală ae bani în plus ar

fi făcut totul mai uşor? O, Doamne, da! Dar, jxiai mult decât orice, Leo îşi dorea cu disperare s-o ajute pe Lily să aibă o viaţă care să-i aducă o bucurie reală. Puţine sentimente erau mai rele decât lipsa de speranţă. El ştia asta foarte bine.

Lily stătea pe jos, abătută precum o floare ofilită, mâncând cu jumătate de gură un baton proteic şi privind în gol, la stânca din faţa ei. Leo n-avea nevoie să-i citească gândurile ca să-şi dea seama că ea trecea printr-o criză de fatalism. Cu nici zece zile în urmă, el luase parte la cina care sărbătorea absolvirea Corei, copleşit de melancolie fiindcă îşi dăduse seama că sora lui nu mai avea nevoie de el. Pe atunci, nu avea absolut nici o idee despre ce ar fi însemnat să-şi trăiască viaţa doar pentru sine.

-Nici peste douăzeci de ani n-o să mai pot să văd în ochi un baton proteic! a spus Lily, mestecând şi înghiţind cu efort.

- Corect!

Aparent nepăsându-i că sub ea era doar pământul murdar, Lily s-a întins pe spate şi a privit cerul senin precum cristalul, închis ca într-o colivie între stâncile care se înălţau deasupra ei.

- Deci, ca să recapitulăm, nu numai că ***nu*** am nici un ban, nu numai că tocmai am fost jefuiţi sub ameninţarea armei, dar mâine o să trebuiască să sun la poliţie şi să mă ocup de un cadavru. Nici măcar nu ştiu de unde să încep!

-Chiar cred că o să fie bine până la urmă, a spus Leo. Şi cel puţin putem să terminăm cu asta şi apoi să ne continuăm viaţa!

Lily a închis ochii, expirând încet.

- E un moment bun să-ţi reamintesc că te cunosc mai bine decât oricine?

-Leo, eu nu...

- Ascultă-mă, a spus el. Am un apartament mic, dar drăguţ, la New York. Ştiu că nu e ideal, însă de data asta ai putea să te întorci cu mine. Doar pentru puţin timp, până când ne dăm seama ce urmează pentru noi. Am economisit destul de mult. Nu e suficient ca să-ţi cumpăr terenul ***înapoi, dar*** probabil că o să primesc acea promovare şi ***poate că,*** dacă mai lucrez încă un an şi

economisim până la ultimul bănuţ, o ***să fim în stare să*** ne mutăm în nordul statului, unde o să putem ţine cai.

- Ce să fac eu la New York până când ne mutăm?
- Ai putea să te prefaci că eşti în vacanţă.
- Cum rămâne cu Bonnie?
- Nicole ar putea avea grijă de ea şi ***de ceilalţi*** până când suntem în stare să-i ***aducem acolo unde*** ne stabilim. Eu aş avea grijă de tine.

„Ce te face să ***crezi că vreau să*** ai grijă de mine?" spunea expresia de pe faţa lui Lily.

- încerc doar să găsesc o modalitate prin care să putem fi împreună, a ***explicat el,*** cedând frustrării. Dacă nu vrei asta, atunci n-avem despre ce vorbi!
- Ba vreau, a răspuns ea ***închizând ochii din*** nou, mtinzan- du-se după mâna lui şi aşezându-şi-o peste inimă, acoperită cu a ei. îmi pare rău! Ştiu că ai dreptate. Stau aici şi încerc să-mi imaginez că mă mut undeva. Dar nu pot. Nu pot s-o părăsesc pe Nicole! Şi mai mult de-atât, Leo, am ***vreo*** trei sute de dolari pe numele meu. Aş depinde în întregime ***de tine*** şi... nu ***pot,*** a repetat ea în şoaptă.
- Acum, că taxele de şcolarizare ***ale*** Corei sunt achitate, câştig suficient ca să ne întreţinem. Nu-mi pasă de bani!
- Dar îmi pasă mie, a spus ea, mângâindu-i dosul mâinii cu degetul mare. Ai trece de la susţinerea materială a unei femei din viaţa ta la susţinerea ***alteia.*** Nu vreau ca noi doi să avem o astfel de relaţie!

-Eu nu văd deloc lucrurile aşa!

Ea i a ignorat spusele şi a mers mai departe cu raţionamentul:

-Aş P[utea vinde cabana] lui Duke, dar cine naiba cumpără [teren] la Hester? Nu pot face asta decât cu propriile forţe. Problema [e] în întregime a mea, iar tu n-ai cum s-o rezolvi.

Aplecându-se peste ea, Leo i-a dat pălăria pe spate, după care [a] sărutat-o.

-Bine. Nu insist!

- Crede-mă, îmi place că insişti, a spus ea în şoaptă.

Doar că nu există un răspuns lesne de dat.

-O să ne descurcăm, a asigurat-o el. Dar probabil că nu azi. Haide să mergem la o plimbare!

S-au ridicat în picioare, răniţi, învineţiţi şi murdari, dar întregi şi liberi. Şi, cel puţin deocamdată, încă împreună.

„Mâine", s-a gândit Leo cu tristeţe, „s-ar putea să trebuiască să-mi iau rămas-bun."

în vârful unei mici cornişe, stăteau cu picioarele atârnând şi cu degetele împletite. Era după-amiază – abia trecuse de ora trei – dar se simţeau de parcă stăteau treji de un an. în faţa lor, cerul arăta precum o nestemată fără cusur. Rucsacul lui Lily era deschis lângă ea şi, chiar şi cu hainele ei înăuntru, părea gol în lipsa jurnalului.

Ea a scos telefonul cu legătură prin satelit al lui Terry şi l-a pornit. Leo s-a gândit că ar fi trebuit să fie recunoscător că Jay şi Kevin nu-l luaseră atunci când le scotociseră prin rucsacuri.

- O anunţ pe Nic să vină şi să ne ia mâine!

El a dat din cap în semn de aprobare, urmărind-o cum forma numărul din memorie.

încetul cu încetul, sunetul de apel al telefonului a ajuns până la urechile lui.

-Alo?

- Salut, eu sunt! a spus Lily, iar el n-a auzit mai mult decât sunetul puternic şi amorf al vocii lui Nicole, în timp ce Lily asculta şi clătina din cap. E o pierdere de vreme! a exclamat ea, după care a făcut o pauză. O să-ţi explic totul mai târziu, dar află că Terry era în cârdăşie cu nişte ţipi! Cei doi ne-au urmărit până aici, mi-au luat arma şi ne-au legat, a ***povestit***, ascultând după aceea ţipetele dezlănţuite ale lui Nicole. ***Da, vorbesc*** serios! Nic... Nic... ascultă-mă puţinî Dacă ai putea să ne iei pe mine şi pe Leo din locul din care am coborât, ***o să*** încercăm să ajungem mâine după-amiază, pe la ora două, a ***propus ea, spunându-j*** apoi lui Leo: Nicole zice că Bradley a trebuit să plece acasă cu avionul, iar Walt se recuperează la un hotel din Moab. Atunci, cred că o să vii doar

tu să ne iei! i s-a adresat ea lui NicoJe. Pregăteşte-te pentru o noapte mare la Archie s înainte să-l trimitem pe Leo înapoi la New York!

„Aoleu!"

Lily şi-a luat rămas-bun, ***a*** încheiat apelul şi a aruncat telefonul înapoi în rucsac. A privit în ***jos*** timp de câteva ***secunde*** şi apoi a ***scos*** un mârâit furios, spunând:

- Am urât jurnalul ăla, dar acum, că-l au ***prietenii cei ticăloşi*** ai lui Terry, e mai rău! Era tot ce aveam de ***la Duke!***

Leo nu ştia ce sa spună. Relaţia lui ***Lily cu*** jurnalul ***era*** al naibii de ***complicată,*** iar el nu ***se putea preface ca*** înţelegea amploarea ei. în schimb, a strâns-o de mână.

Ea a scos fotografia în care Duke se ***sprijinea de copac*** şi a lăsat mâna lui Leo, ca să poată ţine fotografia cu amândouă mâinile, într-o bună zi, atunci când dezamăgirea n-ar mai fi fost atât de proaspătă, poate că ar fi putut vorbi despre tatăl ei şi despre felul în care călătoria din prezent îi schimbase ***sentimentele*** faţă de traiul ***lor*** împreună. Dar ziua de faţă nu era acea zi.

-Sunt atât de ***supărată..., a spus ea cu glas*** scăzut, ...şi ***îmi*** doresc ***cu disperare*** să aflu dacă nenorociţii ăia au găsit ceva.

Cuvintele au explodat pe buzele lui Leo:

- O, Doamne, şi eu! Mă omoară curiozitatea!

Ea a râs şi s-a confesat:

-Pe de o parte, mă gândesc: „Dă-i naibii pe tipii ăia! Sper să nu gaseasca nimic!" Dar pe urmă tot eu îmi zic: „Vreau să cred ca am fost la un pas de a dezlega misterul!»

.Sunt de acord.

Bătând darabana cu degetele pe coapsă, Lily s-a aplecat mai aproape de fotografie, cu ochii mijiţi. A privit în sus, încruntată, iar apoi a privit în jos, mai atent decât o făcuse prima oară.

- Stai aşa!

Ceva din vocea ei i-a prins lui Leo inima ca într-un cârlig, aruncând-o apoi într-o mare de adrenalină.

- Stai, ce-i?! a întrebat el.

Lily a arătat spre fotografie.

-Văd ceea ce cred eu că văd? a întrebat ea, dându-i fotografia şi închizând ochii. Descrie asta! Spune-mi tot ce vezi! Fiecare detaliu!

-De ce?

Ea a clătinat din cap.

- Fă-mi pe plac!

Preţ de câteva clipe, el a privit-o fără nici o expresie, neînţelegând, fără să vrea să se agaţe de ciudatul fior de speranţă care îi făcea pulsul să se iuţească, dar Lily a întins mâna orbeşte şi a bătut în sticla ce acoperea fotografia.

- Haide, Leo!

- Bine, bine! Asta e... ăăă... o fotografie alb-negru, a spus el. E poza unei cabane din canion, care e mică, de lemn, părând să aibă cel mult trei metri lăţime şi având două ferestruici identice. între ele se află un horn. Iar Duke e sprijinit de copacul din stânga, cu o bere în mână, zâmbind, a continuat, expirând încet. Copacul lui Duke, buturuga pe care am găsit-o!

- Te referi la stânga noastră, sau la a lui?

Leo a clipit, derutat.

- Mă refer la partea stângă a fotografiei. Duke se sprijină de copac cu braţul drept.

- Cu ce mână ţine sticla de bere?

Leo s-a uitat din nou în jos.

-Cu mâna stângă.

- Exact. Câte degete vezi?

Lui Leo i s-a părut că ***stomacul stătea să-i iasă*** din corp

se arunce de pe stâncă.

- O, la naiba!

S-a uitat la Lily şi a văzut că deja dădea din cap, cu ochii deschişi acum şi zâmbind.

- E imposibil, nu-i aşa? Are doar patru degete la mâna stângă! a exclamat ea.

-Atunci, cum...?

Lily a luat fotografia înapoi.

- E o pistă falsă! E făcută intenţionat! Numai cineva care-l cunoştea pe Duke şi-ar putea da seama. Leo, fotografia asta e o imagine în oglindă.

Da, Lily avea dreptate.

Duke nu era sprijinit de copacul ***din*** stânga. Se sprijinea de cel din dreapta, iar ei nici măcar nu-l căutaseră pe ***acela.***

~ Dar ai văzut un alt ***ciot***? a întrebat el, care nu zărise nimic altceva în afară de lemnul putrezit şi de piatra sfărâmată.

- Nu, a răspuns ea, zâmbind, dar n-am fi avut cum să-l vedem, dacă ar fi fost îngropat sub hornul de piatră prăbuşit.

- O, Doamne, trebuie să ne întoarcem! a gâfâit Leo.

Lily s-a răsucit şi s-a apucat să scormonească frenetic în rucsac.

- Dă-mi numerele de telefon ale lui Bradley şi Walter!

El i le-a spus şi apoi a privit peste umărul ei cum trimitea mesaje grupului: Fotografia era o imagine în oglindă. Nu veniţi după noi. Sunăm după ce o să aflăm mai multe.

Lily a apăsat pe butonul ***Trimite***, după care a băgat telefonul înapoi în rucsac.

- Dubla a doua? a întrebat ea, zâmbind atât de larg încât Leo ar fi putut să-i numere dinţii.

- Dubla a doua.

CAPITOLUL 28

Luminişul s-a deschis în faţa lor şi, odată ce au fost siguri că nu se afla nimeni prin apropiere, Lily şi Leo au alergat spre hornul prăbuşit – exact acolo unde fuseseră cu două ore în urmă. Deşi ambele mâini le erau acoperite de tăieturi şi de zgârieturi, nu s-au prea sinchisit de ele, ci s-au apucat să sape prin grămada de pietre, ca să scoată la iveală o buturugă care se afla într-o stare considerabil mai proastă decât cea de pe partea cealaltă.

Cum fusese acoperită ani de zile de rocă şi de alte resturi, nu se uscase şi nu se învechise la fel cu cealaltă. O parte dintre noduri erau umflate, iar unele bucăţi de scoarţă putreziseră şi se desprinseseră. Lily şi Leo nu puteau decât să spere că ceea ce rămăsese încă purta semne lizibile.

Leo s-a aplecat ca s-o studieze, în timp ce Lily îl urmărea de la spate, cu inima în gât.

- Vezi ceva? a întrebat ea. E tot Braille?
- Cu siguranţă că e ceva aici!

Leo şi-a băgat mâna în rucsac, a scos bidonul şi, la fel ca data trecută, a turnat apă peste buturugă.

- Nu-i aşa că vezi şi tu punctele acelea? a întrebat el.

Lily s-a ghemuit lângă el şi, deşi semnele nu erau la fel de pronunţate, a fost de acord că erau similare cu cele pe care le văzuseră amândoi mai devreme.

Dar era obosită şi, cu cât ***se*** uita mai mult, cu atât mai mult semnele păreau să înoate în faţa ei, transformându-se în mase de text greu de desluşit, semănând cu nişte pete.

- Privitul la asta îmi scurtcircuitează ***mintea.***

Leo a luat un băţ, a curăţat frunzele e pe o_ ' J^ren plat şi a început să deseneze modele pe p^am ^eya minute, s-a retras.

£ S ă â

J J £ 4

J 4

(n) (w) (e)

fusese ars pe lemn.

?, ***n, w, e.***

- Ţi se pare corect?

4 ă £ 4

£ £ ''ă

S â ă

(#) (2) (capac) (F) (^e)

-Aşa cred...

Sub desene, Leo a scris încet

- Sunt mai puţin sigur de data asta, a murmurat el.

Lily a arătat spre ultima serie de puncte.

- Dar dacă ăsta e un punct făcut ***intenţionat şi*** nu o pată de degradare a ***lemnului, e-ul*** ăsta final s-ar transforma într-un ***o.***

- Corecţi a fost el de acord. Dar dacă ***doi e*** canionul îngust, iar ***F e*** crevasa la care ne înapoiem, atunci următoarele

patru litere sunt direcţii de mers care o să ne întoarcă mai adânc în labirint, iar un ***o*** n-ar avea sens!

- ***Felul*** în care le-ai desenat mi se pare corect.

Lily şi-a ridicat privirea, extrem de conştientă de fiecare sunet.

- Chiar credem că primul cod a fost o momeală? E ceva ce ar fi *făcut* Dulce? a întrebat Leo.
- Cu siguranţă că e da. Aproape că mă simt prost că n-am ***anticipat asta.***

Leo privea când în jos, spre pământ, când în sus, la buştean, ***înainte şi înapoi, confirmând.***

_ Dacă fotografia lui Duke e o imagine în oglindă, atunci cu siguranţă că buturuga de aici e cea potrivită!

_ Haide să mergem pe calea asta! l-a îndemnat Lily, trăgându-1 de mânecă.

Ea s-a uitat înapoi pe cărare spre canioanele înguste, paranoică şi incapabilă să se debaraseze de sentimentul că nu erau singuri.

- Bineînţeles că cei doi idioţi sunt departe de a fi nişte genii, dar, presupunând că avem dreptate în legătură cu copacul, e doar o chestiune de timp până când o să-şi dea seama că indicaţiile anterioare au fost greşite. Iar dacă ne găsesc, nu cred că de data asta ne mai leagă cu cătuşele de plastic! a spus ea.

în spatele lor s-a auzit un zgomot de paşi călcând pe frunze uscate. De data asta, Lily a fost sigură că nu-şi imaginase. S-a întors, ţinând cuţitul în mână, şi a văzut un bărbat luminat de razele slabe ale soarelui, care stătea la vreo zece metri distanţă. Amândoi s-au ridicat în picioare, iar Leo a împins-o în spatele lui, protejând-o.

Lily s-a mişcat ca să ***îl*** împingă în spatele ***ei,*** dar tocmai atunci a răsunat vocea uşurată a lui Leo:

- Frate!

-Bradley?! a strigat ea.

- La naiba, aici eraţi! a răspuns Bradley râzând în timp ce le privea expresiile şi dând din cap. Amândoi arătaţi atat de speriaţi! Sunt doar eu!

Leo şi Lily au schimbat o privire scurtă şi derutată.

-Cum... ce cauţi aici? a întrebat Leo. Nicole ne-a spus că te-ai întors la New York!

Momentan, Bradley a părut surprins.

- Aţi vorbit cu... A, da! l-am spus că zbor spre casă, dar, de fapt, n-am putut suporta gândul că voi doi continuaţi fără mine, a explicat el, făcând o grimasă autoironică. Asta fost cea mai grozavă distracţie din viaţa mea şi nu puteam s-o ratez. Aşa că spuneţi-mi ce s-a întâmplat! Pun pariu că a fost o nebunie!

Apoi a scos un strigăt sălbatic, de Bradley-omul-mum\\or Şi

le-a zâmbit.

Lily şi-a imaginat că, în orice altă împrejurare, Leo s-ar ***fi dus*** la prietenul lui ***şi*** l-ar ***fi îmbrăţişat. Dar el nu s-a mişcat*** de lângă ea, iar ea nu şi-a ***coborât cuţitul. De asemenea, Lily*** nu-şi putea înăbuşi acel sentiment ***ciudat, care*** i se ***încolăcea*** în stomac precum un şarpe cu ***clopoţei. De ce ar fi riscat Bradley să vină*** singur în ***canion? De*** ce, dacă avea ***încredere în Leo,*** nu s-ar fi întâlnit cu ei înapoi la ***Hester,*** aşa cum ***fusese plănuit?***

Fără sa ţină cont de atmosfera tensionată, Bradley s-a apropiat şi a arătat spre buturugă.

- ***E acelaşi copac ca în fotografie? Sfinte Sisoe, fraţilor! L-aţi***

găsit!

Lily l-a observat pe Leo cum îşi folosea piciorul ca să şteargă pe furiş ***codul scris*** în ţărână, ***iar stomacul i-a făcut o tumbă. în mod cert,*** ceva era în neregulă. Oare ***când o părăsise Bradley pe Nicole şi*** cum de îi găsise atât de ***repede?***

Din nefericire, Bradley a observat şi el, iar o umbră i s-a lăsat

peste trăsături.

- ***Ce-i? Nu te*** purta aşa, omule!
- E ciudat! a exclamat Leo, rupând ***tăcerea.*** Mă întreb cum de ai apărut aici!

Bradley a dat drumul unui hohot ***de râs*** forţat.

- Ei, haideţi, ce-i atât de ciudat? E vorba de mine! Am venit să vă ajut! Muncă în ***echipă,*** nu? Oare nu ne-a spus ***Lily*** că despre asta e vorba? Care e codul?

Leo şi-a scărpinat obrazul şi şi-a întors privirea, făcând o ***grimasă.***

r,„;r^Ser M mirat Bradle∗ Pâ«nd rănit în amo- a întrebat'1!∗ • V°∗ ***m•me•1*** reрetat

el- La ce să te gândeşti?
pestebm r 7âDa " ***Să-*** dea ,ui Le° 0 Palmă jovială *peste* bra(. Comoara deja (i-a luat minţile!

devreme ceilalţi ***bărba***" ™ ıı ıd ıreCţia în care dispăruseră mai

_tfu e vorba de asta. Tipii care ne-au ameninţat astăzi

cu
jxia n-au fost surprinşi de faptul că eram doar doi aici, jos. *încerc* să-mi dau seama cum vine asta!

- Ce tipi? a întrebat Bradley, clătinând din cap.

Leo l-a ignorat.

- Ştiam că n-aveau să fie surprinşi să audă că Terry a fugit, pentru că i-am citit mesajele. Dar, dacă Terry nu le-a mai răspuns de atunci, de unde au ştiut că ne-am despărţit? Cine le-a spus că ne-am despărţit?

Bradley s-a aplecat ca să-i întâlnească privirea lui Leo.

- Scuze, despre ce vorbeşti? Cineva v-a ameninţat cu arma? Oare au fost băieţii din oraş? a întrebat el, încreţindu-şi fruntea. Amorezul lui Lily, barmanul?

Ea a devenit din ce în ce mai neliniştită, iar pulsul i s-a accelerat. într-un târziu, a şoptit:

- Lucrezi cu ei.

Bradley a pălit.

- *Ce?!* Cu cine?!

- Erau patru persoane în acel grup de mesaje pe care l-am descoperit pe telefonul lui Terry, a spus Leo înclinându-şi capul, după care faţa i s-a destins. De unde ar fi ştiut Jay şi Kevin să vină aici, dacă nu li s-ar fi spus despre fotografia lui Duke? Mesajele acelea spuneau că ne-au pierdut urma după ce am plecat de pe culme.

- Tu trebuie să-i fi sunat, Bradley! a spus Lily. Poate că ai făcut-o atunci când l-aţi dus pe Walt la spital. Dacă nu cumva... Nimeni nu s-a uitat vreodată în rucsacul tău. Ai fi putut să-i suni în noaptea cu furtuna.

Pentru o clipă, Bradley a părut cu adevărat şocat. Apoi, faţada i s-a prăbuşit şi a izbucnit în râs,

frângându-se de mijloc.

- La naiba, nu m-am putut abține! a exclamat el, îndreptân- du-se de spate și ștergându-și fața cu o mână. Nu așa am vrut să [se] întâmple. Nu știu de ce râd, fraților!

Neliniştită, Lily împletit degetele cu cele ale lui j.eo ^ când un pas înapoi.

- Să mergem, Leo!

Dar Leo a rămas ferm, privindu-l ţintă pe Bradley.

- V-am trimis un mesaj! a spus el înghiţind în sec, îndurerat, iar Lily a văzut că era palid, îngreţoşat din pricina şocuiui. Am trimis un mesaj grupului şi am spus că fotografia era o imagine în oglindă.

Leo s-a uitat în jur, moment în care ***Lily*** şi-a da***t*** seama că sunetele de mai devreme nu erau rodul imaginaţiei ei. Jay şj Kevin se aflau în apropiere, ascunşi în umbră; stătuseră acolo tot timpul, aşteptând să vadă cum aveau să se desfăşoare lucrurile.

- Ceea ce nu înţeleg e cum ai primit mesajul dacă erai deja aici, unde nu există semnal.
- Există, dacă transmite totul către ***un telefon*** cu legătură prin satelit! a spus ***Lily.***

Oftând adânc, Bradley a băgat mâna ***în*** buzunar şi a scos de ***acolo micul*** dispozitiv.

- La naiba, nu credeam că o să-ţi dai seama! a spus el zâmbind. E uşor să ascunzi chestii ***interzise în rucsacuri, dacă nimeni*** nu te verifică. O, Doamne, ***Lily, la ce bun să ai*** reguli, dacă nu le aplici?

Ea a făcut un pas înainte, furioasă, dar Leo a oprit-o punân- du-i un braţ peste ***piept.***

- ***Ai fost aici tot timpul,*** a spus el. Ai început să cobori în noaptea în care ai părăsit-o pe ***Nicole,*** nu-i aşa?

Punându-şi din nou telefonul în buzunar, Bradley şi-a ridicat mâinile.

- Fraţilor, ***haideţi,*** n-o luaţi în tragic! Lăsaţi jos cuţitul şi mergeţi acasă! Daţi-ne voie să intrăm acolo şi să luăm banii. Mai târziu, o să rădem şi cu fundul de povestea asta!

Lily a văzut roşu în faţa ochilor şi parcă tot ce era în jurul ei a ***rost*** cuprins de o strălucire de foc.

„Să mergem... acasă? a repetat ea. Să rădem şi cu fundul de ţe astea? îţi baţi joc de mine?!

^Ea s-a uitat la Leo, care nu reuşea să-şi ia privirea de la faţa ,oi

Brad'ey.

.Tu l ai împins pe lerry, a spus el cu o voce lipsită de orice jnfl[exiune]

jay şi Kevin au ieşit din ascunzătoare, păşind în peticele de [s0]are care luminau după-amiaza târzie.

- Ce a spus ăsta?! au întrebat ei.

Bradley le-a făcut semn să se liniştească.

- Nu vă faceţi griji!

Jay şi-a scos pistolul, sprijinindu-şi-l de picior cu o mişcare sugestivă.

- Ce înseamnă asta, Brad? L-ai împins pe Terry?!

Lily a simţit cum i se făcea piele de găină, parcă atinsă de nişte degete de gheaţă care îi alunecau pe spinare.

- Mă cheamă Bradley! Şi nu eu l-am ***împins***, a spus Bradley, iritat. A scos o armă în plină zi şi a lăsat să-i scape situaţia de sub control. A fost vina lui că a căzut în prăpastie!

-Dar Terry e ***mort,*** omule?!

Kevin, spre cinstea lui, părea foarte supărat să afle asta.

- Este, a răspuns Bradley. Şi, după cum am spus, a fost vina lui. Kevin abia dacă se mişcase, fiind, în mod vădit, incapabil să cuprindă cu mintea acea noutate. în cele din urmă, s-a uitat la Leo şi la Lily.

- Terry a murit, iar voi ne-aţi minţit?

- ***V-am minţit?!*** i-a tăiat-o Leo, scoţând un hohot de râs neîncrezător. Ne-aţi ţinut sub ameninţarea armei şi ne-aţi legat cu cătuşe! Nu prea ni s-a părut că îţi trădam încrederea!

Răbdarea lui Bradley a cedat.

- Asta e o fixaţie stupidă! Mai las-o naibii cu Terry! Nici măcar n-ai fost acolo, ca să vezi ce tâmpenii a făcut! încercam să-l îndepărtez de marginea stâncii, iar el intrase în panică rău de tot. L-am împins eu? Poate că da! în nebunia momentului, totul s-a petrecut ca în ceaţă. Ţi-am făcut o ***favoare.*** Acum, grupuj cu care o să împărţi banii numără o persoană în minus!

- Fără el, nici măcar n-am fi fost a/ci! a răbufnit Jay.

- îl cunoaşteţi de pe Reddit, pentru numele Domnului! [a]

stri. gat Bradley. Eu îl cunosc de ani de zile. Terry nu era tipul sup er robust şi specialist în viaţa în aer liber pe care 1 ere eţi voi. Faptul că purta o vestă cu şaptezeci de buzunare nu acea capabil, ci doar prea bine îmbrăcat. Da, ştia mai multe despre Duke WUfe decât oricare dintre noi, dar numai din ceea ce ci îse. a putut nici măcar să-şi ţină gura şi să se facă plăcut .mp de patru z le, Şi au fostatâteaocaziidealua jurnalul dar el era Ia fel de subtil ca un elefant într-u„ magazin de porţelanun. N.c macarnu-şi puteaînchidebinefermoarulnenoroc.tulu.derucsac.

* înrât avea senzaţia ca plutea.

Lily era atât de mânioasa, încai avea y ^ A arătat cu capul către pistolul lui Jay. - J – • i

-Ar fi bine ca ţinta lui să fie bună, pentru ca, daca jung la tine, osă-ţi bag mânape gât, osă-ţi smulg boaşele ş. o sa ţ. le arat!

- Lily ., a şoptit Leo în semn de avertisment.

Dar Bradley i-a zâmbit lui Lily cu o încântare autentică, dând la iveală două şiruri de dinţi perlaţi, iar apoi şi-a dat laoparte de pe frunte părul auriu.

-Eşti atât de diferită de oricare dintre femeile cu care l-am văzut vreodată pe Leo! a exclamat el, făcând un pas înainte. Ştiu că n-o să mă crezi, dar sunt sincer supărat de felul în care au decurs lucrurile. Nu aşa trebuia să se întâmple, ştii? a adăugat, făcând un semn îndărătul lui, de parcă decizia care dusese la toate astea ar fi fost ceva palpabil, dar aflat dincolo de raza lor vizuală. Planul iniţial a fost să luăm jurnalul şi să li-l dăm tipilor ăstora. Dar Terry a lăsat jurnalul la vedere, Nicole a observat, după care totul s-a dus naibii. Sunt aici doar pentru bani, nu pentru toată drama asta!

- ***Banii***? a întrebat Leo. N-ai nevoie de ei! Ai...

„Un salariu de conferenţiar şi o grămadă de datorii. Mi-e imposibil să scap de ele, a recunoscut Bradley, arătându-se vul nerabil preţ de o clipă.

_ Omule! Cât de mult..a murmurat Leo.

- Destul! i-a tâiat-o Bradley. Plănuim asta de atâta vreme, încât mă enervează faptul că s-a complicat atât de tare!

Obrajii lui Lily au luat **foc.**

-Vrei să insinuezi că ai vreun drept la banii ăştia pentru că ţi-ai petrecut o grămadă de timp plănuind să furi jurnalul tatălui meu?! Chiar asta spui acum?!

- Dragă, după cum am zis, situaţia e una de genul ***Ce-am găsit, al*** *meu să fie,* a răspuns el. Astea erau, în mod clar, şi regulile lui Duke. Nici măcar nu poţi să-mi spui că eşti sigură că el a vrut ca *tu* să iei banii.

Lily a vrut să se năpustească din nou înainte, dar Leo a oprit-o în loc. Bradley a râs, după care a adăugat, făcându-i cu ochiul lui Lily:

- Eşti atât de înflăcărată! îmi place de tine, Lily Wilder! Cred că şi ţie ţi-a plăcut de mine.

Ea şi-a ridicat bărbia ca să-i întâlnească privirea.

- Să te duci naibii, Brad!

Asta n-a făcut decât să-l încânte şi mai mult.

- Leo, acum înţeleg de ce ai fost obsedat de ea atât amar de vreme!

Dar Leo nu era deloc amuzat.

- De ce ne-ai adus pe mine şi pe Walter aici? a întrebat el. Puteai să vii doar cu Terry şi să faceţi asta împreună. N-aveai de ce să ne implici şi pe noi.

- Chiar crezi că Lily n-ar fi observat dacă jurnalul ar fi dispărut? a întrebat el, zâmbind plin de mândrie. Terry a fost cel care a făcut toate cercetările despre trecutul lui Duke Wilder, precum şi cel care m-a convins că banii sunt încă aici. Dar eu am fost cel care s-a gândit să-i distragă atenţia lui Lily folosindu-se de fostul ei iubit.

Leo părea mai degrabă rănit, decât furios.

- Ai spus că nu ştiai că Lily era fata de la fermă!

Bradley a ridicat din umeri.

- Adevărul n-a fost atât de greu de intuit, amice.

- Ei, eu deja m-am plictisit! s-a răstit Jay, îndreptând arma spre Lily şi făcându-l pe Leo să se încordeze lângă ea. Putem să ne întoarcem la subiect? Primele indicaţii au fost greşite. Aruncă naibii

cuţitul şi du-ne la locul potrivit!

Ea nu s-a mişcat, aşa că Jay a îndreptat arma spre Leo.

- Gândeşte-te bine, Lily Wilder!

Lily a calculat cât timp i-ar fi luat să ajungă la Bradley şi şj,a dat seama că n-avea rost să încerce. Desfăcându-şi pumnul, a lăsat cuţitul să cadă la pământ.

- Bine! a spus Bradley, aplecându-se ca să-l ridice. Iar acum spune-mi care sunt indicaţiile corecte!

- Mda, nu prea cred! a răspuns Leo.

Bradley a zâmbit, s-a apropiat şi a ridicat mâna ca să-i dea laoparte lui Lily o şuviţă de pe faţă. Leo l-a apucat de încheietură, în timp ce, undeva în lateral, cineva arma un pistol.

- Leo, a şoptit Bradley, frate, du-ne acolo sau lasă-ne toate informaţiile, nu înrăutăţi situaţia mai mult decât trebuie.

- De ce îţi rişti slujba, prietenia noastră – practic, totul – pentru asta? a întrebat Leo. De ce n-ai vorbit pur şi simplu cu mine? Nu înţeleg!

- ***N-ai cum*** să înţelegi, a răspuns Bradley, simplu. Domnul Responsabil n-ar face niciodată anumite lucruri reprobabile, iar eu admir asta la tine, dar m-am băgat în nişte chestii pe care nu le-ai înţelege. Şi sunt atât de băgat, încât tipii ăştia, dacă nu pun mâna pe o grămadă de bani, o să mă omoare pur şi simplu. Vrei să-mi ***salvezi viaţa? Ajută-ţi cel mai bun*** prieten!

Leo ***a*** clătinat din cap, privind în altă parte. Bradley i-a făcut semn lui Kevin să înainteze.

- Cred că are nevoie de încurajare!

- Se întunecă! **a** spus Lily, iar Kevin s-a oprit.

Soarele îşi începuse coborârea abruptă; umbrele deveneau ¿în ce în ce mai lungi cu fiecare secundă. în canion, cerul trecea tr.° clipită de la penumbră la întuneric. într-o oră, ei ar fi putut să cadă cu uşurinţă de pe o stâncă sau să nimerească într-un pâlc ¿e cactuşi. Exista un motiv întemeiat pentru care nu trebuia să te plimbi noaptea prin deşert.

-N-o să putem vedea nimic! a adăugat Lily.

-Bine că suntem pregătiţi! a ripostat Bradley.

Kevin şi-a deschis rucsacul şi a scos din el trei lanterne Maglite de mare putere. Văzând expresia lui Lily, el s-a răstit:

- Ce?! Crezi că am venit la o nenorocită de petrecere în pijamale şi o s-o luăm de la capăt dimineaţa? Plecăm acum!

jay a făcut semn cu arma spre Leo.

- Arată-ne drumul, omule!

CAPITOLUL 29

Cât timp le-a luat lor să urmeze curbura *stâncii* de la buturugă până la intrarea în *canioanele înguste,* s-a *stins şi* ultima rază de lumină *de pe cer***.** *Lily nu* putea *nici măcar* să se bucure de priveliştea bolţii *înstelate,* care părea să *li se reverse* într-un văl *fluid, sclipitor'deasupra capetelor.* Luna era ascunsă în spatele unor nori *pufoşi, dar razele a trei* lanterne se legănau înainte *şi* înapoi pe potecă, *Bradley şi cei doi* nemernici ai lui suflându-le în *ceafă ei şi lui Leo.*

*Mai tare decât zgomotul paşilor lor prin tufişuri***,** *Lily îşi auzea propriile gânduri agitate. Trecea în revistă o posibilă evadare după alta. Oare putea fugi? Oare se puteau ascunde în spatele unuia dintre pereţii canionului, pentru ca apoi să-şi piardă urma în întuneric? Dar oare puteau să se ascundă de toţi*

cei trei ticăloşi?

Şi dacă da, pentru cât *timp? Ea* n-avea nici lumină, nici armă. Oare ce s-ar *fi întâmplat dacă* făcea ceea ce îi cerea *Bradley,* iar, în cele din urmă, acesta n-ar *fi* găsit ceea ce căuta? Ar *fi putut să descopere intrarea corectă, dar apoi ar mai fi* trebuit *să găsească şi sa străbată şi pasajele corecte, care* erau înguste, pline de bolovani, de *bălţi şi de Dumnezeu* ştie ce altceva – în întunericul negru smoâiii. Ar *fi fost* foarte posibil să se întoarcă din expediţie *cu mâinile goale. Şi atunci ce* s-ar fî întâmplat?

Ea încă nu găsise nici un răspuns în momentul în care Leo s-a oprit în faţa a ceea ce părea a fi un coridor îngust, dăltuit în peretele de gresie.

- Pot să mai zic o dată că ceea ce facem acum mi se pare o mare tâmpenie? a spus el. Fiecare dintre noi ar putea muri acolo!

Bradley s-a aplecat, privind pe lângă el în întuneric.

- Nu te înşeli, dar oare Lily nu ne-a amintit chiar zilele trecute că eşti cercetaş şi că ai mai multă experienţă decât oricare dintre noi în privinţa vieţii în aer liber? Nu ne-a mărturisit ea că avea nevoie de tine ca să rezolve enigmele? Iată o informaţie cu adevărat utilă! a exclamat el, împungându-l pe Leo în umăr. Du-te tu primul!

Maxilarul lui Leo s-a încleştat în timp ce el privea înăuntrul deschizăturii ce se căsca în peretele de stâncă.

- O să am nevoie de mai multă lumină, a spus el, iar apoi a aruncat o privire îndărăt. Şi de hartă!

După o clipă de gândire, Bradley a deschis unul dintre rucsacuri şi i-a înmânat harta ruptă şi un lămpaş. Bradley era mai deştept decât părea; cu siguranţă că, dacă ar fi avut ocazia, Lily l-ar fi pocnit în cap cu una dintre lanterne.

- Nu face pe eroul, omule, l-a avertizat Bradley în şoaptă.

- Mda, a fost tot ce a răspuns Leo înainte să-şi pună lămpaşul pe cap.

Raza de lumină a străpuns întunericul, iar atunci când el s-a întins înapoi ca să-i strângă mâna lui Lily, ea i-a răspuns cu o strânsoare şi

mai puternică. Leo a tras adânc aer în piept şi a făcut primul pas înăuntru.

2... ***F*** ... e... «... ***w... e.***

Au mers aproximativ şaptezeci de metri – păşind lateral, în şir indian, în întunericul care le producea claustrofobie – iar apoi poteca îngustă s-a deschis şi, exact aşa cum prezisese harta lui Duke, s-a împărţit în cel puţin zece direcţii. Locul acela arăta ca un atrium circular, din care se ramificau numeroase coridoare. Leo i-a condus spre al doilea din stânga.

- Al doilea! a spus el.

Au alunecat într-o crevasă îngustă, care, din fericire, s-a lărgit după primele două fisuri, iar Leo a marcat-o pe fiecare dintre ele spunând:

-A...B...

Şi aşa a fost. S-au căţărat peste bolovani şi s-au strecurat prin nişte fante imposibil de înguste, urmărind fiecare esc i ere până când au ajuns la cea de a şasea, F. Leo s-a uitat a uso a de pe ceasul lui, localizând direcţia primei curbe. est. au m piedicat şi s-au poticnit în drumul ***lor spre*** est, apoi spre nor şi după aceea spre vest, pătrunzând şi mai adânc în a înntu ameţitor, având în faţa ***lor*** doar întunericul şi, posi i, moartea.

în ciuda frigului, Lily era transpirată în clipa în care eo s-a oprit în faţa unei găuri înguste din stâncă. ***El şi*** a inc inat lanterna, ca să lumineze înăuntru.

- Asta e? a întrebat Bradley, şi era imposibil să nu observi unda de exaltare din vocea lui epuizată.

Leo s-a uitat din nou la hartă.

- Aşa ar trebui.

-Ar fi bine să fie asta! s-a auzit din spate vocea lui Kevin.

Bradley s-a dus în faţă, lângă Leo.

- E al naibii de îngustă, a murmurat el. Trebuie să ne târâm înăuntru.

Spre surprinderea lui Lily, Bradley nu i-a cerut lui Leo să intre primul. în schimb, s-a dus el, dispărând în întuneric. Ecoul vocii lui a ajuns până la ei:

- Sfinte Sisoe!

A urmat Leo, apoi Kevin, iar după aceea Jay a îndreptat arma spre capul lui Lily, obligând-o să se târască în faţa lui.

Tunelul era atât de îngust, încât Lily a trebuit să facă târâş pe coate pe o distanţa de vreo doi metri şi jumătate, cu inima ciZ ’ ¦[3] , Panicî Apoi aerul rece *-« lovit faţa şi ea a căzut pe pamantul moale. Leo s-a repezit s-o ajute să se ridice, în timp ce măsura cu privirea un spaţiu care avea un diametru de vreo şase metri.

O cameră secretă, roasă de intemperii de-a lungul a sute de ani, în mijlocul unei stânci solide. Pământul de sub tălpile lor era un maldăr de aluviuni nisipoase; o fâşie subţire de cer înstelat se vedea deasupra capetelor lor. Pereţii erau netezi şi uscaţi, iar în cel de vizavi de intrare era cioplit un raft îngust.

- Tu eşti băiatul cu codurile! i-a spus Jay lui Leo. Du-te şi verifică asta!

Leo s-a apropiat, ezitând. Lumina lămpaşului a măturat partea din faţă a raftului de piatră, cea mai mare parte a acestuia fiind ascunsă în întuneric. Lui Lily îi era teamă şi să respire, în timp ce în minte i se derulau, împotriva voinţei ei, toate scenele cu capcane din toate fílmele pe care le văzuse vreodată. Leo a întins mâna, precaut, ca să pipăie în jur.

- O, Doamne!

Toată lumea s-a înghesuit mai aproape.

- Ce e? a întrebat Bradley.

Jay s-a apropiat de Leo din spate, privind peste umărul lui.

- Omule, ai descoperit ceva important?

- Fă-mi puţin loc!

Ceea ce găsise Leo părea bine înfipt în spaţiul îngust, şi a fost nevoie să tragă şi să împingă de câteva ori ca să poată scoate la iveală o cutie de lemn.

Lily a tuşit din cauza prafului. Sipetul acela era cam de mărimea unei cutii de pantofi, simplu şi chenăruit cu metal, ferecat cu un lacăt fragil.

Bradley şi-a dat capul pe spate, strigând, triumfător:

- La naiba, am reuşit! Duke, nu ne dezamăgeşti niciodată!

Vocea lui aproape că i-a asurzit pe ceilalţi în momentul în care a răsunat în jurul lor, iar din pricina vibraţiilor s-a stârnit o ploaie de pietricele.

Leo a pus cutia jos şi s-a dat înapoi. Lily s-a repezit la el.

Jay a făcut un pas înainte şi a împins cutia cu vârful bocancului.

- Nu e foarte mare!

-S-ar putea să aibă o cheie înăuntru, a murmurat ***Bradley,*** ghemuindu-se în faţa obiectului.

Jay şi-a ridicat privirea, mijind din ochi în raza de lumină a lanternei lui Kevin.

- Deschide-o, Brad!

Tremurând de emoţie, Bradley netezea lemnul cu palmele, dar s-a oprit din explorare ca să spună printre dinţii strânşi.

- Mă cheamă Bradley!

Chiar dincolo de raza lanternei, mâna lui Leo a găsit-o pe cea a lui Lily şi amândoi au făcut un pas înapoi, în umbră. Bradley şi-a folosit lanterna Maglite ca să spargă lacătul şi apoi a deschis capacul, privind în jos.

- Ce? a întrebat Kevin, apropiindu-se. Este...?

Au tăcut cu toţii, iar Bradley s-a aplecat încet ca să ridice o bucată subţire de *hârtie*.

- Ce mama mă-sii e asta?!

Jay i-a smuls-o şi a mârâit:

- E doar o grămadă de *numere*[7]*.! E* un ***cod***?

A luat hârtia şi i-a dus-o lui ***Lil***y, îndesandu-i-o în faţă şi chestionând-o:

- Ce e asta?

Ea s-a uitat cu atenţie la şirul lung de numere între care nu existau spaţii. Dând din cap, a recunoscut:

-Duke n-a discutat niciodată cu mine coduri ca ăsta. Nu ştiu... nu-l cunosc!

Kevin a smuls hârtia din mâna lui Jay, după care s-a dus cu pas apăsat la Leo, l-a apucat de guler şi l-a împins înapoi, trântindu-l de peretele de piatră. La auzul geamătului de durere al lui

Leo, Lily a pornit spre el, dar Bradley a prins-o de braţ cu o mână puternică, ţinând-o în loc.

- Crezi că e o glumă?! s-a răstit Kevin. aflat acum în faţa lui eo, căruia i-a împins hârtia în piept. Ce naiba înseamnă asta?

[1]_a [af]uncat o privire încruntată.

_ Am făcut ceea ce mi-aţi cerut. V-am adus aici, a răspuns el, făcând semn din cap către Bradley. El e arheologul! Voi, băieţi,' [n]-aveţi decât să vă daţi seama singuri care-i treaba!

Jay a zâmbit şi şi-a trecut o mână prin păr.

- Kevin, dă-i bătaie!

Bradley i-a legat lui Lily braţele la spate, în timp ce Kevin, care era de două ori mai solid decât Leo, şi-a înfipt pumnul uriaş în stomacul acestuia. în clipa în care Leo s-a aplecat ca să se protejeze, Kevin l-a pocnit în faţă, lovitura fiind suficient de brutală ca să-l facă să cadă în genunchi. Leo a încercat să riposteze, dar pumnii lui abia dacă păreau să-l atingă pe Kevin. Lily a ţipat, vocea ei reverberând, dar nu suficient de tare ca să acopere sunetul pumnilor lui Kevin care se izbeau de faţa lui Leo şi de abdomenul acestuia, sau pe cel al bocancului care izbea la nesfârşit în coastele lui. Leo.

în cele din urmă, Bradley a strigat:

- Ajunge!

Lily a încercat să se năpustească din nou înainte, dar de data asta Bradley a apucat-o de păr, trăgându-i violent capul înapoi. Lily îl vedea pe Leo prăbuşit pe jos, îi auzea fiecare respiraţie chinuită.

- Leo, spune ceva! l-a implorat ea.

El a scuipat sânge şi a privit-o cu un ochi deja umflat, încercând să zâmbească.

- Probabil că, în loc de asta, ai alege un baton proteic la fiecare masă, ce zici?

- Nu merge aşa! a exclamat Bradley. Are nevoie doar de motivaţia potrivită, atâta tot! a declarat el, iar apoi a târât-o pe Lily în faţă, ca s-o vadă Leo, căruia i-a vorbit ca unui copil mic: Leo, sunt numere! Ele sunt specialitatea ta! Trebuie doar să-ţi dai seama ce

înseamnă! Bine?

Leo l-a privit ţintă, cu faţa însângerată, lipsită acum de orice zâmbet, şi cu ochii plini de furie.

Bradley a tras-o din nou de păr pe Lily, forţând-o să
înghită
nu mănânce şi fluturând un pistol. Aplecându-se, s-a P^ cu c

şoptea, dar de fapt a vorbit cu voce
tare:
O, Doamne, Lily, îmi pare rău pentru déjà-vu! Ridică-l!
a ordonat el apoi, întorcându-se spre Kevin.

Acesta l-a proptit pe Leo pe picioare, după care i-a aruncat hârtia. Leo şi-a ridicat cămaşa, cu care s-a şters la ochi şi la
de sânge. Mâinile îi tremurau
L-l n-o mai
în timp ce privea scrisul cu o
irunte; ţesătură a ramasa pataia uc
în timp ce privea scrisul cu o intensitate pe care 1 y
văzuse la el până atunci.

– Ce scrie acolo? a mârâit Bradley.

– Sunt douăzeci şi cinci de numere fără spaţii între ele, a răspuns Leo. Ar putea trece săptămâni întregi până să le pot descifra.

– Atunci, păcat că n-avem săptămâni la dispoziţie! a spus Bradley ridicându-şi bărbia. Nu te sfii să iei loc şi să foloseşti jurnalul ca să rezolvi problema! Nu plecăm decât după ce termini.

Tot ce putea face Lily era să aştepte.

Un om se poate gândi la multe în câteva ore.

Bradley şedea lângă Lily, cu spatele la zid, cu pistolul sprijinit
în timp ce îl priveau cu toţii pe Leo, care
neglijent ae coapsa, m ^** *
:~__T an c/~ric nimii

lucra! Timp de câteva minute, apoi ore, Leo n-a scris nimic, n-a folosit jurnalul. Doar privea în gol. mormăind pentru sine, elaborând secvenţe şi coduri pe care apoi părea să le ignore aproape
la fel de repede.

Kevin şi Jay s-au plimbat o vreme, vorbind cu glas scăzut, iar în cele din urmă s-au prăbuşit pe jos şi au adormit. Bradley era tăcut cu desăvârşire, pierdut în propriile gânduri. îşi trecea vremea privindu-l pe Leo, iar apoi pe Lily, care, la rândul ei, îl privea pe Leo.

Lily nu fusese niciodată o persoană încrezătoare. De fapt, cu

excepţia lui Nicole, nu exista pe lume nici un om căruia să-i fi încredinţat caii, darămite viaţa ei. Dar s-a gândit că, atunci cand auzise vocea lui Bradley lângă buturuga aceea, nu crezuse

niciodată că el şi Leo ar fi putut să fie implicaţi împreună în acea aventură. în schimb, se temuse pentru Leo şi, dincolo de pericolul evident, se temuse pentru inima lui şi pentru ceea ce însemna faptul că omul pe care-l considera ca făcând parte din familie, îl trădase atât de profund.

Până acum, el făcea exact ceea ce se aşteptase ea să facă – rămânând calm şi stoic în faţa pericolului – dar după asta, şi, o, Doamne, ea spera să existe ceva ***după asta***, ştia că durerea acelei trădări avea să-l lovească, şi încă dur. Ura o astfel de situaţie chiar mai mult decât faptul ca suferise atunci când i se luase jurnalul tatălui ei şi când fuseseră forţaţi amândoi să ajute pe altcineva să găsească acea comoară. în momentul de faţă, se simţea ca şi cum ar fi fost ea şi Leo împotriva tuturor. Lily ar fi făcut orice ca să-şi ţină bărbatul în siguranţă, dar acum nu putea decât să stea deoparte şi să aibă încredere în el. Competenţa ei nu-i putea salva deocamdată.

- încetează cu bătutul ăsta! a spus Bradley, surprinzând-o în clipa în care i-a oprit degetele să mai bată darabana, apăsându-i-le pe coapsă. O, Doamne, le aud ca şi cum cineva mi-ar bate cu ciocanul înăuntrul capului!

Lily nu-şi dăduse seama ce făcea.

- îmi pare rău! E doar un obicei.

-Ei bine, e al naibii de enervant!

L-a privit lung, dorindu-şi să-i zgârie faţa cu unghiile.

- Ai distrus o prietenie de zece ani cu cel mai bun om pe care-l cunoşti, a şoptit ea. Pentru ***bani.***

- Prietenia noastră e afectată, dar nu distrusă, a asigurat-o Bradley. Fiecare relaţie are un moment de cumpănă.

Ea a râs cu tristeţe.

-Un moment de cumpănă! Ai halucinaţii!

- Uită-te la tine şi la el, a spus Bradley pe un ton plin de sine. Vrei să zici că nu s-a întâmplat nimic aici, între voi? Dacă nu eram eu, tu şi Leo nu v-aţi fi reîntâlnit niciodată, aşa că ar trebui să-mi fie recunoscător!

- Du-te naibii!

Bradley a întors capul şi f-a privit pe ***leo aplecat, uitânduse*** la cod.

- Când ieşim de aici, o să discut cu el.

îi venea să-I pocnească. îi venea să ia pistolul şi să-i pocnească peste capete pe toţi, după care să-i închidă ***acolo,*** cu idioţenia aia de cutie şi cu idioţenia de...

- Respiră, Lil, a murmurat Leo, uitându-se 1a ea. Nu-i lăsa să te enerveze...

Un val de emoţie i s-a ridicat din piept şi i-a năvălit în gâtlej, sărat şi fierbinte, în clipa în care şi-a dat seama că, chiar şi atunci când era rănit şi se concentra intens asupra unei sarcini urgente, Leo era în continuare cu ochii ***pe*** ea.

A dat din cap, răspunzându-i cu glas scăzut:

- Nu-I las. Sunt bine.

Bradley a râs încet.

- Eşti până peste cap, Leo!

- Nici n-ai idee!

Leo şi-a dat laoparte părul de pe frunte şi s-a aplecat din nou asupra foii găsite în cutie.

Lily nu ştia câte ore trecuseră, dar avea gâtlejul uscat şi se simţea epuizată. Era frig, şi nici măcar apariţia lentă a zorilor prin deschizătura din tavanul peşterii nu promitea prea multă căldură. îi venea să facă pipi. Şi-a ridicat privirea chiar în momentul în care Leo a făcut ochii mari. Sprâncenele lui s-au ridicat – speranţa a urcat în pieptul ei – apoi s-au lăsat la loc. Găsise ceva. Aproximativ cincisprezece minute mai târziu, a spus, simplu:

- Cred că am descoperit ce e.

Jay şi Kevin s-au trezit brusc. Leo a reuşit să se ridice în picioare, iar Lily s-a străduit şi ea să se ridice, cu greu. Bradley a tras-o înapoi în clipa în care a vrut să se îndrepte spre Leo.

-Ei bine, ce scrie acolo? a întrebat Bradley.

Leo i-a întâlnit privirea lui Lily, după care s-a uitat la Bradley, clipind.

-N-o să-ţi placă!

Bradley l-a privit lung.

- Citeşte oricum!

- ***Scrie: Cine ajunge primul***

Bradley s-a repezit la cod, iar Leo s-a repezit la Lily, strivind-o în îmbrăţişarea lui şi inspirând adânc.

- Ce vrei să spui? a întrebat Bradley, ridicând bucata de hârtie pe care Leo o aşezase deasupra cutiei, Pe bilet scrie doar ***Cine ajunge primul***? îţi baţi joc de mine?!

Ignorându-l, Leo i-a cuprins lui Lily obrajii cu palmele şi s-a aplecat ca s-o privească.

-Eşti OK?

- Da! a răspuns ea, simţind nevoia să-l apuce de încheieturi şi să-i simtă pulsul sub vârful degetelor, descoperind apoi că acesta era puternic şi viu. Tu eşti OK?

- Sunt bine.

Minţea. Ea văzuse că el se ţinuse toată noaptea cu mâna de coastele de pe partea dreaptă. Chiar şi acum, Leo şi-a eliberat una dintre încheieturi din strânsoarea ei şi şi-a coborât mâna ca să se ţină de coaste. Avea zgârieturi pe toată faţa, o tăietură urâtă pe frunte şi, chiar şi în întunericul care se prelungea în zori, ea a văzut vânătăile care i se întindeau sub ochi.

Brusc, Bradley l-a smuls pe Leo de lângă Lily, iar apoi i-a pus hârtia în faţă.

- Explică-mi cum ai ajuns la asta!

Pe îndelete, Leo i-a explicat codul, spunându-i că se numea Fougère, după numele spionului francez care-l inventase, şi că era o modalitate de a grupa numere astfel încât să se formeze litere.

A scris codul şi a explicat cum obţinuse răspunsul, chiar dacă Lily era destul de sigură că Bradley nu înţelegea nimic. Leo a spus că trecuse prin toate codurile alfanumerice la care se putuse gândi şi că nici unul nu produsese altceva decât nonsensuri. Acel cod, însă, descria o anumită expresie. Iar

Fougère era cu siguranţă un cod pe care Duke Wilder îl cunoscuse.

Cuvintele lui Leo, rostite cu voce epuizată, au fost întrerupte de zgomotul făcut de o lanternă aruncată în zidul de piatră.

- **Ce naiba facem acum?! a întrebat Kevin.**

Bradley măsura încăperea cu pasul.

- Duke ne tachinează! Totul e un joc pentru e . a exc ama , oprindu-se şi privind-o pe Lily cu ochi mijiţi- N-ai spus ca mo ou lui era: „Aventura e mai presus de bunurile matenale ? T alosu ăsta făţarnic chiar credea că oamenii ar fi fost mu ćlamat cu emoţia vânătorii, iar el ar fi putut păstra bann! a exdamat trecându-şi o mână prin păr şi uitându;se la Jay ? h KmnJ a fost cel care a pus mâna pe bani! Pe ăştia 01¹ ***nevoie¹.*** Ne intoarcem la casa lui Duke şi o facem ucaţ ,

CAPITOLUL 30

Ieşind cu paşi târşâiţi din strâmtoarea canionului îngust, cu toţii au avut nevoie de câteva secunde bune ca să se adapteze la lumina vie a dimineţii. Soarele strălucea cu putere, iar cerul era fără nori şi de un albastru aproape orbitor. Dar, chiar şi însângerat şi pe jumătate orb, Leo totuşi putea să distingă siluetele difuze a cinci persoane care se aflau la nici zece metri distanţă.

Una dintre siluete s-a îndreptat iute spre ei. Leo a tresărit, împingând-o pe Lily în spatele lui, protector, înainte de a-şi da seama că persoana care alerga spre ei era Nicole. Totuşi, ea nu s-a dus la Lily, ci a trecut pe lângă ei, izbindu-se de Bradley şi dându-i un pumn brutal în stomac. Lovitura a sunat ca o bâtă de

baseball lovind un sac de făină. Luat literalmente prin surprindere, Bradley a scos un geamăt ascuţit, îndoindu-se de şale.

Jay şi Kevin au încercat să pună mâna pe pistoale, dar, înainte ca ei să ajungă la ele, alte patru pistoale s-au armat în semn de avertizare.

- Rangeri? a întrebat Lily, chiar în momentul în care Leo recunoştea uniformele.

- Nenorocitule! a răcnit Nic, apucându-l de păr pe Bradley şi lovindu-l cu genunchiul în faţă.

Sângele i-a ţâşnit acestuia din nas, iar vechiul instinct aproape că l-a făcut pe Leo să se îndrepte spre prietenul său, ca să-l protejeze pe unul dintre ai lui înainte să-şi amintească *de faptul* ca Bradley nu mai făcea parte din categoria prietenilor. *în cele din* urmă, o altă siluetă a alergat la ei şi a târât o de acolo pe Nicole, care înjura, dând din înâini şi din picioare.

leo a privit cum o femeie ranger, care îşi *ţinea* pistolul în drept al către Bradley, a venit cu paşi hotărâţi la bărbatul pe care el, Leo, îl crezuse a fi unul dintre cei mai buni prieteni ai lui.

- Ia, băiete, mâinile pe cap!

Bradley a ***făcut*** aşa cum i-a spus, dar s-a dat înapoi cu câţiva paşi.

- Ei, ho! a strigat el. Sunt aici doar cu ei doi, urmarin aceleaşi informaţii ca toată lumea! a spus el, făcând semn spre Leo şi spre Lily.

- Mâinile pe cap, a repetat femeia ranger, cu g as ca m. i lasă-te în genunchi! Puteţi să-mi spuneţi toate poveştile voastre la secţie.

Cu mâna liberă, a tras de o pereche de cătuşe de la centură, desfăcându-le.

- Ce?! a strigat Bradley, ai cărui dinţi erau înroşiţi de propriul sânge. Aşteaptă! Stai aşa! Leo, spune-le! Sunt cu...

Leo a vorbit pe un ton liniştit, dar plin de siguranţă:

-Nu e cu noi, a declarat el, simţind cuvintele ca pe un cuţit în stomac.

- Ai dreptul să nu spui nimic, i-a recitat femeia ranger lui Bradley, luându-i pistolul de la brâu şi înmânându-i-l celui de-al patrulea ranger. Tot ceea ce spui poate fi şi o să fie folosit împotriva ta într-o instanţă de judecată. Ai dreptul să te consulţi cu un avocat....

Leo s-a întors, ca să nu vadă cum era arestat cel mai vechi prieten al lui. în schimb, a privit cum Lily alerga la Nicole. Cele două femei s-au îmbrăţişat, iar suspinele de uşurare ale lui Lily au făcut ca, din acel moment, toată tensiunea să se risipească. Dintr o ată, Leo a simţit că putea să respire din nou, că nu mai de^iM 6 Să _ * ™ su^area's* se topte ca să reziste suficient muji timp mcat s-o poată salva pe Lily.

însă odată cu uşurarea, a venit şi chinul, iar acum simţea fiecare pumn, fiecare lovitură brutală, fiecare dram de trădare şi de dezamăgire. Sub el, picioarele păreau să i se transforme în- tr-o substanţă diferită de cele din care se compuneau muşchii şi oasele; şi le simţea de parcă ar fi fost prost asamblate şi făcute din cauciuc. S-a prăbuşit grămadă la pământ, în timp ce poliţiştii îi conduceau pe Bradley, Jay şi Kevin spre râu, unde, în depărtare, un elicopter vâjâia, împrăştiind apă peste tot.

- Leo! a strigat Bradley. Frate, spune-le că suntem în regulă!

Leo l-a ignorat, trăgându-şi genunchii la piept şi apăsându-şi ochii cu palmele.

- La naiba, la naiba..., a mormăit el iar şi iar, încercând să respire mai adânc.

Capul îi pulsa, în timp ce mintea lui se lupta cu acea nouă realitate. în jur se auzeau voci – Lily povestindu-le rangerilor ce se întâmplase, Nicole explicând cum nu-i mirosise a bine faptul că Bradley plecase, că tocmai el, persoana care era cea mai entuziasmată de fiecare parte a acelei călătorii, dispăruse chiar la sfârşit.

- Stăteam la Archie’s, a spus ea, cu vocea înăbuşită de zbâr- nâitul constant din urechile lui Leo, şi mă gândeam: de ce

mă tot întreba Bradley câţi bani credeam eu că aveam să găsim şi cum urma să-i împărţim? La început era tot timpul interesat de aventură, dar deodată a început să întrebe: „Cum o să împărţim banii?" şi „O să trebuiască să dăm o parte din ei guvernului?" De ce era atât de obsedat de asta acum, iar în secunda doi zbura la New York? Ceva nu se potrivea!

După ce Bradley plecase, Nicole se gândise că el voise, poate, doar să se eschiveze de la întrebările poliţiei despre ce se întâmplase cu Terry, dar apoi sunase Lily şi-i spusese că Băieţii Pierduţi îi ţinuseră sub ameninţarea armei. Atunci Nicole pusese totul cap la cap.

- Dar cum de ne-ai găsit ***aici[7].***

- Ţi-au urmărit apelul de pe telefonul cu legătură prin satelit, a răspuns Nicole. Dar, sincer vorbind, ştiam că trebuia să căutăm o urmă, iar tâmpiţii ăia doi au fost foarte neglijenţi!

Vocile rangerilor s-au estompat şi apoi s-au auzit paşii cuiva care se apropia, iar Leo a simţit două braţe în jurul lui.

- Haide, haide, vino aici! l-a îndemnat Lily, sprijinindu-l de ea, după care l-a sărutat uşurel pe gât şi pe obraz, trecându-i o mână prin păr. Eşti un dezastru, dragule, uită-te în ce hal te-au adus!

- încă nu-mi vine să cred! a spus el. Bradley!

- Ştiu, a murmurat Lily, cu buzele lipite de tâmpla lui. îl urăsc pentru asta şi sper că cineva o să-i tragă o mamă de bătaie în arest! a exclamat ea, îngenunchind în faţa lui şi obligându-l s-o privească. Te simţi bine?

El a adeverit dând din cap, însă a tresărit de durere.

- Mă tem că are o comoţie cerebrală! i-a spus ea cuiva, peste capul lui, după care l-a sărutat. Leo, dragule, crezi că poţi merge?

-Da.

A încercat s-o facă, dar picioarele n-au vrut să-l asculte. Nu simţea nimic solid sub tălpi. îl durea tot corpul.

Nicole a venit să-l sprijine de cealaltă parte, iar cele două femei l-au ajutat să se ridice. Ameţeala l-a lovit ca un uragan, făcându-l să se clatine pe loc, atât de dezorientat încât vederea i s-a împestriţat cu puncte negre.

- Uşor, nu te grăbi, a murmurat Lily. îi bagă pe idioţii ăia în elicopter. Rangerii o să ne aştepte.

Leo a închis ochii, aplecându-se ca să-şi sprijine fruntea de umărul lui Lily, în timp ce încerca să-şi revină. Simţea că se prăbuşea peste ea, dar era puternică şi îl susţinea ferm.

- Nicole, cum ai reuşit să faci rost de un elicopter?

Vocea lui Lily vibra blând, lipită de capul lui. El nu ştia cum de reuşea ea să fie atât de calmă în acel moment. Poate

pentru că era ***rândul*** ei să ***fie*** elementul de echilibru, iar al lui, să se lase în voia sorţii.

_ M-am culcat cu tipul ăla, Joe, îţi aminteşti? a răspuns Nicole. El pilotează chestia aia!

-O, Doamne, ***acel*** Joe? s-a mirat Lily, râzând. De ce l-ai dat afară din pat pe bărbatul ăla sexy? Am crezut că...

- Hei, sunt şi eu pe-aici, a mârâit Leo.

- Faci glume..., a murmurat Lily, încântată,.. .iar asta trebuie ¿ă fie un semn bun. Hai să încercăm să mergem, bine?

Şi-a petrecut braţul în jurul taliei lui. El a făcut un pas, apoi încă unul şi, încetul cu încetul, susţinut de două femei care erau mai puternice decât orice bărbat pe care-l cunoştea el, a parcurs distanţa până la elicopter. Se bucura că Lily era bine. Se bucura că Nicole se culcase cu un pilot de elicopter şi că-i adusese pe rangeri acolo la timp. Se bucura că luase singurul lucru important din peşteră. Se bucura că erau în viaţă, dar asta era greu de sărbătorit: tâmplele îi pulsau, coastele îl dureau. însă doar gândindu-se la ce se întâmplase... se simţea de parcă inima i s-ar fi despicat în piept.

A reuşit să intre în elicopter şi a fost aşezat pe un scaun de lângă o fereastră. Ultimul lucru pe care şi l-a amintit de dinainte să leşine a fost că a întrebat-o pe Lily dacă avea ceva în buzunar.

capitolul 3

Leo a ratat tot ce a urmat, deoarece a fost practic în comă timp de şase ore.

Ei bine, nu chiar în comă; doctorii au spus că n-avea comoţie

cerebrală, dar că era în stare de şoc. ***Lily se*** bucura că nu avusese parte de perechea ciudată de senzaţii formată din plictiseală şi stres, provocate de revenirea la civilizaţie. În timp ce Leo era dus la spitalul districtual, la vreo cincizeci de kilometri vest de Hester, Nicole, Lily şi Walter, care era de-a dreptul copleşit, au dat declaraţii la secţia de poliţie. Având în vedere că deja le spuseseră poliţiştilor că-l căutau pe Terry, s-au ţinut de acea poveste. Din fericire, Bradley a vrut să evite acuzaţiile directe de crimă şi a relatat aceeaşi versiune a evenimentelor.

Faptul că Terry semnase declaraţiile pe propria răspundere pentru toată lumea, s-a dovedit a fi un lucru bun. însă Bradley a fost mai puțin norocos, fiindcă n-a putut evita cu totul acuzațiile penale.

Walter, plecând de la locul în care discutase pentru ultima oară cu fostul lui prieten încătuşat, s-a ajutat de cârje în timp ce se aşeza greoi pe unul dintre scaunele de plastic de lângă Lily şi Nicole. Apoi le-a dezvăluit celor două cu ce avea să se confrunte Bradley: două acuzaţii de răpire, două acuzaţii de instigare la vătămare corporală, două acuzaţii de ameninţare cu acte de violenţă şi o acuzaţie de jaf.

-Riscă un minimum de închisoare între trei şi cinci ani! a exclamat el, iar apoi şi-a luat rucsacul de la Nicole, căreia i-a mulţumit în şoaptă, după care a continuat cu voce tare: Am refuzat să-i plătesc cauţiunea, dar i-am spus că e obligat să ne scrie scrisori de scuze din închisoare, a jubilat el, iar apoi şi-a dres glasul. De asemenea, i-am spus că arată groaznic în portocaliu!

Nic a dat drumul unui hohot de râs şocat, după care i-a aruncat o privire drăgăstoasă.

- Foarte bine, drăguţă! Lasă-l să fiarbă în suc propriu!

- Nu vreau să fiarbă, s-a opus Walter, dar nu m-ar deranja să ştiu că are timp să mediteze la ceea ce i-a făcut lui Leo. Nu sunt sigur că o să-l pot ierta vreodată. N-a respectat

Codul bandiţilor!

Lily a făcut un pas înainte şi şi-a petrecut braţele în jurul umerilor lui, atentă la piciorul pus în ghips.

- Dar tu l-ai respectat!

Atunci când Joe şi femeia ranger – ofiţerul Pochuswa – s-au întors câteva ore mai târziu şi le-au spus că recuperaseră cadavrul lui Terry, Lily, fără să ştie de ce, a început să plângă. Finalul a tot ceea ce se întâmplase a lovit-o puternic. Poate că şi uşurarea. Dar şi-a dat seama şi de faptul că, chiar şi după toate acele aventuri, nimic n-avea să se schimbe cu adevărat. Chiar şi după moartea lui Terry, după încercarea lor eşuată de a găsi comoara, după modul cu totul aiuritor în care ea şi Leo se revăzuseră şi după faptul că fusese ameninţată cu arma de trei ori în doar câteva zile, ea tot era nevoită să continue să ducă oameni pe traseu ca să pună mâncare pe masă şi să-şi poată îngriji caii.

Nimic din ceea ce făcuseră în ultima săptămână nu adusese vreo schimbare. De fapt, întâmplările recente avuseseră darul de a înrăutăţi lucrurile. Pentru că începând cu prima zi a revederii şi continuând pe o durată nedefinită de timp – fie că asta ar fi putut să însemne săptămâna următoare sau perioada de după trecerea a zece ani – ea şi-l imagina şi avea să şi-l imagineze
mereu pe Leo aşa cum îl văzuse în timpul aventurii lor: mâinile lui mari ţinând frâiele cu dezinvoltură în timp ce îl mâna pe Ace la un trap uşor; felul în care o privea cu ochi atotştiutori peste cana lui de cafea, flirtând cu ea chiar şi în timp ce erau învăluiţi de răceala dimineţii; acoperindu-i corpul cu al lui, în sublima intimitate a unei cabane, sărutând-o peste tot.

Lily a presupus că accesul de plâns o ajutase să-i convingă pe poliţişti că vestea o luase prin surprindere, fiindcă ofiţerul Pochuswa a urcat-o în camioneta ei şi a dus-o personal la spital, ca să fie alături de Leo.

A fost îndrumată către un salon de reanimare liniştit, cu cinci

paturi, patru dintre fiind goale. Lumina strălucitoare pătrundea prin ferestrele înalte, iar întregul spaţiu dădea senzaţia că acela era un spital din trecut, aşezat în mijlocul unei zone rurale liniştite. Leo încă dormea, iar asta însemna că ea putea să-l ia de mână şi doar... să-l privească.

Aşa cum era de aşteptat, el avea nişte copci la tâmplă, iar altele, pe obraz. Avea să i se formeze o vânătaie impresionantă sub ochiul drept, iar buza de jos îi era spartă şi umflată. Fusese dezbrăcat de cămaşă, drept pentru care i se vedeau coastele învineţite, nebandajate; din fericire, nimic nu părea să fie rupt. Avea fire lipite cu bandă adezivă pe piept şi ataşate la monitoare. Lily bănuia că Leo era tratat astfel dintr-un exces de prudenţă al personalului medical, fiindcă ritmul lui cardiac era constant, iar tensiunea arterială îi era normală şi stabilă. În ciuda violenţelor la care fusese supus, arăta sănătos şi era uşor bronzat. Lui Lily îi plăcea acea faţă. Îl iubea pe el. Nu-şi putea imagina cum ar fi fost să găsească un alt chip pe care să-l iubească la fel de mult.

Apoi ea s-a uitat la mâinile lui. Erau puternice: degete lungi, musculoase, cu tendoane proeminente, care o făceau să vrea să se aplece şi să le muşte. Întorcându-i mâna cu palma în sus, ea şi-a trecut vârfurile degetelor peste traseele de linii de acolo. Cu excepţia câtorva tăieturi şi zgârieturi, pielea lui era în mare parte curată şi netedă. Palmele aveau bătături uşoare, iar unghiile erau îngrijite meticulos. Nu existau leziuni provocate de expunerea la soare, nici cicatrici. Erau mâini de orăşean. Acele mâini îi aparţineau unui bărbat care locuia într-un bloc înalt, care făcea jogging într-un parc urban şi care urma să fie promovat de îndată ce se întorcea acasă.

Ea şi Leo proveneau din două lumi diferite.

Lily s-a aplecat, şi-a lipit buzele de încheieturile degetelor lui şi a început procesul mental de a-şi lua rămas-bun. Încăpăţânarea îi fusese de folos, chiar dacă era o sabie cu două tăişuri. Însemna că era neînduplecată, dar însemna şi că era o supravieţuitoare.

Aşa că i-a spus, în timp ce el dormea, că-i părea rău. Ştia că era

intransigentă, dar nu se putea muta la New York. Şi nici nu voia ca el să se mute la Hester, nu voia ca el să pretindă că putea fi fericit într-un oraş care avea un singur magazin – ce servea şi drept cafenea şi un singur bar. Poate că el crezuse că îşi adusese aminte cum era să trăieşti în mijlocul pustietăţii, dar singura dată în viaţa lui când se apropiase de pustietate, se îndrăgostise într-o fermă frumoasă, cu o bucătărie bine aprovizionată şi cu o aparenţă de lux „rustic". Leo Grady n-avea nici o idee despre cum ar fi fost să fie nevoit să conducă o sută şaizeci de kilometri până la un magazin Target.

Dar chiar şi atunci când îşi trecea în revistă motivele pentru care trebuia să se îndepărteze de el, Lily şi-a dat seama – în mod obiectiv – că nu era sănătos să fie atât de puţin dispusă să încerce. Auzea în minte argumentele lui Leo, care-i spunea că ei doi ar fi putut să se descurce, că exista o cale de urmat. Ştia că Nicole ar fi ţipat la ea că, dacă se simţea atât de nefericită fără el, trebuia să găsească o soluţie. Dar Lily nu putea, iar atunci când Leo a deschis ochii şi a privit-o, clipind somnoros, iar apoi a zâmbit uşurat, ea a ştiut exact de ce: pentru că după ce fusese părăsită, cel mai greu îi fusese să îndure un firav glas lăuntric care se instalase permanent în mintea ei, spunându-i că nu merita să fie fericită. Ea nu reprezentase un motiv îndeajuns de bun pentru ca maică-sa să rămână acasă, nici pentru ca taică-său să rămână mai mult timp prin preajmă. Iar Leo nu se mai întorsese niciodată la ea. Lily supravieţuise tuturor acelor drame, ar nu ere ea că ar fi putut supravieţui dacă îşi mai permitea o n°^a ^nsa împreună cu Leo, doar pentru ca el să-şi dea seama una zi că nu merita să trăiască în mijlocul pustieta 11.

- Hopa! a spus Leo, întinzând mâna, somnoros, ca sa-, dea „ şuviţă pe după ureche. degrabă un

Lily a încercat să râdă, dar pe gu ochj. ^ după ce suspin. Nu şi-a dat seama ca i se um ^ ^ ^ căldura umedă a lacrimilor i s-a scur p xtrpnlâns

Leo s-a încruntat şi a întins man P zul cu degetul mare o

substanţă apoasă!

- Lily, să ştii că... din globii ocular ţ 6 ...

Ea i-a dat mâinile laoparte, râzând printre lacr. .

El^priVU-o cefochi atât de blânzi şi de plini de adoraţie, încât dintr-odată ea a devenit defensivă şi s-a răţoit.

-Ce-i?!

Dar Leo a râs.

- Nu încă, dragă!
- Nu încă, ce?
- încă nu te poţi despărţi de mine!

Retrăgându-se, ea i-a amintit:

- Nici măcar nu suntem împreună!

Auzind asta, el a zâmbit şi a privit-o lung, cu ochi strălucitori.

- Uau, ai halucinaţii! Doi oameni care „nici măcar nu sunt împreună" nu fac dragoste aşa cum am făcut noi.
- Leo, am vorbit deja...
- Ştiu despre ce am vorbit! a spus el întinzând mâna şi prin- zându-i uşurel bărbia între degetul mare şi arătător. Nu renunţ!

Lily a simţit un val de căldură în piept şi apoi i-a îndepărtat din nou mâna.

- Nu poţi decide tu pentru mine!
- Dar tu poţi decide pentru mine? a întrebat Leo, însă pe un ton atât de blând, încât ea i-a aruncat o privire uluită. Oricum, a spus el, continuându-şi ideea, nu decid eu pentru tine. Am decis doar că nu renunţ la ideea ca noi doi să fim împreună! a precizat, iar apoi, cu faţa complet lipsită de expresie, şi-a ascuns mâna înapoi sub obraz. în ceea ce mă priveşte, o să fiu aici până când îmi spui să plec din viaţa ta şi să nu te mai contactez niciodată, a concluzionat, privind-o drept în ochi. Vrei să plec din viaţa ta şi să nu te mai contactez niciodată?

Cu mintea înceţoşată, Lily n-a reuşit să formuleze nici un răspuns, iar Leo a dat din cap, satisfăcut.

- Bine, fiindcă toate vocile din mintea ta, care îţi spun că n-aş fi fericit cu tine pe termen lung sau că nu merită să-mi abandonez viaţa de la oraş de dragul tău – sunt gânduri şi nimic mai mult, Lil. Doar pentru că gândurile sunt zgomotoase sau persistente, asta nu înseamnă că ele sunt şi corecte.

-M-ai părăsit, a spus ea pe un ton sever. Ştiu de ce, dar... totuşi! Mi-ai promis cândva că aveam să fim împreună pentru totdeauna. Nu pot să mai trec prin aşa ceva!

- Nici unul dintre noi nu ştia ce promitea. Eram copii! a răspuns Leo, întinzând mâna spre obrazul ei şi ştergându-i o altă lacrimă. M-ai cunoscut în perioada cea mai fericită a vieţii mele. Mama mea trăia. Aveam tot ce îmi trebuia. Nu cunoscusem niciodată tristeţea, a enumerat el, aţintindu-şi privirea întunecată în ochii ei. Acum am cunoscut-o. Sunt un adult care şi-a pierdut mama, care nu mai are douăzeci de ani şi care şi-a pierdut iubirea vieţii lui. Viaţa mea la New York e lipsită de suflet. Nu ştii cât de fericit mă simt fiindcă sunt din nou cu tine! a exclamat, mângâind-o pe obraz. Habar n-ai cât de viu mă simt doar uitându-mă la tine de pe un pat de spital, în timp ce am copci pe faţă şi o durere de cap monstruoasă!

Lily a înghiţit în sec, incapabilă să-şi desprindă privirea de la el, înecată în sentimente difuze, îmbibate de lacrimi, pe care nu şi le putea reprima. Ştia foarte bine cât de viu se simţea Leo.

Deci e?tl ***dispusă să mă laşi să găsesc un scenariu care să fie convenabil pentru amândoi? Vrei să încercăm?***

Să încercăm..ₐ ***repetat*** ea ***cu glas scăzut. Vrei*** să spui, să încercăm să ***fim*** împreună?

El a dat din cap, ***murmurând:***

- ***Îţi cer doar permisiunea să mă laşi să-ţi prezint câteva idei. Poţi să renunţi oricând!***

l-a făcut cu ochiul, jucăuş, iar ea a zâmbit.

~ Ei bine, asemenea condiţii sunt destul de greu de refuzat!

- Mă bucur să aud ***asta,*** a spus ***Leo aplecându-se înainte şi*** apâsându-şi, tandru, buzele învineţite pe ***obrazul ei. Cred că*** putem s-o scoatem la capăt. Eu te ***iubesc***. Nu ***trebuie să-mi spui şi*** tu acelaşi lucru. Dar e adevărat. Te ***iubesc!***

Lily i-ₐ privit mâinile perfecte, faţa tumefiată şi ochii care păreau să-i citească drept În suflet Ar fi minţit prin omisiune dacă nu i-ar fi spus:

- Şi eu te iubesc!

Privirea lui ***Leo s-a*** făcut şi mai tandră. El a şoptit:

- E minunat să aud asta...

în cele din urmă, Lily şi-a coborât privirea, neştiind cum să-i dea următoarea veste.

- Au ***găsit*** cadavrul lui Terry!

Leo a rămas nemişcat.

- Mă bucur.

-Nu cred că avem nici o problemă legată de moartea lui.

Noi doi, Nicole „ Walter, vreau să spun. a enumerat ea.

întinzând

Bradiey[3] „a mu™ ^ * pe patul de spital. Dar Bradley..., a murmurat, întâlnindu-i privirea «i strângea inima la vederea durerii din orb - 1 1 CUm 1 se de probleme. a aurer u dm ochii lui, ...are o mulţime

tăiie inimii. ^ *'* ,Ung h monitor”< care îi înregistra bă-

îmi ji închipuiam.

Lily s-a aplecat şi şi-a pus buzele pe tâmpla lui care rămăsese nevătămată.

_ O să-ţi ia ceva timp să treci peste asta, a şoptit ea. Vânătoarea de comori a fost un eşec, dar poate că ar fi bine să plecăm din oraş pentru o vreme. Doar noi doi.

în acel moment, Leo a părut să-şi amintească ceva.

- Poţi să-mi dai jacheta?

Ea s-a uitat la masa de lângă pat, pe care se aflau jacheta şi cămaşa, frumos împăturite. A scos haina din grămadă, i-a întins-o şi l-a privit cum îşi desprindea cu dezinvoltură ventuzele monitoarelor de pe piele. De mai bine de o săptămână, îi vedea corpul în diferite ipostaze şi nu ştia de ce tocmai priveliştea trunchiului lui pe un pat de spital îi crea brusc o stare mentală fierbinte şi plină de tulburare.

Leo a scotocit într-un buzunar, încruntându-se atunci când a scos de acolo mâna goală, iar apoi a scotocit şi în celălalt.

- Aha! s-a bucurat el, dându-i lui Lily o bucată de hârtie maronie pe care ea o mai văzuse.

- Citeşte asta!

Lily a luat-o, ştiind deja ce era.

- De ce ne ocupăm din nou de ea? a întrebat, îngrijorată la gândul că rana lui de la cap era mai gravă decât s-ar fi crezut.

- Spune-mi ce vezi! i-a cerut el, amintindu-şi de cuvintele pe care ea le rostise atunci când analizaseră fotografia tatălui ei.

Lily s-a uitat în jos.

761117910765116721111096 9

- Cifre! a spus ea, fără să înţeleagă ce voia Leo, de fapt.

- Citeşte-le! Fă-mi pe plac, te rog!

Lily i-a aruncat o privire neîncrezătoare, dar el n-a făcut decât să dea din cap spre hârtia din mâna ei, ceea ce a determinat-o să recite:

- Şapte, şase, unu, unu, unu, unu, şapte, nouă, unu, unu, zero, şapte, şase, cinci, unu, unu, unu, unu, unu..- ***O, Doamne, leo,*** cum de ai reuşit să scoţi ceva din asta?!

- Termină şirul, a îndemnat-o el pe un ton calm.

Ea s-a uitat din nou în jos.

- Şase, şapte, doi, unu, unu, unu, unu, unu, unu, unu, zero, nouă, şase, şase, nouă, a recitat, după care le-a numarat şi a exclamat: Douăzeci şi cinci de ***cifre! Fără*** spaţii!

- Duke n-avea de unde să ştie că eu aveam să găsesc asta, dar ai noroc că am găsit-o tocmai eu!

Lily a ezitat, iar în cele din urmă a întrebat.

- De ce?

- Pentru că e un cod de computer.

- Stai aşa! Duke a folosit un cod de ***computer?***

- Se pare că da. Cel puţin un pic. E o ***schemă*** de codificare veche. Acum folosim în mare parte Unicode, dar codul ASCII a fost folosit ani de zile pentru sistemele de comandă pe computer. Poate că tatăl tău a fost un tip din vechea generaţie, dar era ***suficient*** de isteţ ca să folosească orice fel de cod pe care-l putea găsi. S-ar putea chiar să fi ***anticipat că ASCII*** avea să se învechească într-o bună zi, dacă nu era deja învechit la vremea aceea – ceea ce îl face şi mai greu de rezolvat, a spus Leo, iar apoi s-a încruntat.

De fapt, nu ştiu când a ascuns Duke foaia asta în peşteră!

-Deci, a zis ***Lily,*** încercând să-l urmărească, chestia asta scrisă pe hârtie e un vechi cod de calculator care se traduce prin ***Cine ajunge primul***? Pentru că asta e cu siguranţă ceva ce ar fi spus tata!

Leo a dat din cap.

- ***în ASCII,*** există numere care corespund literelor

majuscule, literelor minuscule, numerelor, simbolurilor. Faptul că nu existau spaţii între şirurile de ***cifre a făcut ca*** la început să-mi ***fie*** greu ***să înţeleg la ce mă*** uitam, a ***explicat el. Adică, ar fi putut să fie orice – chiar*** şi un cod inventat de Duke însuşi. Dar pentru ***că sunt*** obişnuit să văd numere grupate pentru cod, m-am uitat mai m ai ia ele în dublete, a explicat mai departe, arătând cu degetul spre hârtie. Faptul că numărul total de cifre era unul impar mi-a spus că era posibil ca Duke să fi amestecat literele majuscule cu minuscule, ca să le facă mai complexe – literele majuscule sunt din două cifre; minusculele sunt în mare parte din trei.

Lily era cu desăvârşire dezorientată.

_Nu înţeleg...

-Nu e nici o problemă. Singurul lucru pe care trebuie să-l pricepi e că majoritatea oamenilor nu înţeleg ASCII, aşa că, din multe puncte de vedere, Duke a ales perfect. Bradley nu cunoştea codul, iar prietenii lui desigur că n-aveau nici ei habar de aşa ceva.

Ea a zâmbit cu blândeţe.

- Ei bine, bravo ţie că ţi-ai dat seama!

- Chiar nu înţelegi ce înseamnă asta? a întrebat Leo, râzând.

-Nu.

El şi-a sprijinit uşurel obrazul pe mâinile încrucişate şi a zâmbit.

- înseamnă că am putut să le îndrug tot ce am vrut eu.

CAPITOLUL 32

Lily a strâmbat din nas, şi-a trecut o mână peste faţă şi şi-a apropiat scaunul de pat.

- Leo..., a spus ea pe un ton de un calm orţat.

-Da

- Vrei să-mi spui că i-ai minţit pe Bradley şi pe ceilalţi doi? El a dat din cap în semn că da, ignorând faptul că obrazul îi pulsa de durere.

-Da.

Ea a făcut o faţă lungă, în semn de neîncredere.

- Pe bilet nu scrie ***Cine ajunge primul***?

-Nu.

-Nu e...

- Fougère? a completat el, ***clătinând*** iarăşi din cap. Nu există aşa ceva!

-Ai inventat un cod ca să-i***păcăleştiV.*** a întrebat ***Lily.***

- Într-un fel. ***Adică***, nu chiar. L-am falsificat.

- Ce ai fi făcut dacă Nicole n-ar fi venit cu poliţiştii?

Leo a ***ridicat*** din umeri.

- La momentul respectiv, nu mă preocupa problema asta.

- ***Atunci,*** ştii măcar ce scrie acolo?

Maxilarul lui Lily devenise ***rigid,*** iar tendoanele de deasupra ***cla\icuielor i se încordaseră.***

- Leo, nu te mai prosti! l-a conjurat ea.

- Sunt tentat să-ţi ofer satisfacţia de a rezolva singură misterul!

ga a pufnit batjocoritor.

- **Crede-mă că n-am avut niciodată nevoie de satisfacţia asta!**

Renunţând s-o mai tachineze, el a spus, zâmbind:

_ Adevărata provocare a fost să încerc să-mi amintesc codul ASCII fără să-l scriu. Odată ce mi-am dat seama ce era, n-am vrut ca ei să mă vadă cum îl rezolvam. A trebuit să compun fiecare literă în minte.

- Impresionant!

- Aşa mi s-a părut şi mie. Deci, în timp ce mă prefăceam că descifram codul şi, în consecinţă, scriam literele greşite, îl felicitam mental pe tatăl tău pentru că folosise un amestec de majuscule şi minuscule.

- De ce?

- Pentru că dacă din întâmplare ei ar fi intuit că falsul meu cod Fougère era un cod dublet sau triplet, atunci cei doi ***E*** din ***Cine ajunge primul*** ar fi trebuit să fie acelaşi număr. Dar...

- Leo, a spus ea cu răbdarea întinsă la maximum, jur pe Dumnezeu că dacă nu-mi spui...

- Caută acasă, a spus el cu glas scăzut.

Lily a strâmbat din nas.

-Ce?!

- Aşa scrie, a lămurit-o el, urmărindu-i reacţia şi văzând cum expresia ei devenea una de totală neîncredere. Scrie ***Caută acasă.***

- Acasă, unde?

Leo a privit-o ţintă, iar ea s-a bâlbâit:

-La... la ***mine*** acasă?

- Cine ştie! a spus el. Dar dacă într-adevăr tatăl tău a fost cel care a scris codul şi l-a ascuns, n-ar fi logic ca acele cuvinte să se refere la casa lui?

- Care e, de asemenea, şi casa mea! a spus Lily, răsuflând adânc.

- Exact.

Ea s-a aplecat, luându-şi ***capul în palme.***

Dacă îmi spui că Bradley avea ***dreptate în*** dimineaţa asta. că banii au ***fost*** chiar sub nasul meu ***în tot acest timp...***

~ Merită să arunci o privire, nu-i aşa?

Leo simţea că Lily devenea din ce ***în*** ce mai tulburată pe măsură ce se apropiau de locuinţa ***ei.*** în timp ce ***vechea ei*** camionetă gonea pe şosea, Lily a încercat să-şi facă ***iubitul să nu aibă*** aşteptări prea mari ***de la*** locul spre care se ***îndreptau.*** l-a reamintit lui Leo că acea cabană nu era prea impresionantă, că ea nu locuia mai niciodată acolo şi că, atunci când o făcea, n-avea niciodată ***timp sau*** bani de investit în reparaţii. ***După toate câte se*** întâmplaseră, bineînţeles că trecea prin tot felul de stări, ***fiind*** totodată ***plină de*** speranţă şi pesimistă, ameţitor de neîncrezătoare şi ***neliniştită.***

Şi sufletul lui Leo era tulburat, dar el avea zeci ***de ani de*** experienţă în a-şi ţine emoţiile ascunse. ***Fiecare*** dintre ei trebuia să se aştepte să aibă nevoie de o grămadă ***de psihoterapie în*** viitor, dar, în acel moment, lui îi era de folos faptul că ***ştia cum să-şi*** ascundă emoţiile. Voia să iasă din propria piele***î Bineînţeles că da. Oare îşi*** pierdea ***cumpătul la*** gândul că acea ***comoară*** putea să fie încă acolo? Categoric. 11 îngrijora perspectiva de a se confrunta cu o altă dezamăgire devastatoare? La naiba, dai Aşa că, În schimb, s-a concentrat asupra lui Lily, asigurând-o că nu-i ***păsa de*** felul în ***care*** arăta casa ***ei şi că,*** chiar dacă banii nu se aflau acolo, ***el în că era cu*** totul ***preocupat de ea.***

Dar după ce au oprit, amândoi au privit prin parbriz, fără să vorbească, în ***timp ce*** motorul torcea liniştit -Vezi?

*

Ea îi studia reacţia atât de îndeaproape, încât ei a fost nevoit pe^n! ***gr ZV*** nU_i p0ată ***n*** descifrată expresia feţei, escrisese

ea" 6 ariU eX" Ct 3tât de râu pe cât 0

iezită într un^nil^T °, căsu^ drăgălaşă, construită din buşteni, într-un pale de plopi. Ierburile deşertului, înalte până la

genunchi, acopereau fundaţia. Un pârâiaş susura în apropiere. Gardul şi micul grajd erau vechi, dar întreţinute cu sârguinţă.

Casa însă era înclinată, adică mult aplecată într-o parte. Acoperişul trebuia cel puţin peticit, iar o estimare realistă ar fi dus la concluzia că era nevoie să fie înlocuit în întregime. Una dintre treptele verandei se prăbuşise, putrezită şi sfărâmată. Plasele de ţânţari lipseau de la ferestre. Uşa din faţă era deteriorată de intemperii şi avea nevoie de o lovitură puternică de umăr ca să se deschidă.

Dar interiorul era curat, de dimensiuni reduse şi surprinzător de drăguţ. Mobilierul consta dintr-o canapea simplă, bleumarin, din două scaune şi dintr-o măsuţă de cafea deteriorată, dar lustruită cu grijă. Ceea ce părea a fi un covor împletit manual din fâşii de ţesătură, decora podeaua zgâriată de lemn masiv din faţa şemineului, dând încăperii aerul unui cămin. Sufrageria era mică; masa de pin cu patru scaune părea făcută manual. Bucătăria era ordonată şi luminoasă, electrocasnicele erau vechi, dar curate, iar frigiderul scotea un vâjâit zgomotos.

- E frumos, Lil!

Ea a pufnit în râs.

- Sunt sigură că toate astea nu înseamnă nimic în comparaţie cu apartamentul tău de burlac din Manhattan!

- Locul ăsta e cel puţin dublu ca spaţiu!

- Are şaizeci şi cinci de metri pătraţi, a răspuns ea pe un ton categoric.

- Atunci, e de două ori şi jumătate mai mare! a glumit el.

Ea şi-a dat ochii peste cap, dar un zâmbet i-a ridicat colţurile gurii.

- Ce-i cu pereţii ăştia? a întrebat el, sperând ca întrebarea să nu fie nepoliticoasă.

Faptul că acea casă fusese făcută de cineva care nu se pricepea la construcţii părea aproape comic de evident.

^ Pereţii erau presăraţi cu capete de cuie ***rotunde şi*** plate, bătute la întâmplare la ***intervale*** aleatorii, ca ***şi cum*** numai ele ar fi ţinut în picioare întreaga structură.

- Naiba să mă ia dacă ştiu! a răspuns ea, cu o uşoara undă de asprime în glas. De mult timp am încetat să ***mai încerc să-l*** înţeleg. El a construit cabana asta ***pentru mama,*** care^ nu voia să stea într-o rulotă veche pe ***timpul lunilor de*** iarna, or uri e lui Duke au sfârşit prin a fi o pierdere de vreme, im ca în ce e din urmă ea a plecat oricum. , ...

- Şi. după accidentul vascular cerebral, ai avut grya de e] a.c?

- Da. Nu e mult spa‹iu, dar am fost doar no, dm Plus o asistentă medicală care venea ori de câte ori tre uta sa ucrez.^ u e îşi petrecea mult timp şezând pe scaunul de lângă ereas ra, pn vind munţii. A ... .

Pe cât de mult ura Leo să şi-o imagineze pe^ 1 y îngrijm u ***singură pe Duke, pe atât de*** mult ura ideea căeaar 1 tre uit să-şi ducă restul zilelor claustrată în acea cabană dărăpănată.

Lily l-a lăsat să se uite în jur, dar s-a apucat imediat de treabă. Iar în ceea ce el presupunea că era unul ***dintre cele două mici*** dormitoare, Leo a ***auzit-o pe Lily scoţând*** lucruri din dulap, deschizând şi închizând sertare, bătând în pereţi ca să-şi dea seama unde anume existau goluri sau o umplutură care ar fî putut să fie altceva decât lemn. Ea bătea cu piciorul în podea, verificând fiecare suprafaţă, ***fiecare perete***, fiecare scândură care s-ar ***fi putut*** mişca. ***I s-a*** alăturat şi el, dând laoparte covoare şi căutând pereţi falşi în dulapurile de bucătărie.

- Unde crezi că ar fi putut ascunde ceva? a întrebat ***el.***

Ea s-a întrerupt din cercetarea fiecărei cărămizi a şemineului şi a făcut o faţă ***emoţionată, teatrală.***

- La naiba, crezi că ar trebui să mă gândesc la asta?

fac|Esperant e0rat ‘onU!! ^ „ Pro*eja ^ încercând să nu ^

anunț eT* Leo;. răbdător_haide sa *ne* gândim la acel loc anume despre care ar fi crezut Duke că era unul în <

r» rar#» r>im#»ni

n-ar fi căutat niciodată! De fapt, tatăl tău a fost un tip genial, Lily! Ştia că oricine ar fi bănuit că el ţinea banii aici s-ar fi uitat în şifonier. Ar fi presupus că erau ascunşi undeva în podea. S-ar fi uitat în dulapuri. Aşa că, dacă Duke a crezut că exista o şansă ca ***tu să*** fii cea care să ajungă la peşteră şi ***ţi-a*** lăsat acel bilet care ***te-a*** trimis direct aici, în propria ta casă, spune-mi, care să fie locul în care tatăl tău s-ar fi gândit că n-ai mai căutat niciodată, dar că numai tu ai fi putut căuta?

Lily s-a aşezat pe canapea, prinzându-şi mâinile între genunchi.

-Nu ştiu!

- Haide să lăsăm lucrurile să se aşeze puţin! i-a propus el. Să ne uităm în jur! Gândeşte-te la spaţiul ăsta, aminteşte-ţi dacă a existat aici vreun loc cu o anumită semnificaţie!

- Leo, nu există prea mult spaţiu de luat în considerare!

- Exact! a exclamat el. Asta face ca totul să fie mai uşor şi mai greu în acelaşi timp. Duke trebuia să fie foarte creativ ca să ascundă ceva aici!

Lily s-a lăsat pe spate, privind în jur ca şi cum ar fi avut ochi noi. Ca de obicei, batea darabana cu degetele pe coapse, iar el auzise ritmul de atâtea ori până acum, încât s-a trezit bătând împreună cu ea. Stând împreună pe canapea, au bătut la unison – ***tic, toc, tic, tic, tic, tic. Tic, toc, tic, tic, tic, tic, tic...*** Iar apoi lui Leo i s-a oprit inima în loc.

-Lily!

Ea a făcut o pauză.

- Poftim?

- Ce-i asta? a întrebat el, arătând spre mâna ei. Ce e

acel ritm pe care-l baţi mereu? E un cântec?

Lily s-a uitat în jos, aproape ca şi cum nu şi-ar fi dat seama că făcea asta

-Nu. Aşa batea tata la uşi, a rlspuns ea. Era bătaia noastră secretă, de pe vremea când eram mult mai mică de vârstă. El pleca de acasă pe perioade îndelungate, iar eu rămâneam singură aici. Bătaia asta în uşă îmi dădea de veste că cel care ciocănea

era Duke. Desigur, ar fi putut să descuie cu cheia, ca orice om normal, dar întotdeauna i-a plăcut să-şi facă intrarea într-un mod teatral.

Leo o privea ţintă, cu inima bubuindu-i de furie protectoare., şi de înţelegere.

- Ia mai bate puţin!

Au bătut împreună o dată, apoi încă o dată, iar el a alergat până la birou, a căutat o bucată de hârtie şi un stilou şi a Început să noteze: ***tic***, ***toc, tic, tic, tic, tic, tic.***

Bănuitor, a deschis browserul telefonului şi a început sa caute, după care a spus:

- E codul Morse!

-Ce scrie? .

Lily a venit lângă el şi s-a uitat la bucata e artie.

L I L I L Î L 1 L I L I . . . Lili.

- ***Lily,*** a spus el. Dar cu ***i*** fina ***1,*** nu cu ***y! Doar o repetare*** a lui ***Lili*** la nesfârşit!
- Crezi că e important?
- Poate că da? Aşa se scrie „Liliana".. Dar poate că nu există nici o semnificaţie. Nu e numele unui loc, a spus el. Nu e un indiciu spaţial sau o direcţie.

Leo a privit-o pe ***Lily, dar*** atenţia ei fusese ***captată de*** altceva.

Se uita lung la perete.

La peretele – ***pereţii –*** acoperiţi de cuie. în clipa aceea, a

observat şi el. Cuiele nu fuseseră bătute la întâmplare, ci închipuiau diferite modele. Modele ***peste tot.*** Câte un cui, sau linii atent trasate, făcute din câte trei cuie la rând. Puncte şi liniuţe peste tot. Cuvintele erau incrustate la propriu în fiecare centimetru al cabanei.

- Astea au fost mereu aici?

Lily a clătinat din cap în semn că nu.

- A stătut un an după ce a plecat mama. M-am gândit ca, m sfârşit, el îşi pierduse minţile, sau că se chinuia să depăşească o anumită stare

Lui Lily i-a scăpat un suspin, iar apoi şi-a dus mâna la gură, vorbind în spatele palmei.

-Numele meu! După accidentul vascular cerebral, nu putea spune decât asta. Crezi că...

-încerca să-ţi spună ceva? a întrebat Leo, cu glas crispat de emoţie. Repetând „Lily" la nesfârşit? a adăugat el, căscând gura de uimire. Având în vedere că bătaia lui secretă la uşă era numele tău şi că nu mai putea vorbi după accidentul vascular cerebral decât ca să-ţi rostească numele? Da, cred că da!

Lily şi-a apăsat fruntea cu palma.

- O, Doamne! Ghicitoarea!

-Ce?!

Ea a recitat din memorie:

-Nu-ți place să pleci, dar o s-o faci negreşit. Leo, Duke ştia că uram să merg la Ely! Pe vremea când eram copil, nu găseam acolo pe nimeni cu care să stau; Duke mă lua cu el şi petrecea ore întregi la bar, vorbind cu localnicii care-l venerau cu toţii, iar eu stăteam la tonomat şi tot vâram în el monede de douăzeci şi cinci de cenţi, alegând la nesfârşit din aceeaşi selecţie de cântece, a spus Lily ridicând o mână cu degete tremurătoare şi ducându-şi-o la tâmplă. Apoi avem versul: ***Va trebui să te duci, dar niciodată acolo, promit.*** Fotografia pe care ai luat-o tu de la bar se afla la toaleta bărbaţilor – eu mă duceam, firește, la toaleta femeilor, a adăugat ea, iar apoi expresia feţei i-a încremenit din pricina şocului şi i-a aruncat lui Leo o privire

năucită. Ghicitoarea aceea era doar pentru mine, eu trebuia s-o rezolv! Duke a lăsat asta pentru ***mine.*** Totul se termină cu numele meu!

S-au ridicat în tăcere, uimiţi, după care au luat-o la goană în direcţii opuse, căutând febril numele de ***Lili*** scris din cuie, pipăind de-a lungul buştenilor, strigând ori de câte ori găseau modele.

Nu era nevoie să folosească prea mult codul Morse, ci doar să-l găsească în modelele capetelor de cui – două rânduri de un punct, o liniuţă şi încă patru puncte. Lily a tras un scaun lângă unul dintre pereţii camerei de zi şi s-a urcat pe el astfel încât

I CH RIȘTI NA
LAUR L N

>oală vedea aproape de tavan, *iar apoi* a urmărit meticulos are linie. Leo făcea *acelaşi lucru* în partea *din faţă a* casei, ia tavan la duşumea, de la *şemineu la uşa* de la intrare, pă$_{nă}$ >uştenii mai scurţi de sub *fereastra de la care* îi plăcea lui ke să privească munţii. Iar *acolo,* sub un cârlig al cuierului * haina de iarnă şi sub eşarfa ei, cam la jumatatea distanţei, nălţimea taliei, se afla un buştean *ce era doar puţin* strâmb are, faţă de ceilalţi, ieşea un pic *mai mult în afară. Pe el* era ut cu ciocanul modelul mult căutat.

*Punct**,** liniuţă, punct, punct, punct, punct, punct, punct. Punct,*

iuță, punct, punct, punct, punct, punct, punct, punct.
- Lily!

Ea a alergat ia Leo, trecându-şi degetele de-a lungul şirului mici capete de cuie, şoptind:
-Ast ae...

Leo a făcut un pas înainte şi a pipăit lemnul pe toată lungi- ea. Acel buştean se ***afla la joncțiunea dintre uşa din faţă*** *şi* rete şi avea o ***lungime de doar un*** metru şi jumătate.

-A ***fost tăiat!*** a spus ***Lily,*** uitându-se la el, uimită. Faţa a fost iată cu grijă. Vezi îmbinarea? a întrebat ea aplecându-se şi tându-se mai atent. N-am ştiut niciodată că asta era aici!

- Nimănui nu i-ar fi trecut prin cap!

Inima lui Leo se transformase într-un animal sălbatic, care i izbea de ***pereții*** cuştii toracice. Bubuiturile ***pulsului său*** erau ;oul bătăilor în Morse care alcătuiau numele de Lily şi care îi răcneau în ***jos, pe braţe. El şi-a*** trecut mâna peste spinarea ei, rând nevoie ***să se*** ancoreze în ceva real, ***palpabil.***

- Oare buşteanul ***poate fi scos din*** perete? a întrebat ***el.***

Lily a pipăit buşteanul, căutând un loc din care să-l

I CH RIȘTI NA
LAUR L ˙N

apuce cedat ! [im]E[n]g[ă] ^ [a]P[oi sa]-l tragă, iar partea din față
nde curbura h [8]fășat ^taKf presân<∗ marginea de sus, acolo
”unTocnrt stin ^ ∗[nt]ălnea cu îmbinarea de deasupra;
avitatea de dedesubt”6∗ &t∗ desprins‹ dând la iveab

Privind gaura întunecată, Lily a oftat, iar apoi şi-a vârât mâna
înăuntru.

__Nu văd nici un... hopa! a exclamat ea, trăgându-şi braţul înapoi cu degetele încleştate pe un plic vechi şi zbârcit.

Pe faţa plicului, cu scrisul de mână pe care Leo l-a recunoscut ca fiind al tatălui ei, erau aşternute cuvintele:

pentru Lily,
Mergi la naiha-n praznic!

înăuntru se aflau o cheie şi o monedă de aur.

CAPITOLUL 33

A doua zi de dimineaţă, la ora opt şi patruzeci şi trei de minute, Lily stătea, respirând sacadat, în faţa băncu Elk Ridge, actualul sediu a ceea ce fusese cândva banca San Miguel Valley.

Pe zid se afla o placă pe care era gravată următoarea inscripţie:

CLĂDIREA MAHR 1892
LOCUL IN CARE A AVUT LOC PRIMUL JAF COMIS DE BUTCH CASSIDY LA BANCA DIN SAN MIGUEL VALLEY 24 IUNIE 1889

- E în regulă dacă nu dăm de nimic aici, a zis ea cu o voce ca de robot. Nici măcar nu ştim dacă Duke a găsit banii!

Mai spusese asta înainte, de vreo cincisprezece ori, pe drumul de la Hester, Utah, la Telluride, Colorado. Putea s-o mai spună de

încă o sută de ori, iar Leo nu i-ar fi reproşat-o pentru nimic în lume. Nici unul dintre ei nu dormise o clipă noaptea trecută; nerăbdarea şi întrebările necontenite – „Ce-ar fi dacă...?" – le dăduseră peste cap atât capacitatea de concentrare, cât şi odihna.

Speranţa era un drog periculos, iar Lily se afla pe marginea prăpastiei dintre două lumi: una care îi promitea tot ceea ce îşi ¿orea în viaţă, şi alta, în care trebuia să-şi dea seama cum să transforme viaţa pe care o avea în viaţa pe care şi-o dorea.

Ea a studiat îndelung sticla fumurie a faţadei.

- Şi dacă nu e încă deschis?

- Au deschis la opt şi jumătate, a răspuns Leo.

El s-a apropiat de Lily venind din spate şi şi-a petrecut braţele în jurul mijlocului ei. Simţea cum corpul lui Lily se lupta cu fiecare respiraţie, forţând aerul să iasă înapoi imediat ce îl inspira. Nu mai era loc înlăuntrul ei pentru nimic altceva în afară de acea tensiune.

- Chiar dacă nu e nimic acolo pentru tine, a spus el, cu buzele lipite de pielea moale de sub urechea ei, nu trebuie să te mai întorci la ceea ce a fost înainte!

Ea a dat iute din cap, absentă.

- Acum sunt aici, cu tine. Nu eşti singură! a adăugat el.

După câteva încercări, ea a reuşit, în sfârşit, să tragă aer mai adânc în piept.

- Ştiu.

- Te iubesc! N-am de gând să te mai părăsesc.

Lily s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de el.

- Mai spune-mi o dată!

- Nu plec, a spus el, sărutând-o iarăşi pe gât. Şi o să stau aici cu tine o săptămână, dacă de asta ai nevoie, dar daca eşti gata, tot ce trebuie să faci e să deschizi uşa şi să intri.

Lily a întins mâna, a apucat bara de alamă şi a deschis uşa grea de sticlă. O rafală de aer condiţionat i-a lovit pe amândoi, de parcă s-ar fi izbit de un zid de răcoare puternică. Ambii aveau

nevoie de o baie şi de o masă consistentă; Leo nu şi-a dat seama cât de rău arăta decât după ce s-a văzut în foaierul strălucitor, îmbrăcat în aceleaşi haine rupte pe care le purtase la ieşirea din spital, cu nouăsprezece ore în urmă.

La urma urmei, nici n-aveau de ce să-şi facă intrarea clandestin: era o zi de luni şi, fiindcă toată lumea avea telefoane cu internet, în clădirea băncii era linişte. Asta i-a făcut să observe

cu uşurinţă momentul în care un bărbat s-a ridicat de la un birou aflat dincolo de rândul de casieri, privindu-i drept în ochi în timp ce-şi netezea cravata.

El s-a apropiat cu paşi măsuraţi şi cu faţa umina a e un zâmbet misterios; zgomotul tocurilor pantofilor ui e egan,i parea să răsune din toate părţile foaierului aceluia arg.

în strânsoarea lui Leo, mâna lui Lily a transpira , iar ege e e i s-au strâns în jurul alor lui. ***El*** i-a răspuns cu o s ranso ni a s-o liniştească şi a murmurat, ca pentru sine.

- Ei bine, ceîntâmplare! a exclamat ^unc^onar^', .

Bărbatul – înalt, cu faţa îngustă, cu un început de: cheie cu o frunte care strălucea ca dalele de marmura pe le traversase ca sa ajunga la ei – a zâmm & dinţii mari. Cu privirea aţintită la Lily, a spus.

- Aş putea să ghicesc, dar, ca să fiu sigur, ere ca ar i me să-mi spui cum te cheamă! .

Leo s-a întors ca să observe reacţia lui Lily, intrebandu-se dacă ea vedea răspunsul la toate grijile ei dezvăluindu-i-se în faţa ochilor chiar în acea secundă. Lily a ridicat din sprâncene în semn de neîncredere şi de surpriză, iar bărbia i s-a contractat defensiv, ceea ce i-a arătat lui Leo că ea şi-a înăbuşit, plină de hotărâre, acea speranţă.

- ***Lily Wilde***r, a spus ea. Iar tu ***eşti***...?

- Ed Tottenham, a răspuns bărbatul, întinzând o mână pe care Lily a strâns-o. O, Doamne, ***Lily*** Wilder, începusem să cred că n-aveai de gând să mai apari niciodată!

CAPITOLUL 34

Laramie, Wyoming
Două luni mai târziu

Cele patru pahare de şampanie s-au ciocnit cu un clinchet sărbătoresc, dar paharul lui Nicole s-a izbit cu putere de celelalte, clătinându-se şi vărsând şampanie pe mâna ei.

- La naiba!

S-a aplecat, imperturbabilă, lingându-şi şampania de la încheietura mâinii şi până pe spatele degetului mare.

Walter i-a urmărit mişcarea cu privirea, după care a privit-o pe Lily în ochi şi a trăit o scurtă, dar vizibilă criză interioară, pentru ca apoi să dea pe gât paharul plin.

Lily şi-a dus paharul la buze, închizând ochii în timp ce mirosul înţepător al băuturii spumoase îi gâdila nasul, iar bulele acrişoare şi aromate îi pocneau pe limbă. Nu-i plăcuse niciodată şampania – dacă era să fie sinceră, rareori avusese ocazia s-o încerce –, dar Leo condusese până în oraş ca să facă ceva cumpărături special pentru cina din acea seară şi adusese acasă o ladă cu ceea ce promisese că avea să fie o doză generoasă de bule. Aşa că Lily era hotărâtă să înţeleagă ce anume apreciau toţi ceilalţi.

Ca de obicei, Nic a exprimat ceea ce Lily gândea deja:

- Are gust de sirop de tuse carbogazos! a exclamat ea, lipi$_{n}$. u-şi limba de cerul gurii şi încruntându-se. ***Câh!***

Leo a zâmbit, fermecat şi fără să se plângă.

- O iau eu pe a ta, a spus el, începând să se ***întindă*** spre ea.

Nic s-a ferit, înclinându-şi paharul pe spate şi golindu-l.

- N-am spus niciodată că aş avea ceva împotriva siropului de tuse!

Râzând, Leo s-a ridicat şi s-a îndreptat spre bucătărie ca să ia o sticlă nouă. Cheltuise cu plăcere cinci sute de dolari ca să cumpere o ladă de şampanie pe care iubita lui şi cea *mai bună* prietenă a ei n-aveau s-o aprecieze. în *cele mai* multe nopţi, erau doar ei doi. Leo gătea în *timp ce* Lily îşi termina treburile de seară în grajd, după care ciocneau gâturile sticlelor de *bere* deasupra mesei lungi şi noduroase din sufrageria extinsă, cuibărindu-se apoi cu câte o carte în mână sau uitându-se la un *film după ce* toate treburile casnice erau gata. Indiferent de ceea ce spuneau acum extrasele lor de cont, Leo îmbrăţişase pe deplin – *şi plin* de bucurie – viaţa aceea simplă.

Totuşi, seara de acum era una specială. La un moment dat, aveau să *treacă la bere – toate* semnele arătau că urma desfrâul – dar pentru o reuniune ca aceea, era nevoie de bule. Walter venise cu avionul *de la* New York în acea dimineaţă; Nic venise cu maşina de la... *ei* bine, de alături. Cu o săptămână în urmă, cumpărase cele douăzeci de hectare de pământ acoperit de tufişuri de pe malul râului, învecinate cu Wilder Ranch.

- Pentru Nicole, care a devenit proprietar de pământ! a spus Lily, umplându-şi paharele pentru un toast adecvat.

Cline!

- Pentru Leo şi Lily. care redeschid Wilder Ranch! a adău- gat Walt.

fi Vil Ato^|a Precizat Leo, cu un glas puţin cam stins.
să i anfr Sa t0t ce mai era de făcut_Să cumpere cai,
«1 antreneze, sa echipeze cabana lor şi căsuţele pentru oaspeţi,

să angajeze personal. Şi, bineînţeles, să facă şi câteva călătorii în străinătate.

Iată compromisul pe care-l făcuseră cu tatăl ei mort: cel puţin două luni pe an petrecute peste graniţă, pentru ca Lily să-şi lărgească orizonturile.

Cline!

Zâmbetul lui Leo a devenit mai tandru, iar acel nod din sufletul lui Lily, care persista de când se ştia ea pe lume, a părut să se mai dezlege puţin. „Te iubesc!" spunea expresia de pe faţa lui Leo. „N-am de gând să te părăsesc niciodată!" Poate că, până la vara viitoare, Lily avea să înţeleagă că totul era real şi că nodul acela de neliniște dinlăuntrul ei avea să se desfacă într-o frânghie înnodată larg, sau, şi mai bine, într-un scul de caşmir sau într-un fir moale de mătase.

- Ai de gând să ne laşi să vedem scrisoarea aceea? a întrebat Walt.

La un semn din cap al lui Lily, Leo s-a ridicat, dispărând în birou şi revenind cu o foaie împăturită, pe care trecerea vremii o îngălbenise.

Walter a luat foaia.

- De câte ori ai citit-o?

- Probabil că de o mie de ori, a răspuns Lily, care apoi şi-a muşcat buza, adăugând: O să dureze ceva până când o să mi se pară totul real!

- Pun pariu!

Ea l-a privit pe Walter citind. Simţea că ştia suficient de bine conţinutul ca să poată urmări cuvintele pe măsură ce ochii lui se mişcau deasupra paginii.

Dragă Lily,

Dacă citeşti rândurile de faţă înseamnă că ne-am încheiat călătoria şi că eşti pe cale să deschizi o cutie înăuntrul

căreia se află viitorul tău. Sper că ți-a plăcut călătoria asta. Mi-a luat

câțiva ani ca s-o plănuiesc așa cum trebuie, iar acum, când citești scrisoarea mea, sper că putem spune că ne-am distrat de minune.

Dar știmd cât de mult ai ajuns să urăștighicitorile mele și cum, probabil, stau chiar în spatele tău în timp ce citești scrisoarea, sper că n-o să te întorci și că n-o să-mi tragi una fiindcă te-am obligat să dezlegi mistere. Sunt un moș care se bucură de trucurile cu care s-a îndeletnicit toată viața și nu pot să-ți spun cât de mândru sunt

că ne-am ocupat de ele împreună.

Cred că e prima dată când îți las un bilet pe care nu trebuie să-l decodezi. Ha! Nici măcar eu nu vreau să pierd atât de mult timp încifrându-n mesaj. în plus, dacă ai găsit scrisoarea, ți-ai câștigat dreptul la o lectură ușoară. (Și chiar dacă ți-aș putea spune toate astea personal, știi că nu mă pricep prea bine.)

îți amintești că, atunci când erai mică, îți spuneam Lăcustă? Țopăiai din loc în loc în curtea din față, jurând că trebuia să aterizezi pe un băț, ca să nu te topești în lavă. Pe atunci îți plăcea și vânătoarea de comori. Erai mica mea parteneră.

Cred că nu ți-au mai plăcut toate chestiile astea după ce a plecat mama ta. Te-am înțeles. Poate că, după ce creșteai, nu ți-ar mai fi plăcut oricum, dar îmi imaginez că plecarea ei a avut mult de-a face cu motivul pentru care ai început să urăști ceea ce îmi plăcea mie.

întotdeauna ți-aufost dragi caii, dar mai demult îți plăceau și drumețiile, și vânătoarea de comori. Am vrut să te fac să iubești din nou aceste ultime două îndeletniciri, dar înțeleg de ce n-am reușit. Vânătoarea

de comori a luat-o pe mama ta de lângă noi şi m-a luat şi pe mine de lângă tine. Totuşi, nu i-am putut rezista niciodată, şi ştiu că şi tu iubeşti ceva la fel de mult, aşa că sper ca într-o bună zi să mă înţelegi.

Am găsit majoritatea banilor ăstora la o lună după ce a plecat mama ta Erai la fermă, împreună cu unchiul Dan. Eu n-aveam dată M an locuri încarenu mai fusesem nicio- din urm/o t* ^ker U|° ori- Am ajuns în cea urma peştera şt acolo am găsit toţi banii ăştia, toate monedele astea vechi, depozitate în vreo cincisprezece lăzi de lemn prăfuite. Sincer să fiu, a fost prima dată în viaţa mea când am plecat în deşert fără să fiu mânat de dorinţa de a găsi o comoară. Şi chiar atunci am găsit singurul lucru pe care l-am căutat toată viaţa.*

Mi-a luat câteva săptămâni să scot toată comoara din peşteră, iar apoi n-am ştiut ce să fac cu ea. Pe de-o parte, m-am gândit:

„Acum e momentul în care eu şi Lily începem o nouă viaţă, aleasă de noi înşine!", dar, chiar şi până atunci, noi doi alegeam întotdeauna lucruri diferite. Eu voiam să continui să cercetez pământul în căutarea a ceva care să mă surprindă. Tu voiai să rămâi la ranch, alături de caii tăi.

însă apoi am căzut pe gânduri şi m-am întrebat: „Oare ea a avut vreodată de ales? Oare s-ar fi ataşat de modul ăsta de viaţă dacă ar fi văzut lumea de dincolo de hotarele strâmte între care a trăit întotdeauna?"

Sper ca toate astea să te facă să înţelegi de ce am vândut ferma. Locul ăla m-a făcut să mă simt prins în capcană. Ştiu că îţi place acolo, dar nu vreau să fiu legat de acel pământ şi nu vreau ca tu să te laşi pur şi simplu pradă destinului tău. Asta e decizia mea şi îmi menţin poziţia. Vreau să-ţi spun ceva important şi poate că, dacă am trecut împreună prin vânătoarea asta nebunească de

comori, iar tu încă n-ai lăsat scrisoarea din mână, există o şansă să asculţi ce-ţi spun.

Abia dacă eşti adult. Nu te lega încă de un loc sau de o persoană. Nu lăsa ca lumea să-ţi rămână mică şi încearcă să vezi cât mai mult din cea de dincolo de hotarele tale.

Ştiu că-ţi place ranch-ul ăla. Dar o să-l percepi în mod diferit după ce o să ieşi în lumea reală şi o să-ţi faci propriile alegeri. Asta e ceea ce-ţi ofer eu. Cu banii pe care ţi-i las, vreau să călătoreşti. Sunt cai peste tot în lume, Lil. Du-te şi călăreşte-i pe toţi! Vreau să explorezi, să-ţi extinzi orizontul şi să fii curajoasă. Dacă la sfârşitul anului tot mai vrei un ranch, atunci cumpără-ţi propriul teren şifă-ţi un nume în felul ăsta.

Înţeleg că ai putea să te întorci la Laramie şi să rămâi acolo pentru totdeauna, să nu pricepi niciodată de ce eu n-am putut s-o fac, de ce n-am putut să rămân într-un singur loc. Poate că, după ce o să călătoreşti, o să te contamineze şi pe tine morbul hoinărelii şi o să vrei să faci din asta o latură a vieţii tale, aşa cum am făcut eu. Sau poate că n-o să-ţi placă deloc, dar atunci măcar o să ştii cum e construită inima ta şi o să-mi poţi cere să-mi ţin gura bazându-te pe experienţele tale personale. Cel puţin o să ai şansa să alegi, ceea ce e singurul lucru pe care-l vreau pentru tine.

Mai presus de toate, nu vreau ca tu să sfârşeşti trăindu-ţi viaţa pe jumătate.

Deci deschide cutia asta de valori! Şi trăieşte.

Walt şi-a şters ochii pe ascuns şi după aceea i-a înapoiat scrisoarea lui Leo.

- Să vă spun ceva: vânătoarea de comori ar fi fost mult mai uşoară dacă ar fi luat şi Duke parte la ea!

Lily a întins mâna după şampanie şi şi-a înăbuşit râsul cu

ajutorul unei înghiţituri ***de*** bule.

- Glumeşti? Nu ne-ar ***fi*** ajutat! Şi nici măcar nu-mi pot imagina pe cine aş fi omorât până la urmă din pricina acelui ***cod*** ASCII! Mi-ar fi luat ***săptămâni*** întregi ca să-l descifrez, iar apoi aş fi aflat că decodificasem un bilet care îmi spunea că trebuia să caut comoara acasă?! Crimă! Mulţumesc lui Dumnezeu fiindcă l-am avut pe ***Leo!***

-Dar numai tu ţi-ai fi dat seama unde se afla cheia! i-a reamintit Leo. Numai tu aveai modelul potrivit – ***LILI.***

Nicole a luat ***sticla,*** s-a aplecat peste Walter şi i-a distras momentan atenţia cu un sân apăsat pe antebraţul lui. Prefăcân- ***du-se că nu observa felul în*** care ***ochii lui o*** urmăreau în timp ce se ***îndrepta de spate, şi-a umplut*** paharul până sus, aplecân- u-se ca să soarbă atunci când şampania s-a revărsat din pahar.

_ Nu pot să trec peste faptul că Duke a vrut să facă asta împreună cu tine! i-a spus ea lui Lily, ştergându-şi spuma de pe buza de sus. Cred că e minunaţi

- Bineînţeles că spui asta, fiindcă totul a ieşit bine! a răspuns Lily.

Lângă ea, Leo s-a lăsat pe spate în scaunul lui, punându-i o mână pe umăr şi vârându-şi degetele, cu o familiaritate involuntară, pe sub părul ei de pe ceafă.

- E o senzaţie ciudată să le fiu puţin recunoscător chiar şi lui Bradley şi Terry. Totuşi, dacă nu ne-ar fi târât ei în deşert, n-am fi găsit niciodată comoara!

în jurul mesei au răsunat murmure de aprobare.

Mai mult decât despre orice altceva – infracţiunea, mărimea impresionantă a comorii sau trupa eclectică de inadaptaţi care reuşise să ducă la bun sfârşit căutarea – presa se entuziasmase să dezbată modul în care tatăl lui Lily îşi ascunsese descoperirea chiar la Telluride, oraşul în care Butch Cassidy jefuise prima lui bancă. Bancnote, monede, bijuterii, documente.

„Mare şmecher a mai fost şi Duke!" se gândise Lily, scoţând un

hohot de râs ascuţit, care apoi se transformase într-un sunet îngrozitor. Se prăbuşise chiar în mijlocul băncii, după ce acel funcţionar cumsecade o luase de mână. Ea îşi dăduse seama că Duke chiar găsise banii cu ani în urmă, cu ceva vreme înainte de atacul lui cerebral şi cu siguranţă că înainte de a vinde ranch-ul. Apoi cutia de valori se deschisese sub ochii ei, iar scrisoarea alunecase pe podeaua de marmură a băncii.

Cincisprezece milioane de dolari la valoarea curentă! Cifra încă nu părea pe deplin reală. în urma negocierilor cu autorităţile, o parte din sumă ajunsese la parcurile naţionale, la societăţile istorice şi la terenurile triburilor băştinaşe din sud-vestul ţării. Restul fusese împărţit între ei. Walter tot căuta proprietăţi de vânzare, dar încă îşi cântărea opţiunile, ţinând seama de faptul că existau o mie cinci sute de magazine Petco în SUA, Mexic şi Puerto Rico. Lily spera că el aşteptase să vadă unde anume se oprea Nicole, iar ea, bineînţeles, îşi folosise banii ca să cumpere ranch-ul de alături.

Restul sumei le permisese lui Leo şi lui Lily să răscumpere Wilder Ranch de la Jonathan Cross, dar atenţia mediatică făcuse deja ca locurile de cazare la ***ranch*** să fie rezervate pentru următorii trei ani. Şi doar pentru că acum ***Lily era suficient*** de înţeleaptă ca să ştie ce-şi dorea, asta nu însemna că n-ar fi onorat în continuare dorinţele tatălui ***ei*** – oricât de greşite ar fi fost. Ea şi Leo aveau să folosească dobânda ca să călătorească. Prima excursie urma să fie una în Japonia, făcută împreună cu Cora, în scopul întâlnirii cu acele rude pe care ea şi Leo nu le cunoscuseră niciodată.

- Ce nebunie de ***poveste!*** a ***spus*** Walt.

El putea să se refere la Butch, la ***Duke*** sau la ceea ce ***li se*** întâmplase tuturor în luna mai. ***Dar ori de*** câte ori ***îl*** privea pe ***Leo, Lily se gândea ca*** povestea cea mai nebunească putea fi asta: că se îndrăgostise la vârsta de nouăsprezece ani şi că trecuse apoi printr-un deceniu de singurătate şi de zbatere, doar ca să ajungă înapoi de unde plecase, salvată de povestea de

viaţă despre care îşi închipuise că era blestemul ei, ***trăind acum*** fericită alături de bărbatul pe care se convinsese cândva că-l pierduse pentru totdeauna.

Au terminat de băut ***sticla, iar apoi*** au dat gata încă una, pentru ca după aceea să scoată berea – împreună cu cărţile de joc. Au fost strigăte (din partea lui Nicole) şi lupte (din nou, ***instigate de Nicole) şi*** totul s-a transformat în râsete, haos şi promisiuni de prietenie ***pe viaţă,*** făcute la beţie. Au planificat prima lor excursie în noul grup, iar Nicole l-a tachinat pe Walter ***fiindcă*** pretindea că purta tricoul lui „elegant". Lily şi Leo i-au hărţuitpe Nic şi pe Walter sa se sărute, iar cei doi au făcut-o. În momentul

r^Drieteni l „ ***de*** **«Pazele obraznice**

rtăr" de sl ***T A^*** ***Wdter*** Căpătat culoarea „nui ***de*** soare ***de*** deasupra unei stânci roşii

par atunci când limba mică a ceasului s-a apropiat de ora doua, Leo i-a aruncat lui Lily o privire anume, care îi spunea că el terminase cu petrecerea în seara aceea. El s-a ridicat în picioare şi a tras-o de pe podea, conducând-o spre dormitorul lor.

Pe coridor se auzeau urlete şi chiuituri – care erau îndreptăţite. Lily le-ar fi cerut lui Nicole şi lui Walter să tacă naibii din gură, dar, în secret, îi plăcea să se afişeze cu bărbatul acela, cu ranch-ul acela şi cu acea dragoste magnifică şi nesăţioasă despre care crezuse cândva că le era destinată doar altora. Leo îi spusese cândva că fericirea era cea mai de preţ podoabă a ei. Siguranţa nu venea uşor – ea mai avea de lucrat la asta, ceea ce însemna ca petrecea la fel de multe zile întrebându-se când avea să se prăbuşească totul, pe câte petrecea fiind conştientă de faptul că visul era real – dar în seara aceea voia să-şi scrie fericirea pe bolta cerească, să-şi strige euforia în ecoul şerpuitor al Labirintului.

în bezna paradisului lor din mijlocul pustietăţii, Leo i-a scos hainele una câte una şi şi-a făcut de lucru cu corpul ei, de la genunchi până la gură, ajungând apoi peste ea şi lipindu-şi buzele zâmbitoare de ale ei.

- I-ai dat grăunţele lui Bonnie? a întrebat el. Am lăsat punga pe butoiul din magazia cu harnaşamente.

Ea a dat din cap în semn că da.

-De parcă Bonnie m-ar fi lăsat să uit! Ai pus deoparte resturile de la masă?

El a râs.

- Ce resturi?! Nic a mâncat totul!

Apoi Leo a întrebat-o dacă închisese poarta laterală – o făcuse. Lily l-a întrebat dacă îşi sunase sora — o făcuse. Cora venea în vizită înainte de începerea primului semestru. Dar oare el programase aparatul de cafea să pornească la cinci dimineaţa?

- ***Da, Lil!***

Caii aveau nevoie de îngrijire şi nu le-ar fi păsat câtuşi de puţin de cât de mahmuri aveau să fie stăpânii lor a doua zi.

Iar apoi Leo s-a întors la Lily, concentrat, cu mâinile flămânde şi rătăcitoare, cu trupul mişcându-se peste ea şi apoi penetrând-o în timp ce întunericul îi învăluia ca o mantie. . . . .

Şi în acea noapte de la mijlocul lui [illegible] eteni aflaţi sub acelaşi acoperiş şi [illegible] păşune, Leo şi Lily nu mai aveau nimic [illegible] să se gândească după pofta [illegible] una stabilită o dată P«ţr" „ţd«„" [illegible] tras pătura peste fericire care îi scăpase lui Lily, Leo s [illegible] capetele lor şi au făcut dragoste eh care începuseră cândva.

MULŢUMIRI

După ce am terminat de scris ***The Soulmate Equation*** în 2020 şi am început să ne gândim la ce am fi vrut să facem în continuare, ştiam un singur lucru: ne doream DISTRACŢIE. într-un an care ne-a ţinut acasă şi departe de familie, de prieteni, de cititori şi una de cealaltă, eram gata să ieşim în lume – chiar şi numai prin intermediul personajelor noastre – şi să trăim o aventură. La început am avut emoţii. Ideile pentru ***Suflet sălbatic*** ocupau de ani de zile, în linişte, spaţiu în minţile noastre, dar o parte dintr-o conversaţie cu una dintre eroinele noastre, Sarah MacLean, ne-a devenit o adevărată mantră: „Nu vă fie teamă şi loviţi cu elan!" Filmele precum ***Idilă pentru o piatră preţioasă*** erau bogate în adrenalină, aventură şi leşinuri profunde, care îţi fac inima să se strângă. Am simţit că romanele de dragoste post-pandemice aveau nevoie de mai mult din ***acel*** sentiment.

Cartea de faţă a fost cel mai amuzant lucru pe care l-am scris vreodată, dar, ca de obicei, a fost nevoie de mulţi oameni pentru a o

transforma în ceea ce aveţi astăzi în mână.

Holly Root e agenta noastră de vis; chiar şi după zece ani, suntem la fel de uimite de ea. Dorinţa noastră ar fi ca fiecare scriitor să aibă de partea lui o persoană atât de strălucită, dură, iubitoare, amuzantă şi uşor înspăimântătoare. Kristin Dwyer e reprezentanta noastră de PR şi talismanul nostru; fără ea, am fi absolut pierdute. Aceste femei şi-au înfiinţat propriile companii, iar faptul că le vedem cum cuceresc lumea ne face să ne mândrim cu ele precum nişte ursoaice cu puii lor. Bravo, bravo, echipa Root Literary şi Leo PR!

Să ne înţelegem, ştim că am scris un capitol lung de mulţumiri, dar ce putem spune, dragostea noastră nu e un secret: Simon ***&*** Schuster ne-a fost casă editorială încă din prima zi şi îi adorăm pe toţi cei de acolo ca pe o familie. Jen Bergstrom, nu mulţi autori au un editor care probabil că s-ar lua la bătaie pentru ei, dar noi avem! (Putem să spunem asta în secţiunea de mulţumiri? Vrem ca publicul să ştie că o astfel de luptă e în întregime ipotetică, dar, chiar şi aşa, Jen ar câştiga.) Mulţumiri călduroase fabuloasei noastre redactoare, Hannah Braaten, lui Rachel Brenner, Mackenzie Hickey, Lauren Carr, Eliza Hanson, Abby Zidle, Aimée Bell, ***Jen*** Long, John of the Mustache Vairo, Lisa Litwack, Andrew Nguyên, Anabel Jimenez, Sally Marvin, Jonathan Karp şi întregii echipe de vânzări de la Gallery. Sunteţi cu toţii nişte ***oameni*** extraordinari.

Ca să parafrazăm aproximativ din ***Tommy Boy***, Kate Dresser ar putea vinde o acadea cu ketchup unei femei care poartă mănuşi albe. Ka te, îţi mulţumim că ai avut o viziune pentru noi şi pentru cărţile noastre şi că ne-ai împins de la spate să lovim cu elan. Eşti întruchiparea pornografiei competenţei (şi murim de râs imaginându-ne faţa ta în timp ce citeşti asta). Suntem scriitoare mai bune datorită ţie. Te iubim şi ne e dor de tine la nesfârşit.

Îţi mulţumim, Margo Lipschultz, pentru că te-ai implicat, pentru că ne-ai ajutat cu tenacitate să găsim acele secţiuni care nu se susţineau prea bine şi pentru că ai contribuit la transformarea acestei cărţi în ceea ce este azi. Ţi-l trimitem pe Walter – cu gogoşi cu tot. Jen Prokop, tu eşti închizătoarea, eşti minunat de chirurgicală, eşti o ***vedetă.*** Suntem atât de încântate să-ţi vedem mintea editorială la lucru! îi suntem îndatorate lui Philip Atkins pentru

informațiile despre canioane, Canyonlands, siguranța
traseelor și ghidarea pe hartă.
ani l10aSt,e ne_au avut pe cap acasă timp de aproape doi
Și sunt gata sa ne împingă afară din cuib. (Dar – ha-ha! – noi

i am împins deja pe ei.) Le mulţumim lui K, O, V, R şi C pentru că sunt iubirile absolute ale vieţii noastre. De-acum, cele două familii ale noastre au devenit, practic, una singură şi nimic nu ne poate bucura mai mult inimile.

Dragi prieteni iubitori de cărţi pe care îi admirăm, vă declarăm că vă iubim: Kate Clayborn, Kresley Cole, Jen Frederick, Sarah MacLean, Jen Prokop, Erin McCarthy, Sally Thorne, Sarah J. Maas, Sarah Wendell, Susan Lee, Helen Hoang, Erin Service, Katie Lee, Christopher Rice, Cassie Sanders, Tessa Bailey, Roşie Danan, Rachel Lynn Solomon, Rebekah Weatherspoon, Leslie Philips, Alexa Martin, Sonali Dev, Gretchen Schreiber, Alisha Rai, Jillian Stein, Liz Berry, Candice Montgomery şi Catherine Lu.

Am mulţumit BTS în trei dintre cărţile noastre de până acum, iar recunoştinţa noastră pare să crească în fiecare zi. Dacă nu aţi făcut niciodată parte dintr-un fandom – şi mai ales dacă nu aţi fost niciodată ARMY – ar putea părea imposibil ca nişte oameni pe care nu i-aţi întâlnit niciodată să însemne atât de mult pentru voi. Dar ei pot fi diferenţa dintre o zi proastă şi una bună, un an greu şi unul plin de conexiuni şi de speranţă. Mulţumim, Kim Namjoon, Kim Seokjin, Min Yoongi, Jung Hoseok, Park Jimin, Kim Taehyung şi Jeon Jungkook pentru că sunteţi bucuria personificată. ARMY vă va aştepta întotdeauna.

Tuturor bibliotecarilor, librarilor, bloggerilor, BookTokker şi cititorilor le dorim ca acest an să fie plin de dragoste, sănătate, fericire şi, mai presus de toate, de aventură. Cu toţii o merităm. Vă mulţumim că ne citiţi cărţile şi că vă proclamaţi dragostea. Vă mulţumim pentru fotografiile superbe şi videoclipurile amuzante şi/sau sfâşietoare. Nimic din toate acestea nu se întâmplă fără voi şi vă suntem extrem de recunoscătoare.

Lucrurile pe care preferăm să le facem împreună:

să scriem, să ne dăm în Tower of Terror şi să urlăm de ne sar capacele la concerte. în ultimii doi ani, am reuşit să facem doar unul dintre aceste lucruri. Avem multe de recuperat şi multe aventuri care ne aşteaptă în viitor.

JOJO
MOYES

Lizzie
Dante

beth o'leary
DRAGOSTE
un contratimp

Teoria
iubirii